

KUNGA SPREDIŅI

Pierakstījis
GOTFRĪDS MAIJERHOFERS

Garīgums.lv

Šo grāmatu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv
E-pasts: garigums@gmail.com

*Un es redzēju citu eņģeli, laižoties debesu vidū.
Tam bija jāpashudina mūžīgs Evaņģēlijs tiem, kas dzīvo virs zemes,
un visām tautām, un ciltīm, un valodām, un tautībām.
— Atkl. 14:6*

SATURS

KUNGA SPREDIĶI	1
Saturs	4
Par Gotfrīdu Majjerhoferu	6
Ievads	7
1. Nākotnes zīmes	8
2. Jāņa apvaicāšanās	10
3. Jāņa liecība	13
4. Jāņa Kristītāja grēku nožēlošanas sprediķis	16
5. Jēzus dzimšana	19
6. Jēzus dievnamā	22
7. 12. gadu vecais Jēzus dievnamā	25
8. Kāzas Kānā	28
9. Kāda spitālīgā dziedināšana	30
10. Līdzība par strādniekiem vīna kalnā	33
11. Līdzība par sējēju	36
12. Kāda aklā dziedināšana	39
13. Kunga kārdināšana	41
14. Jēzus apskaidrošana	44
15. Velna izdzīšana	47
16. Piecu tūkstošu paēdināšana	50
17. Jūdu mēģinājums Jēzu nomētāt akmeņiem	53
18. Jēzus iejāšana Jeruzālemē	55
19. Kunga augšāmcelšanās	58
20. Kunga parādīšanās mācekļiem	61
21. Labais Gans	64
22. Sagatavošanās Kunga mājāsiešanai	67
23. Jautājums par mūžīgo dzimteni	70
24. Patiesais lūgums	73
25. Iepriecinātāja apsoliņums	76
26. Kungs un Viņa bērni	79
27. Kunga šķiršanās	82
28. Līdzība par lielo vakarēdienu	85
29. Līdzība par pazudušo avi	88
30. Bagātīgais loms	92
31. Īstā taisnība	95
32. 4000 vīru paēdināšana	98
33. Par viltus praviešiem	101
34. Līdzība par netaisno nama turētāju	104
35. Kunga sēras par Jeruzalemi	107
36. Līdzība par farizeju un muitnieku	110
37. Kāda kurlmēmā dziedināšana	113
38. Līdzība par žēlsirdīgo samarieti	116
39. Desmit spitālīgo dziedināšana	120
40. Kunga brīdinājums no pasaulīgās tieksmes	123
41. Naines jaunekļa uzmodināšana	126
42. Patiesā sabata svinēšana	129
43. Vislielākais bauslis	132
44. Kāda paralizētā dziedināšana	136
45. Līdzība par ķēniņa kāzām	139
46. Kāda ķēniņa dēla dziedināšana	142

47. Līdzība par blēdīgo kalpu	145
48. Kunga nostāja attieksmē pret valdību	147
49. Jaira meitas uzmodināšana	150
50. Vētras apklusināšana	153
51. Līdzība par nezāli tīrumā	155
52. Debesu valstības izskaidrojums	158
53. Pēdējais laiks	161
Pēcvārds	164

PAR GOTFRĪDU MAIJERHOFERU

PĒC JAKOBA LORBERA (1800–1864), DIEVA iedvesmotā 19. gadsimta. Štiriešu mistiķa, Gotfrīds Maijerhofers no Triestas bija viens no pirmajiem, kas atkal dzirdēja sevī Dievišķo Vārdu un to pierakstīja saviem laikabiedriem un pēctečiem.

Lielāko daļu no savām atklāsmēm viņš saņēma iedvesmu veidā. Svarīgākās no tām ir atrodamas grāmatās “Dzīvības noslēpumi”, “Radības noslēpumi”, “Laika zīmes”, bet pāri visam — “Kunga sprediķi”, kas lasāmas šajā izdevumā.

Gotfrīds Maijerhofers piedzima 1807. gada novembrī Minhenē augsta ranga bavārieši oficiera ģimenē. Pēc studiju beigšanas, kas galvenokārt bija veltītas matemātikai, arī jaunais Maijerhofers iesāka militāro karjeru. Kad Bavārijas princis Otto 1833. gadā pārcēlās uz Atēnām, lai kļūtu par izvēlēto Grieķijas karali, Maijerhofers sekoja viņam karaļa svītas sastāvā. Tur viņš apprecējās ar Aspaziju d'Isaju, Atēnu lieltirgotāja meitu.

Taču Grieķijā viņš palika īsu laiku. 1837. gadā sievastēvs savu biznesu pārcēla uz Triestu un līdzī ņēma visu ģimeni. Pēc neilgas pretošanās savas tēvu stipri mīlošās sievas uzstājībai, Maijerhofers izlēma beigt savu dienestu un arī pārvākties uz Triestu. Tā kā Grieķijas valdība uz ārzemēm pensijas nemaksāja, tad šī dzīvesvietas maiņa Maijerhoferam izrādījās visai nožēlojama, jo tagad viņš atradās pilnīgā sievas apgādībā.

40 gadus — līdz savai nāvei 1877. gadā — Maijerhofers dzīvoja Triestā. Sava ilgā atvaļinājuma sākumposmā viņš nodevās savām iemīļotajām nodarbēm — mūzikas un glezniecības studijām. Tomēr ar laiku priekšroku guva interese par garīgajām lietām.

Šī tieksme uz reliģiskajām un garīgajām lietām atrada bagātīgu materiālu Jakoba Lorbera rakstos, ar kuriem Maijerhofers iepazinās Triestā. Jo vairāk Maijerhofers iedziļinājās Štirijas mistiķa, kuru viņš personīgi nekad nesatika, rakstos, jo vairāk viņā uzplauka aizraušanās ar iekšējā Vārda atklāsmēm un arī viņa daba kļuva arvien iekšējāka un nodevusies šim Vārdam. Pateicoties šādai garīgai intensifikācijai, Maijerhofers drīz sasniedza garīgas pamošanās stāvokli. 1870. gada martā viņš pirmo reizi sevī dzirdēja Kunga Balsi. Septiņus gadus, līdz savai nāvei 1877. gadā, viņš uzticīgi kalpoja šai Balsij par “rakstīšanas kalpu”.

Ir īpašs veids, kā lielākoties Iekšējais Vārds ienāca Maijerhoferā. Parasti, pirms viņš sajuta dziņu rakstīt, attiecīgās tēmas ainas agri no rīta parādījās viņa garīgo acu priekšā kā brīnišķīgi skaidri attēli. Kad viņš vēlāk pierakstīja to, ko bija redzējis, diemžēl vīzijas skaidrība jau ievērojami zuda. Iespējams, ka šis ir viens no iemesliem, kādēļ Maijerhofera rakstu stilā ir atrodamas nepilnības. Daži Maijerhofera izskaidrojumi attiecībā par iekšējo vārdu ir atrodami vēstulē draugam. Viņš raksta: “Attiecībā par pēdējām atklāsmēm, kas neuzrunāja jūs tik ļoti kā tās par “Gaismu, Dzīvību un Mīlestību”, jums jāatceras, ka mani draugi šeit nav visi vienādā garīgās atvērtības līmenī un viņus nevar salīdzināt ar tevi. Kungs Savā žēlastībā man bieži dod to, kas maniem šejienes draugiem ir tikai daļēji saprotams un daļēji varbūt ir paredzēts lai nākotnē — kas zin kad un caur ko —, kalpotu kā pakāpeniska mācība. Tā es bieži saņemu diktātus, kas neatklāj neko jaunu, bet pasniedz agrākās atklāsmes atšķirīgā veidā. Es vienmēr esmu pavisam pasīvs, kad es saņemu šīs atklāsmes, parasti es pat nezinu, par ko tiek diktēts. Parasti mani satver neizskaidrojams nemiers, man ir jāapsēžas pie galda un tikai kad es paņemu rokā pildspalvu, es saprotu, ko Kungs grib, un arī tad es nezinu ne sākumu, ne turpinājumu, ne beigas, un pat ne vienu vārdu vairāk par nākamo. Tā piemēram, Tas (Viņa Vārds) man saka: “Ņem Jāņa ev. 3. nodaļas 7. pantu!” Es, kas Biblii nepazīstu nemaz, nezinu it neko par tās nodaļas vai panta saturu, uzmeklēju to, apsēžos, un pierakstu, kas man tiek diktēts par to. Šis ir veids, kā es saņemu savus diktātus, kas nenāk no Manas gribas, nezīnot kādēļ un priekš kā, tieši tādā veidā un ne citādi.”

Šis Maijerhofera izskaidrojums rāda, ka tas, ko viņš pieraksta, ir patiesa iedvesma, bet ne viņa iztēles produkts. To pašu apliecina arī Maijerhofera oriģinālie manuskripti, kas ir uzrakstīti ārkārtīgi ātri un plūstoši, un satur ļoti nedaudz viņa paša roku labojumu.

IEVADS

JAU KOPŠ SENIEM LAIKIEM BAZNĪCĀS to apmeklētājiem katru dienu tiek nolasīts kāds evaņģēlijs no Manas zemes dzīves vēstures un pēc tam, atkarībā no sprediķotāja garīgā viedokļa, tas tiek klausītājiem izskaidrots.

Tā kā tuvojas laiks, kad jānotiek visa kristīgā kulta reformai un tā daudz kas, varbūt pat lielākā daļa no līdzinējiem paradumiem un ceremonijām tiks iznīcināta, pie kam, pulcējoties kristīgai draudzei, tai tiks sniegts tikai Mana jums atstātā evaņģēlija sprediķis vai izskaidrojums, tad Es gribu šeit caur Savu rakstītāju visiem tagadējiem un nākošajiem Maniem īstajiem Vārda ievērotājiem tuvāk izskaidrot virkni Bībeles tekstu no Jaunās Derības, kā tie garīgajā izpratnē jāsaprot, bet kā tos līdz šim vēl neviens nav iztulkojis un izskaidrojis, — lai nepareizs un maldīgs izskaidrojums nenovestu pie elkdievības un tādu lietu pielūgšanas, kuras gan var atdarināt vai augstākais godāt, bet ne pielūgt.

Šīs evaņģēlija vietas, kuras jums atkal atgādina Manus vārdus, jādod jums tā, lai tās būtu piemērotas jūsu zemes dzīvei, un tām arī jārāda, kā īsti šie vārdi — teikti gandrīz pirms 2000 gadiem — piepildīsies, jo jau toreiz Es sacīju: “Pasaule un viss, kas tajā ir, paies, bet Mani vārdi paliks mūžīgi!” Āmen.
— 22.11.1871

1. NĀKOTNES ZĪMES

1. ADVENTĒ

“Un, lūk, Jeruzalemē bija cilvēks, vārdā Simeons; šis cilvēks bija taisnīgs un dievbijīgs, un viņš gaidīja Izraēla iepriecināšanu; un Svētais Gars bija viņā. Un no Svētā Gara viņš bija saņēmis norādījumu, ka viņš nāves neredzēs, iekams nebūs skatījis Kunga Svaidīto.” — Lūkas 2:25–26

ŠIS IR PIRMAIS EVANĢĒLIJA TEKSTS, ar kuru parasti sākas baznīcas gads. Katru gadu tas tiek ticīgajiem baznīcā lasīts priekšā, katru gadu tas viņiem tiek izskaidrots — tā vai citādi, kā tas ir piemērots sprediķotāja mērķim; bet ja arī kāds runā par zīmēm un brīnumiem, tad taču tikai nedaudzi no viņiem zina, kas šīs zīmes patiesībā ir un kā tās sludinās nākošos laikus. Lielākā daļa sprediķotāju savus teksta paskaidrojumus parasti ņem no politiskās valsts dzīves, tā gribēdami garīgo izskaidrot ar pasaulīgo, kas ir tikpat neizdevies mēģinājums, kā ja garīgo pasauli gribētu izskaidrot ar materiālo, kamēr vajadzētu taisni otrādi — pasaules notikumus uzskatīt par garīgo notikumu sekām.

Redziet, Mani bērni, kad Es toreiz runāju par zīmēm un jūdiem iepriekš darīju zināmu viņu tempļa izpostīšanu, tad tikai nedaudzi no viņiem ticēja Maniem izteicieniem, jo viņi Mani nepazina. Un tagad, kad Es jums gribu uzsaukt to pašu, ir tikpat daudz šaubīgo un neticīgo, kuri zīmes gaida no citurienes, bet ne no turienes, no kurienes tās patiesībā nāks.

Toreiz Es iepriekš darīju zināmu Jeruzālemes bojā eju un jūdu cilts kā patstāvīgas tautas izbeigšanos. Es viņiem iepriekš teicu, kādā viņi savus reliģijas likumus ievēro, ir taisni pretējs tam, ko Mozus un pravieši viņiem gribēja dot, un ka tam jādara gals, un proti — ar patieso izskaidrojumu, kura dēļ Es esmu nācis un arī Savu dzīvību par šo mācību atdevis.

Arī viņi negribēja no sen pie ticības jeb reliģijas pierastā šķirties, Viņiem Jeruzālemes templis derēja kā garīgās reliģijas ēkas reprezentētājs. Bet tā kā šinī templī notika tik piedauzīgas lietas, tā kā taisni šinī templī reliģija tika sludināta un izlietota tā, kā tas bija piemērots priesteru un farizeju interesēm, lai cilvēce savu sliktāko kārību purva ūdenī nesapūtu, šim materiālajam templim bija jāsabruk, lai uz tā drupām uzceltu citu, garīgu, mūžīgu, kuram Es Savas zemes dzīves laikā esmu licis pamatakmeni.

Jau no tiem laikiem, kā arī pēc Manas mājas aiziešanas līdz Manai nākošajai atnākšanai netrūka un netrūkst zīmju, kas atgādina par atgriešanos. Bet vienmēr likās, ka vēl nav laiks tagadējo templi — vārdu sakot, Romu un tās saimniecību — izpostīt. Ja daudziem cilvēkiem labākajos acumirkļos kāds nākotnes gaismas stars apgaismoja sirdi, — Romā palika tumšs, un tajā vietā, lai kļūtu gaišāks, kļuva arvien tumšāks.

Kas reiz notika Jeruzālemē, kur romiešu bruņotā vara ilgu laiku jūdu reliģiju un tās paražas uzmanīja un sargāja, tas notika arī līdz šai dienai, kur varas vīri ar zobenu rokā nelādzības Romā, kaut gan viņi tās zināja, negribēja novērst, bet tās pat izmantoja savās interesēs, Bet kā toreiz jūdi ar savu pārgalvību un sacelšanās kāri deva iemeslu tempļa krišanai un savas eksistences sabrukumam, tāpat arī tagad nemaldīgajai ēkai uz Pētera krēsla Romā viņas pašas palīgu pārgalvības un alkatības dēļ būs jākrīt un atkal, kā toreiz, jādod vieta Manai mācībai.

Tas, kas notika Manā pirmajā kā cilvēka atnākšanā, notiks atkal. Notiks zīmes. Labi tiem, kas tās sapratīs un izlietos savā un savu līdzcilvēku labā.

Tas, kas toreiz tika iepriekš darīts zināms, garīgajā nozīmē, sāksies ar tiem pašiem simptomiem — un patiesībā jau sen ir sācies — kā reiz Manas zemes dzīves laikā. Kari un sacelšanās, Manu piekritēju vajāšanas, bailes nākošo lietu dēļ, visādu veidu slimības bija vēstneši tanīs laikos; arī tagad to netrūks. Ne tādēļ, ka Es tos sūtītu, bet šo likteni sev sagatavo tikai cilvēki paši, nesaprazdami Manus dievišķos vārdus, kuri vienmēr palika tie paši. Arī tagad pūš garīgās brīvības vējš un spiežas cauri visām cilvēku sirdīm. Jau sen kājām samīdītās cilvēku tiesības grib ieņemt savu vietu, tās grib tikt ievērotas, lai nebūtu tā, kā jau pirms vairāk nekā tūkstoš gadiem, kad tikai viena sekta jeb kārta, proti — stiprākā, tās izlietoja vienīgi sev.

Saka arī: “Tārps lokās, kad to samīn”. Garīgie un pasaulīgie varas vīri ir diezgan ilgi tārpu minuši, viņi gribētu to padarīt to pavisam padevīgu un paklausīgu un cilvēka cieņu piedēvēt tikai sev; bet no tā

nekas neiznāk. Kad tie stopu par daudz ir uzvilkuši, tas ir tuvu satrūkšanai. To viņi jūt; tāpēc viņu bailes, līdzekļu meklēšana, ar kuriem paši varētu valdīt. Bet velti. Kā toreiz Jeruzālemē, tā šie varas vīri paši rok sev bedri, kurā tie patiesībā gribēja iemest citus.

Arī toreiz Es ieteicu Saviem nedaudzajiem piekritējiem būt atturīgiem, turēt tīras savas dvēseles un miesu un nesagānīt ar ļauniem darbiem, lai viņi šķīstīti varētu stāvēt Cilvēka Dēla priekšā, kad Viņš nāks.

Tagad der tas pats atgādinājums: Esiet modri un lūdziet Dievu, ka nekrītat kārdinājumā. Turieties šķīsti, stiprinieties ar ticību uz Manu mīlestību un Manu dievišķo gādību, kura, ja tā arī pielaiž šausmīgāko, taču nekad nesodīs tos, kuri Manai mācībai ar bērnišķu dvēseli pieķērušies un ar lielu dedzību pēc tās ir dzīvojuši.

Laika zīmes tad bez pēdām ies jums garām, ja jūs dažādu miesas vajadzību ziņā būsiet mācījušies ierobežoties, bet toties vairāk būsiet domājuši par sava garīgā dvēseles cilvēka uzbūvi. Tad jūs, kā reiz tanīs laikos Mani piekritēji, sauksiet Alleluja arī pār pasaules godības kūpošām drupām un pār kaujas laukiem, kur gan matērija ir gājusi bojā, bet gars ir kļuvis brīvs kā zīme Manam lielumam, Manai mīlestībai un apžēlošanai. Āmen. — 23.11.1871

2. JĀŅA APVAICĀŠANĀS

2. ADVENTĒ

“Bet Jānis, dzirdēdams cietumā par Kristus darbiem, nosūtīja divus no saviem mācekļiem un sacīja Viņam: Vai Tu esi tas, kam bija jānāk, vai lai citu gaidām? Un Jēzus, atbildēdams viņiem, sacīja: Ejiet un ziņojiet Jānim, ko jūs dzirdējāt un redzējāt! Akli redz, tizli staigā, spitalīgie kļūst tīri, kurli dzird, mironi ceļas augšām, nabagiem tiek sludināts evaņģēlijs. Un svētīgs ir tas, kas no manis neapgrēcinās.” — Mateja 11:2–6

“Mans Tēvs man visu atdevis. Un neviens nepazīst Dēlu kā tikai Tēvs; un neviens nepazīst Tēvu kā tikai Dēls, un kam Dēls grib to atklāt. Nāciet pie manis visi, kas pūlaties un esat apgrūtināti! Es jūs atspirdzināšu. Ņemiet manu jūgu uz sevis un mācieties no manis, jo es esmu lēnprātīgs un pazemīgu sirdi; un jūs atradīsiet mieru savām dvēselēm. Jo mans jūgs ir tīkams, un mana nasta viegla.” — Mateja 11:27–30

KAD TOREIZ JĀNIS SĒDĒJA CIETUMĀ, viņš sūtīja dažus mācekļus pie Manis, lai Man jautātu, vai Es esmu Tas, kam bija jānāk kā apsolītajam Mesijam ļaudis atsvabināt no viņu materiālā sloga un pacelt garīgajā cieņā, kuras dēļ cilvēki patiesībā radīti, — vai viņiem vēl jāgaida.

Redziet, šis jautājums: Vai Es patiesībā esmu Tas, par kuru pravieši iepriekš sludinājuši, — ir arī tagad atkal uzpeldējis ļaužu prātos, kuri nav īsti skaidrībā ar sevi, bet kuriem tomēr ir klusa nojauta par nākošo garīgo stāvokli, kas vecu vecos reliģijas ieradumus pa daļai iznīcinās un kam pa daļai jāved atpakaļ uz to pareizo veidu.

Tādēļ arī viņi sūta savus mācekļus un liek jautāt: “Vai Tu esi Tas, kam jānāk, vai mums jāgaida kāds cits?”

Šos mācekļus jeb istās, patiesās reliģijas mcības piekritējus ir vēl tāpat saistījuši viņiem no jaunības iekaltie reliģijas pamatnoteikumi, kuri ne vienmēr Manu mācību nostādījuši pareizā gaismā, un kopā ar paražām ticīgos arvien veduši šaubās.

Šie mācekļi jeb vīri, kuri ir nostājušies reliģijas un ticības kustības priekšgalā, vēl nav brīvi no aizspriedumiem un jautā Man, proti — savā iekšienē: “Vai mēs tā rikojamies pareizi vai nē?” Un Es, kurš tagad — un jau agrāk — caur Saviem kalpiem mācību, kādu Es toreiz devu, jums atkal esmu devis, to arī vēl arvien izskaidroju, saku jums, kā toreiz: Redziet Manus darbus; redziet, Mani bērni, kā tie ietver sevi Dieva un cilvēku mīlestību; redziet, kāds gribas spēks darbojas atsevišķos brīnumos, ne kā reiz caur Manu paša roku, bet tomēr tā, ka tie daudzos gadījumos jūsu zinātniekus un doktorus liek kaunā.

Arī toreiz es teicu: “Jūs esat kā bērni. Jūs esat svilpojuši, un jūsu rotaļu biedri nav gribējuši deļot; jūs esat sūdzējušies, un viņi nav gribējuši raudāt.” Un tagad Es saku atkal: “Jūs, nepilngadīgie, domājat un cerat, ka cilvēki sekos saviem vadoņiem, un jūs redzēsiet pretējo. Jūs, cilvēki, ar saviem vadoņiem sūdzēsieties, un tomēr nevarēsiet izvilināt nevienam asaras jeb modināt līdzcietību.”

Jā, kā bija kādreiz, tā ir arī tagad un būs vienmēr: Debesu valstībai jālieto vara. Ar varu jāapspiež vecais Ādams un ar stipru gribu jāapvelk jaunais, citādi visa cenšanās pēc reformām ir veltīga. Iet vidus ceļu un gribēt lietot pa daļai Manu mācību, pa daļai — novecojušo iekārtu paražas — tas neiet. Es esmu gars, un kas grib Mani pielūgt, tam jālūdz garā un patiesībā. Patiesībā pielūgt nozīmē: ar nesatricināmu pašlūgumu, ar varu. Un kas ar varu satver debesis, tā īpašums tās arī būs.

Toreizējiem cilvēkiem bija un arī tagadējiem cilvēkiem ir nepareizs uzskats par Jāni, Manu priekštecī, un par Mani pašu. Jāni viņi gribēja atrast tādu, kādi viņi paši bija, pēc saviem pasaulīgajiem jēdzieniem, un Mani tāpat iedomājās kā pasaulīgo apstākļu uzlabotāju. Tā tas ir arī tagad. Katram priekšgājējam un nopietnam cīnītājam par Manu mācību ies tāpat kā Jānim; viņš būs tikpat maz saprasts kā Es, kurš šinī Savā mācībā jau vairākus gadus uzturos jūsu starpā, tieši un netieši jums darīdamies zināms caur Saviem rakstītājiem un kalpiem.

Ļaudis, ja arī viņi no Manas mācības kaut ko zina vai no jauna dabū zināt, visur grib to piemērot dzīvei tā, lai nebūtu vajadzīga nekāda uzpurēšanās, nekāda atteikšanās, lai kļūtu par Maniem mācek-

ļiem, par Maniem bērniem.

Tas, ko Es reiz teicu par par jūdu pilsētu, attiecas arī vēl taad uz jūsu zemes lielākajām galvaspilsētām. Tur, kur bija jāvalda lielākajai skaidrībai, valda lielākā tumsa, un tanīs pilsētās, kur Es ļaudīm tieši daros zināms, tur Mani vismazāk ievēro, kā reiz Kānā, kur es darīju pirmo atklāto brīnumu.

Jūs redzat, ka ir pagājis gadu tūkstotis, bet ļaudis ir palikuši arvien tādi paši.

Reiz Es teicu: “Mani, Dēlu, pazīst tikai Tēvs, un Tēvu pazīst tikai Dēls.” Arī tagad Man, diemžēl, tāpat jāsaka: “Mani, arī Gudrību, Darbīgo Mīlestību, pazīst tikai Dieva mīlestība augstākajā nozīmē.”

Ļaudis negrib Mani atrast un saprast, ne arī meklēt. Vēl vadoņi un vadītie ir samulsuši, vēl viņiem, kā reiz Mozum, ir trīskārtīga sega pār acīm, un ja Es gribētu palīdzēt, ja Es arī saucu: “Nāciet šurp visi, kas esat apgrūtināti, lai Es jūs atspirdzinu”, tad viņi šo saucienu nesaprot. Viņi vēl nepazīst Manu balsi, viņi ir nomaldījušās avis, kuras tikai pēc ilgās apkārtklišanas tumsā reiz nokļūs pie mīlestības, patiesības un brīvas apziņas gaismas.

Arī tagad notiks tā, kā Es kādreiz teicu: “Augstprātīgiem tiks apslēpts, kas nepilngadīgiem, ar sirdi meklētājiem tiks atklāts.”

Visiem reformatoriem, kuri ir nostājušies ticīgo priekšgalā, kuri gan nojauš labākus garīgus laikus, bet nezina, visiem tiem — tāpat kā viņu sekotājiem — no daudz kā iemīļota būs jāatsakās; viņiem vēl būs jāpārdzīvo daudz kas rūgts, kamēr viņi sapratis Manu toreizējo vārdu, kur teikts: “Mans jūgs ir maigs, un Mana nasta viegla”. Mācieties no Manis pazemību, maigumu un tuvāka mīlestību jeb reliģiskā ziņā toleranci, tā jūs atradīsiet mieru savām dvēselēm un kļūsiet arī spējīgi dot citiem šo mieru, kura viņiem tagad vēl trūkst.

Tā kā tad pirms Maniem mācības gadiem norisinājās visi šie notikumi un Jānis kā priekštecis sprediķoja tuksnesī, tā arī tagad, pirms notiek Mana patiesā atnākšana, tas, ka Es atsevišķiem cilvēkiem daros zināms, tāpat ir atkal Mans priekšgājējs, kuru, kā reiz Jāni — arī tagad tikai nedaudzi sapratis un aptvers.

Garīgais vējš pūš. Tas nāk no Manām debesīm, lai tīrītu jūsu dažādiem ļauniem tvaikiem pārsātināto garīgo gaisu. Šis garīgais vējš ir modinātājs, šķīstītājs un jauna laikmeta nesējs, lai cilvēce tiktu tuvināta savam garīgajam mērķim un beidzot saprastu, ko nozīmē reliģija garīgajā izpratnē, ko nozīmē: Mani pielūgt garā un patiesībā.

Vēl arvien ļaudis pieķeras ceremonijām un paražām. Tas liecina, ka viņi vēl ir ļoti materiāli, tikai materiālo vēlas un saprot.

Tikai tad, kad ļaudis būs garīgi izglītoti, kad viņi atzīs, ka Man kā garam nevajag nekādu materiālu līdzekļu, lai kļūtu viņiem saprotams, kad viņi tikai ieskatīs, ko īsti nozīmē gars un garīga izglītība, — tikai tad viņi sapratis, cik tālu viņi bija no īstā ceļa novērsušies un ka viņi piespieda Mani teikt, ka tikai Es kā Dēls pazīstu Tēvu un Viņš Mani, kamēr Es taču reiz miesīgi uz jūsu zemes mācīju, ka šī atziņa var tikt dota arī jums, cilvēkiem, kas taču visi nesat savā sirdī Mana dievišķā Es dzirkstelīti, kas arvien jūs pamudinās uz savienošanos ar Mani.

Visi šie tagad sekojošie kristīgajā baznīcas gadā noteikto svētdienu evaņģēliju izskaidrojumi jums rādīs, kā pakāpeniski norisinās cilvēces garīgā izglītība; tie jums rādīs, kā jūs paši, sev šinī garīgajā strauvē rauti līdz, ejat pretī apskaidrības ceļam, lai kļūtu tie, par kādiem Es esmu jūs radījis, audzinājis un izredzējis.

Mostieties, Mani bērni. Neaizslēdziet savas ausis sprediķotāja vārdiem tuksnesī, diktātiem, kurus Es jums tādā pilnībā sūtu. Mostieties un neaizslēdziet savas ausis debesu harmonijai, kas tiek sūtīta no augšienes, lai jums pierādītu, ka jums — kam ir garīga izcelsme — ir cits mērķis un cits uzdevums, nekā tikai dzīvot pasaulīgajā.

Garīgais vējš pūš un iet cauri visām sirdīm; un ja arī tūkstoši tā pūtienu nesaprot, tad taču neesiet kurli jūs, kuri tā kustību un mērķi varat izskaidrot. Mostieties, metiet nost pasaulīgo tālu aiz sevis. Jūs esat gari, citas, lielākas, nebeidzamas, mūžīgas pasaules iedzīvotāji. Neaizmirstiet, ka šī zemes dzīve, kas ir pārejoša un tik ātri aizsteidzas, ir pārbaudījuma dzīve. Lielākā, jā, vislielākā daļa gaida jūs tur, kur saule nekad vairs nenoriet, kur nakts vairs nav, bet ir tikai gaisma — kā mīlestība, kā ierosinātāja visā debesu apvidū.

Pieņemiet padomu — šos evaņģēlija vārdus, kurus Es pirms vairāk nekā 1000 gadiem esmu runājis, to augstākajā, garīgajā, nozīmē, izskaidrot un uztvert. Tie satur visu Manu Tēva mīlestību pret Saviem bērniem.

Jau toreiz es gribēju jūdu tautai pierādīt, kāda mīlestība Radītājam kā Tēvam var būt un kādai tai Viņam arī jābūt; bet tie Mani nesaprata. Un tagad, diemžēl Man jāsaka — ļaudis visumā Mani saprot vēl mazāk.

Reiz Es viņiem uzsaucu: “Mans jūgs ir laipns”. Un šodien Es saku atkal: “Kā mīlestības jūgs var būt citāds nekā laipns, un kā nasta var būt vieglāka nekā tad, ja to palīdz nest mīlestība?”

Saprotiet to. Atstājiet pasauli, tā var jūs tikai uz acumirkli aizraut, bet nekad ilgstoši apmierināt, jo iegūstot pasaulīgu mantu, mitējas cerība to iegūt. Bet tā nav ar garīgo.

Mana mīlestība ir nebeidzama. Garīgajam īpašumam nav robežu un nav ierobežojumu; tādēļ iespējama mūžīga attīstība. Ar katru pakāpi gūstam lielāks baudījums, ar katru pakāpi sasniedzami lielāki spēki un lielākas spējas.

Kamēr pasaulīgajā arvien jābūt attiecīgiem apstākļiem, lai sasniegtu to, ko vēlas, kad varbūt ilgi jāgaida, kamēr iestājas izdevība atkal iegūt kaut ko jaunu, garīgās sekmes arvien dod izdevību iet uz priekšu. Kamēr pasaulīgajā viss pa lielākajai daļai atkarājas no citiem, garīgajā jūsu iekšējais ir lielākā raktuve, kur apslēptas nebeidzamas, garīgas pasaules mantas. Tā ir jūsu iekšiene, kur Es kā Tēvs, kā Dēls un kā augstākais Gars varu jums darīties zināms, un no šī apstākļa atkarājas viss jūsu prieks un miers, un tad jūs mācīsieties visas dzīves grūtības uzskatīt ne kā sodu, bet tikai kā gudrus un vajadzīgus pārbaudījumus, un tikai tad jūs sapratīsiet teicienu: “Nāciet šurp pie Manis, kas esat apgrūtināti, jo mīlestība, mūžīgā, nebeidzamā debesu Tēva mīlestība jums šo nastu gan ir uzlikusi, bet jums palīdz to arī nest.”

Ciešanas un cilvēku dzīves neizdošanās tad nav mocība, bet tikai Tēva svētība, kurš Savus bērnus grib darīt nevis par pasaules kungiem, bet par garīgiem Savas mīlestības mācības priekšcīnītājiem — šeit, un reiz viņā valstībā bez gala.

Šo visu ņemiet pie sirds. Gala iznākums jums droši pierādīs, kas ir evaņģēlija beigās teikts (Mateja 11:30): “Jo Mans jūgs ir laipns un Mana nasta viegla.” Āmen.

3. JĀŅA LIECĪBA

3. ADVENTĒ

“1. Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Dievs bija Vārds. 2. Tas iesākumā bija pie Dieva. 3. No Viņa viss radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas radīts. 4. Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma. 5. Un gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma. 6. Bija cilvēks, Dieva sūtīts, vārdā Jānis. 7. Viņš nāca liecības dēļ, lai liecinātu par gaismu, lai visi ticētu caur viņu. 8. Viņš nebija gaisma, bet lai liecinātu par gaismu. 9. Bija patiesa Gaisma, kas apgaismo katru cilvēku, kas nāk šinī pasaulē. 10. Viņš bija pasaulē, un pasaule ir Viņa radīta, un pasaule Viņu neatzina. 11. Viņš nāca savā īpašumā, bet savējie Viņu neuzņēma. 12. Bet kuri Viņu uzņēma, kas tic Viņa vārdam, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem. 13. Kas ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva dzimuši. 14. Un Vārds kļuva miesa un dzīvoja starp mums; un mēs redzējām Viņa godību, Tēva Vienpiedzimušā godību, pilnu žēlastības un patiesības. 15. Jānis liecina par Viņu un sauc, sacīdams: Šis bija Tas, par ko es sacīju: kas pēc manis nāks, Tas bija pirms manis, jo Viņš bija agrāk nekā es, 16. Jo no Viņa pilnības mēs visi esam saņēmuši žēlastību pēc žēlastības. 17. Jo Mozus deva bauslību, bet žēlastība un patiesība notika caur Jēzu Kristu. 18. Dievu neviens nekad nav redzējis: vienpiedzimušais Dēls, kas ir Tēva klēpī, To atklāja. 19. Un šī ir Jāņa liecība, kad jūdi no Jeruzalemes sūtīja pie tā priesterus un levītus, lai jautātu Viņam: Kas tu esi? 20. Un viņš atzinās un neliedzās; un viņš apliecināja: Es neesmu Kristus. 21. Un tie jautāja Viņam: Kas tad? Vai tu esi Elijs? Un viņš sacīja: Es neesmu. Vai tu esi pravietis? Un viņš atbildēja: Nē! 22. Tad tie viņam sacīja: Kas tad tu esi? Mums taču jādod atbilde tiem, kas mūs sūtīja. Ko tu pats par sevi saki? 23. Viņš sacīja: Es esmu saucēja balss tuksnesī. Sataisiet Kunga ceļu, kā to teicis pravietis Isajs! (Is.40, 3) 24. Un atsūtītie bija farizeji. 25. Un tie viņam jautāja: Kāpēc tad tu kristī, ja tu neesi ne Kristus, ne Elijs, ne pravietis? 26. Jānis atbildēja viņiem, sacīdams: Es kristīju ar ūdeni, bet starp jums atrodas Viens, ko jūs nepazīstat. 27. Šis ir Tas, kas nāks pēc manis, kam es neesmu cienīgs atraisīt kurpju siksnas.” — Jāņa ev. 1:1–27

ŠAJĀ EVAŅĢĒLIJĀ IR RUNA PAR Jāni Kristītāju kā priekšgājēju un sprediķotāju ceļa sagatavošanai, lai jūdu tauta Manai nākšanai un Manai mācībai veltītu vairāk uzmanības; tādēļ viņa atbildes tempļa sūtņiem, tādēļ viņa apgalvojumi, ka viņš nav ne Kristus, ne Elija, ne pravietis, un ka viņš nav cienīgs Man atraisīt kurpju siksnas.

Jānis, pirmkārt, šajā ziņā apzinājās savu misiju un, otrkārt, jūdu starpā viņš bija vienīgais piemērs, kurš padevās Manai gribai.

Evaņģēlists Jānis iesāk savu evaņģēliju ar vārdiem: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Dievs bija Vārds.”

Redziet, šis Mana mīluļa Jāņa evaņģēlija pirmais teikums jums diezgan skaidri pierāda, kādu stāvokli Jānis ir ieņēmis savu brāļu starpā un pret Mani, jo ko Jānis Kristītājs gribēja izteikt tikai ar savu materiālo kristību, to Mans apstuldis izteic garīgi, turklāt viņš atklāti atzīst, ka Vārds jeb Dieva Ideja vispirms izlēja pār viņu garīgo kristību un viņš pirmais starp visiem apustuļiem bija aptvēris un sapratis Mana Gara dziļumus. Viņš bija pirmais, kurš aptvēra, ka caur vārdu — idejas, domas vai gribas izteiksmi — ir radīts viss redzamais, ka Vārds, izplatīdams dzīvību, radīja gaismu, un ka taisni šo gaismu tajā laikā tikai nedaudzi — tāpat kā tumsu — aptvēra un saprata.

Viņš, Mans mīlulis, bija tas, kurš vispirms ar sirdi uztvēra, kas prātam nav aptverams un kas dzīvību un gaismu dod tikai tam, kurš pazīst mīlestību tādu, kādu Es to esmu visumā izplatījis, uzturējis un kādu Es to prasu.

Viņš mīlēja Mani garā, un citi apustuļi Mani saprata patiesībā. Tādēļ viņa pirmie izsaukumi viņa evaņģēlijā, kas liecina par Manu varu, Manu mīlestību, Manu radību, un kā Es kā Kristus materiāli tie-

šām uzstājos kā skolotājs, bet kā tāds Es tiku nevis saprasts, bet pārprasts.

Šos saucienus kā liecību viņa dziļajai Manas mācības un Mana uzdevuma saprašānai būtiski pabalsta viņa vārdabrāļa Jāņa Kristītāja atziņas, kuru Es biju sūtījis, lai līdzinātu ceļu un jūdu tautu sagatavotu Manas mācības uzņemšanai.

Tas ir viens solis, kā Manējiem jātiek sagatavotiem. Kā aklajiem pēc viņu redzes spēju atgūšanas dienasgaisma vispirms tiek rādīta krēslas veidā, jo gaišo saules gaismu viņi nevarētu panest, tā arī Jānis Kristītājs bija modinātājs un siržu apstrādātājs, lai tās darītu spējīgas cēlākā uzņemšanai. Tādēļ Jānis izsaucās: “Viens nāks, kurš ir bijis jau pirms Manis.” Ar to viņš domāja Vārdu, kas radīja visu gaismu. Šis vārds jeb stiprais gribas spēks ir tas, kas jūtas mudināts ietērpties cilvēka veidā un miesīgi un būtiski pats, kā pie radīšanas materiālo, tagad garīgo gaismu un dzīvību nest tiem, kas maldījās tumsā.

Jāņa teiciens: “Sākumā bija vārds, un vārds bija Dievs” grib teikt tik daudz: Sākumā bija Dievs, varētais Radītājs, kurš izplatīja gaismu un dzīvību un sūtīja plašajā telpā, lai modinātu dzīvību. Un tagad Kristus ir tas pats Dievs, kurš atkal Savu Vārdu kā gaismu sūta plašajā garīgā visuma telpā, lai tur izplatītu gaismu, mīlestību un dzīvību.

Un kā auseklis ir saules priekšgājējs, tā Jānis bija Kristus priekšgājējs un ceļa sagatavotājs. Jānis Kristītājs atzina savu kungu, kad Viņu pirmoreiz redzēja, jo tam bija dota iekšējā redze un tas redzēja baloža veidā (garīgi nevainības attēls) Kristus savienojumu ar garīgo pasauli. Jānis ārēji kristīja Kristu jeb Mani, kamēr Es viņu — iekšēji.

Arī viņa mācekļi drīz atzina, kurš ir īstais Kungs un kurš sulainis, tādēļ viņi sekoja Man un Jāni atstāja. Un viens vien domājās zinām (Natanaels, izd.), kuram Es pat atklāju lietas, kuras viņš domājās zinām, bija ar šo liecību iegūts Man. Toreiz Es teicu pravietiskos vārdus: “Patiesi, patiesi, no šī laika jūs redzēsiet debesis atvērtas un Dieva eņģeļus nonākam uz Cilvēka Dēla galvas.”

Viss, kas toreiz — Manu mācības gadu sākumā — ir noticis uz zemes, tagad atkārtosies un atkārtosies ik dienas.

Arī tagad ir Jāņi kā Kristītāji un Jāņi kā Mani mīluļi un apustuļi, tikai darbības veids ir citādāks nekā toreiz. Toreiz jūdu starpā bija tikai Mozus un pravieši, un bija runa par to, lai tos neatmestu, bet viņu vārdus pasargātu no nelietīgas izturēšanās pret tiem, lai metālu tīrītu no sārņiem un pierādītu, ka Es kā Kristus negribu nest nekā jauna, bet tikai garīgi izskaidrot un ienest dzīvību to, kas līdz šim tikai burtiski saprasts un uztverts.

Bet tagadējā laikā, kā Manas otrās un pēdējās atnākšanas uz šīs zemes priekšvakarā, cilvēku kultūras pakāpe un viņu prāta dzīve ir pavisam citādāka nekā toreiz. Tagad Man ir darišana ar prātotājiem filosofiem un istabas iemītniekiem jeb ar fanātiskiem Vārda piekritējiem materiālistiskajā nozīmē, ar cilvēkiem, kuriem patīkamā pasaules dzīve ir tik ļoti pie sirds, ka viņi nevar nodoties reliģijai, kas izpriecu un jautrības vietā prasa uzpurēšanos un atteikšanos.

Arī tagad Es atkal nāku pie jums, cilvēkiem, kā toreiz. “Un gaisma nāca tumsā, un tumsa to neuzņēma.”

Jau kopš ilgāka laika atskan balsis, kas sludina atgriešanos, iespīēšanos iekšējā. Dažādos veidos un runās tiek modināts iemīgušais cilvēka gars. Bet Jāņi sludina arī šodien, kā toreiz, pa lielākaļai daļai tikai kurlām ausīm.

Pat tie, kuri uz šīs zemes ir uzstājušies kā Mani vietnieki, ir kurli, un bieži vien vēl kurlāki nekā citi, kuriem tie grib Manu mācību iekalt. Arī tagad, tāpat kā toreiz, burtiskās ticības mācekļi atkrīt no saviem vadoņiem un meklē gaismu, meklē Vārdu — kā sava Dieva izteiksmi — meklē to, ko viņu vadoņi nevar viņiem dot. Un tā rodas vispārīga dziņa pēc gaismas, pēc garīgās dzīvības, pēc mīlestības, pēc sasildītājas un pietiekamas garīgas mācības. Tā rodas garīga tendence, neievērojot atturēšanos no to puses, kuri līdz šim no tā tikai sev gribēja gūt auglīgu kapitālu. Tā rodas dziņa pēc domu brīvības, un lai gan tagad jūsu pasaules gudrie ar savu prāta gaismu nerdz garīgo lāpu, kas deg pār viņu galvām, tomēr drīz tā zinātnes dzīves krēslu izklīdēs, un nepilngadīgajiem parādīsies skaidrs tas, kas tiem, kuri ar savu pilngadību bijuši iedomīgi, līdz šim bija apslēpts.

Vārds, kas iesākumā radīja debesi un zemi, kā Mozus izteicās, — Vārds, kā īstā Dzīvība un Gaisma, ir atkal tas, kas plūsdams lejā no augšas, jums sirdīs lej siltumu jeb mīlestību.

Iesākumā bija Vārds, un Vārds biju Es, un beigās Vārds vēl mūžīgi skanēs tālāk, un Es palikšu mūžīgi, izplatīdams gaismu, dzīvību ar mīlestību, ne pēc asinīm, ne pēc miesas, bet pēc gara Man padevētos bērņus aplaimodams un vadīdams.

Katra cilvēka roka ir par īsu, tikai Mana sniedzas visos attālumos un sasniedz lūdzēju, un lai arī tas būtu tālu pāri tām telpām, kur pēdējā zvaigzne izplata savus starus un sākas mūžīgā garu valsts. Arī tur vēl tā pati roka ir, kas mīlētāju velk pie Sevis, to vada un sagatavo algu, jā, mūžīgu algu par visu to, kas bija vajadzīgs pārbaudījumam, lai no cilvēkiem, kas radīti pēc Manas līdzības, izaudzinātu Manus bērnus.

Uzklausiet balsi, kas, kā kādreiz tuksnesī, arī tagad materiālās dīves tuksnesī jums uzsauc: “Neaizmirstiet To, Kura mājoklis ir pāri zvaigznēm, bet Kas gribētu, lai tas būtu katram cilvēkam krūtīs.”

Tad Jānis sprediķoja tuksnesī. Viņš to darīja ar nodomu, jo taisni tuksnesis, kur nav nekādas augu dzīves, klausītājiem nedeva iespēju izklaidēties. Tagad Es jums sprediķoju garīgās dzīves tuksnesī, kas — uz priekšu ejošās cilvēces prāta dēļ — ir kļuvis tikpat tukšs no visa, kam sirds būtu jāatspirdzina. Un tā Es mēģinu, tāpat kā Jānis, iestādīt smiltis un akmeņu valstī garīgās mīlestības puķes, kuras, no zemes negūdamas nekādu barību, to saņem tikai no augšas. Un tagad akmeņainajā, egoisma izkaltētajā spekulatīvajā prāta pasaulē, šajā domu tukšajā garīgi dievišķīgās dzīves tuksnesī atkal atskan sauciens: “Mostieties, iedziļinieties savā iekšienē, lai tur atrastu nekad neizsikstoša prieka, nekad nepārejoša apmierinājuma un nekad nebeidzamas mīlestības avotu — kā vien radītā un dzīvā pamatu — lai atkal atztu To, kas caur puķainiem dārziem, caur ēnainiem mežiem un augstiem kalniem tālu līdz pēdējai pasaules saulei ir vienmēr tas pats, kas nekad nemainās, un — tā kā Viņš visu to ir radījis — no Savā formā ietērtajām būtnēm prasa tikai atzišanu, tāpat kā to sagaida māte un tēvs no sava bērna kā pirmo garīgās radniecības zīmi, vārdu sakot, mīlestību pret tiem, kuriem viņam jāpateicas par savu eksistenci.”

Kamēr jūsu vājie pasaules valdnieki jūs ar varu un lielu daudzumu likumu grib piespiest tos cienīt, Es jums ļauju brīvi izvēlēties starp mīlestību vai naidu, dzīvību vai nāvi, gaismu vai tumsu. Vēl katram ir dota iespēja izvēlēties. Arvien tuvāk nāk laiks, kad šī izvēle bus izšķirīgā.

Kā toreiz pirms Manas pirmās uzstāšanās skanēja atgādinājums, tā tagad jums atskan Mans otrs sauciens, lai notikumi jūs nepārsteigtu miegainus, bet lai jūs varētu ar skaidru apziņu un mierīgu sirdi iet pretim lietām, kuras domātas tikai tiem, kuri ar maigiem līdzekļiem neļauj sevi modināt.

Kamēr jūsu sirds būs spējīga uzņemt kluso mīlestības harmoniju, atskanēs Mana miluļa apustuļa Jāņa bazūnes, kad eņģelis izlies dusmu kausus pār kurlo galvām, kuri, neievērojot Manus mīlestības vārdu atgādinājumus, nekā negrib dzirdēt.

Diezgan bieži Es esmu pats teicis: “Nāks ļauni laiki.” Es atkārtāju to vēlreiz: Laiki būs ļauni. Centieties tikai laikus kļūt labi, lai jums šajā labo darbu apziņā būtu aizsargs pret visiem rūgtajiem notikumiem, kas rūgti ir un būs tikai tiem, kuri, pieraduši pie pasaulīgās, materiālās baudu dzīves medus, domā, ka rūgtais uzskatāms nevis ka glābšanas, bet kā iznīcināšanas līdzeklis.

Šis ir šī grēku nožēlošanas sprediķa saturs attiekmē uz jums un nākošajiem laikiem. Kam ir ausis, tas lai dzird. Āmen. — 9.12.1871

4. JĀŅA KRISTĪTĀJA GRĒKU NOŽĒLOŠANAS SPREDIĶIS

4. ADVENTĒ

“2. Augsto priesteru Annas un Kaifas laikā Kunga vārds nāca uz Jāni, Zaharija dēlu, tuksnesī. 3. Un viņš staigāja visā Jordānas apkārtnē, sludinādams grēku nožēlošanas kristību grēku piedošanai, 4. Kā rakstīts pravieša Isaja sludinājumu grāmatā: Saucēja balss tuksnesī: sataisiet Kunga ceļu, taisnas dariet Viņa takas! 5. Katra ieleja lai piepildās, un katrs kalns un pakalns lai nolīdzinās, kas liks, tam jātop taisnam, un kas nelīdzens, tam jātop līdzenam ceļam; 6. Un ikviena miesa redzēs Dieva pestīšanu. (Is 40,3-5) 7. Viņš runāja ļaudīm, kas nāca pie viņa kristīties: Jūs, odžu dzimums! Kas jūs mācīja bēgt no nākamajām dūsmām? 8. Tāpēc nesiet grēku nožēlošanas cienīgus augļus un nesāciet sacīt: Mums Ābrahams ir tēvs. Jo es jums saku, ka Dievs spējīgs no šiem akmeņiem radīt Ābrahamam bērnus. 9. Jau cirvis pielikts pie koku saknēm. Katrs koks, kas nenes labus augļus, tiks nocirsts un ugunī iemests. 10. Un ļaudis jautāja viņam, sacīdami: Ko tad mums darīt? 11. Bet viņš tiem atbildēja un sacīja: Kam divi svārkī, lai dod tam, kam nav; un kam pārtika, lai dara tāpat. 12. Bet nāca arī muitnieki kristīties; un tie sacīja viņam: Mācītāj, ko lai mēs darām? 13. Un viņš tiem sacīja: Neņemiet vairāk, nekā jums noteikts. 14. Bet jautāja viņam arī kareivji, sacīdami: Ko mums būs darīt? Un viņš tiem sacīja: Nedariet nevienam pārestību un netaisnību un esiet mierā ar savu algu! 15. Bet kad ļaudīm likās un viņi savās sirdīs domāja par Jāni, vai viņš nav Kristus, 16. Jānis atbildēja un sacīja visiem: Es jūs kristīju ar ūdeni, bet nāks varenāks par mani, kam es neesmu cienīgs Viņa kurpju siksnas atraisīt; Viņš jūs kristīs Svētajā Garā un ugunī. 17. Tā vēteklis ir Viņa rokā; un Viņš iztīrīs savu klonu, un kviešus Viņš sakrās savā klētī, bet pelavas sadedzinās neizdzēšamā ugunī. 18. Vēl daudz citu ko viņš sludināja, mācīdams ļaudis. 19. Bet zemes pārvaldnieks Herods, ko viņš nopēla par Herodiju, tā brāļa sievu, un par visiem ļaunumiem, ko Herods darīja, 20. Visam tam pievienoja vēl to, ka ieslodzīja Jāni cietumā.” — Lūkas ev. 3:2–20

ŠAJĀ NODAĻĀ IR RUNA PAR Jāņa Kristītāja grēku nožēlošanas sprediķi, ko viņš teic pie Jordānas ļaudīm, kas bija ap viņu sapulcējušies, ar ko viņš gribēja jūdus sagatavot Tam, kuram, kā viņš teica, viņš neesot cienīgs atraisīt kurpju siksnas.

Katrs klausītājs jautā Jānim, kas viņam jādara attieksmē uz sevi, uz savu dzīves veidu, savu amatu vai stāvokli, un visiem viņš atbildēja: “Jāpilda tuvāka mīlestības likums,” un to izteica vārdos, kādi jautātajam tieši bija piemēroti.

Ko toreiz Jānis ir darījis un sludinājis, to tagad daru Es jau kopš ilgāka laika. Ari Es ar dažādiem līdzekļiem, vārdiem un notikumiem mudinu cilvēci uz atgriešanos. Kā tad tika iepriekš darīta zināma un sagatavota istā Skolotāja, proti — Manis paša, atnākšana, tā arī tagad jau kopš ilga laika notiek sagatavošanās Manai nākošajai atnākšanai. Tā kā jūdi toreiz domāja un rīkojās, viņi nebija piemēroti Manas mācības pareizai uzņemšanai un saprašanai. Un kādi ir cilvēki šodien, kad tie guļ vēl vairāk aprakti pašlabuma dubļos, tagad ir vēl vairāk nepieciešams viņus modināt un atgādināt, ka laiks pārdomāšanai, kas patiesībā jādara jeb kur būtu jāgriežas, ir īss. Kā gulētājam viņa sapņu dzīves laiks ātri pāriet un stundas aizsteidzas kā minūtes, tāpat steidzas laiks ar vēja spārniem tiem, kuri dienu no dienas dzīvo bez apdomāšanās. Tādēļ dažādie notikumi, slimības, draudīgās sociālās pārmaiņas, kas viss vajadzīgs, lai tik ciešā pasaules miegā nogrimušo cilvēci pamodinātu no viņas letargiskā miega.

Jau toreiz Jānis teica: “Tam, kas nāk pēc manis, ir jau vēdeklis rokā, lai uz klona tīrtu graudus no pelavām.” Un tagad, kad jūs praktiskajā dzīvē esat atraduši mašīnas, kas ar stipras gaisa kustības jeb vēja palīdzību tīra labību, — arī Man vajadzīgi vēdekļa vietā ātrāki līdzekļi, lai nokļūtu pie Sava mērķa un šķirtu labprātīgos no tūlīgajiem un kūtrajiem. Manās garīgajās labības tīrāmajās dzirnavās jau griežas vētijamais ritenis, Ar lielu spēku ceļas masas, tālu no sevis aizmesdamas tukšos, vieglprātīgos palaidņus, kuri, neievērodami nekādus atgādinājumus, kurli nododas pasaulei un tās priekiem. Un kā Jānis toreiz

nopēla Hēroda, Galilejas tetrarha dzīves veidu, tāpat arī tagad tautas doma peļ dažāda valdnieka godkāriņus plānus. Toriez Hērods lika Jāni apcietināt; arī tagad valdnieki gribēs ļaudīm saistīt mēles un izdzīt no galvas domas. Bet tās būtu tagad — tāpat kā toreiz — veltīgas pūles. Vārds, Manas gribas garīgais nesējs, ir daudz spēcīgāks par ieročiem un spaidiem. Tas kā garīga būtne iet pāri materiālās pasaules robežām un garīgajā, kur Es pats esmu vārds, valda pār visu.

Toreiz ļaudis uzklaušīja Jāni, bet, tiklīdz nonāca pašreizējās vai uzpurēšanās, pagriezta viņam muguru, kā kādreiz Man bagātais jauneklis. Un tagad lielākais cilvēku vairums arī smejas par tiem, kuriem Es Savu mācību tieši daru zināmu. Ar izsmiekla smaīdu tie noskatās uz tādiem, ar savu pasaules saprātu iedomādamies daudz gudrāki esam, nekā pirmie ar savu sirds valodu.

Nabaga nomaldījušies bērni. Pienāks laiks, kad visas jūsu gudrības grabažas jums nepalīdzēs, nevarēs jums dot iepriecinājumu, ne arī mieru. Notikumos, kas ies pār jums, jūs atradīsiet starp divām pasaulēm un sūdzēsieties par Dievu un savu šausmīgo likteni, jo materiālā pasaule jūs ar izsmieklu atstums un garīgā neuzņems.

Tādas garīgas moka jau toreiz nojauta Jānis. Viņš gribēja jūdu tautu modināt un mudināt uz atgriešanos; un tagad, kad gandrīz visas cilvēka cēlās īpašības tiek novestas līdz kapam un valda tikai egoisms ar visām savām īpašībām, — atkal atskan šis atgādinājums, pastiprināts ar nelaiemes gadījumiem un ciešanām, lai ar varu sasniegtu to, kas ar maigiem līdzekļiem pie cilvēces lielākās daļas ir palicis bez sekmēm.

Toreiz pat Es kā Kristus likos miesīgi, redzami kristīties ar ūdeni; tagad jums brīvprātīgi jāliekas kristīties ar garīgo, neredzamo kristību ar Manu Garu. Toreiz dievišķīgā gaisma plūda baloža veidā pār Manu galvu, apzīmējama Manu būtību, Manu agrāko un nākošo dzīves vietu. Tagad, Mani bērni, dariet cik daudz jums iespējams, lai gaismas un žēlastības straumes no augšienes netiktu veltī pār jums lietas. Parādiet, ka esat savas izcelsmes un savas nākamās izredzēšanas cienīgi.

Un kā tad reiz atskanēja balss: “Šis ir Mans Dēls, pie kā Man labs prāts”, arī tagad tāpat gribētu pār jūsu galvu un jūsu krūtīs atskanēt tā pati balss, kas jums nodrošina, ka jūs esat uz pareizā ceļa, lai kļūtu Mani bērni.

Toreiz Jānis teica: “Kam ir divi svārkīti, lai dod vienus prom, kam ir daudz barības, lai dalās ar izsalkušajiem, kam ir prasības, lai neprasa vairāk, nekā nākas.” Visi šie piemēri citiem vārdiem izteic: Esiet žēlsirdīgi, esiet taisnīgi, kāds ir jūsu Tēvs debesīs. Dodiet, lai arī jums tiktu dots, piedodiet, lai arī jums tiktu piedots.

Neļaujieties, ka jūs samulsina pasaules rožainais spīdums ar savām mantām. Jau tuvojas laiks, kad jums viss būs jāatstāj un paliks tikai tās mantas, ko būsiet izcīnījuši savā iekšienē un ko nevar laupīt ne mēris, ne karš, ne spaidi, ne pat nāve.

Atstājiet tos, kas iedomājas esam gudri ar savu māņu gudrību. Viņu gaviļu laiks ir īss. Sekojiet Manam padomam, Manam atgādinājumam, kas jūs nesauc, kā Jānis grēku nožēlošanas sprediķī, par odžu dzimumu, bet par Saviem bērniem, kurus Es reiz esmu radījis pēc Savas līdzības un pēc šīs līdzības no jums gribu atdzemdināt. Toreiz ārējais izskats bija līdzīgs ar gara izskatu; mūsu dienās gan vēl ir palikusi kaut kāda ārēja līdzība, kā jau sen zaudētā skaistuma paradīze, bet iekšiene, dievnams un Manas dievišķās Dzirksteles mājoklis ir kļuvis par izķemojumu. Šī nesaderība pēc Maniem likumiem nevar tikt ciesta, un iekšējais ar ārējo atkal jāsasaka. Ja jūs ārējo tērpu, kurā visas kaislības atstājušas savas pēdas, vairs nevarat pārmainīt, tad, mazākais, centieties visiem spēkiem pēc tā, lai iekšējo gara cilvēku atkal izveidotu pēc minētās līdzības, jo skaistāka, lielāka un garīgāka attēla radībā nav. Tas ir attēls, kura līdzību — vairāk vai mazāk — dabūjusi katra radīta būtne un kur jūs, kā visas materiālās un garīgās radības paraugs, sevī nesat visu Tā veidu, šo pirmtēlu, kas grib būt ne tik vien jūsu Radītājs un Kungs, bet arī jūsu Tēvs, tāda būtne, kas varētu nepielūdzamā stingrumā un gribas spēkā jums dot likumus un vai nu dievišķi atalgot, vai nepielūdzami iznīcinot sodīt, bet kas soda vietā grib tikai piedošanu un samierinājumu, tikai mīlestību.

Tajā laikā bija vajadzīgs priekšgājējs, kas cilvēkus sagatavoja Manai atnākšanai; tagad Es pats esmu tas, kas jums stiepj pretī miera roku, lai tā jūs palīdzīgi vadītu grūtībās, kuras arvien vairāk un vairāk nāks pār cilvēci — tādēļ, ka tā ir kļuvusi par daudz stūrgalvīga. Neatstumjiet šo roku, jo stiprāku, spēcīgāku jūs neatradīsiet.

Vārds reiz kļūva miesa, un toreiz dzīvojošie redzēja Viņa godību, bet to neatzina, un Vārds kļuva atkal miesa, un visi dzīvie to atzīs un aptvers Viņa godībā, un no viņa pilnības tie visi saņems žēlastību

pēc žēlastības.

Kā Jānis reiz kristīja ar ūdeni, tā tagad tiek kristīts ar Garu. Debesu ūdens straumes izlejas pār cilvēku sirdīm un daudzas dara mikstas un atmodina; bet daudzi paliek neskarti, vai tie no šī lietūs paslēpjas.

Laimīgs, kam vēl esot spējīgam uzņemt ūdeni no augšienes, ir sirds, kas, vērsta uz augšu, neaizsprosto ieeju debesu svētību iespaidiem. Uz visiem tiem, kā toreiz uz Kristu, nolaidīsies dievišķās gaismas stars, līdzīgs balodim, izlies no augšas dievišķo žēlastības gaismu un izplatīs mieru un prieku viņu sirdīs un viņu apkārtnē.

Daudzi kļūs Mani centīgie sulaiņi, kā reiz Jānis Kristītājs, un daudzi kā Mani mīluļi, kā apustulis Jānis, izplatīs un mācīs Manu mācību.

Jau jūtama rosība. Kā vieglais viļņa sitiens pret jūras krastu ir lielāka viļņa vēstnesis, kāda gaisa slāņa dzīts, kas cenšas panākt izlīdzinājumu, tā tagadējā reliģiskā kustība ir pirmais vēl lielākas kustības iesākums, garīgas dzīves kustības ierosināta, kura, ieslēgta starp matēriju un garu, grib radīt sev izeju, pie kam garīgajam — tāpat kā ūdenim — ir tāda īpašība, ka tas ļaujas arī saspiesties, un ja spiediens ir par daudz liels, važas sarauj.

Arī jums, Mani bērni, kas esat aicināti ar saviem darbiem un vārdiem pierādīt, — kā reiz Jānis Kristītājs, — ka esat ceļa rādītāji un līdzinātāji garīgajai dzīvei, — arī jums bieži jautās: “Kas jūs esat? Ko jūs īsti gribat?” Pasaule arī jums uzreiz visu neticēs, kā reiz Jānim; bet esiet mierīgi. Izsējiet sēklu, dodiet labprāt tiem, kas jums lūdz barību, un nerūpējieties par to, ka dažreiz izsētā sēkla nenes augļus, ko jūs vēlaties. Arī mežā visi koki neaug taisni. Tur ir arī kropli, liki un slikti koki; bet tāpēc mežs ar saviem kokiem ir tomēr mežs, kas tūkstošiem dzīvu būtnu dod patvērumu un barību un kurā pat visvairāk neizdevušies augi un koki dod daudz derīga. Tā arī dažādu cilvēku dvēseļu garīgajā mežā.

Arī Jānis sprediķoja daudziem velti, kā vēlāk Es pats, un tomēr Mani vārdi negāja zudumā, bet tie mūžīgi pastāvēs — pa daļai tādēļ, ka Es tos esmu runājis, pa daļai tādēļ, ka Maniem vārdiem jābūt tikai neapgāžamām patiesībām.

Vispirms centīsimies paši šķīstīties, atraisīties no pasaulīgā, kā to ir darījis Jānis. Arī viņš necentās pēc tā, lai kļātos labi miesai, kā neiznīcīga, mūžīga gara iznīcīgam tērpam; nē — ar mērenu dzīves veidu — pēc tā laika izpratnes — viņš darīja savu miesu padevēģu kalpošanai garam un savai dvēselei.

Tā arī jums jāvairās visa pārmērīgā, liekā, kas miesu izlutina. Jums jācenšas stiprināt garu un dvēseli. Jums jācenšas būt cienīgiem kristībai ne ar materiālo, bet ar garīgo ūdeni, lai jūs tad redzētu arvien kaut ko lielāku, piedzīvotu arvien kaut ko lielāku un ar garīgo redzi mācītos aptvert kopību, kāda ir garu valstij ar materiālo.

Jums jācenšas garā atdzimt. Tad jums nebūs jājautā Man, kā reiz jautāja divi Jāņa Kristītāja mācekļi: “Rabi, kur Tu mājo?”, jo tad Mana mājas vieta būs jūsu sirdī. Tur tad jūs glabāsiet Kungu, kurš iesākumā bija Vārds, gaisma, mīlestība un dzīvība, un tas viss tiek piešķirts tiem, kas ļaujas ar garīgo ūdeni kristīties par Viņa bērniem. Āmen. — 10.12.1871

5. JĒZUS DZIMŠANA

ZIEMASSVĒTKOS

“1. Bet notika, ka tanī laikā ķeizars Augusts izdeva pavēli, lai tiktu sarakstīta visa valsts. 2. Šī pirmā sarakstīšana notika Kvirinija, Sīrijas pārvaldnieka, laikā. 3. Un visi gāja pierakstīties, katrs savā pilsētā. 4. Un arī Jāzeps no Nācaretes pilsētas Galilejā nogāja Jūdejā, Dāvida pilsētā, kas saucās Betlēme, tāpēc ka viņš bija no Dāvida nama un cilts. 5. Lai pierakstītos ar Mariju, savu saderināto sievu, kas bija grūta. 6. Un notika, ka, viņiem tur esot, pienāca laiks, lai viņa dzemdētu. 7. Un viņa dzemdēja savu pirmdzimto Dēlu, un ietina Viņu autiņos, un ielika Viņu silē, jo tiem nebija vietas mājvietā. 8. Un bija gani tanī apvidū, kas, būdami nomodā, sargāja nakts stundās savu ganāmpulku. 9. Un, lūk, Kunga eņģelis piestājās viņiem, un Dieva spožums apspīdēja tos, un viņi ļoti izbijās. 10. Un eņģelis viņiem sacīja: Nebīstieties, jo, lūk, es jums pasludīnu lielu prieku, kas notiks visiem ļaudīm: 11. Jo jums šodien Dāvida pilsētā piedzimis Pestītājs, kas ir Kristus Kungs. 12. Un tāda jums būs zīme: jūs atradīsiet Bērnu, autiņos ietītu un silē ieliktu. 13. Un piepeši eņģelīm pievienojās daudz debess karapulku, kas godināja Dievu, sacīdami: 14. Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes laba prāta cilvēkiem.” — Lūkas ev. 2:1–14

ŠAJĀ NODAĻĀ IR RUNA PAR Manu dzimšanu, par svētkiem, kurus jūs katru gadu pēs baznīcas paražas svinat 25. decembrī.

Jau agrāk Es esmu jums devis vārdus par šiem svētkiem. Par atsevišķiem apstākļiem, kādi bija pie Manas dzimšanas, jūs zināt pa daļai no Manas jaunības stāsta, pa daļai no Manu apustuļu evaņģēlija; un tomēr šis un tas ir nenoskaidrots šajā aktā — Man pirmoreiz redzami parādoties uz jūsu zemes, kura dziļāko nozīmi garīgajā ziņā jūs vēl nezināt. Ierosināts no šīs Lūkas nodaļas teksta, Es gribu dot tālākus atklājumus jums un visiem Maniem nākošajiem ticīgajiem bērniem, lai no tiem jūs redzētu, ka arī mazākajam, kas attiecas uz Mani un Manu parādīšanos jūsu pasaulē, ir liela nozīme un tas garīgi atkārtosies Manā nākošajā atnākšanā uz šīs mazās zvaigznes, kā Manu kādreiz lielo bērnu dzīves vietas.

Ja tad jūsu zemes apstākļos tieši šis moments un tieši šī tauta bija izredzēti būt par lieciniekiem lielajam žēlastības un mīlestības aktam, kuru Es izdarīju jums un visai Savai garu pasaulei, tad jūs varat būt pārliecināti, ka arī Man otrreiz redzami parādoties uz jūsu zemes laiks un vieta tiks izvēlēti tā, kā tie tieši šim noslēguma aktam būs visvairāk piemēroti.

Ne velti jūs esat šos svētkus nosaukuši par ziemassvētkiem. Jā, tā bija svēta nakts, kad Es jūsu un visas pasules labā nodevos kā pazemības upuris, turklāt Es, radības nebeidzamais Kungs, apvilku vāriņu, iznīcīgu tērpu, kas miljoniem citu dzīvu būtņu starpā ir tālu zem cilvēka tēla augstākā tipa, jo citās pasaulēs — kas attiecas uz ārējo — daudzi iedzīvotāji ir tādi, ka šīs zemes cilvēks ir tikai kā vājš atdarinājums tam, ko Es kā Sava ipašā Es attēlu patiesībā šajā formā esmu ielicis. Un tomēr, lai arī šie citās pasaulēs dzīvojošie cilvēki zemes iedzīvotāju daudzējādā ziņā pārspēj, tad pēdējie garīgā ziņā ir izredzēti daudz kam lielākam, nekā tie paradīzes pasaulēs un saulēs dzīvojošie, jo, ja arī tiem smaida mūžīgs pavasaris un tie dzīvo apstākļos, kurus jūs nevarat ne iedomāties, tad tiem nav skaidras apziņas par Manu Es, Manu garīgo radību un Manu Tēva mīlestību.

Viņi ir labi, tāpēc, ka nekas ļauns viņus neved uz pretējo; viņi atzīst kadu augstāku būtni, godbijībā slīgst ceļos tās priekšā, bet neviens no viņiem neiedrošinās domāt, ka šī augstā būtne vienu no viņiem, kā pašas radītu, gribētu spiest pie savām Tēva krūtīm un un viņam dot saldo bērna vārdu.

Tas novēlēts tikai tiem, kuriem šis stāvoklis jāiegūst ar cīņu un uzvaru, lai tie varētu kļūt par Dieva bērniem. Tā tad tur, kur ir tādu bērnu skola, blakus vislielākajam garīgajam paaugstinājumam bija jādod iespēja arī pretējam, vislielākajam pazemojumam un atkrišanai no labā. Lai jums rādītu, ka starp tādiem pretstatiem vislabāk iespējams attīstīties, gūt uzvaru pār visiem šķēršļiem, — tieši tāpēc Es pats ietērpos vienā no pēdējiem, neievērojamākajiem cilvēku veida tērpiem, tāpēc Es nācu pats uz kādas tumšas zemes, kuras lomu attieksmē uz greznumu un lielumu Manā radībā var uzskatīt par tādu, kādu lomu pie jums starp jūsu zemes jaukumiem un brīnumiem ieņem infuzorija.

Bet tā kā visā Manā radībā viss veidots ar vienādu rūpību un infuzorija uzbūvēta tikpat pilnīgi kā cilvēks kā pats zemes kungs, tad jums šis Mans radības princips, kas iet cauri visām radītā pakāpēm, apstiprina, ka Es taisni mazajā esmu vislielākais un parādos kā spēcīgs Radītājs un Kungs. Tas bija iemesls, kādēļ Es izvēlējos vienu no mazākajām zemes lodēm, lai tur radītu visu savu lielumu, turklāt Es Savai garu un dvēseļu pasaulei ar to pierādīju, ka tieši mazākajā iespējams vislielākais, tieši visvairāk pazemoties sasniedzama vislielākā godība, un tieši tas, kas visu atdod, ir cienīgs visu iegūt.

Tā mana dzimšana notika nevis kādā pili un ne pie augstas kārtas ļaudīm, bet ciņk vien iespējams zemā vietā. Bet visiem šiem apstākļiem bija jānorāda uz Manas dzimšanas augsto, garīgo iemeslu.

Tāpēc notika tieši tā, ka Hērods bija pavēlējis izdarīt tautas skaitīšanu, tāpēc notika tā, ka Es ieraudzīju pasauli nevis kādā cilvēku rokas celtā namā, bet Savā namā, t.i., zem brīvas debess kādā alā.

Manas dzimšanas liecinieki nebija ķeizari un ķēniņi, pat arī ne parastie cilvēki, bet tikai dzīvnieki un radījumi, kuri nesamaitāti bija tādi, par kādiem Es tos biju radījis.

Tautas skaitīšanai bija jānotiek, lai Marija ceļotu uz Betlēmi un izpildītu to, kas visas radības Ķēniņam būtu tikai par godu.

Miljoni augstāko garu dziedāja Man salavas dziesmu: “Gods Dievam augstībā un miers cilvēkiem virs zemes.” Šie un lopi, kas bija Manā kārtībā, bija klāt pie Manas dzimšanas. Tādi bija liecinieki Man, autiņos tītajam visu karapulku Kungam.

Ar tautas skaitīšanu Mana dzimšana nevarēja palikt neievērota. Arī briesmīgajam Hērodam bija Jeruzālemē jāvalda, lai blakus trūcīgajiem apstākļiem, kuros Es dzimu, apgrūtinātu Manu tālāko audzināšanu un Manu vēlāko dzīves gaitu, lai pārvarot visas šīs grūtības, tiktu pierādīts, ka, lai gan Es esmu nācis iespējami zemā stāvoklī, Es attiekmē uz visu Savu garu pasauli jau esmu veicis Savu uzdevumu, — proti, būt pazemības un atteikšanās piemēram un no šīs mazās zemes izveidot skolu Maniem bērniem, kuriem reiz visiem jābūt izredzētiem uz citām zvaigznēm un saulēm dzīvojošām būtnēm liela gara un visas redzamās dabas radītāja tēlu pārvērst milētāja Tēva tēlā.

Tas, ko es priekš mūžīgiem laikiem esmu nolēmis un priekš vairāk kā tūkstoš gadiem iesācis, tagad tuvojas noslēgumam. Manai reliģijas mācībai, Manam vārdam, ko ne ar ko citu labāku nevar apmainīt — lai kā cilvēki prātotu un domātu — Manai mīlestības mācībai jāklūst vispār lietotai. Jāvalda tikai mīlestībai, un visām cilvēka sirds kārbām, kuras viņā Es esmu licis tikai tādēļ, lai ciņā pret tām šo mīlestību nopelnītu un sasniegtu, — visām šīm kārbām jātiek savaldītām un tās jānoliek pie mīlestības altāra kājām. Nāids, atriebība, lepnība un kā tās visas sauc — šīs varenās ļaunā dziņas cilvēkā visas jāapklusina. Krustam, kurā piesists Es kādreiz udzu par piedošanu cilvēcei, kas nomaldījusies, jābūt kā salīdzinājuma simbolam, un tas katram jāmīl, jāgodā un vajadzības gadījumā pat jānes, — kā zīme pārbaudījumam, kuram Es kā Dievs padevos un kas arī cilvēkus var vadīt tikai garīgos augstumos. Tāpēc šie nepatīkamie apstākļi un notikumi, kas tagad arvien vairāk un vairāk iestāsies.

Kā Manas zemes dzīves laikā uz šīs zemes, tuvojoties beigām, apstākļi strādāja redzami pret Mani, redzami tuvināja Manu bojā eju, Manu nāvi un tomēr patiesībā, Man ceļoties augšā no matērijas un atgriežoties Savā garīgajā valstī, tiem bija jāpanāk Mans vislielākais triumpfs, Manas sūtības atrisinājums, tā arī tagad redzami vairojas nelaimes gadījumi cilvēkiem, vairojas šausmīgas katastrofas, lai no tām beidzot cilvēks, kā pēc kādas grieķu teikas, kā putns Fēnikss no sadedzinātu pasaules uzskatu un spriedumu pelniem izietu neskarts kā Radītāja garīgs produkts, kā augstāka garīga Tēva garīgs bērns.

Tāds ir visam mērķis, uz turieni, kā bez stūres atstāts kuģis, neapzināti dodas visa cilvēce. Būs jātiek salauztām visām mākslīgajām aizsargsienām, ko cilvēka prāts kā dzelzs bruņas apjozis tikai mīlestībai pukstošajai sirdij. Jātiek iznīcinātām dzimšanas, kārtas, paviršu zināšanu robežām. Cilvēkam jābeidz domāt ar prātu un jāsāk mācīties just ar sirdi. Mīlestības siltajai ugunij vispirms jāsasilda visa dvēsele, tikai tad grudrība, kā regulētāja dziņa mīlestībai, var, likdama robežas, cilvēcei ļaut sajust visu to, ar ko Es to esmu apbalvojis un kādam nolūkam Es esmu to tādu un ne citdu radījis.

Cik bieži Es kā Kristus pasaulē Savu Tēvu debesis piesaucu, tā vienmēr bija gudrība, kas piesauca mīlestību, un tieši ar šo piesaukšanu gribēja attiecīgi vadīt savu neierobežoto darbību. Kā gudrība un mīlestība tikai kopā var pastāvēt, tāpat Es kā Kristus ar Savu Tēvu, Mīlestību, biju savienots tikai viens, un tieši tāpēc Es varēju teikt: “Mani nepazīst neviens, kā tikai Tēvs Debesīs, un tikai Es pazīstu Viņu,” jeb: “Es noēju pie Tēva” utt. Ar to Es gribēju teikt: Visa pasaule ir mīlestības radīta, bet gudrība ir kārtotusi tās noteikumus. Mīlestība radīja, gudrība uztur. Mīlestība kā Tēvs uzstādīja augstāko šķīstības simbolu, un Es, gudrība, kā Dēls to pierādīju darbos. Un kā mīlestība un gudrība tikai savienotas sastāda

visu Manas patiesās būtības Es un tur pastāv pilnīgākajā attēlā, tā arī cilvēkam pēc Mana ģīmja jāklūst par mīlestības un gudrības izteiksmi. Viņam vispirms jāmil un tad jāmacās būt gudram, lai pilnīgi atzītu un aptvertu Mani, Manu radību un savu misiju.

To Es gribu panākt pie jums, uz to jūs skubina visi notikumi, lai jūsos panāktu jūsu Jēzus atdzimšanu iekšējā, lai Viņš tur kā gudrības un mīlestības izteiksme jūs vadītu, kamēr īsā laikā šis visa redzamā Radītājs, visu karapulku Kungs, kā Tēvs (mīlestība), savienots ar Dēlu jeb Kristu (gudrība), varētu personīgi atkal redzami nākt uz zemes otru un pēdējo reizi izteikt, ko Viņš pie Krusta priekš vairāk nekā 1000 gadiem ir teicis, proti: “Tas ir piepildīts — ir piepildīts lielais grēku izpiršanas darbs.”

Es Saviem gariem rādīju, kā viņiem neiespējamais ir kļuvis iespējams. Es esmu gājis papriekšu ar piemēru un Savas cilvēciskās būtnes uz šīs mazās zemes darījis par Savas nebeidzamās valsts pilsoņiem, par Saviem vienīgajiem bērniem.

Ir piepildīts, ko Es reiz šūpulī, Betlēmes alā, kā nepilngadīgs Bērns esmu iesācis, ko tur jau miljoni eņģeļu garu ir apdziedājuši, bet ko cilvēki neav sapratuši, ko augstākais tikai daži ir vāji nojautuši.

Es esmu piepildījis grēku salīdzināšanas, mīlestības, piedošanas darbu. Pasaule ir tīrīta no visiem savtīguma netīrajiem sārņiem, un ja arī ciešanas un nelaimes gadījumi cilvēku pasaules miesu salauž, — garam un dvēseles cilvēkam tie nevar nekā darīt. Tas stāv augstu pār pasaules drupām, savas rokas izstiepdams pēc dievišķā glābēja, kurš — kā reiz arī tad — visiem uzsauc: “Nāciet šurp visi, kas esat apgrūtināti, lai Es jūsu nastu noņemtu un jūs atspirdzinātu. Nāciet šurp visi, cīnītāji par mīlestību un gudrību, lai jums ir dzīvības vainags, lai jums ir garu pasaules robežas atvērtas, lai jūs varētu redzēt, kā eņģeļu pulki atkal liksmo un dzied slavas dziesmas Kungam, Tēvam, ar tiem pašiem vārdiem kā toreiz: “Gods Dievam augstībā un miers cilvēkiem virs zemes,” jo Viņš ir nācis pie Sava īpašuma un Viņa bērni ir Viņu atzinuši.” Āmen. — 11.12.1871

6. JĒZUS DIEVNAMĀ

ZIEMASSVĒTKU ATSVĒTĒ

“23. Kā Kunga bauslībā rakstīts, lai ikviens vīriešu kārtas pirmdzimtais tiktu Kungam svētīts; (2.Moz.13,2) 24. Un lai upurētu vienu pāri ūbeļu vai divus jaunus baložus, kā tas sacīts Kunga bauslībā. 25. Un, lūk, Jeruzalemē bija cilvēks, vārdā Simeons; šis cilvēks bija taisnīgs un dievbijīgs, un viņš gaidīja Izraēla iepriecināšanu; un Svētais Gars bija viņā. 26. Un no Svētā Gara viņš bija saņēmis norādījumu, ka viņš nāves neredzēs, iekams nebūs skatījis Kunga Svaidīto. 27. Viņš, garā pamudināts, iegāja svētnīcā; un, kad vecāki ienesa Jēzus Bērniņu, lai pie Viņa izpildītu bauslības paražas, 28. Tas ņēma Viņu savās rokās un, Dievu teikdams, sacīja: 29. Tagad, Kungs, saskaņā ar Taviem vārdiem atlaid savu kalpu mierā. 30. Jo manas acis redzējušas Tavu pestīšanu, 31. Ko Tu esi sataisījis visu ļaužu vaiga priekšā: 32. Gaismu pagānu apgaismošanai un Tavas Izraēla tautas godu. 33. Un Viņa tēvs un māte brīnījās par to, kas par Viņu tika runāts. 34. Un Simeons svētīja viņus un sacīja Marijai, Viņa mātei: Lūk, Viņš ir likts par krišanu un augšāmcelsanos daudziem Izraēli un par zīmi, kam pretī runās (Is.8,14; Rom.9,38; 1.Pēt.2,7) 35. Un tavas pašas dvēseli pārdurs zobens, lai atklātos daudzu siržu domas. 36. Un tur bija praviete Anna, Fanuēla meita, no Asera cilts, kas sasniegusi lielu vecumu, nodzīvojot pēc savas jaunavības ar savu vīru septiņus gadus. 37. Un viņa bija atraitne ap astoņdesmit četriem gadiem, kas neatkāpās no svētnīcas, bet gavēdama un lūgdama naktīm un dienām, kalpoja Dievam. 38. Un viņa, ienākusi tanī pat stundā, teica Kungu un runāja par Viņu visiem, kas gaidīja Izraēla atpestīšanu. 39. Un viņi, visu pēc Kunga bauslības izpildījuši, atgriezās atpakaļ Galilejā, savā Nācaretes pilsētā. 40. Bet Bērniņš auga un stiprinājās, pilns gudrības; un Dieva žēlastība bija ar Viņu. ” — Lūkas ev. 2:23–40

ŠAJĀ NODAĻĀ IR RUNA SĀKUMĀ par Manu dzimšanu, vēlāk par Manu apgraizīšanu un tad par trim dienām, kuras Es 12. gadā pavadīju Jeruzalemes dievnamā. Šajā nodaļā nav runa par triju gudro ierašanos no austrumiem, par bērnu slepkavošanu un vēl par citām lietām — kā par bēgšanu uz Ēģipti un atgriešanos pēc Hēroda nāves. Arī Es par lielāko daļu šo notikumu negribu runāt, jo tie jums jau zināmi no Jēkaba evaņģēlija, Mana jaunības stāsta un citiem Manu apustuļu rakstiem.

Tātad apstāsimies pie augšminētā teksta, kur teikts: “Jāzeps un Marija brīnījās.”

Par ko viņi brīnījās? Viņi brīnījās par Simeona pravietiskajiem vārdiem un Annas izteicieniem, kuri abi uz Jeruzalemi apgraizīšanai atnestajā bērņā ar garīgajām acīm redzēja ne tikai jūdu, bet visas cilvēces Pestītāju, kurš bija nācis atbrīvot garu no matērijas sloga.

Ka Jāzeps un Marija nesaprata, ko šie abi viņiem pravietoja, tam ir viegli saprotams iemesls, jo tas, kurš sākot no Marijas ieņemšanas līdz dzimšanai un nešanai dievnamā ievēro visu to miklāino un mistisko, — viegli pamanīs, ka ne Marija, ne Jāzeps nezināja, kā pret to izturēties.

Lai gan jūdi bija pieraduši caur praviešiem saņemt no Manis tiešus vēstījumus, pie viņiem bija tāpat, kā tas arvien ir: viņi visam tam maz ticēja, kamēr pravieši dzīvoja, un to izteicieni guva vērtību tikai tad, kad tie jau sāka piepildīties.

Viņi cerēja arī uz mesiju, tikai viņu cerība bija pamatota uz citiem, pasaulīgiem vēlējumiem, viņi cerēja uz mesiju, kurš, varbūt dzimis kādā pilī, kā liels varonis kādreiz viņus atbrīvos no ienīstā romiešu jūga. Bet ka galdnieka (par kādu viņi pazina Manu audzītēvu) bērnam bija jābūt viņu atpestītājam, — tas bija ārpus viņu lolotās cerības un ārpus viņu saprašanas spēju robežām.

Tieši tādēļ arī Jāzeps un Marija brīnījās par Simeona un Annas vārdiem. Taču Marija tik īsā laikā bija pie sevis piedzīvojusi tik daudz brīnišķīga, ka viņa nezināja, kas ar viņu bija noticis, un kas vēl notiks. Viņa dzemdēja dēlu, nepazīdama vīru kā savas apaugļošanas objektu. Viņa bija māte, nepazīdama patiesībā mātes jūtas visā to pilnībā, jo vispār bērns ir loceklis, kas savieno divu būtņu, proti — vīra un sievas dzīves ceļus un viņus apvieno par vienu veselu, par ģimeni.

Tā Marija bija māte, un sajuta gan prieku, redzot savā priekšā savas miesas augli, bet tās bija vairāk

lidzjūtības jūtas pret mazo zīdaiņi, ne mātes liksmības jūtas, ka var spiest pie krūts sava laulātā drauga mīlestības ķīlu. Tā viņa neaptvēra un nevarēja aptvert, kas notika pie viņas apaugļošanas, kas pie Manas dzimšanas un arī tālāk, jo viņa darbojās tikai pēc augstāka iespaida norādījumiem un pie tam izturējās vairāk pasīvi nekā aktīvi, kā sieva un māte sekodama tikai savām jūtām, kas viņu saistīja pie viņas zīdaiņa.

Šī neapzinātā sajūta tika, protams, kāpināta, kad viņa vēl šauboties un bailīgi kaut ko nojaušot, ko viņa vien iedomājās zinām, to pašu un vēl kaut ko lielāku dabūja dzirdēt no citiem, kad viņa Jēzus bērnu nesa dievnamā un tur, likumīgi apgraižot un upurējot, Mani kā bērnu iesvētīja Izraēla reliģijā un tajā gribēja audzināt.

Ko teica Simeons, tas viņai bija mīkla, vēl jo vairāk tādēļ, ka viņš bērnu atzina par To, par ko viņai nebija un nevarēja būt nekādas nojautas. Bet ko viņa vēl mazāk saprata, bija Simeona pēdējie vārdi, kas skanēja: “Redzi, Šis būs likts par krišanu un augšāmcelšanos Izraēla tautai un par zīmi, kam tiks runāts pretī (un caur tavu dvēseli spiedīsies zobens), ka daudzu siržu domas tiks atklātas!”

Ka viņas dēls varētu kļūt kaut kas ārkārtējs, to viņa gan varēja iedomāties, jo ieņemšanu, dzimšanu u.t.t. bija pavadījušas ārkārtējas parādības, bet ka viņa būtu zem savas sirds nesusi Dievu kā cilvēku un uzskatīt gaidāmo mesiju ne tikai kā savas tautas, bet visas cilvēces garīgo atjaunotāju, — tie bija jēdzieni, ko viņa nekādi nevarēja saprast. Viņa taču arī vēlāk līdz Manai krusta nāvei apraudāja Mani ne kā Dievu, bet tikai kā cilvēku, kā savu dēlu, un tikai ar Manu augšāmcelšanos viņa, kā arī Mani mācekļi tika nostiprināti vārdu izpratnē, kurus Es viņiem bieži teicu, bet ko viņi nevarēja saprast.

Zobens, kas tātad nākotnē tiks durts viņas krūtīs, bija tikai mātes sāpes, jo ja viņa būtu zinājusi un atzinusi, kas Es patiesībā biju, tad viņai būtu bijis nevis jābēdājās, bet par Manu aiziešanu tikai jāpriecājas.

Es pats esmu viņai un saviem apustuļiem bieži atkārtojis, kas Mani sagaida un ka Es nāvi un elli pārspēšu. Bet kur ir pārliecība — it sevišķi tajos praviešu un brīnumdarītāju esēņu laikos — ka Es, cilvēks ar miesu un kauliem kā viņi, kurš ēd un dzer, esmu Dievs, un proti — visu karapulku Kungs, kas Savu zemes dzīvi sācis cilvēka veidā un kā mazs bērns un ka tam tā jābeidz pie krusta — tā laika kauna un pazemojuma zīmes?

Tādēļ Jāzeps un Marija brīnījās. Viņi nesaprata, kas ir Tas, kas ir nācis par jūdu krišanu un augšāmcelšanos; par krišanu — jūdu valsts izpostīšanu 50 gadus pēc Manas aiziešanas, un par augšāmcelšanos — daudzu jūdu augšāmcelšanos par kristīgajiem, kā arī krusta zīmes pārmaiņu: agrāk tā bija kauna zīme, vēlāk — augstākā apskaidrojuma zīme.

Un kad Es atkal nākšu, vai jūs domājat, ka tad ļaudīm būs vairāk saprašanas nekā toreiz, priekš vairāk kā 1000 gadiem? Nebūt ne. Arī tad būs liels daudzums izbrīnījušos, kuri Mani — reiz Kristu jeb Jēzu — uzskatīs ne par ko citu kā par Dieva apgarotu cilvēku. Manā nākošajā atnākšanā, kas, protams, nesāksies kā toreiz, bērna gados, bet vīra gados, — būs vēl daudz tādu, kas šaubās, un Man arī tad daudziem ar brīnumiem būs jāpierāda tas, kas vārda spēkam nebūs iespējams.

Tā Manam jaunības stāstam, mazākais tā galvenajos vilcienos un galvenajos notikumos, jāatkārtojas, un tas atkārtosies, tikai ne materiālā, bet garīgā ziņā, jo tad garīgā saprašana būs jau daudz labāka un ticīgo vairāk, bet neticīgo un šaubīgo mazāk.

Redziet, Mani bērni, kā Es reiz pēc jūdu kulta likos apgraižīties, tā ļaujieties arī jūs kristīties ar garīgo kristību, kas — kā apgraižīšana — ir pirmais solis un ieeja baznīcas draudzē, — ļaujieties kristīties ar Manu mīlestības garu. Izmetiet no savām sirdīm visu, kas tur nepiederas, sāciet dienu no dienas Mani un Manu pasauli arvien vairāk aptvert, lai arī jums zobens nespiestos caur krūtīm un jūs, pasaulīgajam piešķirdami par daudz vērtības, neapraudat to, kas navasaru vērts.

Papūlieties lietas ņemt tā, kā tās ir, un tā katru dienu izpildiet savu misiju uz šīs zemes, cik ilgi jums šī dzīve šeit vēl ir novēlēta, lai jums, sitot nopietnajai šķiršanās stundai, nekas nebūtu jānožēlo un nekas jāapraud.

Tā jūs — kā Marija, kad Es gāju pie Tēva — Mani atzīsiet — ka Tas, kuru jūs kā Kristu gan pazināt, ir daudz lielāks un bagātāks ar mīlestību, nekā jūs to iedomājieties, bet ka arī Manas prasības pret jums ir stingrākas, nekā jūs domājat.

Daudzi tagad dzīvo, tic un mīl Mani, kā Marija Mani mīlēja Manas zemes dzīves laikā. Bet ar to nepietiek. Marija tikai pie krusta un Manas augšāmcelšanās atzina, ka Tas, kuru viņa dzemdējusi, nav bijis cilvēks, bet Dieva Dēls, t.i., no mīlestības šķirtā gudrība, kurš pēc triju dienu gulēšanas kapā atkal

atgriezies Savā debesu valstī un vēlāk ne vairs miesīgi, bet kļuvis garīgs parādījās gaidītājiem apustuļiem un Savai miesīgajai mātei.

Gādāriet, lai arī Jūsos Kristus ceļas augšā, kāds Viņš ir un bija, lai arī jums kādreiz nebūtu jābrīnās, atrodot Viņu citādāku, nekā esat iedomājušies.

Tas atgādinājumam un ievērošanai. Āmen. — 25.12.1871

7. 12. GADU VECAIS JĒZUS DIEVNAMĀ

1. SVĒTDIENĀ PĒC ZVAIGZNES DIENAS

“42. Un tie, kad Viņš bija divpadsmit gadus vecs, pēc svētku ieraduma gāja uz Jeruzalemi. 43. Un kad viņi, izbeidzoties svētku dienām, atgriezās atpakaļ, bērns Jēzus palika Jeruzalemē, bet Viņa vecāki to nezināja. 44. Bet tie domāja, ka Viņš ir pie ceļa biedriem; un tie, dienas ceļu nostaigājuši, meklēja Viņu starp radiem un pazīstamajiem; 45. Un tie, neatraduši Viņu, atgriezās Jeruzalemē, To meklēdami. 46. Un notika, ka pēc trim dienām tie Viņu atrada sēžam dievnamā starp rakstu mācītājiem, tos uzklausot un tiem jautājot. 47. Un visi, kas Viņu dzirdēja, bija pārsteigti par Viņa gudrību un atbildēm. 48. Un tie, Viņu ieraudzījuši, brīnījās. Un Viņa māte sacīja Viņam: Dēls, kāpēc Tu mums tā darīji? Lūk, Tavs tēvs un es ar sāpēm Tevi meklējām. 49. Un Viņš tiem sacīja: Kāpēc jūs mani meklējat? Vai jūs nezināt, ka man jādarbojas tātās lietās, kas ir mana Tēva? 50. Un tie neizprata tos vārdus, kurus Viņš tiem runāja.” — Lūkas ev. 2:42–50

ARĪ ŠIS TEKSTS ŅEMTS NO Lūkas evaņģēlija, un tajā ir runa par Manu triju dienu uzturēšanos dievnamā. Ko Es tur darīju un mācīju, jūs zināt, jo Es to jums esmu jau pirms dažiem gadiem tuvāk izskaidrojis. Tātad šo Manas jaunības stāsta aktu apskatīsim tikai tiktāl, cik tas priekš Manas nākošās atnākšanas atkal atkārtosies un jau atkārtojas. Ko jūs no šī garīgā atkārtosanas akta pamācošu varēsiet gūt, tas būs šī jums šodien dotā vārda noslēgums.

Redziet, Mani bērni, jau bieži Es pats esmu jums teicis un atkārtojis, ka katrai tā laika darbībai no Manas dzimšanas līdz augšāmcelšanai un debessbraukšanai bija divējāda, jā, pat vēl labāk — trīskārtēja nozīme, jo tas, ko Es darīju un runāju, bija domāts ne tikai jūdu tautai, bet visai toreiz dzīvojošajai un nākošajai cilvēcei un vēl vairāk — tālu pāri jūsu zemei tas tas bija domāts visai Manai garu valstij, kas ziņkārīgi sekoja Manai darbībai, lai redzētu, vai un kā Es kā zemes cilvēks izpildītu Savu Man uzdoto misiju.

Tā kā Es biju pilnīgi ietērts zemes iedzīvotāja cilvēciskajā dabā, tad, lai no tās atkal izkļūtu un atkal, kļuvis garīgs, atgrieztos turp, no kurienes Es biju nācis, — Man bija jāapkaro visas cilvēka dabas kārības. Man bija tāpat kā katram bērnam sava dvēsele arvien vairāk un vairāk jāizglīto, Savi jēdzieni un domas jāregulē, lai Man iedvesto dvēseli piemērotu Savam garam, lai Es Savas zemes dzīves beigās Saviem gariem varētu rādīt, kā Es ne tikai Savu paša garu atkal esmu nesis atpakaļ visā viņa lielumā, bet ka Es pat cilvēka dvēseli esmu pratis darīt garīgu, kura reiz bija un kurai jābūt Manai līdzībai.

Tā Es rādīju lielai garu valstij, kā var kļūt Mana bērna stāvokli, un kā dzīvojošs, cietējs un cīnītājs cilvēka bērns devu piemēru, kā un par kādu cenu sasniedzama savienība ar Mani.

Ja Mani ietērtās cilvēka dvēseles garīgā attīstība gāja ātrāk uz priekšu, nekā pie parastajiem cilvēku bērniem, ja Es Savā agarajā bērībā jau runāju vārdus — jā, gara vārdus, kad citi bērni vēl neizdod saprotamas skaņas, ja Es, kā uzturoties trīs dienas dievnamā, devu izskaidrojumus un pat darīju brīnumus, tad jums jāpadomā, kāds gars šajā Jēzū bija apslēpts un cik viegli tas pēc mazākā ierosinājuma spīdēja cauri cilvēka ietērpam. Jums arī jāievēro, ka Man nebija, kā citiem cilvēkiem, priekšā viss cilvēka mūžs, bet tikai 33 ātri paejoši gadi, kuros, pirmkārt, līdz 30. gadam Mans zemes cilvēks nogatavojās lielajam darbam un otrkārt — tad palika pāri tikai 3 gadi, kuros bija jāliek pamatakmens augstākai, nekad nepaejošai lielakai gara mācībai, bez kuras garu pasaule un netieši arī materiālā pasaule nevarētu pastāvēt un turpināties.

Nepietika ar to, ka Manā radībā tika radīti gari ar vareniem spēkiem un īpašībām. Tiem bija arī jāzina, kādam nolūkam Es tiem šo pilnību esmu devis, lai tie, to gudri lietodami, mācītos Mani, savu Radītāju, godāt, Mani saprast un Manu radībupilnīgi aptvert. Lai visu garu valsti morāliski dievišķi ierīkotu, lai visumam, kā arī katram atsevišķi dotu viņa patieso, garīgo vērtību un lai pat matērijā mācītu ieraudzīt apcietināto garīgo, kuram, kā gariem pašiem — tikai garākā ceļā — jāveic gājiens uz to, lai kļūtu garīgs, un lai kā daļa no Mana garīgā Es, reiz kļuvis garīgs, atgrieztos atpakaļ pie Manis. Šim nolūkam notika Mana nākšana uz šīs zemes, šim nolūkam visa Mana zemes dzīve, kādu jūs to pazīstat līdz

beigām.

Tā notikumi Man dzimstot, Man bēgot un Man atgriezoties uz jūdu zemi bija tikai atsevišķas, jau sen iepriekš noteiktas fāzes Man dotās cilvēka dvēseles garīgajā izglītošanā. Arī Jeruzalemes templī apstiprinājās tas pats princips, turklāt Es jau 12. gadā sāku rādīt atsevišķas gara dzirksteles, kas tālu pārsniedza toreiz ierastos dzīves un reliģijas ieskatus. Tā dažs labs Mans klausītājs ar to tika pamodināts tālākām pārdomām, jo visas jūdu tautas doma par nākošo mesiju, agrāko pravietojumu ierosināta, bija vērsta tieši uz šo Manas parādīšanās laiku.

Protams, viņi vēlējās pavisam citādu mesiju, nekā to, kas Es biju, un tas bija tādēļ, ka ļaudis — sevišķi jūdu tauta — tajā laikā, būdami zem svešas tautas spiediena, ļoti ilgojās pēc abrīvošanas. Bet viņi visus savus skatus bija vērsuši uz leju, kamēr Mesija nāca no augšas.

Tam, ko Es mācīju dievnamā, kur Es tajā vietā, lai atbildētu uz jautājumiem, uzdevu jautājumus tā saucamajiem mācītājiem un priesteriem, kuri tika novesti neērtā stāvoklī, tam bija tikai mērķis — viņiem dot mazu pierādījumu par viņu paviršajām zināšanām lietās, kuras viņi vien likās zinām. Es to darīju tieši templī, kā tā laika garīgajā skolā, un daudzu klausītāju priekšā, jo Vārds, kā nebeidzami lielā garīgā nesējs, tad mūžīgi turpinās darboties, un tā tika likts dīglis Manai nākošajai mācībai. Tā Es jau tur šo trīs dienu laikā ieguvu centīgus Savas personas un Savas mācības godātājus, kuri arī vēlāk tādi palikuši. Tāpat kā Es tur ieguvu pabalstītājus, Es arī farizejus un priesterus darīju Sev par ienaidniekiem; un tieši šo divu pretstatu dēļ Manis iemestā garīgā sēkla palika dzīva un nesa labus augļus, bet ja visi būtu bijuši ar Mani vienis prātis, tad jau ceturtajā dienā neviens cilvēks vairs nebūtu domājis par Mani un Manu mācību, bet būtu Mani uzskatījis tikai par pamodinātu, varbūt arī irisku zēnu.

Ka Es pēc tam atkal atvilkos atpakaļ it kā galdnieka tērpā un tā gadiem ilgi uzmanību no Sevis novērsu, tam pamats bija tāds, ka lai, pirmkārt, liktu aizmirst šīs agrākās Mana dievišķā gara izpausmes — sevišķi templī — un otrkārt, lai kā vīrs arī ar vārdiem un darbiem apstiprinātu to, ko Man kā zēnam un jauneklīm neticētu.

Tā arī Marija, Mana miesīgā māte, nesaprata Manus vārdus, kad Es uz viņas mīlestības pārmetumiem par ilgo meklēšanu atbildēju: “Vai jūs nezinat, ka Man jādarbojas Mana Tēva lietās?” Jāzeps un Marija nesaprata, kas bija “Mana Tēva”; viņi bija par daudz nodevušies jūdu kultam un vēl par daudz domāja, ka reliģija pastāv ierāžu ievērošanā. Viņi Mani nepazina, un tādēļ Manu Tēvu vēl mazāk, jo viņiem bij atīkai viens Dievs, viens nedalāms. Tādēļ, ja viņi būtu atzinuši arī Manu dievišķo Es, tad viņiem šī divkārtējā būtne — Es un Kungs jeb Dēls un Tēvs — nebūtu saprotama.

Tā vajadzēja notikt, ka Mans Es nogatavojās, lai mācības laikā, kad cilvēciskā radniecībatuvojās beigām un sākās lielā garīgā radniecība cilvēcei un lielajai garu valstij, Mana misija pilnā mērā tiktu izpildīta, turklāt Mana dvēsele, savienota ar dievišķo garu, mācīja un darbojās tā, kā jūs to atrodat uzrakstītu Jāņa evaņģēlijā un kas no tā laika tika neizdzēšami ierakstīts visas radības lielajā plānā ar vārdiem: “Dievišķo īpašību nostādījums un īsta saprašana, cilvēciskās un garīgās cieņas izskaidrojums un pareiza uztvere attieksmē uz visa esošā Radītāju un mainīgajiem apstākļiem”.

Tas bija lielais panākums Manai tajā laikā dibinātajai mācībai, kas ir un paliek dievišķa, jo to ir devis Dievs, jo to ir atstājis Dievs Saviem dievišķajiem bērniem kā vienīgo mērauklu un ir rādījis, kā Dievu kā Kungu, kā Radītāju, bet arī kā Tēvu var mīlēt un Viņam tuvoties.

Un tagad, Mani bērni, kad jūs varat aptvert, kāpēc Es nācu pasaulē, kāpēc līdz Manam 12. gadam jeb zēna vecumam notikumiem bija jāveidojas tā un ne citādi, — tagad Es jūs no šīs pagātnes vedīšu jūsu tagadnē un jums attēlošu Jēzus zēna vecumu un viņa jautājumus priesteriem jūsu tagadējos pasaulēs apstākļos.

Redziet, pasaulē bieži notiek tā, ka skatus vērs tālumā un tuvumā neredz, jeb — kā sakāmvārdā teikts — koku daudzuma dēļ mežu neierauga.

Kas vispār ir zēna vecums? — Redziet, tas ir iekšējā gara pamodinājums, kad dvēsele grib gūt intelektuālas zināšanas, kad tā ārējo, apkārt esošo dziļāk novēro un arī nav kurla tai balsij, kas iekšienē bieži, pa lielākai daļai citādi runā nekā to vēlas.

Šis zēna vecums, pamodinājums no ilgā ticības miega, sevšķi reliģijas lietās, šis Mana 12. gada laiks ir tagad iestājies. Spēcīgā garīgā kustība izteicas tikai ticībai dotā apsvēršanā, jautājumos, kurus pamodinātās dvēseles uzdod atrisināšanai garīgajiem varasvīriem, jūsu laiku teologiem un rakstu mācītājiem, kuri grib būt mācīti un vienīgi šo lietu sapratēji, grib jautājumus atrisināt ar jautājumiem.

Šis 12. gads, kā Manas vēlākās, gatavākās mācības priekšgājējs, ir tas, kas vienus ved pie miera,

otrus šaubās. Tas ir atkal Vārds: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Dievs bija Vārds.” Vārds — kā garīgu domu produkta izteiksme — ir atkal tas, kas, visspēcīgi iedams cauri visām sirdīm, ierosina tūkstošiem citu domu un dod iemeslu tūkstošiem citu vārdu.

Arī toreiz Es ne tikai nometu akmeni pie bezdibeņa; tā smagums to vilka pats par sevi, līdz sākās ripošana un beidzot krišana. Tā ir ar Vārdu. Tas ir kā lavīna, kas sākumā ir maza, bet tadarvien vairāk palielinās un visu velk sev līdz uz bezdibeni. Kā lavīna sniega klātos bezdibeņus atkal atbrīvo no to segas un saules gaismai atkal atvieglo pieeju zemes mātei, tāpat domu un vārdu lavīna sagāž melu un viltus ēku, atvieglo pieeju dievišķās mīlestības un žēlastības gaismai un sasilda zem ledus jeb sniega segas sastingumā turētās sirdis.

Tā notiek sagatavošana lielajam šķīstīšanas procesam. Arī sociālie apstākļi, garīgi reliģiozo apstākļu rezultāti, sakustas un prasa pēc izlīdzinājuma, pēc dievišķi cilvēcisko tiesību atjaunošanas.

Tas ir “12. gads” jeb pavasara gads, kam jāiet pa priekšu karstajai vasarai, kurā nogatavojas augļi, lai rudenī varētu ievākt pienācīgo ražu.

Arī Mans 12. gads, jeb Mans zēna vecums, bija Mans pavasara gads; Manu mācības gadu laiks — Mana vasara; Manas pēdējās 40 dienas līdz debessbraukšanai — Mans pļaujas laiks.

Tā arī jūs tagad redzēsiet, kā viss maz pamazām attīstīsies pēc tiem pašiem likumiem un periodiem. Pēc pavasara gadiem, pēc plaukuma laika, nāks vasaras gadi, brieduma laiks ar vētrām un negaisiem un tad rudens gadi, kad Es kā pļāvējs šķiršu pelavas no kviešiem, labāko uzņēmuš Savās garīgajās debesīs un garīgajā pārvērstajā zemē, bet sliktāko izmetīšu apcīnītātajā matērijā, kurā tad tālā ceļā būs jāsasniedz tas, kas īsākajā tika nicināts.

Tātad sagatavojieties garīgās dzīves pavasarī, rūgšanas un šķīstīšanas procesā — katrs atsevišķi savā iekšienē darīt to pašu, ko Es veicu lielumā. Lai katrs šķīsta savu sirdi no pasaulīgā cik vien iespējams, lai viņš sekojošās vasaras vētras un negaisus panestu ar gara stiprumu, kā augi un koki klajā laukā, un cīņu beigtu ar uzvaru, lai rudenī gala iznākums būtu ne tikai tukšas lapas, bet jauki nogatavojušies augļi vārdos un darbos, dievišķā Tēva bērna cienīgi.

Tikai tā jūs iegūsiet Manu mīlestību, Manu valstību un savu dvēseles mieru un būsiet vējos un negaisos norūdīti koki, bet ne šaubīgas niedres.

Ši ir laika kustība, prāta kustība, kustība arī jūsu pašu sirdīs, kas jūs vienmēr dzen uz priekšu. Tādēļ ievērojiet saucienu, ko Es jums tagad tik daudzos veidos raidu. Mērķis tam taču vienmēr ir jūsu vislabākais, ko jūs ar Manu žēlastību arī varat sasniegt, ja tikai vēlaties. Āmen. — 26.12.1871

8. KĀZAS KĀNĀ

2. SVĒTDIENĀ PĒC ZVAIGZNES DIENAS

“1. Un trešajā dienā Galilejas Kānā bija kāzas; un Jēzus māte bija tur. 2. Bet arī Jēzus un Viņa mācekļi tika aicināti kāzās. 3. Un, kad pietrūka vīna, Jēzus māte sacīja Viņam: Viņiem nav vīna. 4. Bet Jēzus viņai sacīja: Kas man un tev, sieviet? Vēl mana stunda nav nākusi! 5. Viņa māte sacīja apkalpotājiem: Visu, ko Viņš jums sacīs, dariet. 6. Bet saskaņā ar jūdu šķīstīšanos tur bija novietoti seši akmeņi trauki ūdenim, un katrā no tiem ietilpa divi vai trīs mēri. 7. Jēzus sacīja viņiem: Piepildiet traukus ar ūdeni! Un viņi tos piepildīja līdz malām. 8. Tad Jēzus sacīja viņiem: Tagad smeliet un nesiet galdzinim! Un viņi aiznesa. 9. Bet, kad galdzinis nogaršoja ūdeni, tas bija pārvērsts vīnā. Nezinādams, no kurienes tas (kamēr apkalpotāji, kas smēla ūdeni, to zināja), galdzinis aicināja līgavaini. 10. Un sacīja viņam: Ikvienš cilvēks vispirms pasniedz labo vīnu, bet, kad tie jau ieskurbuši, tad sliktāko; bet tu taupīji labo vīnu līdz šim. 11. Šo sākumu brīnumiem Jēzus darīja Galilejas Kānā, atklādams savu godību; un Viņa mācekļi ticēja uz Viņu.” — Jāņa ev. 2:1–11

Šī NODAĻA SĀKAS AR KĀZĀM Kānā, Galilejā, kur Es darīju pirmo brīnumdarbu, kad Es ūdeni pārvērtu vīnā.

Ar šo notikumu Savas mācības gadu sākumā Es, lai gan vēl nebiju uzstājies mācīdams, tieši ar apstākļu savirknējumu šajās kāzās gribēju vērst uz Sevi daudz uzmanību, jo Mana apslēptā dzīve bija pie beigām.

Kāzu akts ir noticis jau bieži, un tas arvien atkārtojas, bet to, lai gan tajā ir apslēpts daudz kas garīgs, tomēr lielākā daļa cilvēku uzskata par ļoti materiālu un pat bez cēlākas nozīmes.

Ja tās būtu bijušas tikai tādas kāzas, tad Mani tur neatrastu, bet Man bija daudz lielāki mērķi, kurus nevarēja sasniegt citādi, kā ar ārkārtīgiem notikumiem. Jūdi bija nemanot pamazām jādara uzmanīgi uz Manu nākošo mācības un dabru dzīvi.

Kas attiecas uz šo darbību un visām citām, kas skartas šīs svētdienas evaņģēlijā, tad to tagadējā, otrā garīgā atkārtotāšanā jāuztver lielākā, dziļākā izpratnē, jo tagad, kad tas viss otro reizi iestājas garīgi, būs arī ilgāks laiks, nekā bija Mani īsie mācības gadi un Mans uzturēšanās laiks uz jūsu tumšās zemes. Tad Man bija dots tikai īss laiks, lai darītu ko lielu un mūžīgi pastāvošu, bet tagad, kad ir runa par nākošo cilvēces garīgās izglītības nobeigumu, — tagad notikumu straume plūst lēnāk, bet toties spēcīgāk, pārvarēdama visus šķēršļus, kuri līdz Manai pēdējai atnākšanai varētu pacelties pret Maniem plāniem.

Lai atkal piegrieztos kāzām Kānā, vispirms jāapskata, kas patiesībā ir kāzas, kā tās tiek svinētas un kā Es gribētu, lai tās svin, — lai jūs vēlāk varētu saprast to garīgo nozīmi attieksmē uz visu cilvēci, t.i., ka divu cilvēku savienošanai ir dziļa nozīme arī visai cilvēcei.

Kāzas patiesībā nav nekas cits kā iepriekš notikušas vienošanās nobeigums starp diviem dažādu kārtu cilvēkiem, kuri, simpātijas pievilkti, nododas savu dvēseļu dziņai un ir nodomājuši šo reiz iesāktu garīgo savienību savā dzīves laikā vairs nepārtraukt, bet, arvien vairāk kļūstot par vienu, kopīgi panest priekus un bēdas. Un tā šo abpusējo vienādo ieskatu dēļ ar likumīgu aktu tiek slēgta laulība, kurā atsevišķa individualitāte beidz pastāvēt un šķirtas dzīves vietā sākas kopēja dzīve, ģimenes dzīve ar savām sekām.

Tādam divu dvēseļu aktam, kuras vienu otra ir atzinušas, — viņu ilgstošajai savienībai vajadzētu pastāvēt ne tikai šajā īsajā zemes dzīvē, bet arī nākošajā dzīvē, kur tad abiem, cenšoties pēc līdzīga mērķa, arvien vairāk un vairāk jāapvienojas un beidzot — kā jūs sakāt — jākļūst par vienu sirdi un dvēseli.

Ka šādā savienībā mīlestībai jābūt pamatam un uz tā celtajai ēkai — ģimenes dzīvei, kurā blakus garīgajai, morāliskajai mīlestībai jābūt savstarpējai cieņai, tas ir pilnīgi dabiski, bet ka laulībai jeb garīgai savienībai visai dzīvei, — kāda tā pie jums ne tikai tagad, bet arī visos laikos tikusi slēgta, pamatā nav garīgā mīlestība un savstarpējā cieņa, bet — it sevišķi tagad vairāk kā jebkad — vienīgi miesīgā mīlestība jeb materiālās intereses, to jūs paši viegli varat atzīt.

Arī Manā laikā jau vispār mēdza materiālam labumam un miesīgam vilinājumam piešķirt vairāk

vērtības nekā īstajam, augstākajam un svarīgākajam, garīgajam. Ar Manis noteikti visas dabas likumu, ar pārošanās likumu, Es gribēju panākt ne tikai divu indivīdu kopdzīvi, bet Es gribēju, lai būtu arī mīlestības radīti garīgi augļi, kuriem tad vienas un otras puses dvēseles labākās mantas jāturpina un vēl vairāk jāizkopj.

Tāds bija Mans laulības likums, kuru Es ieliku dabā kā vairošanās dziņu, tāds cēlonis mūžīgām pakāpēm no būtnes uz būtņi, līdz Manīm. To Es gribēju, — un ko jūs, cilvēki, esat no tā iztaisījuši? — Tirgu ar cilvēka miesas un dvēseļu pārdevējiem.s

Kad Es tur Kānā gāju uz kāzām, tad, protams, ne miesīgā, materiālā puse lika Man sekot šim aicinājumam, bet Es gribēju no vienas puses izpildīt Savas miesīgās mātes vēlēšanos un no otras puses — jau tur gribēju likt pirmo Savas lielās garu valsts pamatakmeni. Ka Es no ūdens darīju vīnu un ka kāzu viesi šo vīnu atzina par labāko, tam tieši tagadējā laikā ir garīgā ziņā lielāka nozīme nekā tad materiālā ziņā.

Redziet, ko Es jums sacīju par divu dvēseļu savienību, tas tagad netieši notiek pie jums, pie kam vispārīgā ziņā dažādas kristīgo sektas (draudzes) uz evaņģēliju mācību pamata grib viena otrai tuvoties, lai tad apvienoti, kā divi laulāti ļaudis savienoti mīlestībā un saistīti caur trešo kā gala mērķi, caur Mani panāktu savienību savas zemes dzīves un savas nākošās dzīves laikā.

Ši ir garīgā nozīme kāzām Kānā, kas arvien atkārtojas.

Jau sāk viens otram tuvoties, arvien vairāk stāties garīgā satiksmē un atzīt necīgo starpību ticības ieskatos un arvien tās pašas paliekošās Bībeles izskaidrojumos. Šajā domu apmaiņā jau sāk mazināties iedomātie šķēršļi, lai reiz pavisam zustu. Tagad notiek sagatavošana kopējai dzīvei, lai tad tiktu svinēti savienības svētki, kāzas, akm tiešām ir pēdējais laiks.

Kad nu šī savienošanās tuvosies savam gala mērķim, tad arī Es atkal līdz šim dzerto ticības ūdeni pārvērtīšu Savā garīgajā mīlestības vīnā; un kā toreiz galda uzraugs, arī tad gaidītāji jautās: “Kādēļ mēs vispirms esam dzēruši sliktāko vīnu un labāko uzglabājuši beigām?”

Un tad Es atbildēju: “Tādēļ, ka jūs agrāk nebjāt spējīgi Manu mīlestības vīnu pienācīgi cienīt un vērtēt un iznākumā būtu bijusi tikai nelietīga lietošana. Bet tagad, kad jūs esat padzērušies sava sliktā, cilvēku sajauktā vīna, kad jūs dzeršanas priekā esat kļuvuši mierīgāki un labo no sliktā skaidrāk varat atšķirt, — tagad Es nāku un dodu jums nevis kaut ko jaunu, ko jūs vēl nepazītu, bet to pašu vīnu, ko jūs jau agrāk esat dzēruši, tikai šķirtu no tā sliktajām daļām, kā tīru dievišķu dzērienu, kuru pelna tikai tie, kuri, kārības un matēriju atstājot tālu aiz sevis, atzīst savu garīgo dabu un alkst tikai pēc garīga dzēriena un garīgas barības.”

Tāds ir mērķis dvēseļu dziņai. Visi ir padzērušies sliktā viruma, kas viņiem tika likts priekšā kā dievišķs dzēriens. Viņi nojauš kaut ko labāku; katrs domā, ka kādam citam varbūt ir tas, kā viņam pašam trūkst. Tā domājot un jautājot, krīt reliģijas fanātisma šķēršļi, un savienošanās iet pretim savam gala mērķim, kur tad Es nāksu un būs tikai viens Gans un viens ganāmpulks.

Tāda ir garīga nozīme kāzām Kānā.

Ievērojiet šos vārdus labi un vērsiet savus skatus uz nākošajām reliģijas kustībām, un jūs redzēsiet, ka visā dabā līdzīgs meklē un atrod sev līdzīgu. Tā vienādi domātāji gari arī viens otru atradīs, viens otram tuvosies, lai varētu svinēt kāzu dienu, mūžīgas savienības dienu, kur tad visi, savstarpēji savienoti, dosies Man pretī, lai nopelnītu vārdu, kuru Es esmu novēlējis visiem, kas dzīvo pēc Manas mācības un Manas garīgās un materiālās radības pirmo pamatlīkumu ir darījuši par savas dzīves noteikumu, lai kļūtu debesu Tēva cienīgi garīgi bērni. Āmen. — 1.1.1872

9. KĀDA SPITĀLĪGĀ DZIEDINĀŠANA

3. SVĒTDIENĀ PĒC ZVAIGZNES DIENAS

“1. Kad Viņš nokāpa no kalna, Viņam sekoja daudz ļaužu. 2. Un, lūk, spitālīgais atnācis pielūdza Viņu, sacīdams: Kungs, ja Tu gribi, Tu vari mani šķīstīt. 3. Jēzus, izstiepis savu roku, pieskārs viņam un sacīja: Es gribu, topi tīrs! Un viņš kļuva tīrs no savas spitālības. 4. Un Jēzus sacīja viņam: Pielūko, ka tu par to nesaki nevienam, bet ej, parādies priesterim un upurē dāvanu, kādu Mozus pavēlējis viņiem par liecību! 5. Bet kad Viņš bija iegājis Kafarnaumā, kāds virsnieks piegāja pie Viņa un lūdza Viņu, 6. Sacīdams: Kungs, mans kalps, triekas skarts, guļ mājās un ļoti cieš. 7. Un Jēzus sacīja tam: Es iešu un izdziedināšu viņu. 8. Virsnieks atbildēdams sacīja: Kungs, es neesmu cienīgs, ka Tu nāc zem mana jumta, bet saki tikai vārdu, un mans kalps kļūs vesels. 9. Jo arī es esmu cilvēks, pakļauts priekšniecībai. Es saku vienam no maniem padotajiem kareivjiem: ej, un viņš iet; un citam: nāc, un viņš nāk; un manam kalpam: dari to, un viņš dara. 10. To dzirdēdams, Jēzus brīnījās un sacīja tiem, kas Viņam sekoja: Patiesi es jums saku: tādu ticību Izraēļi es neesmu atradis! 11. Bet es jums saku, ka daudzi nāks no austrumiem un rietumiem un novietosies ar Ābrahamu un Īzāku, un Jēkabu debesu valstībā. 12. Bet valstības bērni tiks izmesti ārējā tumsā; tur būs raudāšana un zobu griešana. 13. Un Jēzus sacīja virsniekam: Ej, lai notiek tev, kā tu esi ticējis! Un tanī pat stundā kalps kļuva vesels. 14. Un kad Jēzus atnāca Pētera mājā, Viņš redzēja tā sievasmāti guļam drudzī.” — Mateja 8:1–14

ŠĪ MANA APUSTUĻA MATEJA NODAĻA apskata vairākas dziedināšanas un brīnumus no Maniem pirmajiem mācības gadiem. Tie ir darbi, kas bija nepieciešami, lai stingri ticīgajiem jūdiem dotu citu izpratni par viņu Mozus likumdošanu un viņu Jehovu Cebaotu. Man bija pie viņiem jādabojas, jo ar vārdiem vien nepietiktu.

Še ir minēts, ka Es tikai pieskaroties dziedināju kādu spitālīgo. Šis piemērs, dots tajā laikā, tagad tas vairs nav iespējams jeb nav pēc Manas gribas, jo, ja jūs slimību “spitālību” ņemat garīgā nozīmē, tad Man vajadzētu cilvēku, un pie tam vēl ne labākos, uzreiz darīt par eņģeļiem, kas nebūtu vēlams ne Man un Manai garu valstij, ne arī piepeši pārvērstajam gara un dvēseles cilvēkam.

Kas tad patiesībā spitālība ir par slimību? No kurienes tā ceļas, un kā tā fiziski dziedināma?

Šie jautājumi mums atbildami vispirms, lai varētu iedomāties attiecīgo garīgo. Tagad klausieties. Spitālība ir slimība, pie kuras — vai nu tā būtu cēlusies no izlaidīga, nedabiska dzīves veida ēšanā un dzeršanā, vai no nešķīstības, organismā ir ievadīts tik daudz svešu, indīgu vielu, ka — tā sakot — viss cilvēka pulksteņa mehānisms tālāk vairs nevar iet. Lai atjaunotu normālu dabisku darbību un rosību visās ķermeņa daļās, cilvēka daba visas kopš gadiem uzsūktās svešās vielas un indes izmet uz sava lielākā un ļoti svarīgā orgāna – uz ādas, caur kuru pastāv lielāka un plašāka savienība ar ārējo pasauli. Pirmkārt, lai tādā kārtā atsabinātos no svešajām, smagajām nastām, un otrkārt — lai ar šo indīgo kairekli ierosinātu ādu ar stiprāku darbību pabalstīt visu organismu un tam palīdzēt atkal atgūt agrāko veselību.

Šī slimība tiek dziedināta, protams, vislabāk tādā pašā ceļā, kādā tā radusies, t.i., spitālība nāca no iekšienes uz ārieni, un tā arī dziedināšanai jāiet tas pats ceļš. Sabojātās asinis, kas savas sliktās sastāvdaļas izmetušas uz ādas, atkal jāatjauno ar citām, no jauna atdzīvinātajām vielām. No ārienes, protams, brūces jātur tīras, lai noliegotais, ķermenim vairs nederīgais tiktu attālināts un lai tiktu dota vieta pēc tam nākošajam.

Tā notiek slimības dziedināšana, kuras gala rezultātā, pienācīgi ievērojot dabisko dzīves veidu, ķermenis atkal tiek atjaunots, organismam nodrošināts spēks un cilvēkam garš un veselīgs mūžs.

Še jums isumā ir pateikts, kas materiāli ir spitālības slimība. Tagad to apskatīsim tās garīgajā nozīmē, lai tur arī saskatītu tos pašus simptomus un atzītu tos pašus dziedināšanas līdzekļus. Tikai brīnumpestītāja, kas šo slimību var dziedināt pieskaroties tai ar vārdu, še nav un nebūs, jo garīgajā ziņā katram spitālīgajam jādziedina pašam sevi.

Redziet, “spitālīgi”, t.i., ar daudziem indīgiem izsitumiem ir liela, jā, lielākā daļa cilvēku; bet tieši

tādēļ pie šīs slimības nepiedauzās, jo nedaudzie tīrie nevairās no tiem, kas aplipuši, bet tos kopj ar kristīgās ticības mīlestību un pacietību, lai slimajiem, ja tie ir par vājiem, ar padomu palīdzētu atkal atgūt savu zaudēto morālo veselību.

Spītālība ir slimība, ko neviens nevar apslēpt. Tā atklāti parādās uz cilvēka ķermeņa, un garīgi tas nozīmē — darīt atklāti redzamas visas sliktās īpašības, visas ļaunās kārības un paražas, kas ir sliktu ieskatu un nolaidīgas audzināšanas rezultāts. Tātad, ja, garīgi ņemot, dvēsele savā iekšienē ir tik samaitāta, ka tā savu garīgo vērtību gandrīz zaudējusi, tad gars, tanī ielikta dievišķā Dzirkstele, spiež to tik tālu, ka tā vairs nekaunās šo netīro iekšieni atklāti parādīt uz āru. Dvēselei ar šo procesu tāpat jātiek spiestai savi sirdsapziņu atklāt līdzcilvēkiem un tad ar savu dzīves un domāšanas veidu, kas ir uzsūkto nepareizo dzīves likumu sekas, jasaduras ar pasauli, jāizbauda rūgti piedzīvojumi, lai beidzot tomēt atzītu, ka pie patiesa miera ved tikai labāki, augstāki morāli centieni un tiem atbilstoša darbība.

Lai garīgi spītāligo ātrāk dziedinātu, Es pielaižu pasaulē notikums, kuru dēļ ātrāk notiek atšķiršanās, un arī dziedināšanas nolūkā tiek dots spēcīgākais, garīgākais viņa iekšienei, dvēseles dzīvei.

Tā kā — kā jau teicu — dziedināšanai jānāk no iekšienes, tad arī garīgai izveseļošanai jāiziet no turienes. Ar to, ka sliktais ir izspiedies līdz atklātībai, kopdzīvē ar citiem tas sadalās un ārējā pasaulē iznīcinās, iekšienē tukšo — morāli garīgi dziedināšanas līdzekļi atkal papildina, un tā cilvēks tiek vests atpakaļ savā normālajā stāvoklī, kā sava Radītāja attēls, un atkal atgūts garu valstij.

Kā materiālā spītālība ir lipīga tiem, kas ar slimo saskaras, tāpat arī garīgā spītālība ir lipīga, jo slimais ar savu sliktu izturēšanos pavedina uz to arī citus. Tā, vienam no otra pielīpot, rodas šī nenormālā pasaule, kādu jūs tagad redzat. Tas, ko Es darīju toreiz — ka Es dziedināju spītāligo tikai pieskaroties, jo viņa garīgais iekšējais neatbilda viņa ādai, tagad garīgajā nav iespējams, tāpēc ka cilvēkam garīgi jādziedina pašam sevi. Mana pieskaršanās bieži izpaužas tā, ka es viņu vedu apstākļos, kuros viņš ātrāk un ar varu tiek atbrīvots no viņam pielipušajiem netīrumiem; bet viņu uzreiz darīt garīgi tīru, tā būtu iejaukšanās cilvēka brīvajā gribā.

Ja Es no velniem piepeši gribētu darīt eņģeļus un viņi bez cīņas un atteikšanās būtu pārvērsti par labākajiem, — kur tad paliktu viņu nopelns?

Tātad, šāda veida brīnumdziedināšana tagadējos un nākošajos laikos nevar notikt; bet atkātrojas un ir piemērots bieži tas, kas bija ar virsnieku Kapernaumā —, kurš ar aklu ticību un stipru pārliecību ticēja tikai Manam vārdam un teikdams: “Kungs, es neesmu cienīgs, ka Tu ieej manā namā; saki tikai vienu vārdu, un mans kalps būs vesels!” — rādīja, kādam jābūt istam kristīgam cilvēkam, kurš, kaut arī visi apstākļi rādītu pretējo, uzticas Man un Manai vadībai, tic Maniem vārdiem un turklāt — atklāti atzīdams Manu lielumu neaizmirst savu niecību.

Tādas dvēseles, kas tā ar Mani runā, kas tā lūgdamas nāk pie Manis, pašas pazemodamās, —tādas Es aizskarū ar Savu pirkstu vai dziedinu ar Savu vārdu, t.i., sūtu viņām iepriecinājumu un mieru sirdī. Tas nekādā citā veidā nav iegūstams. Un uz tādām dvēselēm attiecas tas, ko Es teicu Kapernaumā, proti — ka tādiem pazemīgiem ticētājiem ir debesu valstība, bet ne tiem, kas ar savu spītālību vēl lielās. Tiem vispirms jāļaujas šķīstīties, jeb viņiem būs jāatzīst savas sirds tumsa — diemžēl, bieži par vēlu —un pēc bēdīgiem piedzīvojumiem viņiem būs jāsaprot, a būtu labāk vispirms iznīcināt sliktās īpašības (garīgo spītālību), ko tie atklāti ir parādījuši un ar to pat vēl lepojušies, — jo šis pēdējais nav ceļš uz garīgo, nav ceļš uz mūžīgo dzīvību, nav ceļš pie Manis.

Kamēr viņi nesaprot, — kā kapteinis no Kapernaumas — ka pazemība un mīlestība, savienota ar neierobežotu uzticību, ir atslēga, lai pie Manis visus sasniegtu un arī sev visātrāk palīdzētu, tikmēr uz tiem iedarbosies notikumi, jā, bēdīgi notikumi, slimības un visāda veida nesaskaņas, līdz spītālība būs zudusi un, kā pie ķermeņa ar atmosfēras gaisa iespaidu no ārienes ar elementāriem un pasaules notikumiem būs aizslaucīta un no iekšienes aizvietota ar dzīvības, ticības un mīlestības elementiem.

Arī jums vēl ir daži spītālības izsitumi uz jūsu dvēseles ādas, kuri bieži ārējā dzīvē skaidri rāda, ka jūs vēl ne tuvu neesat šķīstīti un vēl ne tuvu visas garīgās vielas, ko Es jums jau daudzus gadus piesūtu, līdz savai ārējai dzīvei neesat realizējuši. Vēl ir daudz kas, ko jūs gan lasāt, dažreiz arī ticat, bet kas jūsu dzīves ādas ārpusē vēl nerāda nekādas pēdas, kas liecinātu, ka šī žēlastība un mīlestība būtu līdz turīnei cauri izspēidusies. Vēl tikai nedaudzi no jums atzīst savu necienību kā kapteinis Kapernaumā, lai arī tie varētu izsaukties: “Kungs, es neesmu tik daudz žēlastības cienīgs. Pietiek tikai viena iepriecinājuma vārda un arī tas vēl ir par daudz man nabagam, vājam un šaubīgam bērnam.”

Lielākā daļa no jums domā kā tā laika jūdi, ka ir darījuši visu, kad tie burtiski turas pie Manu vār-

du likumiem un mācībām, bet no sava Tēva vārdu praktiskas izpildīšanas tie vēl ir tālu. Kā jūdi pavirši turēja tikai to, kas viņiem materiāli likās svarīgākais, — tā tas ir arī pie jums. Uz sajūsmu par Manu vārdu, uz gribu citus atgriezt, — tur jūs esat vinmēr gatavi. Jūs gribat palīdzēt mēslus noslaucīt no citu ļaužu durvju priekšas, tikai savus jūs mierīgi atstājat un gaidāt, kā šajā evaņģēlijā minētais spitālīgais, ka Es varbūt nākšu un ar Savu pieskaršanos jūs tūlīt apzīmogošu par augstākā mērā morālām būtnēm.

Te ir liela kļūda. Tā kā jūs savus augoņus nepazīstat, tad arī nezināt, kā tos arstēt.

Šajā vārdā Es jums atgādinu: Pārbaudiet savu dzīves un dvēseles ādu. Un ja jūs tādus spīdības izsīzumus atklājat, tad lai tā ir jums zīme, ka jūs vēl kaut ko svešu, savai garīgajai būtnei nepiederīgu, slēpjat savā iekšienē. Centieties to visu iznīcināt un aizvietot ar jaunām, spēcīgām dzīves substancēm, lai jums nebūtu vajadzīga Mana tieša pieskaršanās, bet tikai Mans vārds, lai jūsu dvēsele kļūtu vesela. Āmen.

— 11.1.1872

10. LĪDZĪBA PAR STRĀDNIEKIEM VĪNA KALNĀ

9. SVĒTDIENĀ PIRMS LIELDIENĀM

“1. Kad Viņš nokāpa no kalna, Viņam sekoja daudz ļaužu. 2. Un, lūk, spitālīgais atnācis pielūdza Viņu, sacīdams: Kungs, ja Tu gribi, Tu vari mani šķīstīt. 3. Jēzus, izstiepis savu roku, pieskārs viņam un sacīja: Es gribu, topi tīrs! Un viņš kļuva tīrs no savas spitālības. 4. Un Jēzus sacīja viņam: Pielūko, ka tu par to nesaki nevienam, bet ej, parādies priesterim un upurē dāvanu, kādu Mozus pavēlējis viņiem par liecību! 5. Bet kad Viņš bija iegājis Kafarnaumā, kāds virsnieks piegāja pie Viņa un lūdza Viņu, 6. Sacīdams: Kungs, mans kalps, triekas skarts, guļ mājās un ļoti cieš. 7. Un Jēzus sacīja tam: Es iešu un izdziedināšu viņu. 8. Virsnieks atbildēdams sacīja: Kungs, es neesmu cienīgs, ka Tu nāc zem mana jumta, bet saki tikai vārdu, un mans kalps kļūs vesels. 9. Jo arī es esmu cilvēks, pakļauts priekšniecībai. Es saku vienam no maniem padotajiem kareivjiem: ej, un viņš iet; un citam: nāc, un viņš nāk; un manam kalpam: dari to, un viņš dara. 10. To dzirdēdams, Jēzus brīnījās un sacīja tiem, kas Viņam sekoja: Patiesi es jums saku: tādu ticību Izraēļi es neesmu atradis! 11. Bet es jums saku, ka daudzi nāks no austrumiem un rietumiem un novietosies ar Ābrahamu un Īzāku, un Jēkabu debesu valstībā. 12. Bet valstības bērni tiks izmesti ārējā tumsā; tur būs raudāšana un zobu griešana. 13. Un Jēzus sacīja virsniekam: Ej, lai notiek tev, kā tu esi ticējis! Un tanī pat stundā kalps kļuva vesels. 14. Un kad Jēzus atnāca Pētera mājā, Viņš redzēja tā sievasmāti guļam drudzī.” — Mateja 20:1–6

ŠAI LĪDZĪBAI, TĀPAT KĀ DAUDZĀM citām, kas šajos vēstījumos pārrunātas, bija mērķis — toreiz dzīvojošiem jūdiem izskaidrot garīgās patiesības līdzību veidā un pārnest tās praktiskajā dzīvē, darīt vairāk aptveramas un saprotamas. Bet toreiz — kā vēl tagad austrumos — tēlu un līdzību valoda tika vairāk lietota nekā tagad, kad visos vēstījumos tiešajam dod priekšroku pār salīdzināmo.

Šajās līdzībās ir arvien cita, dziļāka nozīme, kas derēja toreiz un kam arī visiem nākošajiem laikiem ir tā pati vērtība.

Šo garīgo nozīmi apgaismosim nedaudz tuvāk un izcelsim tās svarīgumu, jo tikai tā ir būtiska, kods, bet pati līdzība tikai tā čaula jeb ietērps.

Redziet, šajā līdzībā Es teicu: “Debesu valstība līdzinās vīna kalnam.” Runājot par šo vārdu garīgo nozīmi, jāiet atpakaļ uz jēdzienu — kas patiesībā ir vīna kalns, lai aptvertu un labāk saskatītu līdzības pareizo ainu.

Tātad — kas ir vīna kalns?

Reziet, vīna kalns ir zemes gabals, uz kura, uzstādot vīna stādus, zemes ēteriskais tiek pārvērsts garīgajā, vīnogā tiek pārvērsts par vīnu un ar to elementi no rupjākām vielām tiek pārvērsti par smalkākām, garīgākām.

Kas bez zemes vēl sevišķi vajadzīgs, lai vīnoga nogatavotos?

Tā ir saules gaisma, jo bez modinātāja no augšas no zemes dažādām rupjākām sastāvdaļām neattīstās nekāds garīgs produkts. Saulei ar saviem gaismas stariem zemē dusošie elementi jāmodina, ar savu siltumu tiem jāpalīdz kļūt garīgiem, un tā riņķojot vīna stādā pa saknēm, zariem, lapām un ziediem jānošķir augstākais, kas tikai beidzot savā sadalīšanas procesā redzami rāda, kāda garīgo vielu bagātība ir apslēpta vīnogā, turklāt šīs garīgās vielas sāk parādīties tikai tad, kad vīnoga beidz būt par vīnogu.

Šeit tātad jums ir vīna kalns, uz kuru jāiedarbojas trim lietām: zemei, ūdenim un gaismai, lai kaut ko padarītu garīgu augstākā pakāpē.

Tagad jums Manas valstības jeb Debesu valstības salīdzinājums ar vīna kalnu būs jau vieglāk saprotams, ja jūs minēto paskaidrojumu attiecināt uz Manu valstību.

Manā valstībā tāpat augstākais ir tikai gars; bet šis gars, iemiesots garīgās būtnēs, var tikt iegūts tikai no radības zemākajiem produktiem, kas ir zem tās. Kā viss vīna tapšanas process no vīna stāda sakņu uzsūktās sulas līdz mucā rūgstošajam vīnam ir pastāvīga vielas pārmaiņa, pastāvīga noskaidrošanās

un izsmalcināšanās, tā arī citā Manā radībā visas radītās lietas — arvien attīstoties — tiek noskaidrotas, izsmalcinātas, līdz tām kā matērijai beidzoties, tās sastāvam sabrūkot, garīgais var izvirzīties vieglākā, ēteriskā tērpā. Kā viņa stāda saknes no zemes ņem sev attiecīgas vielas, kas der visa stāda tālākai uzbūvei, tāpat kādreiz garīgā bijušā saknes ir apslēptas materiālajā. Tur ir to pirmie sākumi, no turienes rodas tas, kas ir augstākas pakāpes spējīgs, un paceļas no zemes tumsas smalkākā gaisā. Šeit tātad strādā gaisma, gaiss un ūdens, lai darītu pilnīgi garīgu un, no stingušā sagatavojot svabadāku, zemes sastāvdaļu cietos elementus ūdeņainos, kas vieglāk var saturēt garīgo, cēlāko, jo tiem, tā kā tie ir šķirušies no zemākajiem slāņiem, gaisma un siltums ir izspiedušies cauri un tādēļ tie vieglāk var nodoties augstākajiem slāņiem.

Tādā pašā kārtā norisinās arī Manu garīgo debesu iedzīvotāju audzināšanas process.

Gaismas un patiesības stariem no augšas jāatņem kapā gulošais rupjajai matērijai, tad tas jāšķīsta un tajā jāmodina dziņa kāpt arvien augstāk un augstāk. Jūs redzat uz savas zemes, ka neapzinoties viss tiecas no rupjākas matērijas uz vieglāku eksistenci cauri visām zemes valsts klasēm — uz stādu un dzīvnieku valsti un no turienes, arvien tālāk attīstoties, uz augšu par cilvēkiem, kurš tad kā pēdējā zemes atvase izveido pirmo garīgo pakāpi Manai valstībai. Viņš jau līdzinās vīnogai, kurā ir sagatavoti visi elementi dārgajam vīnam.

Arī cilvēks viss jau ir izveidots tā, ka iespaids no augšas ir spēcīgāks un no lejas vājāks. Vismaz Es tā biju iekārtojis. Cilvēka izvirtība un atkrišana no šī Manis viņam nospraustā ceļa tiks pārrunāta turpmāk attiecīgā šīs līdzības vietā.

Noliekot cilvēka tērpu, cilvēks pāriet garu valstī, kur garīgi atkārtojas tas pats process.

Kā zemākais, cietajā matērijā saistītais gars iepriekš paceļas līdz augstākajai pakāpei, kas uz zemes iespējama, līdz cilvēkam, tā viņam tur garu valstī atkal jāiesāk kā vienkāršai cilvēka dvēselei, lai nonāktu līdz lielākajam eņģeļa garam, jā, līdz Manim pašam.

Šajā ziņā tātad debesu valstība līdzinās viņa kalnam, jo kā vienā, tā otrā notiek šķīstīšanas process no rupjā uz smalkāko, no cietā uz svabadāko, no matērijas uz garu. Šajā debesu valstībā kā viņa kalnā — kā līdzībā teikts — namakungs meklē strādniekus, kuriem jāapstrādā viņa kalns.

Ko viņa kalna īpašnieks meklē pasaulīgajā nozīmē, to Es meklēju garīgajā. Es tāpat meklēju dvēseles, kuras, saprazdamas sevi un Manu radību, nododas Manu mīlestības baušļu pildīšanai un kurām tad ar savu mācību un savu piemēru jādarbojas tā, ka tās palīdzētu matēriju saistītos garus atbrīvot, lai tā reiz Manis doto, un proti — šķīstītu, izsmalcinātu, padarītu garīgu — atkal atvestu Man atpakaļ.

Kā namakungs, izgājis agrā rītā, atrod pirmos bez darba esošos un tos salīgst darbam, tā izeju arī Es un mēģinu iedarboties uz cilvēku dvēselēm jau agrākos gados, lai tos darītu derīgus Savai valstībai. Kā šis viņa kalna kungs iziet dažādās stundās, lai atrastu jaunus strādniekus, tā mēģinu arī Es dažādos vecumos, jaunībā, vīra gados un pat sirmgalvja gados, atgūt tos, kuri — Man līdz tam zuduši — nezina, kas ir viņu misija šajā pasaulē un kas būs viņu mērķis viņā pasaulē.

Kā Mani bērni ir dažādos vecumos, tā arī — lielākā mērogā — tautas ir pa daļai bērna, pa daļai jaunekļa, pa daļai vīra vai sirmgalvja vecumā. Arī tautas iet to pašu attīstības ceļu kā atsevišķs cilvēks savas dzīves posmos.

Pirmie sākumi mācībai par Manu valstību bija ticības laiki, kas atbilst bērna vecumam. Tad nāca šaubu un jautāšanas — jaunekļa vecuma laiki. Vēlāk sekoja skaidrās apziņas — vīra vecuma laiki un beidzot periods, kas iet pa priekšu tuvu esošajai pārmaiņai — sirmgalvja vecums.

Mana pirmā nākšana iekrita cilvēces jaunekļa vecumā, kad pamodinātie prāti sāka viņiem kā reliģiju doto kritizēt un izskaidrot, no kā cēlās dažādas reliģijas, dažādas ticības atziņas. Lai šis lielās jautāšanas laiks cilvēcei nelaupītu visu viņas garīgo eksistenci, Es nācu taisni tajā laikā un glābu bērībā uzņemto labo, atņēmu sofistiskā prātošanā pielipušo un atdevu atpakaļ viņas gara cieņu, kas citos apstākļos pasaulīgās, egoistiskās dziņās būtu gājusi bojā.

Šajā dziņā un šurp un turp svārstoties starp lielām idejām, starp garu un materiālismu, pienāca cilvēces vīra gadi, Mana jaunības laikā sētā sēkla nesa augļus, kaut gan daudz vietās izvirtušus. Un atkal Es izgāju un vācu cīnītājus par Manu valstību, un viņus atradu, kaut gan retus. Daži iedrošinājās atkal tīrīt kviešus no pelavām, lai jau nogatavojoties vīra vecumam, neraugoties uz skaidro atziņu, visa garīgā sēja pasaulīgo interešu dēļ atkal netiktu nomākta. Sākās reliģijas kari un vajāšanas, gribēja ar uguni un zobenu, ar naidu un vajāšanu apkarot to, kas bija uzvarams tikai ar mīlestību un pacietību.

Arī šis vīra vecums ar savu nopietnāko raksturu pagāja. Tie, kuri pasauli pēc savām idejām gribēja

pazudināt un to sist ar aklību, krita bedrē, ko tie bija rakuši citiem. Tie iet pretim reformai, kas būs pavisam citādāka, nekā tie to bija iedomājušies.

Un tā Mani strādnieki, lai gan nevarēja visu pāņākt, mazākais darija ļoti daudz, lai gara stādu, kas satur debesu tīrāko vīnu, pasargātu no izpostīšanas un iznīcības.

Tagad Es nāku atkal cilvēces sirmgalva vecumā, kurā tā ir gatava drīz iet pretī garīgai pārvērtībai. Atkal Es meklēju Sev strādniekus un atrodu jau vairākus. Lai gan cilvēces — kā atsevišķa cilvēka — sirmgalva vecumā ir daudz kas pierasts, kas viegli nav atmetams, tad taču apstākļu spēks stipri strādā, lai ar varu atņemtu to, kas ar maigumu un mīlestību negrib dot labākajam vietu.

Tā Es līgu un sūtīju Savus strādniekus, un kad tie reiz nonāks Manā valstībā, tie varēs piedroties citiem, jau agrāk aizgājušajiem, lai ar viņiem svinētu uzvaras svētkus un saņemtu nopelnu vainagu.

Visus ļaudis Es esmu aicinājis šai šķīstīšanas ceļā, bet tikai nedaudziem izdevies kļūt sauktiem par izredzētiem, kuri, pārvarēdami nabadzību, bēdas, rūpes un cīņas, vienmēr ir nesuši augstu Manu ticības karogu. Daži ir arī cietuši savā dievbijīgajā, bet ačgārnajā, līdz fanātismam samaitātajā izpratnē. Tie viņā pasaulē būs kurnētāji, kad redzēs, ka vispirms tiek atalgoti tie, uz kuriem viņi zemes dzīvē varbūt noraudzījušies ar nicināšanu. Viņi arī bija aicinātie, bet viņiem trūka spēka kļūt izredzētiem, un tā viņiem būs jāredz, ka pēdējie kļūs pirmie un pirmie — pēdējie.

Taču mūžīgā mīlestība, kas visu atkal izlīdzina, arī tur prātis atrast līdzekļus, lai dziedinātu pašlepnuma brūces, kurās pamatā ir tikai nepareizi ieskati.

Jūs, Mani bērni, un visa cilvēce tagad esat sirmgalva vecumā. Tuvojas izšķirīgais laiks garīgā ziņā — tuvojas Mana pēdējā atnākšana. Tādēļ nemiers dvēselēs, kuras neskaidri nojauš drīzo pasaulīgo un garīgo lietu pārmaiņu. Tādēļ steiga slikto vē laikus iznīcināt, lai nepārsteigtu notikumi, kuros ar līdz šim ticēto nepietiks. Tādēļ strādnieku dedzība vakarā, lai šajās nedaudzajā garīgās dzīves stundās vēl veiktu to, ko līdz šim tie nav varējuši veikt.

Vīna kalna kungs drīz maksā algu. Tā arī Es drīz piešķiru vainagus un uzvaras palmas tiem, kas — vēlu vai agri — ir bijuši patiesie Manas mācības pārstāvji un izplatītāji.

Pielūkojiet arī jūs, ka jūs ne tikai piederētu pie aicinātajiem Manu vārdu uzņemt, bet tiktu pie-skaitīti arī pie izredzētajiem, kuri, kā čakli vīna kalna strādnieki, darijuši cik vien iespējams, lai vēl sirmgalva vecumā esošās cilvēces vakarā no pasaules stūrgalvīgajām, cietsirdīgajām dziņām ņemtu cik daudz vien iespējams garīgā, kam tad debesu valstībā, pēc šķīstīšanas procesa, jānes garīgi augļi. Āmen.

11. LĪDZĪBA PAR SĒJĒJU

8. SVĒTDIENĀ PIRMS LIELDIENĀM

“4. Bet kad sanāca daudz ļaužu un no visām pilsētām steidzās pie Viņa, tad Viņš runāja līdzībā: 5. Izgāja sējējs savu sēklu sēt; un sējot cita krita ceļmalā, un to samina, un debess putni to apēda. 6. Cita krita uz klints un uzdīgusi nokalta, jo tai nebija mitruma. 7. Un cita krita starp ērkšķiem, un ērkšķi, kopā augot, nomāca to. 8. Un cita krita labā zemē un uzdīgusi deva simtkārtīgus augļus. To sacījis, Viņš sauca: Kam ausis dzirdēšanai, lai dzird! 9. Bet Viņa mācekļi jautāja, ko šī līdzība nozīmē? 10. Viņš tiem sacīja: Jums dota Dieva valstības noslēpumu saprašana, bet citiem līdzībās, tā ka redzēdami neredz un dzirdēdami nesaprot. 11. Bet šī līdzība ir: sēkla ir Dieva vārds. 12. Bet kas ceļmalā, ir tie, kas dzird; pēc tam nāk velns un aiznes vārdu no viņu sirdīm, lai tie neticētu un netiktu pestīti. 13. Un kas uz klints, ir tie, kas dzirdēdami vārdu, priekā uzņem to, bet tiem nav saknes; kādu laiku viņi tic, bet kārdināšanas brīdī tie atkrīt. 14. Bet kas krita ērkšķos, ir tie, kas dzird, bet, viņiem aizejot, gan rūpes, gan bagātība un dzīves bauda nomāc to; un viņi nenes augļus. 15. Bet kas labajā zemē, ir tie, kas, vārdu dzirdējuši, patur to labajā un dziļajā sirdī; un viņi nes augļus pacietībā.” — Lūkas ev. 8:4–15

Šī LĪDZĪBA PAR SĒJĒJU UN SĒKLU, ko Es reiz teicu Saviem mācekļiem un ap Mani esošajiem ļaudīm, ir pēc sava veida, kādā tā dota, viegli saprotama, jo vairāk tādēļ, ka turpat evaņģēlijā ir laikam piemērots izskaidrojums, kādu Es to tajā laikā devu Saviem apustuļiem, bet ne tautai, kas Mani klausījās.

Pēc šī izskaidrojuma sēkla ir Mans vārds. Ar to, ka tā krīt uz ceļa un tiek samīta, domata to vienaldzība, kuri Manu vārdu dzird, bet tomēr — kā līdzībā teikts — ar to nenodarbojas, to neievēro, nododamies tikai savām pasaulīgajām interesēm, no tā novēršas. Klinšainā zeme, uz kuras krīt sēkla, apzīmē sirdis, kuras — kā zinātnieki un teologi — sēklu pieņem tiktāl, cik tā iederas viņu zinātniskajā sistēmā. Tiktāl viņiem prātojot rodas citi uzskati, šī sēkla pie prāta cilvēkiem klinšainajā zemē neatrod nekādas barības, vai atrod tad ļoti maz, un tai jasakalst.

Kad sēkla krīt starp ērkšķiem un ar tiem uzdīgst — tas nozīmē tik daudz, ka Manam vārdam ticēt un pēc tā dzīvot tiktāl, cik tas ļaujas savienoties ar pasauliajiem ieskatiem, bet ja tas atduras pret tiem, jeb ja Mans vārds prasa uzpurēšanos un atteikšanos, tad tas tiek nolikts pie malas un tādēļ arī nenes nekādus augļus. Tad paliek augstākais pie jaukiem vārdiem, bet līdz darbiem nekad nenonāk.

Tiktāl izskaidrojums, ko Es devu jau saviem apustuļiem šajā ziņā. Tagad par to, kā šī līdzība piemērojama tagadējam laikam un vai tai nav vēl kāda cita, svarīgāka puse.

Pirms gribam izskaidrojumā iet tālāk, mums jāatbild nākošie jautājumi: Kam patiesībā ir sēkla? Kādēļ tā tiek izsēta un kāds ir sējēja nolūks? — Tikai šo jautājumu atbildei var sekot patiesais izskaidrojums garīgajā nozīmē, jo vispār jūs izrunājat ļoti daudz vārdu un tomēr neapzinieties to dziļo un garīgo saturu. Tikai tas, kurš zina vārdu dziļāk nozīmi un to garīgo izpratni, pilnīgi prot savu valodu. Tam ir dāvana — ar savas mutes un citu attiecīgo orgānu palīdzību izveidotos toņus izteikt, uztvertus garīgajā nozīmē, un katrs vārds, kas iziet no viņa mutes, ir gara gaismas stars, kas viņā apgaismo dvēseli, padara cienīgu un pakāpeniski ved tālāk uz savienošanos ar Mani. Tādēļ starp runāšanu un runāšanu ir liela starpība. Var daudz runāt un tomēr nekā nepateikt, kamēr garīgas runas svarīgajā saturā var izteikt ļoti daudz.

Tādēļ mums vispirms jāiesāk ar vārdu “sēkla” un tuvāk jāapskata tā nozīme.

Redziet, sēkla ir maza lieta lielajā Universumā, kura — lai kādā veidā — slēpj sevī lielu, jo sēkla ir bezgalība. No sēklas gruada rodas mūžīgi tās pašas sugas produkti, pie kādas pati sēkla pieder.

Tā, radot materiālo pasauli, bija iekārtots, ka Es lietu atsevišķi radīju tikai vienreiz. Es tajā jau ieliku dīgli, lai tā vairotos tālāk, tā kā pirmā darbība, attīstīšanās no sevis, mūžībā nekad vairs nebeigsies, kamēr pastāvēs elementi, kuri ir zemē un gaisā sēklas attīstībai.

Kā koka sēkā ir visi tās nākošo uzdevumu dīgli, tāpat Manā vārdā, kurš kā Mana gara produkta pastāvīgi rada jaunu, nekad nepailet un mūžīgi turpinās. Tādēļ Jānis teica: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds

bija Dievs.”

Arī Es esmu sēklas grauds, no kā arvien un mūžīgi rodas atkal tikai dievišķais. Kur šis Vārds kā sēkla krīt, tas tad ierosina darbību — bieži paliekošu, bieži tikai pārejošu.

Bet tā kā Es esmu arī sējējs, kas Savas sēklas izbārsta pār visu radību, tad dabiski ir arī tā — kā līdzībā teikts — ka ar visu sēklu vienādi nenotiek. Viena nes vairāk, otra mazāk, un trešā nenes nekādus augļus — pirmkārt tāpēc, ka pašas Manas radības pasaules ar saviem iedzīvotājiem neatrodas visas uz vienas un tās pašas pākāpes, un otrkārt — tāpēc, ka visur cilvēkiem ir brīv griba darīt vai atmest to, kas viņiem liekas labs. Tādēļ dažādie garīgie rezultāti visos pasaulu ķermeņos un pie visiem cilvēkiem, un tādēļ isāki vai garāki ceļi, kuri visām radītajām būtnēm jāiet, lai nokļūtu pie sava mērķa, lai savas dvēseles darītu garīgas.

Es kā sējējs Savu sēklu izkaisu visur. Kur to uzņem vienaldzīgi, tur vainojamas dvēseles pašas, ja tad tām rūgtos piedzīvojumos jāiet cauri bargai skolai. Kur Mana sēkla krīt sirdis, kas ir cietas kā klinītis, tur tai nav palikšana, jo katrs vieglais pasaules vējš to aizpūš un neatstāj no tās nekādas pēdas; tur arī šis siržu cietums ar laiku tiks sairdināts. Kur Mana sēkla krīt ērkšķainā zemē un uzaug ar nezālēm, tur tas liktenis būs kā nezāļu liktenis, kuras ar laiku tiks iznīcinātas. Tad tiem cilvēkiem nepaliks nekas pāri — pat ne pasaulīgie prieki, izņemot viņu siržu tīruma pilnīgu atmatu, kurā nekas pastāvošs nevar palikt, ne netikumi, ne tikumi. Tikai tur, kur Mans vārds krīt labā zemē, kur sirdis Es jau iepriekš esmu sagatavojis, tur Mana vārda sēkla augs, ziedēs un nesīs augļus, pēc kuriem tad citi varēs ņemt piemēru.

Tātad Mans vārds kā sēkla ir ticis un vēl tiek ik dienas izsēts, lai cilvēkus darītu par patiesiem cilvēkiem, par Manis cienīgiem, lai tie kā Mana dievišķā Es attēli arvien vairāk un vairāk kļūtu tie, par kādiem Es tos esmu domājis.

Visos laikos, sākot ar Manu zemes dzīvi, Es un Mani izredzētie esam sējuši Manu dievišķo mīlestības vārdu. Un tā kā toreiz Mani klausītāji sasāvēja no dažādiem ļaudīm, tad Es gribēju līdzībā rādīt vienam viņa vieglprātību, otram viņa vienaldzību un trešajam viņa pasaulīgumu un ar to viņiem pierādīt, kāds ir gala iznākums, ja Manu vārdu dzird un pēc tā nedzīvo. Ko Es tad uzsaucu Saviem klausītājiem un apustuļiem: “Kam ir ausis, tas lai dzird!” — to Es saku atkal tagad tāpat, kas Mans vārds jau sen tiek izsēts, un Es kā sējējs drīz nākšu, lai ievāktu Savas sēklas ražu.

Tagad vairāk kā jebkad Mans vārds kā garīgā sēkla mūžīgajai svētlaimēi tiek samīta uz ceļiem un putni to apēd: pēdējie Manu vārdu grib izlietot tikai savās interesēs. Šī sēkla jau sen ir kritusi tikai egoistisku siržu akmeņainajā zemē, kur tai bez barības jāsakalst. Un ja arī šur tur vēl kāds stiebriņš uzzied, tad tas atrodas starp pasaules baudām, kur tas tikai tik ilgi tiek ciests un kopts, kamēr tas saskan ar pasaules ieskatiem. Ja tas prasa upurus, tad to lieli un mazi atmet, jo tas būtu tikai kavēklis.

Ir tikai nedaudzi, kuri, neievērojot visas nesaskaņas, cīņas un ciešanas, Manu vārdu patur sirdī, to rūpīgi kopj un pēc tā dzīvo. Kā Es reiz teicu, ka daudzi ir aicināti caur Mana dievišķā vārda sēklu pēc šīs isās zemes dzīves tur iegūt paliekamu svētlaimību, — tad starp šiem daudzajiem aicinātajiem ir tomēr tikai nedaudzi izredzētie, kas iegūst uzvaras palmas, kuras Es pats reiz pie krusta un caur krustu esmu izcīnījis.

Es gāju cilvēcei pa priekšu kā piemērs. Kā Mana dzīve tajā laikā neizcēlās ne ar augst dzimumu, ne citiem labvēlīgiem apstākļiem, un beidzot Man ļaužu priekšā bija jābeidz Sava zemes dzīve kā noziedzniekam pie kauna staba, tā iet visiem, kas Man seko. Arī viņus vajās, nievās un neievēros. Bet kā Mana augšamcelšanās un vēlāk atgriešanās Savā valstībā iznīcināja visus cilvēku plānus un Es, kļuvis garīgs, nonācu Savās debesīs, tā arī tie, kuri savu sirdi kā labu zemi nodos Maniem vārdiem, reiz pļaus to, ko Es šeit viņu krūtīs esmu sējis. Tie tiks atalgoti ar apziņu, ka ir cīnījušies, cietuši, bet arī uzvarējuši. Tie saņems algu, jo tie nav nekad — kā uzpūtīgi ceļinieki — Manu uz viņu ceļa kaisīto mīlestības graudu samīnuši, ne arī ļāvuši savai sirdij kļūt par akmeni, un pasaulīgo prieku dēļ, kuri garīgajam ir ērkšķi, topošos augļus nav atstājuši novārtā. Tie kā laba zeme nesīs labus augļus, kā arī Es reiz teicu: “Pēc viņu augļiem jūs viņus pazīsiet.”

Tā sēja ir nogatavojusies, lai beidzot kviešus tīrītu no pelavām, ērkšķus un dadžus nodotu ugunij līdzīgai šķīstīšanai un gatavos graudus ievāktu Manos šķūņos. Jūs jau visur redzat, ka sākas sijāšana. Es nāku, lai par Savu izsēto sēklu prasītu atbildību; un kāds darbs, tāda alga.

Mans vārds ir dievišķa sēja, mūžības sēja mūžībai. Lai arī šo sēju neievēro, lai arī to min kājām, lai arī tā dīgst starp ērkšķiem, — vienmēr paliek dievišķīgais dīgļis, un pietiek viena sēklas grauda, lai labo radītu pilnībā un izlietu pār visu pasauli. Tādēļ ir vienalga, ja arī tūkstoši šo sēklas garudu tiek izsēti

velti. Tie, kas krituši labā zemē, ticīgās sirdīs, izplatīs gaismu pār tumsā palikušajiem. Un tā nekad netiks iznīcināts tas, ko Es kā Radītājs esmu radījis, ko Es kā Jēzus esmu apzīmojis ar krusta nāvi un ko Es tagad isā laikā kā pļāvējs ievākšu no garīgās darbības laukiem. Ja arī raža būs maza, tad tomēr taisni mazajā ir pierādījums, ka lielais nekad nesavīst un nesatrūd, tiklīdz tas, ietērpts mazajā, var veikt lielāko darbību.

Tādēļ neļaujiet arī savām sirdīm pārakmeņoties, ne arī apaugt ar nezālām un dažiem. Turiet tās vienmēr gatavas, lai Manam vārdam, kas tik dažādos veidos atspirdzina jūsu dvēseli, arī tiešām ļautu uzdīgt, lai jums nebūtu to liktenis, kuri Manu vārdu tikai pavirši uzņem un tad, kad nonāk pie darbiem, izrādās, ka sēkla bijusi tikai viņu sirds virspusē, bet nekad dziļāk tanī nav iespiedusies.

Apdomājiet: Sējējs sēj, lai reiz pļautu. Pļaujas laiks tuvojas. Sagatavojieties arī jūs, lai jūs tiktu uzņemti Manos šķūņos un lai jums ar ērkšķiem un dadžiem nebūtu jāiet garākais ceļš uz labošanu.

Tādēļ: Kam ir ausis, tas lai dzird, kamēr vēl ir laiks. Āmen. — 20.1.1872

12. KĀDA AKLĀ DZIEDINĀŠANA

7. SVĒTDIENĀ PIRMS LIELDIENĀM

“35. Bet notika, kad Viņš tuvojās Jērikai, kāds aklais sēdēja ceļmalā un ubagoja. 36. Un, kad viņš dzirdēja ļaužu pulku garām ejam, tas jautāja, kas tas ir. 37. Bet viņam pateica, ka Jēzus Nācarietis iet garām. 38. Tad viņš sauca, sacīdams: Jēzu, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani! 39. Bet tie, kas gāja priekšā, norāja viņu, lai viņš ciestu klusu. Bet viņš vēl skaļāk sauca: Dāvida Dēls, apžēlojies par mani! 40. Tad Jēzus apstājies lika viņu atvest pie sevis. Un kad tas tuvojās, viņš jautāja tam, 41. Sacīdams: Ko tu gribi, lai es tev daru? Bet viņš sacīja: Kungs, lai es redzu! 42. Un Jēzus sacīja viņam: Topi redzīgs, tava ticība tevi glābusi. 43. Un tūdaļ viņš kļuva redzīgs un, Dievu godinādams, sekoja Viņam. Un visa tauta, to redzējusi, godināja Dievu.” — Lūkas ev. 18:35–43

ŠEIT JUMS IR PIEMĒRS, KUR kāda aklā stiprā ticība Manai visspēcībai tam atkal atdeva acu gaismu.

Cik daudz aklu ir arī tagad uz jūsu zemes, kuriem visiem ir ļoti vajadzīga gaisma, un tomēr viņu starpā ir tikai nedaudzi, kuri cenšas savu acu gaismu atgūt.

Lielāka daļa ir ar savu garīgo aklumu mierā un pie tā ir tā pieraduši, kā tāds, kas akls ir dzimis, jo viņš, tā kā viņam redzes spējas nav bijušas jau no dzimšanas, savas pārējās spējas, sevišķi tausti, ir tā izsmalcinājis un izkojis, ka pēdējā redzi gandrīz aizstāj. Viņi ar savu stāvokli ir mierā, jo labāku nepazīst. Viņi acu gaismas trūkumu nenozēlo, jo viņiem nav jēdziena par to, kas patiesībā ir gaisma un tās iedarbība.

Kā šie akli dzimušie materiāli turpina dzīvot šajā pasaulē, tā tūkstoši cilvēku turpina dzīvot garīgi. Audzināšanā un dzīvē viņiem nekad nekas nav teikts par garīgo gaismu, par augstākas pakāpes sasniegšanu nekā materiālais. Viņiem ir tikai, kā akli dzimušajiem, ar tausti gūti jēdzieni — materiālā jēdzieni. Viņi domā ka viss ir matērija un matērija ir istā pasaule, ka no matērijas viss ir radies un matērijā viss atkal atgriežas.

Pie šiem pilnīgi aklajiem pieder arī tie zinātnieki un dabas pētnieki, kuri ar savu studiju ačgārno virzienu ir zaudējuši pēdējo garīgās gaismas dzirksteli. Pirmie ir akli un nezina, kādēļ; pēdējie grib būt akli, jo gaisma, ja tā arī pēc viņiem nāktu, nesaskanētu ar viņu domāšanas un dzīves veidu.

Bez šiem ar savu aklību apmierinātajiem ir vēl cita veida aklie, kuri — lai gan akli — tomēr vēlas kļūt redzīgi. Tie ir tie, kuri kā aklie ubagi sēd pie dzīves ceļa un garāmejošiem, kad par tiem pēc trokšņa dabū zināt, lūdz garīgu barību, lai viņu aklība kļūtu vai nu panesama, vai pavisam dziedināta.

Šī veida aklie ir tie cilvēki, kuri savā dzīves gaitā ir ar daudz ko tādu sadūrušies, kas viņiem ir devis iemeslu pārdomāt un par ko viņi labprāt gribētu gūt gaismu un skaidrību, bet viņi paši nevar no šīs tumsas atbrīvoties. Tie ir cilvēki, kuri nododas reliģijas ceremonijām un tām piešķir lielāku vērtību, nekā tā patiesībā ir, bet atsevišķos gadījumos tomēr jūt, ka pāri šim kultam ir kaut kas augstāks, garīgs, kas vienīgais viņiem var dot isto iepriecinājumu tad, kad cilvēku gudrība nelīdz.

Šie cilvēki sēd pie lielā garu dzīves ceļa, kuri visi grib iet uz priekšu. Tie ir tie, kas kā ubagi lūdzas garīgas dāvanas, lai viņi mūžīgi nepaliktu tādā stāvoklī, kādā viņus liktenis nolīcis, bet lai arī viņi varētu iesākt garīgo lidojumu, kas kļuvis par daļu citiem, kurus tie bieži jūt garām ejot. Daži no pēdējiem iet garīgās attīstības ceļu, bet ne visi jūtas aicināti un spiesti lūdzējiem palīdzēt. Kā arī ne visi sniedz dāvanas ubagam, bet tikai atsevišķi, kuri tuvāka mīlestības jēdzienu ir tuvāk sapratuši un uztvēruši, tā arī šiem garīgajiem ubagiem tikai trūcīgi tiek dots dzīvība uzturs, jo neviens — vai nu spēka trūkuma, vai zināšanu trūkuma dēļ lūdzējiem nevar dot to, ko viņi patiesībā prasa, t.i., garīgo redzi, kas, protams, pilnībā ir tikai nedaudziem garāmgājējiem. Bet lai šiem pēc dievišķās barības izsalkušajiem, tiem, kas ilgajās pēc patiesības gaismas, tomēr beidzot viņu lūgumu izpildītu un lai redze tiktu atkal atdota tiem, kas, jau sen pēc Manis ilgodamies, ar nesatricināmu paļāvību ir gaidījuši, kamēr Es pats kā lielais gaismas nesējs viņiem visā pilnībā došu to, ko citi viņiem būtu varējuši dot tikai pa daļai, — tad Es pats esmu devies ceļā.

Kā ubags pie Jērikas, no tālienes Manu balsi pazīdams, Mani lūdza: “Tu, Dāvida Dēls, apžēlojies

par mani,” tāpat Mani pazīst daži savās dvēseles vajadzībās, un proti — pilnīgā pašāvēģībā, ka Es viņu lūgšanu dzirdēju. Tiem Es varu dot visu Savu žēlastības gaismu, jo viņu ticība ir viņiem palīdzējusi. Viņi ir stipri pārliecināti, ka Es esmu tas, kas viņiem var nest garīgu gaismu un rādīt pareizo ceļu uz svētīšanas iegūšanu. Tādus tad Es daru redzīgus un lieku viņiem tāpat sirdī vārdus: “Esi redzīgs. Tava ticība tev ir palīdzējusi.”

Tādi aklie bijāt jūs visi, Mani bērni, kurus Es starp daudziem esmu izmeklējis, jo jūs savā iekšējā dziņā un vajadzībā jau sen esat Mani meklējuši un jutuši, ka ar iemācīto kristīgās reliģijas ticību nepietiek, lai visos cilvēku dzīves gadījumos gūtu iepriecinājumu.

Jums es liku baudīt dažas rūgtas zāles, lai ar to jūs ātrāk dziedinātu no ačgārņiem un nepareiziem ieskatiem, kurus jūsos likusi pasaule. Ja Es ar attiecīgiem apstākļiem izaudzināju jūs par priekšcīnītājiem Savai mācībai, kādai tai tagad drīz jātiek atzītai visā pasaulē, lai jums ne tikai ar vārdiem, bet arī ar darbiem būtu jāpierāda, ko izteic vārdi.

Dažiem no jums Es devu spējas Manu balsi uzņemt tieši savā iekšienē, lai Mana patiesā mācība, kādu Es to kā mūžīgi paliekamu visam Universumam esmu devis, atkal netiktu viltota un citādi izskaidrota, kā Es to esmu devis Saviem mācekļiem Savas zemes dzīves laikā.

Toreiz Man bija tur dzīvojošai tautai un tai sekotājiem paaudzēm Mans vārds bieži jāietērpj līdzībās un mistiskos izteicienos, jo Es zināju, ko nākošās paaudzes ar šo vārdu darīs, Es zināju, cik daudzas pārmaiņas tas radīs sociālajā dzīvē un cik daudz vajāšanu un nevainīgu upuru tas maksās Maniem piekritējiem. Tieši tādēļ, lai ienaidnieki ar visu savu ceļošanu Manas mācība kodolu iznīcināt, tomēr vēl līdz šai dienai plēšas ap tās čaulu, — tādēļ Es runāju līdzībās.

Bet tagad, kad cilvēce ir nogatavojusies, ka tā vietā, lai izmestu atsevišķas lietas no tagadējās reliģijas ēkas, tā tiecas atņemt visu ēku līdz ar tās iedzīvotājiem, — tieši tagad ir pienācis laiks, kad skaidrais vīns vispār vairs nav kaitīgs, bet vairākumam var iedarboties tikai kā stiprinātājs. Tagad aklie pie lielā ceļa uz Manu garu valsti ir spējīgi uzņemt gaismu, kas jau sen viņiem bagātīgi plūda lejā. Tagad ir pienācis laiks, kad lielo priesteru saimniecības ēku — kā reiz Jērikas mūrus — Manas dievišķās mācības bazūnes skaņas sagraus, lai aiz šiem mūriem esošajiem aklajiem tiktu dots brīvs skats pār Jordānas ieleju, kuras viļņos Es reiz likos kristīties un kur no debesīm atskanēja balss: “Šis ir Mans Dēls, pie kā Man labs prāts.”

Tā arī jums jātiek tagad kristīties ar Manu vārdu un Manu gaismu no mūžīgā neizsīkstošā Manas žēlastības straumes avota un jāklūst redzīgiem, lai Es varētu uzaukt: Jūs esat Mani bērni, pie kuriem Man labs prāts. Jūs esat tie, kuri esat kristīti ar Manu garu un apdāviņāti ar garīgo redzi, un pie dzīves ceļa jūs uzrunātājiem aklajiem jums jādod gaisma, kuru Es jau kopš tik ilga laika jums esmu devis tik lielā pinībā.

Sagatavojieties būt tā laika galdnieka dēla, skolotāja un salīdzinātāja pie krusta un Dieva un Tēva cienīgi skolēni, kurš tālu pār visu telpu ar lieliem gaiši mirdzošiem burtiem ir rakstījis Savus divus mīlestības baušļus visā radībā.

Sagatavojieties izplatīt gaismu, kur aklie ap jums pēc tās lūdz, lai arī viņi var mantot žēlastību, kuru jūs jau sen baudāt, lai viņi pēc tiešiem norādījumiem nokļūtu uz isākā ceļa, ko citi bieži tikai ļoti vēlu, pēc ilgām pūlēm un ciešanām atzinuši, proti — ka Es, visa esošā Kungs un Radītājs, esmu arī Tēvs, kurš lūdzējiem nekad neko neliedz, ja tas nāk viņam par labu, un kurš labprāt aklajam atdara acis, lai viņš atzītu un cienītu savu Tēvu Jēzus vienkāršībā un Radītāja godībā. Āmen. — 21.1.1872

13. KUNGA KĀRDINĀŠANA

6. SVĒTDIENĀ PIRMS LIELDIENĀM

“1. Tad Gars aizveda Jēzu tuksnesī, lai Viņš tiktu velna kārdināts. 2. Un Viņš pēc tam, kad četrdesmit dienas un četrdesmit naktis bija gavējis, izsalka. 3. Un kārdinātājs piestājās un sacīja Viņam: Ja Tu esi Dieva Dēls, saki, lai šie akmeņi kļūst maize! 4. Viņš atbildēja un sacīja: Ir rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikviena vārda, kas iziet no Dieva mutes. 5. Tad velns ņēma Viņu sev līdz svētajā pilsētā un novietoja Viņu svētnīcas jumta galā, 6. Un sacīja Viņam: Ja Tu esi Dieva Dēls, tad meties zemē! Jo ir rakstīts: Viņš saviem eņģeļiem pavēlējis par Tevi un viņi Tevi nesīs uz rokām, lai Tu kādreiz pie akmens nepiedauzītu savu kāju. 7. Jēzus viņam sacīja: Atkal ir rakstīts: nekārdini Dievu, savu Kungu! 8. Atkal velns ņēma Viņu līdz ļoti augstā kalnā un rādīja Viņam visas pasaules valstis un to godību, 9. Un sacīja Viņam: To visu es Tev došu, ja Tu, zemē mezdami, mani pielūgsi. 10. Tad Jēzus saka viņam: Atkāpies, sātan! Jo ir rakstīts: pielūdž Dievu, savu Kungu, un Viņam vienam kalpo! 11. Tad velns Viņu atstāja; un, lūk, eņģeļi piesteidzās un kalpoja Viņam.” — Mateja 4:1–11

ŠAJĀ NODAĻĀ IR RUNA PAR to, kā sātans Mani kārdināja Manas zemes dzīves laikā. Tā kā šī kārdināšana uzrakstīta Manu apustuļu evaņģēlijos, burtiski tā tomēr nav ņemama, jo ir pilnīgi dabiski, ka sātans taču Mani pazina un Jēzū redzēja savu Kungu. Tādēļ no viņa puses tā nebūtu nekāda kārdināšana — Man piesolīt, lai Es no akmeņiem daru maizi (jo viņš taču zināja, ka Es spēju darīt pavisam citādas lietas) jeb Man dot padomu nolaisties no dievnama jumta, un Man, ja es esot Dieva Dēls, nenotikšot nekāda kaite. Viņš taču Mani veda no tuksneša līdz šim jumtam un labi zināja, ka Es ne pilnīgi piederu zemei, ne arī šīs planētas pievilksanas spēkam uz Mani var būt kāds iespaids, ja Es to negribu.

Jeb, ja viņš Mani veda kalnā un tur Man piesolīja visu, ko Mana cilvēciskā acs no turienes redzēja un kas sastādīja daļu no jūdiem pazīstamās pasaules, tad sātans gan zināja, ka viņš savam Kungam un Radītājam nevarēja piesolīt jūsu tumšās zemes mazās valstis jeb pat ne visu zemi, jo viņš Manu neizmērojamo radības valsti varēja savām garīgajām acīm pārskatīt labāk nekā jebkurš cits gars.

Tātad jūs redzat, ka šo vietu burtisks izskaidrojums, kā tās rakstītas evaņģēlijā, nevar būt par izskaidrojumu, kāds no šiem vārdiem izlobāms. Šo kārdināšanu saturs un nozīme ir daudz dziļāka un meklējama pavisam citur. Šis kārdināšanas, kā tās evaņģēlijā aprakstītas, ir gan tādas cilvēkiem, bet Dievam un visa nebeidzamā Radītājam — lai arī cilvēka veidā — tās nekad nevar tādas būt.

Izskaidrojums tātad meklējams ne pasaulīgajā, bet garīgajā uzskatā, proti tajā, ko šie vārdi ar nolūku noklusē.

Redziet, ja pie jums kāds students vai skolēns gatavojas pārbaudījumam, tad viņš parasti vairāk kā parasts ieslēdzas savā istabiņā un tur mācās dienām un naktīm. Viņš tātad atsakās no pasaules baudām, no pārmērīgas ēšanas un dzeršanas, kā arī no liekām sarunām, lai pirmajā gadījumā kuņģim nebūtu par daudz liels iespaids uz viņa garu un otrajā gadījumā — lai ar sarunām neizklaidētu savu garu, kamēr tas nododas studijām.

Ko dara students vai katrs cilvēks, kas gatavojas uz svarīgu soli savā dzīvē — lūk, to dariju arī Es.

Kad bija pienācis laiks, kad Man bija jāiesāk skolotāja amats, proti — kā cilvēkam, kura tērpā bija ietērpta Mana Dievība, tad arī Man bija jākoncentrējas, arī Man bija jāsamazina miesas barības līdzekļi, jo Mans gars gribēja radīt garīgo, mūžīgo un no matērijas nedrīkstēja iespaidoties.

Mans laicīgais cilvēks gavēja, kamēr Mans garīgais atradās vislielākā svētlaimē, kuras spējīga ir tikai garīga būtne, kura, atstājot visu lielo un vareno, aiz mīlestības grib kā tārps upurēties pašas radītājam būtnēm un gariem.

Šajos brīžos Man bija jāastopas ar visiem cilvēcisko kārību iespaidiem. Tikai tādēļ, ka Es kļuvu pilnīgi cilvēks un dievišķais atkāpās Manā iekšienē, Es varēju dot Saviem gariem piemēru, kā var uzvarēt, kā var turēties pretī visiem uzbrukumiem. Ar to Es gribēju jums visiem iet pa priekšu kā mūžīgs piemērs un jums darīt saprotamu, ka tas, kas grib kļūt par Manu bērnu, tāds var kļūt tikai, uzvarēdams

spēcīgos ļaunos iespaidus.

Tā tad bads bija pirmais, kas Mani kā zemes cilvēku apgrūtināja. Uzvara pār to ietverta vārdos, kurus Es velnam uz viņa pirmo piesolījumu atbildēju: “Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.” Citiem vārdiem: Kad cilvēka dvēselei uzmācas miesas kārības, tad lai viņš atceras šo izteicienu, proti — ka cilvēka garīgais, iekšējais “es” stāv augstāk nekā materiālais un ka pirmām kārtām jābaro pirmais, jā, pat jākopj un jāaudzina uz pēdējā rēķina. Mans izteiciens velnam, tā tad, attiecināts uz jums, skan: “Atcerieties, ka jūs esat radīti ne tikai sava ķermeņa kopšanai, bet lai savu dvēseli darītu pilnīgu.”

Otrs līdzībā attēlotais velna mēģinājums Mani kārdināt izpaudās tā: kārdināt dievišķo varu, kas Manī mājaja. Citiem vārdiem: pār Mani nāca kāre ar Savām dievišķajām īpašībām lepoties.

Šī kārdināšana ir līdzīga cilvēka uzpūtībai, kurš, lai arī tam ir lielākas spējas un zināšanas, jā, bieži pat tas ir apdāvināts ar dievišķu varu, lai darītu darbus, kas citiem cilvēkiem nav iespējami un tādēļ visiem liekas kā brīnumi, — šis īpašības grib izlietot, ne lai saviem līdzcilvēkiem palīdzētu vai palielinātu šo īpašību devēja godību, bet lai tās izlietotu nelietīgi un ar tām lepotos.

Šeit pieder Mana otra atbilde sātānam: “Tev nebūs savu Dievu un Kungu kārdināt.” Citiem vārdiem tas nozīmē: “Tev nevajag iedomāties, ka Kungs, lai gan Viņš ir tev devis varu, nevarētu to tev atņemt, ja tu gribi to izlietot saviem un ne Viņa mērķiem.” Šāda vēlēšanās ir pacelšanās pāri savām civīciskajām spējām, tā ir Dieva dāvanas nelietīga lietošana, un ja tad viss izdotos, tad ar to tiktu veicināta nevis pazemība, bet augstprātība. — Sātāns mēģināja modināt Manī iedomību, un domāja, ka Es kā cilvēks izešu no šī zemā stāvokļa, vienīgi kurā, pēc Maniem ieskatiem, bija iespējama Mana lielā plāna izdošanās.

Trešais mēģinājums bija modināt Manī valdīšanas kāri, jo cilvēka sirdī kā pamats visām citām kārībām ir sekojošās trīs spēcīgās kārības: pirmkārt, tieksme pēc miesīgas labklājības, otrkārt, vēlēšanās būt kam vairāk nekā citi, t.i., būt labā, spīdošā sabiedriskā stāvoklī, kurā iespējams apmierināt iepriekš minētās kārības, un treškārt — kāre paklausības vietā valdīt, tā vietā, lai būtu pēdējais, būt pirmajam, kas citiem dod likumus, bet pašam pacelties pār katru likumu un atteikties no mazākā likum pildīšanas.

Uz šo trešo sātāna mēģinājumu sekoja atbilde viņam: “Atkāpies, sātān, jo ir rakstīts: Tev jāpielūdz Dievs tas Kungs un jākalpo tikai Viņam.” Citiem vārdiem: Nost ar šīs valdīt gribas netīro kāribu, kuras sekas ir visas citas kārības, kā augstprātība, naids, atriebība, dusmas un atmaksa. Garīgais cilvēks prasa pazemību, mīlestību, piedošanu un brāļu mīlestību. Garīgais, ko cilvēkam krūtīs licis Dievs, prasa no tevis, lai tu ietu uz leju, lai tu kļūtu mazākais, lai tu vēlētos citiem kalpot, — ja tu gribi reiz tikt iecelts pār lielo. Tev pilnīgi jāatmet vēlēšanās būt par citiem pārākam. Tev jāmacās paklausīt, lai reiz varētu pavēlēt, bet ne pavēlēt ar tiesātājiem vārdiem, bet pavēlēt ar mīlestību, ar pacietību un ar pārlicību, ka tikai tāda veida pavēle nekad neliekas barga un tiek noteikti izpildīti, jo paklausītājs atzīst, ka viss tas notiek tikai viņa labā. Tā cilvēks tad kalpo Savam Dievam un Kungam, turklāt viņš, sekodams Manam piemēram, mazākajā, zemākajā sasniegs lielākos rezultātus.

Man kā cilvēkam reiz bija jāizcīna visas cilvēciskās kārības, ko Es kā Radītājs ar nolūku esmu licis jūsu dabā, tāpat arī jums, ja gribat Man sekot, jādara tas pats. Spēcīgā miesīgās labklājības dziņā jums jāpakaro, jums šīs baudas jāpakārto augstākiem mērķiem, jāatbrīvojas no saitēm, kas kavē jūsu dvēseles lidojumu. Iedomība — kā pirmā melkule — jums jāatmet, jo tā jūsu tēlu izglezno jaukāku nekā tas ir, ar pašmīlību tā pārvelk plīvuru pār jūsu kļūdām un slīktākās dziņas atvaino ar sofistisku gudrību, kādēļ jūs bieži domājat, ka esat labāki nekā patiesībā esat, kas, protams, jūs uz priekšu iešanā kavē.

Neuzticieties nekādiem spēkiem, kuru jums nav. Domājiet, ka esat vāji un necienīgi, lai ticībā un pašāvēlībā uz Mani stiprinātos, tad arī trešā slīktā īpašība, valdīšanas kāre, jūs nepārspēs, jūs nedarīs par jūsu pašu vergiem. Nav nekā slīktāka pasaulē, kā pastāvīgi būt iedomībā, ka ir labāks nekā citi, un vienmēr censties izvairīties katrā paklausības spiediena, un vienmēr rāpties uz augšu pār citu pleciem, kur tad tikai viens ir kungs un citi nav viņa brāļi, bet vergi, viņa sulaiņi. Valdīšanai pār citiem pieder pavisam citas īpašības, nekā ir tiem, kas tagad uz jūsu zemes cenšas valdīt pār saviem līdzcilvēkiem. Lai jums būtu mērogs, lūkojieties tikai uz Mani. Kā Es valdu? Vai Es valdu ar varu? Vai Es valdu ar vainīgā tūlītēju nosodīšanu, vai kā nepielūdzams kritušo un maldīgo tiesnesis? Vai Es valdu ar dusmām, atriebību un sodīšanu? — Protams, nē. Tādu, kā jūs Mani pazīstat, jūs redzat, ka Es valdu tikai ar savu visu aptvērēju mīlestību, ka piedošana ir Mans pirmais princips un ka Es nevajāju to, kas — varbūt bez savas vainas — maldās, bet vispirms pacietīgi ievirzu viņa ceļā visus līdzekļus, lai viņš atgrieztos, labotos.

Viss sliktais, kas pasaulē tāds rādās, nav Manis radīts, bet ir sekas cilvēku brīvās gribas nelietīgai izmantošanai. Viņi kā brīvas būtnes var darīt, ko grib, bet tad arī viņiem jāzina, ka sekas atkarājas no viņiem pašiem — kā Es Vārdā esmu teicis par patiesību: Ir tikai viena patiesība, un kas pret to grēko, tam jājūt melu sekas.

Tā šis evaņģēlijs ir piemērs, kā Es reiz kā cilvēks, neievērojot Savu lielās varas stāvokli, visstiprāk apkarotu kārības, kuras Es jūšos esmu licis, lai jums un visiem gariem rādītu, ka sliktais, ja arī Es to pasaulē esmu pielaidis, tomēr kalpo tikai labajam, attīstībai.

Jums jākalpo tikai Dievam, bet Viņam jūs kalpojat tikai tad, ja pildāt lielo mīlestības bausli, kam jūs jāmodina pār savu miesu valdīt un sliktās dvēseles īpašības — iedomību un valdīšanas kāri — apkarot. Tikai ar atteikšanos un apkarojot šīs stiprās cilvēka dabas dziņas, jūs varēsiet reiz Manā valstībā aptvert, ko nozīmē tur tikt ieceltam pār daudzumu, jeb ko nozīmē teiciens: “Kas pazemojas, tas tiks paaugstināts.”

Arī tur jūs atkal sastapsiet šīs pašas īpašības, un proti — pirmo ne materiālā, bet garīgā nozīmē, t.i., kā kāri visu zināt, visu saprast. Otrās divas īpašības tur jūšos būs spēcīgākas nekā šeit, jo tur spēka apziņa ir vēl lielāka nekā šeit. To jūs redzat tieši pie Lucifera un viņa pulkiem, kuri — tāpat sava spēka apziņā — ir zaudējuši līdzsvaru, pārgājuši no pazemības augstprātībā, un tad kā pats sātans gribēja pat par Mani valdīt.

Tātad lai tur zinātu pareizo mēru, kā un kad lietot savu spēku, un lai aptvertu, cik daudz zināšanu būs vajadzīgs katram uzdevumam, lai zinātu, ka tur, lai arī iecelts pār lielu, tomēr var būt kalps pašai zemākajai būtnei, — šajā nolūkā jums šīs kārības jau šeit, šajā pārbaudījumu dzīvē jāapkaro un jāapspiež, lai arī tur tajos apstākļos, kur uzticēta lielāka vara, varētu būt šo kārību kungs.

Tādēļ ņemiet Manus vārdus pie sirds. Jūs nezināt ne pusi savas misijas, jūs nepazīstat ne trešo daļu savas paša dabas un nepavisam nezināt, kāpēc tā radīta tāda un ne citāda. Jūsu acis ir vēl lielā mērā aklas. Manas gudrības gaisma vēl nevar līdz jūsu iekšienei ieplesties, augstākais — kāda mīlestības dzirkstele dažreiz sakustina jūsu sirdi un liek jums sajust, ka ir vēl kaut kas augstāks, lielāks. Bet tiklīdz šis gaismas stars jūsu iekšējos sirds kambarus apgaismo, tad šīs trīs kārības — egoisms, iedomība un valdīšanas kāre — ir tās, kas tos atkal aptumšo. Tās čukst jums ausīs tūkstoš aizbildināšanās: “Jā, taču nevar no pasaules pavisam atteikties”, “Jā, tā nevar dzīvot”, “Jā, tā reiz pasaule ir radīta” utt. — Tā ir kūtības izpausme, jo jūs visi gan gribat būt Mana vārda klausītāji, bet ne darītāji.

Tieši tagad, kad jums svētdienu no svētdienas tiek izskaidrots Mans evaņģēlijs, un proti — kā jūs vēl nekad neesat dzirdējuši, — tieši tagad Es gribētu jūs spiest uz pārdomām par Manu atnākšanu, lai jūs taču reiz kaut cik atzītu savu lielumu un svarīgumu un varētu saprast, ko tas nozīmē: Dievs, visas bezgalības Radītājs, nonācis uz jūsu zemes, un proti — zemākajos apstākļos, likās tur no jums, maldīgiem, akliem radījumiem, vajāties un pat miesīgi sisties krustā. Viņš gāja cauri visām jūsu dzīves fāzēm, apkaroja — kā tas jādara jums — cilvēciskās kārības, lai jums un visiem gariem būtu spīdšs piemērs visiem laikiem. Viņš rādīja, ka, ja grib Viņam līdzināties, tad arī garīgais kā augstākais jāievēro un viss cits tam jāpakārto, lai tā, apkarojot spēcīgās kārības, reiz kļūtu cienīgs arī citiem gariem kalpot kā vadonis un patiesībā pierādītu, ka cilvēks dzīvo ne tikai no materiālās, bet arī visām lietām pāri no garīgās barības. Viņš rādīja, ka Dievs Viņa žēlastībā nav jākārdina, un ka tikai Viņam vien jākalpo, pie kam pildot Viņa divus mīlestības baušļus, sevi un citus ved turp, kur Viņš, visu Tēvs, jau sen vēlas, lai jūs tur būtu, t.i., Viņa valstībā kā Viņa cienīgi bērni. Āmen. — 21.1.1872

14. JĒZUS APSKAIDROŠANA

5. SVĒTDIENĀ PIRMS LIELDIENĀM

“1. Un pēc sešām dienām Jēzus ņēma Pēteri un Jēkabu, un tā brāli Jāni un uzveda viņus savrup augstā kalnā, 2. Un tika apskaidrots viņu priekšā. Un Viņa seja mirdzēja kā saule, bet Viņa drēbes kļuva baltas kā sniegs. 3. Un, lūk, viņiem parādījās Mozus un Elijs un runāja ar Viņu. 4. Bet Pēteris atbildēdams sacīja Jēzum: Kungs, labi mums šeit būt! Ja vēlies, mēs taisīsim šeit trīs teltis: vienu Tev, vienu Mozum un vienu Elijam. 5. Viņam vēl runājot, lūk, spoža padebess tos apēnoja. Un, lūk, balss padebesī sacīja: Šis ir mans mīlais Dēls, kas man labpatīk. Viņu jūs klausiet! 6. Kad mācekļi to dzirdēja, viņi krita uz sava vaiga un ļoti izbijās. 7. Bet Jēzus piegāja un pieskārs viņiem, un sacīja tiem: Celieties un nebīstieties! 8. Bet viņi, pacēlušī savas acis, neviena neredzēja, kā vien tikai Jēzu. 9. Un viņiem, no kalna nokāpjot, Jēzus pavēlēja, sacīdams: Nevienam nesakiet par šo pārādību, iekams Cilvēka Dēls nebūs uzcēlies no miroņiem! 10. Un mācekļi Viņam jautāja, sacīdami: Ko tad rakstu mācītāji saka, ka vispirms jānāk Elijam? 11. Bet Viņš tiem atbildēja, sacīdams: Elijs gan nāks un visu sataisīs. 12. Bet es jums saku, ka Elijs jau atnāca, un viņi to neatzina, bet darīja ar to visu, ko gribēja. Tā arī Cilvēka Dēls cietīs no viņiem. 13. Tad mācekļi saprata, ka Viņš runāja tiem par Jāni Kristītāju.” — Mateja 17:1–13

ŠEIT ATĻAK JUMS IR KĀDS vienkāršs akts no Manas zemes dzīves, kurš sevī slēpj dziļo un debesīgo un kurš tāpat kā tad Mani pavadītājiem mācekļiem arī jums un visai cilvēcei ir svarīgs notikums un kam garīgajā ziņā ir liela nozīme nāktonei, kurai jūs tagad esjat pretī. Vispirms apskatīsim šo aktu tā lielajā vienkāršībā, vispirms apskatīsim, kāda nozīme tam bija tajā laikā Maniem mācekļiem, un tikai tad pāriesim uz garīgo, lielo nozīmi; kā, kad un kur tas tagadējā laikā atkārtojas un kā tas kā visa atjaunošanas darba ķēdes posms tagad iedarbojas tāpat kā tad uz trim Mani pavadītājiem mācekļiem un viņu tālāko dzīvi un darbību.

Evaņģēlijā teikts, ka Es ņēmu Savus mācekļus Pēteri, Jēkabu un Jāni līdz uz kalna un ka tur viņi redzēja Mani apskaidrotu, t.i., viņi redzēja Mani savām garīgajām acīm kā To, kas E patiesībā esmu, biju un būšu. Viņi redzēja Mani savā priekšā kā augstu garu, kura tērps, patiesība, pēc sakarības (atbilstības) bija balts un kura vaigs spīdēja kā saule, t.i., staroja no mīlestības. Viņi redzēja arī divus vareņus visas Manas nākošās mācības ēkas balstus, kuri darīja visvairāk, lai Manu darbu atvieglotu un kuri bija priekšgājēji un ceļa sagatavotāji, — viņi redzēja Mozu un Eliju, ar kuriem Es runāju. Tālāk viņi dzirdēja no kāda padebess balsi, runājam tos pašus vārdus, kuri agrāk Manā kristīšanā atskanēja pie Jordānas, proti: “Šis ir Mans mīlais Dēls, pie kā Man labs prāts, to klausiet.”

Tātad šai parādībai, ko Es pielaidu Saviem trim mācekļiem, bija viņiem jādod nojauta par viņu pašu uzdevumu. Pēterim, ko Es nosaucu par klinti, uz kā Es gribēju celt Savu baznīcu, bija līdzīgs uzdevums kā reiz Mozum, kas sagatavoja jūdu tautu uz Manu nākšanu, pie kam viņš deva tai rikojumus un izturēšanās noteikumus, kurus jūdu tauta varēja uzņemt vieglāk nekā kāda cita, lai to darītu par izredzēto tautu, kuras vidū Es biju nolēmis nākt uz jūsu zemes. Un kā Elija pēc viņa vēlreizējas ietērpsanas cilvēka veidā kā Jānis darīja mazumā to, kas Mozum bija jāveic lielumā, tā Jānim, manam mīlulim, bija uzdevums — ar savu speciālo darbību un ar to, ka tieši viņš dzīvoja ilgāk nekā pārējie mācekļi, — vēl savos gados savā atklāsmē pasaulei iepriekš aprakstīt tās garīgi gaitu līdz šķīstīšanai un atstāt liecību, ka likumus, ko Es esmu licis savā dabā, — vai tie būtu morāli vai fiziski — nedrīkst mīdīt kājām.

Šiem mācekļiem kā vēl dzīvojošiem un Mozum un Elijam kā mirušiem kļuva par daļu skatīt Mani visā Manā godībā, Mani pazīt kā To, kura lielajai garīgajai valstij pēdējiem kā priekšcīnītājiem un pirmajiem kā pēccīnītājiem bija jāupurējas, lai nostiprinātu Mana darba pastāvību.

Viņi redzēja Mani tajā svētajā spožumā, ko cilvēka sirds šīs zemes tērpā var panest tikai nedaudzus mirkļus, un tieši šī nekad nenojaustā svētlaipe un labsajūta deva iemeslu Pēterim izsaukties: “Kungs, šē ir labi; ja Tu gribi, tad mēs šē celsim trīs teltis.”

Bet tā kā tādi brīži ir tikai kā modinātāji, pamudinātāji un stiprinātāji, kad draud briesmas, vai sir-

di pārņem šaubas, tad tie turpinās īsu laiku. Bet lai tie ilgstoši paliktu atmiņā, tad no baltā padebess kā Manas personas garīgā apēnojuma atskanēja noslēpumu pilnie svarīgie vārdi: “Šis ir Mans mīlais Dēls, pie kura Man labs prāts. To klausiet.” Šī balss tātad deva padomu Maniem mācekļiem būt vēl uzmaniģākiem pret Manām runām, tās paturēt sirdī, lai no tām reiz izaugtu zaļais dzīves koks, kam visa cilvēce jāaizsargā un jāsapulcina savā ēnā, kur tā atradīs patvērumu un aizstāvi visās ciešanās un grūtībās.

Ka es mācekļiem uzdevu par šiem notikumiem klusēt, kamēr Mana mācības ēka būs vainagota ar Manu augšāmcelšanos, tam pamats bija tāds, ka citi mācekļi būtu vai nu par šo parādību šaubījušies, vai to nebūtu sapratuši, jo arī Maniem mācekļiem, kā visiem cilvēkiem, nebija vienādas saprašanas spējas.

Tātad šī ir istā šī tā laika svinīgā akta nozīme, kuram arī tagad atkal jāatkārtojas.

Kas tajā laikā bija Mozus, kas jūdu tautu sagatavoja Manai mācībai, tas vēlāk ir noticis tāpat caur Pēteri kā katoliskās kristīgās baznīcas dibinātāju. Kas bija Elija kā Jānis Kristītājs tajā laikā, jūsu laikā bija tie vīri, kuriem Pētera dibinātā baznīca bija jātīra un jāskaidro, lai tā pilnīgi nezaudētu patieso garīgo vērtību.

Kas tajā laikā bija Pēteris kā nākošais Manas mācības balsts, tagad kļūs atkal citi, kas Manu valstību no jauna uzcelš. Un kā jūdu tautu Manā laikā tās farizeji un rakstu mācītāji veda maldos, tā tagad tāpat visi cilvēki dzīvo ceremonijās un paražās, dzīvo burta pildīšanā, nesaprasdami Mana tik vienkāršā evaņģēlija vārdu garīgo saturu. Tātad tagad atkal jānāk vīriem, kas Manu mācību nostāda uz tās pirmajiem pamatiem, ved atpakaļ uz Maniem vārdiem.

Ja šim nolūkam aicinātie vīri arī uzreiz neuzvarēs, mēģinot visu cilvēci mācīt — kā arī Maniem mācekļiem tas nav uzreiz izdevies, — tad tie tomēr ir izredzēti sēklas izsēsšanai. Vai tā krīt visur labā zemē, vai uz ceļa, vai akmeņainā zemē, vai uz klints, tas nav svarīgi. Uzdīgstošā sēkla aizstās zudumā gājušo un sagatavos gara zemi, ka tā būs cienīga ar prieku sagaidīt Manu atnākšanu.

Kā Es tajā laikā mācekļus ņemu sev līdz uz augsta kalna un viņiem devu mazu priekšnojautu par algu, kas viņus gaida, ja viņi man paliks uzticīgi, tā tas notiek arī vēl tagad, ka Es dažu Man padevīgo, kas savā vientuļajā kambarītī vai nakts klusumā Man nododas, tāpat vedu augšup, tālu pār laicīgo pasauli un viņam tur rādu slavenās nākotnes skatu, kura viņam sagaidāma, ja viņš paliks uzticīgs Man un Manai mācībai. Jā, Es ļāju dažam sajūst sirdī pat visu Sava varenā iespaids lieglaimi, turklāt Es viņam rādu augstākās patiesības mirdzumu mīlestības jaukajā gaismā un tā krāšņā apskaidrotībā viņam daru zināmu Savu Es, izteiktu ar svētlaimi, kuru ne šeit, bet tikai augstākās sfērās garīgā tērpā būs iespējams panest.

Mozus savā bauslībā savus nekad neapgāžamos jūdu reliģijas principus būvēja uz vienas idejas: Ir tikai viens Dievs. Un tieši tādēļ jūdu tauta — un neviena cita — bija piemērota, lai varētu nākotnē Mani skaitīt pie savējiem, jo tā kā tajā laikā visur valdīja daudzdievība, tad nebija iespējams visus dievus uzreiz atmest un to vietā atzīt vienu. Bet jūdiem pastāvēja viens Dievs; tātad pie viņiem arī dievišķās reliģijas uzbūve gāja vieglāk uz priekšu.

Tā Mozus bija priekšstrādnieks, kā strādnieks viņa kalnā, kas tajā uzrok zemi. Pēc viņa nāca tas, kas apgriez viņa koka zarus, un tas bija Elija. Viņš savā laikā apgriez viņa koka zarus, un vēlāk kā Jānis Kristītājs — vēlreiz, un ar šo apgriešanu ierosināja darbību, lai gūtu labākus augļus, lai augļu ievācējs būtu mierā ar saviem priekšstrādniekiem. Tā Jānis Kristītājs bija otrais strādnieks Manā viņa kalnā, kamēr Es nācu pats un pieliku roku, iztrūkstošo papildināju un augļus nogatavoju, t.i., no trūdēšanas stāvoklī esošas zemes apkart viņa koka stumbram Es izsaucu jaunu dzīvību, kas stumbrā izsmalcinādams no rupjās matērijas tika nogatavota un izaudzēta par garīgu augli, par vīnogu.

Kā vispirms Mozus, tā vēlāk Pēteris bija klints, uz kuras tika dibināta Mana baznīca — nekādas pārmaiņas un vētras to nevarēja iznīcināt. Sagrozījusi to ir bieži atsevišķu cilvēku valdīšanas kāre un vara; bet kā reiz Manu apsustuļu priekšā tika pielaista Mana apskaidrošana, kurā caur Manu laicīgo veidu spīdēja cauri Mans garīgais, dievišķais, tā notiek arī tagad: katoliskā kulta laicīgajam krāšņumam, ceremonijām un viņu maldu mācībām sāk spīdēt cauri garīgais. Sākas skaidrošana un apskaidrošana. No nakts kļūst rīta ausma, no rīta ausmas — diena.

Tik ilgi atturētās patiesības gaisma spiežas cauri. Visās dvēselēs rodas nojauta par kādu augstāku stāvokli, par apskaidrošanu. Visi jūt gara vēju, kas pūš cauri pasaulīgajam un modina aizmigušos. Kā kad gaismas stars caur loga slēģi krīt uz guētāju un viņš, šī gaismas stara dzīvības spēka modināts, sāk gultā valstīties un tomēr nezina, kas ar viņu notiek, — tā sākas šī apskaidrošana. Daudziem galvās jau rodas šī rīta ausma.

Mozus sagatavoja viņa laikā dzīvojošo jūdu tautu Manis saņemšanai, Pēteris — viņam sekojošo paudzi, un tagadējā laika Manas mācības apgarotie skolotāji, kas vēl nāks, būs Jāņi, kuri tāpat — kā reiz Mani mācekļi — būs mani mīluļi un viņiem būs jābūt līdz lielam vecumam Manas mīlestības un Manas žēlsirdības lieciniekiem. Tā vienmēr notiek tas pats garīgais šķīstīšanas process, vispirms no cietā vieglākajā, tad no vieglākā šķidrā, un no šķidrā gāzveidīgajā, un beidzot — garīgajā.

Kā Es toreiz tiku sistis krustā, Mana mācība apsmieta un Mani mācekļi lamāti un vajāti, tā būs arī tagad. Manas personas vietā cilvēki sitīs krustā un apsmies Manu macību. Maniem cienītājiem būs tāpat jācīnās ar visādiem ļaunumiem, bet viņi gūs uzvaru un Manā nākošajā atnākšanā Mani ieraudzīs apskaidrotu, un viņu sirdsapziņas balss viņiem teiks: “Svētīgi jūs, jo jūs Viņam palikuši uzticīgi, Viņa vārdus uzklusījušim, pēc tiuem dzīvojuši un arī citiem tos darījuši zināmus tā, kā Es gribētu, lai cilvēki tos saprot.”

Tad apskaidrošana nebeigsies, kā reiz Maniem mācekļiem, — bet Mani priekšcīnītāji varēs Mani mūžīgi skatīt vaigu vaigā, varēs ar visiem agrāk aizgājušajiem priecāties par Manu un savu uzvaru.

Tā ir attiecīgā apskaidrošanas nozīme. Pielūkjiet arī jūs, ka arī jums var būt pie tās daļa, lai arī jūs varētu tikt pieskaitīti tiem, kuri, visu pasaulīgo atstādami aiz sevis, tikai Mani un Manu mācību ir darījuši par savas dzīves un savu centienu galveno mērķi. Tad augstākās lieglaimes brīžos, kur jūsu garīgā redze tiks atvērta, jūs redzēsiet presonīgi apskaidrotu To, kurš jau sen jūs apber ar Saviem svētības vārdiem, un gribētu jūs darīt par Saviem bērniem. Āmen. — 25.1.1872

15. VELNA IZDZIŠANA

4. SVĒTDIENĀ PIRMS LIELDIENĀM

“14. Un Viņš izdzina ļauno garu; un tas bija mēms. Un kad ļaunais gars bija izdzīts, mēmais sāka runāt, un ļaudis brīnījās. 15. Bet daži no tiem sacīja: Viņš izdzen velnus ar Belcebula, velnu virsnieka, spēku. 16. Un citi, kārdinādami Viņu, prasīja Viņam zīmi no debesīm. 17. Bet Viņš, redzēdams to domas, sacīja tiem: Ikviens valsts, kas savā iekšienē sašķēlusies, sabruk, un nams gāžas pāri namam. 18. Bet ja satanam vairs nav vienības sevī, kā tad pastāvēs viņa valsts? Jo jūs sakāt, ka es izdzenu ļaunos garus ar Belcebulu. 19. Bet ja es izdzenu ļaunos garus ar Belcebulu, ar ko tos izdzen jūsu bērni? Tāpēc viņi būs jūsu tiesātāji. 20. Bet ja es ļaunos garus izdzen ar Dieva pirkstu, tad tiešām pie jums ir atnākusi Dieva valstība. 21. Ja stiprais apbruņojies sargā savu māju, tad viss, kas viņam ir, paliek drošībā. 22. Bet ja stiprāks par viņu atnāk un uzvar to, tad tas paņem visas viņa bruņas, uz kurām tas paļāvās, un izdala savu laupījumu. 23. Kas nav ar mani, tas ir pret mani; un kas ar mani nesakrāj, tas izšķiež. 24. Kad nešķīstais gars atstāj cilvēku, tad tas staigā pa tuksnešainām vietām, meklēdams mieru, bet, neatradis to, tas saka: Es atgriezīšos savā mājoklī, no kura izgāju. 25. Un atnācis Viņš atrod to ar slotu izslaucītu un izgreznotu. 26. Tad viņš iet un ņem sev līdz septiņus citus garus, kas ļaunāki par to; un tie tur dzīvo; un šī cilvēka pēdējās lietas kļūst ļaunākas nekā pirmās. 27. Bet notika, ka, Viņam tā runājot, ļaužu pulkā kāda sieviete paceltā balsi sacīja Viņam: Svētīgas tās miesas, kas Tevi nesušas, un krūtis, kas Tevi barojušas! 28. Un Viņš sacīja: Tiešām svētīgi tie, kas Dieva vārdu dzird un to izpilda.” — Lūkas ev. 11:14–28

LAI ŠO DARBU SAPRASTU UN NOVĒRTĒTU, jums vispirms jāzina, kā velni cilvēkos ieiet un kas tie patiesībā ir, lai jums varētu kļūt saprotama to izdzīšana.

Lai skaidri jum to rādītu, Man jūs jāved atpakaļ pagātnē, kad vēl nebija materiālās pasaules, bet bija tikai garu valsts.

Augstprātības un spītības dēļ pirmais eņģelis, kā gaismas nesējs tālākajās garu debess telpās, nelietīgi lietoja savu varu un līdz ar saviem piekritējiem sacēlās pret Mani. Un tā kā viņš, tāpat kā viņa pavaidoņi, par atgriešanos negribēja ne zināt, tad tie tika izdzīti matērijā un tiem bija jāiet garš pakāpeniskas šķīstīšanās ceļš — atpakaļceļš, lai atgūtu reiz bijušo labāko stāvokli. Šis šķīstīšanās process turpinās vēl šodien, kamēr visi būs kļuvuši tie, kas tie kādreiz bija, proti — Manas varas un mīlestības atzinēji un darbīgi Mana lielā radīšanas plāna veicinātāji.

Redziet, toreiz, agrākajos laikos, kad — kā vēl tagad — tika noteikta neaizskarama individuāla gara brīvība, gariem, tāpat kā satanam pašam, bija brīvība — no ačgārnā virzienu atgriezties vai nē. Bet tā kā gari visi nebija vienādi labi, viņiem visiem nebija vienāda atziņa un vienādi ieskatī — kā vēl tagad nav divu radījumu, kas garīgi viens otram līdzinātos, — tad šo būtņu domāšanas un darbības veidi bija ļoti dažādi. Vienam bija pietiekama garīgā pakāpe, otram nē. Viens bija patstāvīgs un pretojās ļaunā uzbrukumiem, turpretim otrs pretojās labā iespaidiem. Tātad, cik daudz bija garīgi domātāju būtņu, tikpat daudzējādi bija arī viņu ieskatī un priekšstati par Mani, par pasauli un par vajadzīgo attīstību.

Lielā dažādība, kas pastāv tiklab pie labajiem gariem, kā arī pie sliktajiem, kuri drīzāk sātanu uzskata par augstāko — kā labie Mani —, noteica garīgo dzīvi un dziņas, kādas vajadzīgas garu valsts pastāvēšanai.

Lai gan lielā atkritušo garu masa savu galveno vadoņu vadībā uzņēma citu virzienu, nekā bija visiem noteiktais, tomēr arī viņu Man un Manam labā principam pretējai darbībai bija jākalpo tikai Maniem mērķiem, lai viņiem pēc rezultātiem, kas neatbilst tam, ko viņi vēlējušies, būtu jāatzīst Mana vispēcība, no kuras viņi — lai dara ko grib — nevar paslēpties.

Tā pati garu esamība un dziņa ir no visām pasaules aizsaukto viņā saulē dzīvojošo radījumu dvēselēs. Arī tām ir gribas brīvība. Tās var iet uz priekšu (attīstīties), vai atpakaļ, var darīt ko grib, var vienā minūtē no mocītājas sirdsapziņas elles mokām nokļūt līdz eņģeļa svētlaimībai, vai palikt tādas, kādas

tās bijušas zemes dzīvē, vai satiksmē ar citām, sliktākām dvēselēm kļūt pat vēl ļaunākas. Viņu darbības laiks nav ne ar ko ierobežots, kā tikai ar eksistences līdzekļiem, kurus nes sev līdz katra garīgā pakāpe.

Šie primitīvie (kas vēl nav dzīvojuši pasaulē — izd.) gari, kā arī no cilvēku miesām šķīrušās dvēseles, kuras necenšas attīstīties — tā kā darbība ir dzīves likums, bez kuras nekas nepastāv — meklē nodarbošanos, turklāt mēģina vai nu garus, vai vēl dzīvojošas būtnes, kuru tieksmes atvieglo viņu iespaidošanu, ievilkst savā sfērā un iedvest savus ieskatus un tieksmes. Tādēļ, jo vairāk cilvēks baro savas ļaunās un sliktās kārības, jo vieglāk viņš padodas šiem iespaidiem, un beidzot šiem ļaunajiem gariem, ar ko viņš aiz garlaicības nodarbojies, kļūst pavisam par laupījumu. Tā kā tagad visur ar rakstīšanu, klauvēšanu un citiem līdzekļiem gari var iedarboties uz atsevišķām sajūtīgām dvēselēm un vismaz netieši darīt kaut ko, lai neticīgie nāktu pie atziņas: “Ir kāda cita pasaule,” tāpat mirušo sliktie gari iedarbojas uz cilvēka dvēseli, jā, uz viņa ķermeni, kur tad trakums un citas slimības ir ārēji redzamās sekas.

Tā jūs, ja redzētu ar garīgajām acīm, varētu ieraudzīt pavisam jaunu pasauli sevī un ap sevi, kura, tāpat kā ārējā, materiālā, pūlas jums cik vien iespējams apgrūtināt pieeju pie Manis. Tieši tādēļ Es Saviem mācekļiem reiz Ģetzemanes dārzā uzsaucu: “Esiet nomodā un lūdziet Dievu, ka nekritat kārdināšanā.”

Šie garīgie iespaidi ir sākumā tik lēni un maigi, savu samaitātāju indi slēpdami zem pašmīlības sofistiskajiem pamatiem, ka vajadzīga smalka izjūta un pastāvīga modrība, lai savas gribas vietā nedarītu pēc cita gribas. Bet ja ir pastāvība un ļaunais gars redz, ka viņa iespaidiem neklausa, tad viņš pats atkāpjas, jo arī viņš negrib savu laiku zaudēt velti.

Šo neredzam iespaidošanu un matērijas pārvēršanu, šo rašanos un izbeigšanos un pāriešanu citos veidos — visu to jūs redzētu, ja jums būtu garīgā redze, arī garīgajā pasaulē norisināties jūsu acu priekšā, un proti — vēl lielākā mērogā, jo jūs varētu garus cauri skatīt un jau no tālienes manīt, kāda doma vienu vai otru mudina darīt to vai citu. Jums šajā garīgajā dzīvē būtu jālieto pavisam citāds mērogs nekā jūsu materiālajā pasaulē, jo tur tiek jau nomanītas domas, kamēr jūsu redzamajā pasaulē tūkstošiem domu paiet jums garām nepamanītas, līdz varbūt pēdējā ar darbiem nodod otras dzīvas būtnes domu.

Jūs brīnītos, kā aizgājēji nokļūst tur, kā tos citi gari saņem vai nu ar mīlestību vai ar naidu. Jūs brīnītos, kādas morāliskas ciņas tur dvēselei jāizcīna, kamēr tā var patstāvīgi iet savu ceļu. Tur nelīdz nekāda slēpšanās, nekāda izlikšanās, simulēšana. Tur cilvēks kā gars izteic tikai savu garīgo “es”, gūtu šajā pasaulē, un proti — ne ar darbiem, bet ar domām, jo tās bija darbu cēlonis, un tām arī garīgajā pasaulē ir redzamas sekas. Katra caur jūsu galvu vai sirdi ātri ejoša doma jūsu iekšējā gara cilvēkā atstāj kā stereotipisku nospiedumu un reiz noteiks jūsu dvēseles cilvēka ārējo tērpu tādu, kāds ir iekšējais.

Ja cilvēki zinātu, ko dara, ja viņi vai nu ar ļaunumu šķiras no šīs zemes, vai ja pakalpalicēji aizgājušo lād, tad viņi nodrebētu par tādu domu sekām, jo tādas domas ir spējīgas aizgājušajiem sagātād mokas uz mokām — protams, garīgas dabas — un viņos radīt vēlēšanos vēl dzīvojošos saņemt ar atribību. Tādēļ esiet morāliski. Esiet stingri savās domās. Jūs bieži ar vienu domu piesaucat savā tuvumā veselu pulku līdzīgi domātāju citu pasaulu sliktāko garu, un kamēr jūs domājat, ka jūs turaties tikai pie šīs domas, — tie ir šie gari, kuri cenšas jūs ievilkst savā tīklā, kuri cenšas iznīcināt jūsu labās īpašības un beidzot novest līdz tam, ka jūs apņematies darīt ļaunu darbu, kam atkal ir nebeidzamas sekas jums un tūkstošiem citu cilvēku un garu.

Tas ir izteikts evaņģēlijā, kur Es par spēcīgo ļauno garu, kas tika izdzīts no slimā jeb mēmā, teicu, ka viņš izstaigāja tuksnešus, bet tad atgriezās ar septiņiem citiem gariem, kas bija niknāki nekā viņš pats.

Tas garīgi attēlo cilvēku, kurš gan apkaro viena kārību, un domā, ka ir vienu velnu no sevis izdzinis, bet tad atkal nolaidīgi izturas pret savām domām, savām iemīlotajām idejām. Šis cilvēks rada liesmiņu, un kā odi, no tālienes pamanījuši gaismu, visi dodas turp, tāpat šis domu virziens ir gaisma, kas garu pasaulē tumsā kļūstošajiem gariem ir kā ceļa rādītājs. Uz turieni tad tie plūst, iesāk savu velnišķo spēli ar pastiprinātiem un apvienotiem spēkiem, līdz nomocītais cilvēks krīt viņu tīklā un šeit, zemes virsū, un tur, viņā pasaulē, uz ilgu laiku ir Manai valstībai zudis.

Viņa pasaule, neredzamā pasaule, nav tik rožaina, kā jūsu priesteri jums to tēlo, bet tā nav arī tik ellišķīga, kā zināmu reliģijas fanātiķu fantāzijas to jums gribētu attēlot. Galvenais ir tas, kāds cilvēks ir garīgi, tā viņš redz arī garīgo pasauli. Tā taču jūs redzat arī materiālo pasauli; tāpat tas pats ir šeit un tur.

Labojusies, tīrā, Man nodevusies sirds, tur visu redzēs tā, kā tā redzēja jau šeit. Tā tur ieraudzīs nomaldījušos garus, kā šeit nomaldījušos cilvēkus, un katram centīsies palīdzēt, kā to ir darījusi jau savas dzīves laikā. Dvēsele, kas nes līdz mieru, redz mieru arī tur; naidu un lepnību līdz nesēja dvēsele arī tur to pašu saņems un piedzīvos no citiem.

Ir tikai viens likums, kas ir spēkā Manā radībā, un tas ir smaguma pievilkšanās spēka likums. Materiālais tiek nostiprināts un uzturēts ar šo likumu, garīgais tāpat. Jo smagāks, t.i., jo cietāks ir ķermenis, jo lielāks ir spēks, kas tā pirmelementus satur kopā; tas ir akmens un ir būvēts uz cieta pamata. Jo vieglākas ir substances un jo mazāks to kohēzijas spēks, jo vieglāk iespējama to pacelšanās; jo ciešāk atomi turas kopā, jo mazāk tie spējīgi uzņemt gaismu un siltumu; jo vieglāki tie ir, jo vairāk tie spējīgi uzņemt no augšas nākošo.

Tā ir arī garu valstī. Morālais svars saista garus pie matērijas; jo vieglāks tas ir, jo ātrāk tie var no matērijas attālināties. Pirmajā gadījumā gari ir tumši, otrajā — gaišāki. Tātad tumšie gari ir tie, kuri grib citu gaismā atdzīvoties un sasildīties, jo viņiem pašiem siltuma nav. Tādēļ tie mēģina, ja tie paši grib palikt silti, vai nu citus ievilkt savā tumsā, vai — pretējā gadījumā — no tās izrauties.

Tāda ir visur garīgā dziņa: mūžīga cīņa blakus mieram, vajāšana un atstumšana blakus vienībai un mīlestības sadraudzībai, jo gariem jāveic savs garīgais process. Laikam šeit nav nozīmes, jo mūžība ir gara. Nevienš netiek spiests; kas viņš grib būt, tas viņš ir, jeb kā Pāvils saka: “Kā koks krīt, tā tas paliek guļot.”

Tādēļ dariet visu iespējamo, lai jau šeit iegūtu tik daudz stipruma, lai jūs tur varētu turēties preti kārdināšanām un līdz ar to sabiedroties ar labākiem gariem, pie kuriem, protams, par cīņu un pievilšanu nav runas. Atturieties no lāstiem un ļauna novēlējumiem, jo tādā kārtā apvainotie — savā attīstībā kavētie — gari mēģina atriebties. Ja viņi to nevar šeit, tad, protams, sagaidīs jūs tur, lai atmaksātu jums, ko jūs aklā pašmīlestībā esat viņiem nodarījuši.

Evanģēlijā Es teicu: “Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani; kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa.” Ievērojiet to; tas nozīmē: Ir tikai divi ceļi: pie Manis un no Manis prom. Tādēļ svētīgi tie jūsu starpē, kas Manus vārdus dzird un pēc tiem arī dzīvo. Tie ietaupīs daudz ko viņā pasaulē, kas citādi būtu neizbēgamas viņu šīs zemes dzīves darbības sekas.

Es varētu jums vēl daudz ko teikt par viņu pasauli. Mazs ieskats tajā jums jau ir dots garīgās saules aprakstā. Tā ir tikai lielās patiesības ēna, bet ja to pamatīgi pārdomās, ar to pietiks atgādinājumam, lai reiz Mani neapvainotu, ka Es neesmu jums atļāvis nekādu ieskatu viņā pasaulē, kura reiz būs jūsu — un proti, daudz ilgākas — uzturēšanās vieta.

Kas attiecas uz ārkārtīgiem gadījumiem, kad viens vai pat vairāki ļauni gari cilvēku tur savā varā tādā mērā, ka pat viņa fiziskais organisms ir tā varā, tad tie ir reti gadījumi, kuri bieži tiek pielaisti pat aiz labiem nolūkiem. Šāda sllima, ļaunu garu apsēsta cilvēka dziedināšanai vajadzīgs stipras gribas reliģiozs cilvēks, kas Mani un Manu varu jau sen pazīst un kam ir paļāvība uz Mani, ka Es viņam palīdzēšu, ja viņš Mani lūdz. Tad ar lūgšanu un roku uzlikšanu Manā vārdā var tikt palīdzēts, kā arī Es pats esmu darījis Savas zemes dzīves laikā; tikai vienmēr jādomā par to: ja tā ir Mana svētā griba, tad lai tas notiek.

Šeit jums ir maza aina no lielās garu dzīves, kuru Es jums gribēju dot sakarā ar evanģēlijā minēto faktu. Ir ļoti svarīgi, ka jūs zināt, ko redzat; jums arvien vairāk un vairāk jāmacās aptvert, kas pats par sevi pastāv ārpus redzamās pasaules, kas tai ir devis tās veidu un sastāda Manas valstības lielāko un svarīgāko daļu.

Gars esmu Es, gari esat jūs un garīga vēl kļūs pat matērija. Tātad šo lielo cirkulācijas ceļu ar visām tā pakāpēm atzīt, ieraudzīt un tajā iegūt savu vietu, — tas ir uzdevums, kas jums vēl dots. Tā ātrākai atrisināšanai Es nebaidos nekādu līdzekļu, lai jums nepieciešamo ceļu atvieglotu un saīsinātu, lai jūs jau šeit pārvarētu lielāko un grūtāko daļu un lai tur būtu pārvarams tikai maz kas un vieglākais. Āmen.

— 27.6.1872

16. PIECU TŪKSTOŠU PAĒDINĀŠANA

3. SVĒTDIENĀ PIRMS LIELDIENĀM

“1. Pēc tam Jēzus pārcēlās pāri Galilejas, tas ir, Tibērijas jūrai. 2. Un daudz ļaužu sekoja Viņam, jo tie redzēja brīnumus, ko Viņš darīja tiem, kas slimoja. 3. Tad Jēzus uzkāpa kalnā un apsēdās tur ar saviem mācekļiem. 4. Tuvojās jau Lieldienas, jūdu svētki. 5. Kad Jēzus, pacēlis acis, redzēja, ka ļoti daudz ļaužu nāk pie Viņa, tad Viņš sacīja Filipam: Kur pīrksim maizi, lai tie paēstu. 6. Bet to Viņš sacīja, viņu pārbaudīdams, jo pats zināja, ko darīs. 7. Filips atbildēja Viņam: Par divi simts denārijiem nepietiek tiem maizes, lai katrs nedaudz saņemtu. 8. Tad viens no Viņa mācekļiem, Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, sacīja Viņam: 9. Šeit ir viens zēns, kam piecas miežu maizes un divas zivis; bet kas tas ir tik daudziem? 10. Tad Jēzus sacīja: Lieciet ļaudīm novietoties! Bet tanī vietā bija daudz zāles. Tā novietojās skaitā ap peci tūkstoši vīriešu. 11. Bet Jēzus, paņēmis maizi un izsacījis pateicību, izdalīja tiem, kas novietojās, tāpat arī zivis, cik tie vēlējās. 12. Bet kad tie paēda, Viņš sacīja saviem mācekļiem: Salasiet atlikušās druskas, lai tās neiet bojā. 13. Tad viņi savāca un piepildīja divpadsmit grozus druskām, kas no piecām miežu maizēm bija pāri palikušas tiem, kas ēda. 14. Tad ļaudis, redzēdami brīnumu, ko padarīja Jēzus, sacīja: Šis patiesi ir pravietis, kam bija jānāk pasaulē. 15. Bet Jēzus, nomanīdams to, ka tie nāks, lai Viņu ar varu ņemtu un ieceltu par ķēniņu, aizgāja atkal viens pats kalnā.” — Jāņa ev. 6:1–15

ŠEIT JŪSU PRIEKŠĀ IR VIENS NO TIEM DARBIEM, KURUS JŪDI VISVAIRĀK IEVĒROJA, UN PROTI, TĀDĀ MĒRĀ, KA TO ACULIECINIEKI GRIBĒJA CELT MANI PAR ĶĒNIŅU, UN TĀDĒĻ ES BIJU SPIESTS NO VIŅU NODOMIEM IZVAIRĪTIES, TURKLĀT ES AIZGĀJU VIENTULĪBĀ UZ KALNA.

Šī darbība pati par sevi man kā Kungam un Radītājam cilvēka veidā nebūtu bijusi tik svarīga, ja Es pielaidu, ka no gaisa vielām tās piecas miežu maizes un divas zivis arvien papildinājās, proti — tā, ka pilnīgi pietika pieciem tūkstošiem vīru un no maizes vēl palika pāri pilni 12 grozi. Ap Mani esošajiem cilvēkiem tas gan bija brīnums, kas skaidri pierādīja Manu dievišķību un Manu varu. Jūdi to neuztvēra garīgi, bet pēc savām materiālajām interesēm, jo tie pēc šīs darbības gribēja Mani celt par ķēniņu. Man bija no viņiem jāaiziet, jo, pirmkārt, tas nebija Manas zemes dzīves mērķis un otrkārt — vēl nebija pienācis Manas “paaugstināšanas” laiks. Šis vārds — lai cik bieži to izrunāja — tāpat nekad netika aptverts, kamēr krustā sišana to noskaidroja un uzbraukšana debesīs arī garīgi piepildīja paaugstināšanu.

Miežu maizes un zivju izdalīšanai ir arī sava garīgā sakarība, kas patiesībā ir darbības būtiskais un par ko ir runa šajā vārdā, ko Es jums šodien šeit dodu. Ja jau kādu citu reizi Es jums sacīju, ka visa Mana zemes dzīve, sevišķi Mani mācības gadi un Mani tajā laikā teiktie vārdi un darītie darbi Manā nākošajā atnākšanā atkal atkārtosies, un proti — ne materiāli, bet garīgi.

Tā arī šī darbība ir viena no tām, kas savā sakarībā notiek tagad. Kas toreiz attiecās uz pieciem tūkstošiem vīru, tas tagad attiecās uz cilvēkiem vispār. Toreiz Manas darbības lauks bija jūdu tauta, kā ar Mani dzīvojoša, vismaz uzņemta spējīgā cilvēces daļa, un tās zeme, kā Maniem darbiem izraudzītā pasaule. Tagad, kad mana mācība izplatīta visā zemē, un lai gan tikai nedaudzi tai seko, tomēr daudzi to pazīst, — tagad katrs tā laika darbs jāņem lielākajā, un proti — garīgajā nozīmē, ja tas atkārtojas, kā Es jau agrāk norādīju.

Vispirms ir jautājums: Ko nozīmē miežu maizes un ko nozīmē zivis? Kādēļ bija tieši piecas miežu maizes un divas zivis? — Redziet, Dieva darbībā visam ir garīga un dziļa nozīme, un tas nav tā, kā pie jums, cilvēkiem, kas bieži daudz runājat vai pat darāt, bet ne mazākā mērā īsti nezināt, ko runājat vai ko darāt.

Lai izskaidrotu pirmo jautājumu — kas bija miežu maizes un kas bija zivis — jūs jādara uzmanīgus uz to, no kuras zemes daļas ir cēlies viens un no kurienes otrs.

Redziet, miežu maizes ceļas no zemes, no kuras augot grauds no zemes tumsas tiecas uz augstāku, saules gaismu, un tad zemē uzsūktais ar gaismas un siltuma palīdzību nogatavojas par augli, un šis aug-

lis tad, saturēdams garīgākus elementus, maizes sagatavošanā tiek piemērots šīs zemes vielas pārvērst cilvēka ķermeņa garīgākajās, augstākajās vielās.

Maize tāpat ir zemes un debess procesu rezultāts.

Zivis ir ūdenī esošo vielu produkti, dzimuši par dzīvām būtnēm.

Pats ūdens ir viegli kustīgs elements, sabiezināts gaiss. Un kā gaiss ir sabiezināts ēters un ēters ir visu elementu dzimšanas vieta, tā gaiss dzemdē vielas ūdenī un ūdens pats atkal dzemdē cietās zemes daļas un uz tām sastopamos stādus un dzīvniekus. Ūdens bija un ir lielā mātē, no kuras cēlas jūsu zemes lode, un jūs vēl tagad, ja dzīvas būtnes ķermeni, jā, paši savu ķermeni ķīmiski izmeklējat, redzat, ka ūdens ir jūsu miesas nesējs, barotājs un uzturētājs.

Kas putni ir gaisā — kā tā vieglie iedzīvotāji — tas ir zivis ūdenī, t.i. putni sabiezinātajā gaisā. Kā miežu grauds, izcīnīdamies no rupjā materiālā līdz augstākai garīgai pakāpei, kļūst par tādu, ko cilvēka ķermenis var uzņemt, tā zivs ir ūdenī izšķīdināto vielu sastāvdaļa, kas tajā izveidota par cieto, ķermenisko, var tikt darīta spējīga savienoties ar cilvēka ķermeņa sastāvdaļām. Tikai vispirms ar gaisa vai uguns siltumu tās cietākajām daļām jātiek šķirtām no gaismas daļām, t.i., tā jāžāvē vai jāvāra, lai būtu derīga cilvēka organismam, kā arī miežu grauds, kad tas ir samalts, sajaukts par mīklu un ar siltuma palīdzību ūdeņainās sastāvdaļas atkal atņemtas, var derēt cilvēkam par veselīgu barību.

Šeit mēs iztirzājam maizes un zivju sastāvdaļas; tagad būs runa vēl par skaitli. Kāpēc bija tieši piecas maizes un divas zivis?

Redziet, ja jūs šos priekšmetus saskaitāt, tad dabūjat skaitli 7 — skaitli, kas sastopams vairāk vai mazāk visās lietās un vienmēr ar skaitli 3 sastāda vienu faktoru, kas vajadzīgs katras lietas radīšanai, uzturēšanai un pārvēršanai, ja tai jāattīstās augstākā pakāpē.

Skaitlis 7 ir, tāpat kā skaitlis 3, viens no Maniem pamatskaitļiem, ko Es stādu priekšā Sevī pašā kā Dievs, Radītājs un Kungs.

Redziet, skaitli 7 pamatīgi aplūkojot atradīsiet, ka 3 ir vienā un 3 otrā pusē un 4. skaitlis vidū. Tas nozīmē: Dievības skaitlis 3 ir Dieva skaitli 7 ietverts divas reizes un veidojas tā, ka 4. skaitlis vidū apvienots ar abiem 3 katrā pusē, dod svēto skaitli 7, kas izteic Manu garīgo Es.

Tāpat ja katrā radītajā būtnē ir vajadzīgs trijsskaitlis kā viņas eksistences princips, tas šis pats skaitlis Dievībā ietilpst divas reizes, un proti — vēl ar piedevu vidū, ap ko viss cits pulcējas.

Tāpat radītās būtnes trijsskaitli tā augstākajā pilnībā var sasniegt kā eņģeļu gari, bet Dievībā šis skaitlis ir divkārtšā mērā un vēl nekad neaizsniedzams vidus, kas to apzīmogo par visa radītā Kungu.

Kā jūs septiņskaitli atrodat tik daudzos radības priekšmetos, tam pamats ir tāds, ka šie priekšmeti, kuros šis skaitlis pa lielākai daļai sastopams, visa esošā Radītājam stāv vistuvāk un ir tieši izplūdums no Viņa paša. Tā jūs redzat, piemēram, septiņskaitli krāsās un toņos, jo arī gaismas stari savā laušanā ieslēdz sevī Radītāja septiņas īpašības un septiņi toņi septiņu garīgās dzīves lielās harmonijas likumus.

Ja jūs gribat šo septiņskaitli par maizēm un zivīm lasīt, izteiktu vārdos, tad tie ir:

Mīliet Dievu pār visu un tuvāko kā sevi pašu.

Pirmie četri vārdi apzīmē miežu maizes, kurām garīgi cilvēks jābaro un jānogatavo par augstāku, garīgu būtni; no tiem atkal trīs pirmie vārdi izteic mīlestības pakāpi pret Dievu, bet trīs pēdējie apzīmē tuvāka mīlestības mēru. Vārds “visu” un saiklis “un” apzīmē dievišķās mīlestības vidus punktu, t.i., vairāk par visu jābūt mīlestībai uz Dievu, kas var tikt izpildīta tikai savienībā ar sekojošiem trīs vārdiem: savu tuvāku kā sevi pašu, jo jūs nevarat Mani kā Dievu mīlēt bez tuvāka mīlestības; jūs nevarat Mani mīlēt pār visu, ja nemīlat savu tuvāku kā sevi pašu.

Tāpat trīs pirmie vārdi ir sasniedzami, kā arī trīs pēdējie, tikai vidējais “visu” ar saikli “un” apzīmē nesasniedzamo, lai gan iespējama mūžīg attīstība, jo — kas ir “viss” un kur izbeidzas tuvāka mīlestība?

Viss, kā arī lielākā tuvāka un Tēva mīlestība mājā tikai Manī. Vienīgi Es esmu pilnīgs šajā mīlestībā. Vienīgi Es reprezentēju “visu” visā tā bezgalībā, un Manā nekad neizsīkstošajā pacietībā un lēnprātībā jūs redzat apvienotu tuvāka jeb brāļu un Tēva mīlestību tās augstākajā pakāpē.

Kā Es esmu teicis jau agrāk, — kā miežu grauds, spiezdamijs no tumšās zemes uz gaismu, nogatavo savus augļus, tā ir arī ar Dieva mīlestību, kam materiālais cilvēks no viņa tumšajām kārbām jāpaceļ un jāved augstākā morāliskā gaismā.

Un kā Es jums teicu, ka zivis ir sabiezināta gaisa — tāpat vieglāka elementa nekā cietā zeme — produkti, tā tuvāka mīlestībai jūs no cietā materiāla atvelkot un rūpju vietā jūsu sirdīs dodot vietu augstākām noskaņām, garīgām, jaukākām jūtām, jāizteic Dieva mīlestības līdzība, jo tikai tuvāka mīlestībā

jūs varat redzēt, kā jūs mīlat Dievu, un nekad nerasniedzamais “visu” satur aptuvenu mērogu vārdos — kā sevi pašu.

Kā maize tiek gatavota no samaltiem graudiem ūdens un siltuma iespaidā, tā arī Dieva mīlestībai jārodas materiālo iznīcinot, sasilstot no Manas mācības, un tā kā zivis tiek žāvētas vai vārītas, tā arī tuvāka mīlestībai pie mūžīgās mīlestības saules visas savas egoisma blakus domas atstājot, jāziedojas ar visu dedzību līdzcilvēku labā, un cilvēkam kā savas darbības mērogs nav jāpazīst neviens cits vārds kā — “Tev, un ne man.”

Tā jau kopš ilgākiem laikiem ar šiem Manu vienīgo likumu nedaudzajiem vārdiem, kurus Es cilvēkiem esmu devis ievērošanai, ir nolīdzināts ceļš augstākas pakāpes sasniegšanai.

Dziņa, ar kādu šie divi likumi prasīs to ievērošanu, kļūs arvien dzīvāka; un jānāk arī laikam, kad, šo 7 debesu vārdu paēdināta, visa cilvēce Mani cels par savu Ķēniņu. Bet tad Es nedarišu kā toreiz — tad Es slēpdamies nevairīšos no Manu bērnu vēlēšanās, bet visā slavā un varā nāksu pie visiem, kas Mani meklējuši, izcīnījuši un atraduši.

Viņi neatradīs Ķēniņu, bet Ganu, kas savas avis vedīs gaismas laukos, kur visas materiālās dziņas izbeigušās un mūžīgā garīgā attīstībā arvien pieaugošā Dieva un tuvāka mīlestība dos liksmību uz liksmības, svētlaimību uz svētlaimības, lai jums pierādītu, ka Es to, ko reiz darīju ar piecām miežu maizēm un divām zivīm, tagad arī ar septiņiem lielākā garīgā satura vārdiem esmu sasniedzis to pašu, proti: kā reiz Manu klausītāju un sekotāju materiālo paēdināšanu, tā tagad to Manu bērnu paēdināšanu, kas kļuvuši garīgi. Tā vienmēr, arī mazākajā Manas zemes dzīves vārdā ir likts akmens kādreizējai lielajai garu ēkai, kurā viss radīs nobeigumu, kurš starp trijškaitļiem esošajā vidū Manam Es ar Manu garīgo un materiālo radību sastāda “visu”, no kā viss ir izgājis un pie kā atkal viss atgriezīsies un pie kā visam jāatgriežas. Āmen. — 16.2.1872

17. JŪDU MĒGINĀJUMS JĒZU NOMĒTĀT AKMEŅIEM

2. SVĒTDIENĀ PIRMS LIELDIENĀM

“59. Tad viņi pacēla akmeņus, lai mestu Viņam, bet Jēzus paslēpās un izgāja no svētnīcas.” — Jāņa ev. 8:59

ŠEIT JUMS ATKAL IR PIERĀDĪJUMS, cik maz jūdu tautas vairākums saprata Mani, Manu misiju, Manu būtību un Manu mācību.

Ja jūs lasāt visu šo nodaļu no iesākuma līdz beigām, tad jums taču jāatzīst, ka Es izlēju gaismas straumes pār Saviem klausītājiem templī; bet tas bija velti, vairākums uzņēma Manus vārdus burtiski; farizeji un rakstu mācītāji, dzirdējuši Manus dziļi nozīmīgos vārdus par laulības pārkāpēju, pazuda no turienes, un pārējie, atziņā ierobežotie, nesaprata, ko Es viņiem teicu, lai kādā veidā tas būtu bijis.

Šī tā laika maldība un Manu vārdu aplama iztulkošana pastāv vēl tagad, un varbūt vēl lielākā mērā, jo toreiz katra cilvēka prāts Rakstus un arī Manus vārdus uzņēma tikai burtiski, bet tagad jūsu zinātnieki un dabas pētnieki grib ar redzamo dabu jums vēl pierādīt, ka nav ne Dieva, ne Radītāja un ka tādēļ Viņa vārdiem — vai nu tos būtu runājuši pravieši, vai Jēzus — nav nekādas dievišķas izcelsmes. Toreiz jūdi gribēja Mani nomētāt akmeņiem, t.i., Mani nonāvēt, tādēļ, ka Es viņiem ne tikai atklāti teicu patiesību, bet ka Es iedrošinājos runāt par dievišķu izcelsmi, par ko viņiem nebija jēdziena, kā un vai tāda iespējama.

Jūdi toreiz ļoti stingri burtiski turējās pie saviem priekšrakstiem, bet Mozus mācības darīja, cik vien iespējams, sev ērtas. Tātad nebija sagaidāms nekas cits kā tas, ka Mana mācība, garu no nedzīvā burta šķirot, viņiem nevarēja būt pa parātam, jo viņiem, turot Manu mācību, būtu jāierobežojas un savā kārībām jāliek iemaukti. Viņi bija — kā mūsu dienās vēl daudzi tūkstoši — tīrie tempļa skrējēji un ceremoniju jāvēji. Tādā virzienā arī priesteri bija uzaudzinaājuši tautu, lai tā viņiem neizspruktu un lai viņi to varētu izmantot kā gribēdami tikai savās interesēs.

Paņemiet un uzmanīgi izlasiet visu vēsturi, un jūs redzēsiet, ka no tā laika, kad sākās baznīca ar tai piederīgajiem priesteriem, drīz vien apustuļu mācības tika izmantotas, lai sagādātu priesteriem varu un godu, kam arī Manā laikā tika piegriezta galvenā vērība Jeruzālemes templī. Jaunekļu audzināšana šai kārtai tika ierīkota plānveidīgi tā, lai viņi nemācītos un nesaprastu neko citu, kā tikai to, kas būtu par labu viņu arodam un priesteriem. Tad par daudz lielo nebūšanu dēļ nāca reliģijas kari, notika vajāšanas un nošķiršanās divās galvenajās daļās — katoļos un protestantos, un šīs divas klases, meklēdamas pestīšanu burta izskaidrojumā, atkal sadalījās vairākās sektās, kuru pamati — Mana mācība — visumā bija tie paši, bet par izskaidrojumu vienmēr ir cīnījušies.

Tagad, kad atkal ir sācies šķīstīšanas process, atkal iesākas tās pašas cīņas, tikai mierīgākā ceļā. Tagad atkal strīdas sektas un kārtas. Atsevišķi vīri prasa daudzu ceremoniālo paražu tīrīšanu, kuras gandrīz apsedz visu reliģijas ēku. Tie grib to vest atpakaļ uz pirmo kultu, kas bija vienkāršs, un kurā ceremonijai, ja tāda bija noteikta, bija tikai garīgs pamats, ko varēja saprast arī nepriesteri jeb laji. Vēl maldās arī šie cilvēki, jo arī viņi vēl cieš no nepienācīgas audzināšanas, vēl arī viņi nesaprot, ko Es reiz teicu: ka Mans vārds ir Gars un Patiesība, un ka tam, kas Mani grib pielūgt, jāpielūdz garā un patiesībā.

Vairāki Mani apustuļi, draudzes, kas toreiz bija nodibinājušās, atrunāja no ceremonijām, jo ceremonija nāvē garu un tiek pārprasta; tai piešķir lielāku vērtību, nekā tai patiesībā ir, un visumā tajā vietā, lai vestu pie Manis, ved no Manis prom.

Bet šis ilgās, kas tagad ir daudzu dvēselēs un kuru mērķis ir reliģijas kults, kas vairāk atbilst laika garam un tagadējo kristiešu izglītībai, ir tikai pāreja uz pēdējo, garīgo un augstāko kultu, kas sāksies ar Maniem tiešajiem vēstījumiem, ko Es jums jau sen dodu.

Vēl ir daudzi, ar kuru pasaulīgajiem uzskatiem nesaderas Mana mācība, kuri to gribētu nonāvēt, kā reiz jūdi gribēja Mani nomētāt akmeņiem; bet jau tagad Mana mācība pāri šiem kavēkļiem iet pati savu ceļu, un tā kļūs cilvēcei pieejama, kad ar skarbu likteni, bēdām un ciešanām būs pievadīts īstais laiks, kad visas viltus cerības uz pasaules varu un lielumu būs atsegtas savā kailumā kā maldu ugunis, kuras tā vietā, lai tām sekotājus cilvēkus vadītu uz sausa pamata, tikai ved mūklājā. Tikai tad Mana vārda skaidrā atziņa tiks pieņemta un tā spiedīs uz ticību pat tos, kuri agrāk, balstīdamies uz savām prāta

zināšanām, jau iedomājās, ka nav Dieva, bet Dievs — vismaz šajā zemē — ir viņi paši, t.i., prāta cilvēks ar saviem izdomājumiem smadzeņu savārstījumiem. Mana mācība tos visus apkaunos, un tie būs spiesti atzīt, ka tas, ko tie gribēja, lai citi tic, proti — ka nav Dieva — ir visu viņu iestudēto nieku ačgārnis secinājums.

Kā Es toreiz templī izvairījos no saviem slepkavām, jo Mans laiks vēl nebija nācis, tā arī tagad Mana mācība, kādu jūs to saņemat, izvairās no kritiķiem. Un ja arī šur un tur viens vai otrs — kā reiz jūdi Mani — gribētu to pazudināt uz nāvi un pār to izlej visu savu garīgo indi, tad tas kaitē tikai sev, jo laiks arī viņiem mācīs ko citu un pierādīs, ka notiks tas, ko Es gribu, un ne tas, ko viņš gribētu savā ierobežotajā atziņā.

Vēl daži metīs akmeņus uz Manu mācību — cietu vārdu akmeņus, kuriem ar savu smagumu jāapspiež maigā mīlestības macība. Tomēr nebaidieties, ka tie uzvarēs. Kā man toreiz bija vislielākie pārbaudījumi, līdz notika Mana apskaidrošana un tika sasniegtas Manas misijas beigas, tāpat arī tagad Mana mācība tiks mētāta akmeņiem, apsmieta, sista krustā un, šķietami uzvarēta, guldīta kapā, no kur tā tomēr — kā reiz Es pats, nāvi uzvarējis — ar lielu slavu celsies augšā.

Jums jāievēro: jo vairāk Mana mācība gūst panākumus, jo vairāk pret to celsies šķēršļi, jo tā skar daudzus viņu materiālajā un vēl vairāk garīgajā labklājībā, viņu līdz šim pierasto dzīves un domāšanas veidu. Tātad tam jābūt, lai līdz Manai nākošajai atnākšanai atkārtotos viss, kas reiz redzami sastādīja Manu trīs mācības gadu kodolu. Tad Es kaisīju Savas mācības sēklu starp ērkšķiem un dadžiem, un maz auglīgas zemes to uzņēma tā, kā vajadzīgs. Tomēr, kaut arī tikai atsevišķās vietās, tā nesa augļus. Arī tagad Mans vārds, kas grib darīt cilvēkus brīvus, krit akmeņainā zemē, un to ievēro tikai nedaudzi, bet lielākā daļa to min kājām un zaudējumus nesējas lapsas draud to iznīcināt. Un tomēr tā nogatavosies, tā kļūs par debesu puķi, kuru Es pats reiz esmu nesis uz jūsu zemes un kuru Es jums esmu izveidojis līdzīgu rozei, kas ar savu labo smaržu iepriecina dvēseli, bet neuzmanīgajam ar saviem ērkšķiem viegli var ievainot roku.

Roze ir jaukāka puķe uz jūsu zemes, jo tā ar savu labo smaržu savieno arī jaukāko krāsu, no kurām pirmā izteic mīlestību, otrā — gudrību. Kā roze savā vienkāršajā tērpā apvieno skaistumu ar labu smaržu, tā arī Mans vārds, mīlestības vārds, savienots ar labiem darbiem, liek just katram Manis godātājam Manas dievišķās būtnes mīlestības jaukumu.

Ērkšķi ir pasaulīgās kārības, kuras vispirms ar cīņu un ciešanām jāapkaro. Un tā roze pateicībā grib teikt: “Es nevaru pastāvēt bez ērkšķiem.” Tie jāpārvar. Kā roze ar saviem ērkšķiem uzsūc elektrību un to izlieto sava “es” izdaiļošanai, tāpat katram, kas grib sekot Manai mācībai, pasaulīgās nepatīkšanas jāizmanto tā, lai no tām, tāpat kā no ērkšķiem rozei, rastos garīgais un cēlais.

Tā kopiet arī jūs Manus vārdus. Nelasiet tos laika kavēklī, jo var pienākt laiks, kas jums šo patiku var atņemt vai sarūgtināt, ja jūs ar domām un darbiem savu “es” nebūsiat izdaiļojuši. Dariet pēc Maniem vārdiem lai jūs, apbruņoti ar labu darbu apziņu, ne tā kā vairākums izsalkuši turēdamies pie burta, bet pie mūžīgās mīlestības avota smeldami liksmību un svētlaimību, Mani, Manu vārdu un Manu dievišķo mīlestību kā savu Tēvu neaizmirdami arī ciešanās, augsti paceltu ticības un paļāvības karogu un ne — kā varbūt daudzi — ne gribas akmeņus, bet svētības un pateicības vēlējumus raidītu Man pretī, kad Es nākšu, lai tiem, kas paliks uzticīgi līdz galam, pasniegtu uzvaras palmas. Āmen. — 17.2.1872

18. JĒZUS IEJĀŠANA JERUZĀLEMĒ

PŪPOLSVĒTDIENĀ

“1. Un kad viņi tuvojās Jeruzalemei un nonāca Betfāgā pie Olīvkalna, tad Jēzus sūtīja divus mācekļus, 2. Sacīdams tiem: Ejiet uz miestu, kas jūsu priekšā, un tūdaļ atradīsiet piesietu ēzeļa māti un kumelīti pie tās; atraisiet tos un atvediet man! 3. Un ja kas jums ko teiktu, tad sakiet, ka Kungam to vajag; un tūdaļ viņš tos atlaidīs. 4. Bet tas viss notika, lai piepildītos pravieša priekšsludinājums, kas saka: 5. Sakiet Siona meitai: Lūk, tavs Kēniņš nāk pie tevis lēnprātīgs, sēdēdams ēzeli un nastnesējas ēzeļmātes kumelīti. 6. Bet mācekļi nogāja un darīja tā, kā Jēzus viņiem pavēlēja. 7. Un atveda ēzeļa māti un kumelīti, un aplkāja tos savām drēbēm, un sēdināja Viņu tur virsū. 8. Bet daudz ļaužu klāja savas drēbes ceļā; bet citi cirta koku zarus un klāja ceļā. 9. Bet ļaudis, kas gāja priekšā un sekoja Viņam, sauca, sacīdami: Hozanna Dāvīda Dēlam! Svētīgs, kas nāk Kunga vārdā! Hozanna augstībā!” — Mateja 21:1–9

ŠĪ NODAĻA IESĀKAS AR MANU IEJĀŠANU Jeruzālemē. Uz ēzeļa mātes, pazemības simbola, kā pazemīgākais cilvēks Es pieņēmu suminājumus no tik daudziem ticīgajiem un tad devos pie tā laika augstprātīgākajiem, pie augstajiem priesteriem un farizejiem, templī. Tur Es ārēji iztīrīju šo lūgšanas namu no materiālajiem netīrumiem, turklāt es izdzinu naudas mainītājus un baložu pārdevējus, bet kas attiecas uz šķīstīšanu no garīgajiem netīrumiem varas vīru dvēselēs šajos mūros, — Man bija jāatstāj laikam — kurš no viņiem reiz šķīstīts nokļūs Manā valstībā.

Kas tad notika Manas zemes dzīves laikā, tam visam bija sava garīgā nozīme arī attiecībā uz visu garu un dvēseļu valsti, jo Es kā Cilvēka Dēls uz jūsu zemes uzstādīju lielo Savas mīlestības mācības principu, kā tam bija jāiziet cauri visām dzīves attīstības pakāpēm, lai pēc tā kā piemēra un sasniedzama mērķa ne tikai censtos visas radītās būtnes, bet lai tas, ar Manu paša piemēru realizēts, arī kā ceļa rādītājs uz garīgās pilnības garā ceļa Manas dievišķās visspēcības, mīlestības un gudrības staru mirdzuma varētu jūs ierosināt uz atdarināšanu.

Tas, ko Es darīju templī — tiklab to šķīstot, kā arī runājot līdzībās ar rakstu mācītājiem un farizejiem — garīgi ņemot, ir tas pats, kas notiek katrā cilvēka sirdī, tiklīdz viņš izrādās kaut mazākā mērā uzņēmīgs Manai mācībai, jo arī tur Es ieeju kā pazemības un lēnprātības attēls. Tur Man tāpat nāk pretī likuma dvēsele, viņa esošā gara ierosināta, priecīgi dziedādama slavas dziesmas. Arī tur Es piegriežu vislielāko vērību pasaulīgo kārību, galvenokārt egoisma, iznīcināšanai: tirdzniecība taču ir tā visspilgtākais attēls. Tad Es iesāku, piemēroti cilvēka dvēseles individualitātei, sniegt garīgu barību, kas līdzinās līdzībām, kuras Es teicu rakstu mācītājiem un farizejiem, kuri gan visu neuztvēra garīgajā nozīmē, kurā Es to teicu, tomēr salīdzinājumu patiesību nevarēja noliegt.

Ko farizeji un rakstu mācītāji darīja pēc Manu vārdu noklausīšanās? — Viņi tikoja pēc Manas dzīvības un atmeta Manu mācību. Un ko dara vairums cilvēku, kuros Es sākumā ar triumfu esmu iegājis? — Viņi dara to pašu. Tiklīdz vajadzīga nopietna aizliegšanās un uzpurēšanās, arī viņi Man pagriež muguru, gribēdami labāk Manas pirmās nākšanas iespaidus iznīcināt, nekā savus materiālos centienus pēc laicīgām mantām un laicīgas labklājības pakārtot garīgai un augstākai dzīvei.

Mana iejāšana Jeruzālemē un templī attēlo arī atsevišķa cilvēka, kā arī visumā visas cilvēces atgriešanās stadijas. Tad vispirms ārējos apstākļos tika veikti priekšdarbi garīgai atdzimšanai; tikai tad, ejot arvien tuvāk, varēja pāriet pie dzīves kodola — pie sirds, lai tur ar pēdējo, bet galveno cīņu pret visām ārējām pretestībām gūtu uzvaru.

Arī Savas mācības laikā Es pa lielākai daļai uzturējos citās pilsētās un ciemos un tur mēģināju starp vairāk nesamaitāto tautu un pagāniem gūt Sev ticīgos. Tikai tuvojoties Manas zemes dzīves beigām, Es devos, un proti — brīvprātīgi, uz tādām vietām, — kāda bija Jeruzāleme un tās templis, — par kurām Es iepriekš zināju, ka tur Mana mācība atradīs lielāko pretestību; bet Es redzēju iepriekš, ka ja arī Manā mācības laikā tālāko seku ziņā materiāli viss Man pasliktinājās, tieši tad garīgi Manas patiesības un mīlestības mācības uzvara bija vislielākā. Es labi zināju, ka Es — ne tā kā agrāk, kad Es no saviem lielākajiem pretiniekiem un ienaidniekiem aizgāju prom — ja tagad Es būšu viņu tuvumā, Es viņu atriebības

plāniem neizbēgšu. Bet Es tā to biju nolēmis, un tā tam bija jānotiek. Tikai tā Mana mācība varēja pastāvēt mūžīgi.

Tā sēkla, ko Es izsēju visā Jūdejā un Palestīnā, kā arī citās vietās, nebija kritusi negatavā zemē, jo ar Savu augšamcelšanos Es vainagoju visu Savu darbu, un katra vēlāka vajāšana, katras lielākas bēdas un ciešanas, kas nāca pār Maniem ticīgajiem, pavairoja Manu piekritēju skaitu un tos nostiprināja. Katrs notikums šajā ziņā lika kādu akmeni Manas garīgās radības lielajai ēkai, kas reiz kā garīgā Jeruzāleme būs visas garīgi debesīgās dzīves viduspunkts.

Kas Jeruzāleme bija jūdiem, tam Manai radībai jābūt Maniem gariem un dvēselēm, un kas bija templis kā Jehovas mājoklis vecos laikos, tam reiz jābūt katrai dzīvai sirdij, proti — templim, kurā Es varu ņemt mājas vietu, kurā lai Man nebūtu jākaunās mājot.

Kā ar Mani ir noticis toreiz, tā notiks cilvēkiem vispār un katram atsevišķam cilvēkam. Jo vairāk cilvēks sāks savu iekšieni pievērst Man, jo vairāk palielināsies pretestība, jo garīgi attīstoties jāiedzīvo, kā vairojas ienaudinātie, kuri garīgi attīstīb grib apkarot un kavēt.

Es toreiz, pēc Savas pēdējā parādīšanās templī, gāju pretī lielākajām ciešanām, kādas cilvēks var panest. Tā arī cilvēks savā attīstībā garīgajā ceļā arvien vairāk iet pretī grūtībām. Pasaule viņam kļūst arvien svešāka. Bet pasaule tad atriebjas par šo viņas neievērošanu. Vairojas šķēršļi sociālajā un pret-runas garīgajā pasaulē, kas nedrošajai dvēselei iešanu pa Maniem ceļiem apgrūtina. Viss kļūst patiens Manu ciešanu un cīņu attēls, līdz nonāk pie lielā izšķiršanās punkta, kur pasaule pilnīgi jāatstāj un visiem spēkiem jāsatver garīgā valsts. Tad garīgā triumfa karogs vienā pusē un pasaulīgie prieki otrā pusē cilvēku ved vai nu pie Manis, vai no Manis prom. Ja viņš seko Manam piemēram, tad arī viņam būs par daļu augšamcelšanās viņa garīgajā atdzimšanā, bet ja viņš seko pasaulei, tad viņa liktenis būs Jeruzālemes liktenis, kura, palikdama pasaules priekos, pēc īsa laika bija drupu kaudze un kuras iedzīvotājiem bija jādzīvo kā citu tautu vergiem, izkaisītiem visās pasaules daļās, kā tas ir vēl šodien.

Iejāšanai Jeruzālemē ir visai cilvēcei daudz lielāka, svarīgāka nozīme, nekā to var iedomāties. Iejāšana Jeruzālemē apzīmē Mana Es tuvošanos cilvēcei un ir — kā tur — dzīvo cilvēku un garu ista iesvētīšana. Ar iejāšanu Jeruzālemē un templī Es iesvētīju šos mūrus, atklāti atzinu par Savu īpašumu, devu pierādījumu, ka Es neesmu zem vērtējis — kā radības Kungs vienkāršā tērpā un uz ēzeļa mātes jādams, pazemīgi un maigi lūgt uzņemšanu pie cilvēkiem.

Šī iejāšana, garīgi ņemot, izteic sekojošo: Es gribu cilvēka sirdi darīt par Savu mājas vietu. Tur Es gribu tikt godāts un milēts ar to, ka dzīvo pēc Manas mācības. Kā temlis Jeruzālemē Man par godu bija celts kā dievnams, ar visu mirdzumu un krāšņumu, kas tajā laikā bija iespējams, tā cilvēka sirdij un cilvēka dvēselei jābūt izgreznotai ar visiem garīgajiem tikumiem, kas cilvēku apzīmogo par cilvēku, par Manu garīgo attēlu, par ko Es reiz esmu viņu radījis un izredzējis.

Jeruzālemes tempis bija pasaulīgu krāšņumu nams, un tajā bija jāamājo garīgai godībai; tā arī cilvēkam jāklūst par būtņi, kas, stāvēdams uz divu pasaļu robežām, kāju gan balsta uz materiālās, bet skatu un sirdi vērs uz garīgo un tā caur pirmo nokļūst otrā. Šī šķīstīšanās no materiālā un garīgā pievilkšana ir cilvēka misija šajā pasaulē, tā ir garu misija; tā bija Mana misija un ir vēl arvien jūšējā.

Visur tagad puš garīgais vējš, lai cilvēku sirdis tirtu no pasaulīgiem tvaikiem, jo Kungs un Tēvs ir tuvumā. Viņš gaida uz Savas ēzeļa mātes, uz pazemības simbola balstīdamies, acumirkli, kad Viņš varēs ieiet jūsu sirdīs, lai arī jūs viņam varētu saukt pretī "Ozianna!"

Lielais garīgās atdzimšanas laiks stāv durvju priekšā, prasīdams ieeju telpās, kas jau no radības sākuma radītas un bija iekārtotas tikai Kungam. Atveriet plaši vārtus, lai mīlestības vējš tīra jūsu sirdis no naudas mainītājiem un baložu pārdevējiem, t.i., no pasaulīgām egoistiskām dziņām. Nāk laiks, kad Kungs prasīs norēķinu par jums uzticēto mantu, par visām jums dotajām garīgajām dāvanām. Kā Jeruzālemes templim bija jābūt dievnamam, tā arī jūsu sirds ir izredzēta būt par Manu mājas vietu.

Apdomājiet, materiālais laiks steidzas, jūsu dzīve aiziet ar katru minūti, un drīz nāves eņģelis prasīs norēķinu par jums uzticēto mantu. Neaprociet to, bet izlietojiet to tā, lai arī jums būtu atauta ieeja lielajā garīgajā valstī, lielā garīgajā Jeruzālemē ar tās templi — kā jūsu Tēva mājas vietu — un lai jums nebūtu, kā apcietinātajiem farizejiem, pēc tam kā savu kāribu vergiem jāamaldās apkārt lielajās Manas radības telpās. Tur gan jūs atrastu visu to, kas jūs reiz uzjautrinājaun jums darīja prieku, bet pie visām šīm pārejošām baudām jums tomēr trūktu lielākās, daudz svarīgākās baudas, Manas mīlestības, Manas žēlastības un Manas mājvietas, jo ziniet: ja jūsu sirds nav Man mājviet un jūs visur, kur griežaties, Mani nenesat savā sirdī, tad Es jums nekur neesmu atrodams, pat ne lielajā garīgajā Jeruzālemē, kas neattē-

lo neko citu, kā garīgo mīlestības principu, kas visu ir radījis, uztur un pakāpeniski ved uz augstāko svētlaimību.

To ievērojiet. Aplūkojiet garīgām acīm savu laiku, tā notikumus un tendenci, un jūs viegli aptversiet, ka ir tuvu laiks, kas Es, Kungs, uz ēzeļa mātes jādams, gribu iekļūt garīgajā pasaulē, cilvēku dvēselēs. Labi tam, kas ir sagatavojies, jo viņu Mana atnākšana nepārsteigs. Tā viņu nebaida, bet ir viņam svētīti sakarā ar iejāšanu Jeruzālemē, kā tos reiz svinēja Mani piekritēji pirms vairāk kā 1000 gadiem.

Tagad esiet gatavi Man un Manai mīlestības mācībai sagatavot pienācīgo uzņemšanu un tai saukt pretī "Ozianna!" Āmen. — 18.2.1872

19. KUNGA AUGŠĀMCELŠANĀS

LIELDIENĀS

“1. Un kad sabata diena bija pagājusi, Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba māte, un Salome pirka svaidāmās zāles, lai ietu un svaidītu Jēzu. 2. Un pirmajā nedēļas dienā, ļoti agri, kad saule jau bija uzlēkusi, viņas gāja uz kapu 3. Un runāja savā starpā: Kas mums novels akmeni no kapa durvīm? 4. Un ieskatoties viņas redzēja, ka akmens novelts; jo tas bija ļoti liels. 5. Un viņas, kapā iegājušas, redzēja baltās drēbēs tērptu jaunekli, sēžot pa labi; un viņas izbijās. 6. Viņš sacīja tām: Nebīstieties! Jūs meklējat Jēzu no Nācāretes, krustā sīsto. Viņš ir augšāmcelies. Viņa šeit nav, redziet vietu, kur tie Viņu bija nolikuši. 7. Bet noejiet un sakiet Viņa mācekļiem un Pēterim, ka Viņš pirms jums noies Galilējā; tur jūs Viņu redzēsiet, kā Viņš jums sacījis. 8. Un izgājušas viņas bēga no kapa, jo bailes un izmisums viņas pārņēma; un viņas nevienam nekā neteica, jo tās baidījās.” — Marka ev. 16:1–8

IEPRIEKŠĒJĀIS EVAŅĢĒLIJA TEKSTS PĀRRUNĀJA MANU iejāšanu Jeruzālemē un tās templī; šis apraksta Manu guldīšanu kapā un augšāmcelšanos, kā arī Manu parādīšanos dažiem Maniem mācekļiem un Marijai Magdalēnai. Starp iejāšanu Jeruzālemē un Manu kapā gulēšanu ir Manas notiesāšanas akts, ir Manis kā cilvēkaun Dieva lielākās izturētās sāpes, ir Mana kā pasaules Radītāja un Kunga lielākā pazemošanās un Manas lielākās mīlestības pierādījums, kuras spējīgs varu būt vienīgi Es, turklāt Es, neradītais, mūžīgais Dievs un Kungs padevos visam tam, lai Savām radītajām būtnēm un gariem ietu pa priekšu kā piemērs, lai tie visi redzētu, kas vajadzīgs, lai būtu tā bērns, kas pasaules, saules sistēmas un lielas garu valstis varēja saukt dzīvē un no tās atkal varētu iznīcināt, ja viņa spēcīgā griba ar visu aptvērēju mīlestību iznīcināšanas vietā negribētu radīto uzturēt.

Pēdējām Manas zemes dzīves dienām bija jādod tiešs pierādījums, ka katrs, kas sevī nes Dieva dzirksteli, arī tālu pāri radīto būtnu aptverei ir spējīgs uz vēl lielāku uzupurēšanos un atteikšanos, un proti — ne savā, bet citu labā.

Nekur otrs mīlestības bauslis nav izteikts tā visā savā pilnībā, kā pēdējās Savās zemes dzīves dienās Es to pats esmu izpildījis, jo Es pazemojos kā cilvēks, lai pacietīgi panestu visas cilvēciskās ciešanas, kas pasaules radījumiem liekas lielākās — kā mocības, nāve un atklāta nicināšana —, un proti — to Es darīju kā cilvēks citu cilvēku labā, viņus uzlūkodams par Saviem brāļiem, kuri, lai gan būdami naidīgi un Manu lielo labdarību atmaksādami ar nepateicību un atriebību, tomēr redzēja Mani pēdējā elpas vilcienā, mirstot pie krusta, vēl lūdzot Dievu un izlūdzoties viņiem piedošanu.

Ko vairāk var tuvāka mīlestība, nekā Es tajos brīžos esmu darījis? Un tieši to darīdams, Es šo tuvāka mīlestības bausli, kas cilvēku kopdzīvei arī sociālā ziņā ir izteikts pa daļai ar teicienu: “Ko negribi, lai tev dara, to nedari arī citiem.” — šo tuvāka mīlestības bausli Es pacēlu par dievišķu, nešķirami saistītu ar pirmo — proti, Radītāju mīlēt pār visu.

Mana šķiršanās no mazās zemes, kuru Es starp miljonu miljoniem zemes ķermeņu un sauļu biju izredzējis par Savu lielāko, tikai Man iespējamo darbu skatīšanas vietu, — šī šķiršanās apzīmogoja ar pēdējo elpas vilcieni abu Manis uzstādīto mīlestības baušļu dievišķību, jo Es kā cilvēks tos abus izpildīju visā pilnībā un tā atstāju cilvēcei zemes cilvēka ideālu, kādam tam jābūt, un kā gars radīju Savām augstākajām būtnēm un eņģeļiem, ko viņi spējīgi darīt un pēc kā viņiem jācenšas, ja arī viņiem pienāk pārbaudījuma brīdis.

Uz zemes Manu dievišķību pilnīgi pierādīja Mana augšāmcelšanās no mirušajiem, jo bez tās Mana mācība, Mani darbi, vispār Mana zemes dzīve drīz tiktu aizmirsta. Mani mācekļi būtu izklīduši; varbūt paši gan būtu Mani piekritēji, bet attieksmē uz saviem līdzcilvēkiem viņi vairs nevarētu nest nekādas augļus.

Mani mācekļi gan ticēja Man, Manai dievībai, bet viņi to darīja Manas klātbūtnes iespaidā. Mana personīgā parādīšanās, Mani vārdi un Mani darbi bija par daudz svarīgi, lai tie neiedarbotos uz Manu apkārtni; bet kad šī Manas personas morāliskā spiediena vairs nebija, tad pasaule arvien vairāk un vairāk atkal prasītu savu un Manas zemes dzīves laikā atstātais iespaids tiktu arvien vairāk vājināts un

beidzot pat iznīcināts. Tā kā tad no Manas zemes dzīves nepaliktu pāri nekas vairāk kā atmiņas par pagājušo, — lai gan brīnišķīgu un neaptveramu —, tad, lai visi Mani darbi nebūtu bijuši veltīgi, Man, ceļoties augšā no nāves, tieši ar visiem līdz šim pierastajiem likumiem pretēju darbību bija jāpierāda Sava Dievība un ar to jāapstiprina Manu mācekļu un piekritēju ticība, lai ar to viņus darītu gatavus viņu turpmākai misijai.

Tātad Mana augšāmcelšanās bija nobeiguma akmens šai nekad neiznīcināmajai ticības un reliģijas ēkai, kas līdz šim ir izturējusi visās vētrās un kas drīz atspīdēs visā savā šķīstībā un spožumā virs zemes un būs par starpnieku starp diviem svarīgiem radības faktoriem, proti — starp matēriju un garu jeb starp materiālo valsti un garu valsti.

Jā, tā tas jāvada un tā tam jābūt, lai uz jūsu zemes visur atzītu, ka matērija ir tikai garīgā tērps un ka matērija jeb pasaulīgais radīts tikai garīgā dēļ.

Visam materiālajam jābūt garīgam, lai cilvēki varētu tuvoties Manai garu valstij un lai citas radītās būtnes uz zemes, censdamās pēc cilvēku pilnības, tāpat kāptu augstāk un augstāk, līdz zemei pašai, atraisītai no savas cietības, turpmākai pārvēršanai nebūtu vairs vajadzīgi varas soļi, bet tikai maigas pārējas soļi.

Lai jums šo procesu pārvarēšanai garīgajā padarītu skaidri pārredzamu un jums būtu saprotams, ko nozīmē Mana augšāmcelšanās, kā arī Manu ciešanu stāsts Manas zemes dzīves pēdējās dienās līdz Manai nāvei, tad Man bija jums jāatgādina, — ko esmu jums jau vairākas reizes teicis — ka visi Mani darbi un vārdi, jā, pat Manu mācības gadu notikumi līdz Manai nākošai — un proti, tuvajai — atnākšanai arvien un arvien atkārtosies, tikai garīgā ziņā un ne tieši pie Manas personas, kā toreiz.

Kas toreiz Man bija jāiztur kā Cilvēka Dēlam, tas attiecas arī uz Manas mācības sekmēm, kura tagad uz jūsu zemes garīgi attēlo Mani. Arī tā ir sagānīta, apsmieta un ar to ir darītas visādas nebūšanas; beidzot tā jūsu baznīcās, kā lielās kapu velvēs, ir nesta uz kapu un tai uzvelts smags akmens — nederīguma kulta saknes. Tur tai it kā mūžīgi jādus un jākalpo vienīgi tiem, kas no tās grib gūt pasaulīgu, bet ne garīgu labumu.

Tā pasaules vēstures gaita bijusi tiešs Manu mācības gadu attēls. Kā jūsu dzīvē ir trīs svarīgi posmi garīgā ziņā, proti — bērna vecums, kas atbilst ticībai bez iebildumiem, jaunekļa vecums — kas atbilst spriešanai par ticēto, un vīra vecums — kas atbilst laikmetam, kad jāizšķiras par šķietamo un patiesi esošo, tā arī Manai mācībai bija visas šīs fāzes, kas norisinājās pa daļai Manis paša mācības laikā, pa daļai vēlāk pēc Manas aiziešanas līdz tagadējam laikam un turpmāk.

Arī Es sākumā spiedu ap Mani esošo pasauli pa daļai ar Saviem brīnumiem ticēt un cilvēkus audzināju kā bērnus. Un kad tie Mani labāk saprata, tad tie atrada savā spriedumā īsto patiesību par to, ko agrāk bija tikai ticējuši, t.i., nāca jaunekļa vecumā. Un kad viņu ticība un zināšana tādā kārtā bija nostiprināta, tad tie kļuva gatavi, iestājās ar visu pārliecību par Manu mācību, par Mani un apstiprināja vārdos un darbos to, kas viņiem likās svētākais un augstākais.

Manas reliģijas vēsture, tās vēlākā izplatīšana māca jums tās pašas pārejas, tikai ar to starpību: Kad Es pats mācīju, tad nebija iemesls izdalīties, protestēt, bet kad cilvēki ar cilvēciskām kārbām un vadoties no pasaulīgiem ieskatiem un interesēm gribēja Mani tajā ziņā atdarināt, tad tie apgriezta dievišķo pasaulīgajā, deva cilvēkiem garīgās dzīves kodola vietā mizu, kam sekas bija tādas, ka — pēc tam, kad cilvēki bija nogatavojušies un paši varēja spriest — lielākais vairums, kā jūs sakāt, bērnu izlēja kopā ar mazgājamo ūdeni.

Tā radās to, kas visu tic, un arī to, kas nekā netic, galējības. Tagad, kad šī garīgā rosība kļūst stiprāka, kad liķis kapā, segts ar akmeni un aizzīmogots, gatavojas celties augšā, — tagad tie grib vēl sākt, kā Marija, ar pasaulīgām dārgām zālēm un labām smaržām liķi pasargāt no satrūdēšanas. Bet kā Marija toreiz maldījās, jo kapu atrada tukšu, tā arī tagad Manas mācības garīgās kapa vietas sargi jutīsies maldījušies. Arī viņi atradīs kapu tukšu un tikai liķa autus, kuros viņi šo garīgo liķi bija ietinuši, bet Tas, ko viņi domāja tur aiz atslēgas un bultām esam paglabātu, būs cēlies augšā. Viņš pats uzmeklēs savus piekritējus un mācekļus un tiem ar Savu klātbūtni iedvesīs atkal jaunu rosmi un dedzību.

Jo vairāk šis laiks tuvojas, jo lielāka ir dedzība liķi paglabāt un pasargāt. Kā toreiz romiešu kareivji kā neticīgie apsargāja Manu kapu, tā arī tagad grib, lai bruņota sveša vara atbalsta Manas mīlestības mācības apgānītājus un tiesātājus. Bet velti. Pirmais gaismas stars jau laužas cauri un krīt uz kapa akmens vāka. Un kā katrs akmens rīta saules pirmo satru iedarbībā sāk vibrēt un šī trīsēšana un vibrēšana turpinās, līdz akmens tiek sasildīts un siltums nokļūst zem tā, — tā jau vibrē šķirsta vāks. Tā trīsēšana

un kustība pastiprinās, jo vairāk pretēja darbība grib to mūžīgi pazudināt. Garīgās mīlestības saules stari aizvels akmeni, aizbaidīs garīgi iemigušās varas, un, tām un to palīgspēkiem atstājot tikai liķautos, liķi no jauna atdzīvinās un to vedīs tālāk gaismas ceļā uz tālāku pilnību.

Kapā valda tumsa. Dievišķās patiesības gaismas Dievs taču vēlas tikai gaismu, bet gaisma izplata — kā Es jau citā vietā esmu teicis — siltumu un siltums — dzīvību.

Tā arī Manas mācības liķis no šī kapa, kurā pasaulīga kārtība un valdīšanas kāre to ir ielikusi, celsies augšā, pavairoš gaismu, siltumu un dzīvību tur, kur to varbūt pavisam ir trūcis.

Tā ir Manas augšāmcelšanās kā Manas mīlestības mācības garīga aina, kuru pirms vairāk kā 1000 gadiem Es īstenībā izpildīju un kas tagad drīz norisināsies uz jūsu zemes. Un kā Es tad cēlos augšā un Mani mācekļi un piekritēji priecājās par augšāmcelšanos, tā arī šo augšāmcelšanos svinēs visa cilvēce un katrs atsevišķi savā sirdī. Tā Es celšos augšā Savu ticīgo sirdīs, ja arī viņi visus liķa autus, kuros viņi Mani bija ietinuši, būs aizmetuši tālu no sevis, dāvās ticību tikai Manas mācības garīgajam un ticēto arī pierādīs tieši darbos.

Šī augšāmcelšanās sirdīs būs atdzimšana, būs pēdējais solis lūzumam ar pasauli un pirmais solis jeb sākums garīgai dzīvei, kur nekādas materiālas saites vairs nebūs spējīgas cilvēku pievilt jeb aizturēt viņu garīgā attīstībā.

Tādēļ mostieties, Mani bērni. Atveriet savas garīgās acis, ausis un sirdis Jēzum — kā Viņa maigajai mācībai par pacietību un mīlestību — kurš vēl tad pie krusta milēja ne tikai Savu tuvāko, bet lūdza pat par Saviem ienaidniekiem, — šim Jēzu jūsos jāceļas augšā.

Un kā zemei jātop par Viņa baznīcu, Viņa lūgšanas namu, kur atkal jābū mīlestībai un svētībai, tā arī jūsu sirdī, paradīziski izgreznotā, jābūt tikai mīlestības — Dieva un tuvāka mīlestības — puķēm.

Sagatavojieties uz šiem augšāmcelšanās svētkiem savās sirdīs. Šie ir svētki jūsu pašu “es” pārvēršanai garīgajā, apskaidrošanai.

Kā toreiz Es apskaidrots ar garīgu miesu izgāju no tumšā kapa, tā arī jums, apskaidrotiem, kļuvu-šiem garīgiem, labākiem, cēliem un Manis cienīgiem, jāiziet no pasaulīgo kārību un iekārošanu kapa. Ja jūs līdz šim pasaule, audzināšana un sociālie apstākļi varbūt ir tinuši liķautos, svaidījuši ar dārgām zālēm un labām smaržām, lai jūsu laicīgo cilvēku pasargātu no satrūdēšanas, tad metiet tālu prom visus šos nevajadzīgos līdzekļus, jo tie ir matērijas, un ne gara rīki. Apdomājiet — jūs neesat no šīs pasaules. Jūs iepriekš bijāt gars un atkal kļūsiat gars. Tur ir jūsu tēvija, tur jums māj Tas, kurš, lai jums ļautu to just un aptvert, reiz par jums ir miris miesīgajā nāvē, bet garīgi ir atkal cēlies augšā, lai arī jūs — Viņam sekodami, šķīsti staigādami kā viņš un beidzot ar triumfu pasaulīgo no sevis atmezdami — garīgi celtos augšā un tā Viņam mazumā atmaksāt to, ko Viņš ir lielumā darījis pie jums, turklāt ar šo garīgo atdzimšanu jūs apzīmogodams par Saviem bērniem. Apdomājiet, ko nozīmē tikt sauktam par pasaules Radītāja un Kunga bērnu un kļūt par to garu brāli, kuri jau sen, agrāk nekā jūs visi, šo skolu ir nobeiguši un guvuši uzvaru un tagad mūžīgā liksmībā un svētīlaimībā ar prieku un brāļu mīlestībā uzlūko šo arvien vēl notiekošo savu brāļu augšāmcelšanos un atdzimšanu.

Tā ņemiet šo augšāmcelšanos garīgi, kā tā ir un kā tā, kā mūžīgs pieminēklis un piemērs jums un visai Manai garu un dvēseļu valstij, ir notikusi un jums jāuztver.

Es toreiz atmetu cilvēcisko — pēc tam, kad Es cilvēcisko dabu biju pārvarējis un atkal apvilcis dievišķo. Dariet arī jūs to pašu, un tā jūsu garīgās augšāmcelšanas jeb atdzimšanas diena jums kļūs svarīgākā jūsu dzīves ceļā, nobeiguma akmens jūsu pasaulīgajai misijai un pamatakmens jūsu garīgajai misijai. Āmen. — 19.2.1872

20. KUNGA PARĀDĪŠANĀS MĀCEKĻIEM

LIELDIENU ATSVĒTĒ JEB BALTAJĀ SVĒTDIENĀ

“19. Kad tanī pat pirmajā nedēļas dienā, vakaram iestājoties, aiz bailēm no jūdiem durvis, kur mācekļi bija sapulcējušies, bija aizslēgtas, Jēzus atnāca un nostājās viņu vidū, un sacīja tiem: Miers jums! 20. Un Viņš, to pateicis, tiem rādīja rokas un sānus. Tad mācekļi, redzēdami Kungu, kļuva liksmi. 21. Tad Viņš atkal tiem sacīja: Miers jums! Kā mans Tēvs sūtījis mani, tā es jūs sūtu. 22. To pateicis, Viņš dvesa un sacīja tiem: Saņemiet Svēto Garu! 23. Kam jūs grēkus piedosiet, tiem tie būs piedoti, kam tos aizturēsiet, tiem tie būs aizturēti. 24. Bet Toms, viens no tiem divpadsmit, saukts Dvīnis, nebija pie viņiem, kad atnāca Jēzus. 25. Tad pārējie mācekļi sacīja viņam: Mēs redzējam Kungu. Bet viņš sacīja tiem: Ja es neredzēšu naglu rētas Viņa rokās un savu pirkstu neielikšu naglu rētās, un savu roku neielikšu Viņa sānos, es neticēšu. 26. Un pēc astoņām dienām atkal Viņa mācekļi un arī Toms bija iekšā. Un durvis bija aizslēgtas. Jēzus atnāca un nostājās starp viņiem, un sacīja: Miers jums! 27. Pēc tam Viņš sacīja Tomam: Sniedz šurp savu pirkstu un aplūko manas rokas, un sniedz šurp savu roku un liec to manos sānos, un neesi neticīgs, bet ticīgs! 28. Toms atbildēja Viņam, sacīdams: Mans Kungs un mans Dievs! 29. Jēzus sacīja viņam: Tom, tu ticēji tāpēc, ka tu mani redzēji. Svētīgi tie, kas nav redzējuši, bet ir ticējuši. 30. Vēl daudz citus brīnumus Jēzus darīja savu mācekļu priekšā, kas nav rakstīti šinī grāmatā. 31. Bet šis ir rakstīts, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs ticēdami iemantotu dzīvību Viņa vārdā.” — Jāņa 20:19–31

ŠĪ NODAĻA APSTIPRINA MANU AUGŠĀMCELŠANOS un rāda jums tāpat (kā 19. sprediķis — izd.) tās svarīgumu un vajadzību kā vienīgo noteikumu, lai Mana ar tik lieliem upuriem pirktā mācība būtu paliekoša, jeb lai tai būtu sekmes, jo jūs redzat Manus mācekļus bailīgus, bez drosmes un ticības, ieslēgušos dzīvoklī.

Tātad tas, ko Es jau esmu teicis kādā agrākā vārdā, šajā nodaļā vēl vairāk apstiprinās. Kad Es parādījos Saviem mācekļiem — kā arī Marijai pie kapa — viens no mācekļiem taču bija tik neticīgs, ka viņš tikai ar tiešu Manu brūču aizskaršanu gribēja pārliecināties par Manu augšāmcelšanos.

Viss tas, kas notika tad, līdz ar citām zīmēm, ko Es devu Saviem mācekļiem aiz slēgtām durvīm, zīmes, par kurām jūs vēlāk uzzināsiet —, viss tas norisināsies arī Manā nākošajā atnākšanā cilvēku acu priekšā.

Jo vairāk pavairosies ticīgie Manai tīrajai mācībai, tādai, kādu Es jums to tagad dodu, jo vairāk tiem būs jāpārdzīvo visas sajūsmas, šaubu un neticības stadijas un visi garīgās dzīves satricinājumi, jo apstākļi bieži un daudzreiz liecinās pret Mani. Cilvēki paši — vismaz tie, kas turpina dzīvot savā pasaulīgajā skurbumā — Manus piekritējus viņu ticībā maldinās, vajās, ienīdīs un kur būs iespējams, atriebsies.

Arī tajā laikā būs tādi, kas viegli neticēs, kā Toms, kas maldināti, kam atņemta drosme un kas zaudējuši visu agrāko dvēseles mieru un ticību un kas dziedināmi tikai ar Manu personīgo parādīšanos.

Kas Manas zemes dzīves laikā bija dzīvokļi ar aizslēgtām durvīm, tas nākotnē būs cilvēku sirdis, kas ir slēgtas un negrib atļaut ieeju ne pasaulīgajam, ne garīgajam. Tur Es sarī būšu spiests dot Manu piekritēju sirdīs maigu saucienus: “Nebīstieties!” un “Miers ar jums!”, jo arī viņi bez atbalsta atradīsies tādā punktā, kad it kā viss jāzaudē un mūžīgās šaubās jāiet bojā.

Pavisam neticīgo, kā Toms, tad būs daudz, kuri — pat Manai balsij neklausīdami — tikai ar tiešiem pierādījumiem var tikt vesti atpakaļ uz agrāk iesāktā ceļa.

Tā arī Maniem ticīgajiem un nākošajiem bērniem būs jāiztur pēdējais patiesās palāvības uguns pārbaudījums, jo ja viņiem, kā reiz Maniem mācekļiem, tad būs jātiec izsūtītiem, lai citiem iedvestu palāvību un ticību, tad taču — pats par sevi saprotams — viņiem jābūt tādiem, kam pašiem tā ir augstākā mērā. Es reiz teicu: “Pēc Maniem vārdiem un darbiem jums Mani jāpazīst.” Tāpat arī Maniem bērniem un nākošajiem mācekļiem jābūt pazīstamiem pēc viņu darbiem un vārdiem un ar tiem viņiem jādod

tiešs pierādījums citiem, ka pašlāvbība un stipra ticība ir pirmais noteikums, lai kļūtu Manis cienīgs. Toreiz Es teicu arī Tomam, pēc tam, kad viņš bija savu pirkstu licis Manās brūcēs: “Tagad tu tici; bet Es tev saku: Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic.”

Arī jūs, Mani bērni, kuriem Es esmu devis jau tik daudz garīgas maizes, arī jūs tagad neesat ne par matu labāki, nekā reiz bija Mani mācekļi. Arī jūs esat izmisuši, mazdūšīgi, sākat šaubīties, prātojot par Maniem vārdiem un pievērsoties pasaulei ar tās pavadītājiem kairinājumiem, ja viss tūlīt neiet tā, kā jūs vēlaties. Arī jūs tad noslēdzaties kā gliemezis savā namiņā, un negribat par iekšējo un ārējo pasauli nekā zināt, ja rodas šķietamas pretrunas, kad jūs zināmu rīcību un notikumus nevarat savienot ar Manu visu aptvērēju mīlestību. Tad Man arī jums, kā reiz Marijai pie kapa, jāizsauc: “Ko jūs raudat? Pataupiet savas asaras citiem gadījumiem. Tas, par ko jūs domājat, ka ir no jums šķīries, tālu no jums, ir jums tuvu, tikai ne — kā tad — miesīgi — bet garīgi redzams.” Arī Marijai Man bija jāizsauc: “Sieva, neaizskar Mani,” jo tā bija Mana garīgā miesa, ko viņa redzēja, ko cilvēciski miesīgi nevar aizskart. Kad Es nācu pie Saviem mācekļiem viņu aizslēgtajos dzīvokļos, Es pieļāvu, ka tie Mani juta miesīgi, bet īstajā nozīmē Es tas vairs nebiju, jo kad Mans uzdevums ar krusta nāvi bija pabeigts, cilvēciskais Manī beidza būt par Manu tērpu; tas bija jau kļuvis garīgs, lai pēc nedaudzām dienām atkal atgrieztos Savas dievišķās būtnes avotā.

Saviem mācekļiem Es, kā šis evaņģēlijs saka, darīju vēl citas zīmes, t.i., Es viņiem atvēru viņu garīgās acis un ausis, lai viņi, par Manu Dievību vēl vairāk pārliecināti, gūtu drosmi pastāvēt visās briesmās, kuras viņiem radīs apstākļi un skolotāja amats.

Kamēr Es, miesīgi dzīvodams, viņu starpā staigāju, viņiem vēl nebija stipras pārliecības, ka Es esmu Dievam līdzīga būtne un ka Man ir spēki un īpašības, kuru parastajam cilvēkam nav. Viņi gan redzēja Manus brīnumus, bet dzīvoja un ticēja tikai to stiprā iespaidā; bet tiklīdz es viņiem biju ņemts, tiklīdz šis stiprais iespaids mazinājās vai pavisam izbeidzās, tad stiprā ticība, pašlāvbība un uzticība bija zudušas. Un ja es nebūtu cēlies augšā, ja Es nebūtu visus savus agrākos apsolījumus izpildījis, tad nebūtu pagājis ne viens mēnesis, un Mani mācekļi, atgriezdamies pie Sava agrākā darba, būtu ar Mani piedzīvoto uzskatījuši tikai par sapni, no kura viņiem gan būtu palikušas pāri atmiņas, bet par kura īstenību viņi nevienu nevarētu pārliecināt.

Un kā toreiz Mans darbs bija jāapstiprina ar Savu augšāmcelšanos, ar Savu 40 dienu ilgo uzturēšanos Savu mācekļu starpā un jāapzīmogo ar Savu debessbraukšanu, tāpat Man arī tagad jūs, Mani bērni, jāvada, jāstiprina un jānostiprina ticībā un pašlāvbībā.

Ja es toreiz Saviem mācekļiem iepūtu Svēto Garu, ja Es viņiem devu varu grēkus piedot un patūrēt — varu, kuru vēlāk sekojošie priesteri tik nepareizi saprata un lietoja nevietā —, tad tas notika tādēļ, ka viņi bija guvuši stipru pārliecību, ka ir tikai viens Dievs, kas, būdams pāri visam materiālajam, ir tikai gars un kā tāds ir saprotams, un ka tieši šis Dievs, Jēzus, ir viņu vadonis. Tā arī Mana vara varēja tikt pārnesta uz viņiem, tā tā varēja iedarboties, jo Mani mācekļi to izlietoja tikai augstiem, garīgiem nolūkiem un kā pēc mērķa un gala rezultāta centās tikai pēc Mana garīgā, cilvēkus padarīt par Maniem bērniem.

Kā tad Mani mācekļi varēja darīt brīnumus un dziedināt slimos tikai ar vārda spēku, tāpat arī jums un visiem Maniem nākošajiem piekritējiem jātiek stiprinātiem stiprā pašlāvbībā uz Manu varu un līdzdarbību darīt darbus, kuri parastajam cilvēkam būs sveši, jā, neiespējami, bet garīgi atdzimušajam — viegla lieta. Laiki un apstākļi jūs uz to audzinās. Daudzus Es esmu uz to aicinājis, bet kļūt izredzētiem un šo mērķi sasniegt — tas atkarājas vienīgi no jums pašiem.

Neaizslēdziet savas sirdis Manai Tēva balsij. Neizmestiet, ja arī zūd pēdējie cerības stari. Es esmu un palieku vienmēr pie tiem, kas arī par katru cenu grib palikt pie Manis. Negaidiet uz Manu personīgo parādīšanos kā Toms, bet sagatavojieties stipri ticēt un stipri pašlāuties, lai Mana parādīšanās būtu tikai jau agrāk ticētā un cerētā apstiprinājums un nostiprinājums. Tad jūs būsiat spējīgi Man, sev pašiem un savam tuvākam būt derīgi tādā nozīmē, kā Es reiz, uzturēdamies Savu mācekļu starpā biju viņiem derīgs.

Neļaujiet savu sirdi pārņemt šaubām, ne ar prātošanu vājināt savu pašlāvbību. Maniem bērniem sava sirds nav jāaizslēdz; viņiem jāatminas Mans upuris, Mana mīlestība un Mana tēvišķā gādība par viņiem un visu dzīvo radību, lai viņu sirds kā pastāvīgs templis Manai mīlestībai un nesatricināmai ticībai par Manu nemaldību viņiem būtu īsts balsts visās dzīves grūtībās un patvēruma pret visiem šaubu un neticības uzbrukumiem. Tad jūs vienmēr dzirdēsiet atskanam saucienus: “Miers ar jums”, jo kur, patu-

rot prātā Mani un Manu mīlestību, miers jau sirdī valda, Man tas vairs nav jānes, bet Es varu to tikai apstiprināt.

Tā Es jums tagad uzsaucu: Lai miers ir ar jums un nekad nezūd no jūsu sirdīm, lai Es vienmēr tur atrastu ieeju, un proti — brīvu ieeju, un lai Man nevajadzētu ienākt pa aizslēgtām durvīm ar Savas gribas varu, bet lai Es nekavēts atrastu jūsu dvēseles gatavas Mani atzīt par To, kurš arī Saviem mācekļiem toreiz nebija nekas cits kā viņu ceļa rādītājs, vadonis un Tēvs. Āmen. — 5.3.1872

21. LABAIS GANS

2. SVĒTDIENĀ PĒC LIELDIENĀM JEB ŽĒLASTĪBAS SVĒTDIENĀ

“1. Patiesi, patiesi es jums saku: kas neieiet avju kūtī pa durvīm, bet iekāpj pa citurieni, tas ir zaglis un laupītājs. 2. Bet kas ieiet pa durvīm, tas ir avju gans. 3. Viņam durvju sargs atver, un avis klausā viņa balsi, un viņš sauc savas avis vārdā un izved tās. 4. Un viņš, izlaidis savas avis, iet tām pa priekšu; un avis seko viņam, jo pazīst tā balsi. 5. Svešam tās neseko, bet bēg no tā, tāpēc ka nepazīst svešinieka balsi. 6. Šo līdzību Jēzus tiem sacīja, bet viņi nesaprata, ko Viņš tiem runāja. 7. Tad Jēzus atkal viņiem sacīja: Patiesi, patiesi es jums saku: Es esmu durvis avīm. 8. Visi, kas bija nākuši, bija zagļi un laupītāji; un avis viņus neklausīja. 9. Es esmu durvis. Ja kāds caur mani ieiet, tas tiks pestīts; un viņš ieies un izies, un atradīs ganības. 10. Zaglis nāk, lai zagtu, slepkavotu un iznīcinātu. Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un lai tā būtu pārpilnībā. 11. Es esmu labais gans. Labais gans atdod savu dzīvību par savām avīm. 12. Bet algādzis, kas nav gans, kam avis nepieder, redzēdams vilku nākam, atstāj avis un bēg; un vilks tās nolaupa un izklīdina. 13. Bet algādzis bēg tāpēc, ka viņš ir algādzis, un avis viņam nerūp. 14. Es esmu labais gans; es pazīstu savas, un manas pazīst mani. 15. Kā Tēvs mani pazīst, tā es pazīstu Tēvu; un es lieku savu dzīvību par savām avīm. 16. Man vēl ir citas avis, kas nav no šīs kūts; arī tās man jāatved; un tās dzirdēs manu balsi, un būs viens ganāmpulks un viens gans.” — Jāņa ev. 10:1–16

ŠAJĀ NODAĻĀ IR RUNA PAR ISTO VADONI uz patiesības gaismu un par viltus vadoņiem, kuri sakās, it kā tikai caur viņiem ejot ceļš uz gaismu, kaut gan tie paši ir vislielākā tumsa, jo tur minētie zagļi un slepkavas garīgi apzīmē cilvēka dvēselei piederīgo garīgo vai nu tai atņemt, vai pavisam iznīcināt.

Kas evaņģēlijā izteikts ar “durvīm,” kuras tikai Es vien esmu, apzīmē vienīgo pareizo ceļu uz patieso atzišanu un grib teikt tikdaudz: Tikai tie cilvēki, kuri pasaules un tās dziņu dēļ nav zaudējuši garīgo instinktu, vai kuri nav ļāvuši to atņemt, vai, ja tas viņiem ir atņemts, to atkal atguvuši, — tikai šie cilvēki prot Manu balsi un Manu mācību atšķirt no viltus pravieša balss un no nepareizās mācības, un tikai tie sekos Manam saucienam, jo viņi Manu balsi pazīst un prot to atšķirt no citām, pievilējām, balsīm.

Tieši tagad jūs atrodaties šajā garīgajā kustībā, kur — līdzībā runājot — Manā dzīvojamā namā zagļi un laupītāji laužas iekšā pa visiem logiem un iespējamām atvērtnēm, lai piesavinātos tur apslēpto mantu. Tieši tagad jūs redzat reliģiozo kustību uztrauktajās dvēselēs, kā tā satver sirdis, modina, velk tās šurp un turp, un kā skaļo ieteikumu dēļ ir grūti pazīt, kur kur patiesībā ir istās durvis un kur ir istais Gans. Jo vairāk instinkts ticīgās sirdis ved pie Manis, jo vairāk citi, kuri domā tikai par Savu labumu, cenšas panākt to, ka lai ne Es, bet viņi gūtu šo uzvaru.

Šī cenšanās, apmelošana un naids arvien palielināsies, tāpēc ka, jo vairāk pieaug Mans iespaids, jo vairāk palielinās pretestības Maniem bērniem. Ar to tiks doti grūtākie pārbaudījumi, kuros tiks pārbaudīta viņu pastāvība un vislielākā mērā skarta viņu ticība un pašlūgība, jo Mana mācība ir tikai viena, un tā ir Mīlestība, kamēr citu mācības ir daudzējādas un tieši mīlestības vietā sludina naidu, pazemības vietā lepnību, pacietības vietā nepacietību, ko paši vadoņi arī praktiski realizē. Un tā atkārtosies tas, ko jūs lasāt šajā evaņģēlijā, ka tad jūdi Mani vajāja, gribēja Mani nonāvēt, t.i., nomētāt akmeņiem. Arī tagad notiks tas pats. Tiks mestī akmeņi uz Mani un Manu mācību, Manas mācības viltus izskaidrotāji Manu mācību piedēvēs sātānam un savu izbazūnēs kā tieši no debesīm nākušu. Dvēseles sasīšanas vietā sakarsīs. Tā vietā, lai idejas būtu galvā, tās būs dūrēs, un tur, kur būtu jāsludina miers un mīlestība, fanātisms vicinās savu asiņaino lāpu un savai par pareizu ieteiktajai mācībai nesīs upuri pēc upura.

Tā jāizpildās Manam to laiku vārdam, kur Es teicu: “Es jums nenesu mieru, bet zobenu.” Kā visā radībā berzēšanā rodas gaisma un siltums un caur šiem diviem faktoriem pastāv visums, tā arī garīgajai berzēšanai jāveic šķīstīšanas process, lai attīstītos patiesības gaisma un mīlestības siltums.

“Zagļu un slepkavu” centieni tieši paātrinās Manas mācības uzvaru un Manu mērķu sasniegšanu. Tieši ar viņu kaislīgo uzstāšanos dvēseles tiek ierosinātas uz pārdomām, uz salīdzinājumiem. Un ja arī sākumā daudzi sekos savu vadoņu viltus aicinājumiem, tad šie vadoņi viņus darīs uzmanīgus uz Manu

mācību, ko tie nostāda kā nepatiesu, un tādēļ viņi tai dāvās vēl lielāku uzmanību, nekā to darītu bez pretpiediena. Tad viņi aizliegtajā mācībā neatradīs to, kas viņiem tika iztēlots tajā esam, un gala rezultāts būs, ka daudzi no viņiem atradīs īsto Vadoni un īstās durvis, un proti — tikai tādēļ, ka viņu vadoņi gribēja viņus no meklēšanas novērst. Tā tieši Manu pretinieku pūles Man vislabāk palīdzēs un beidzot veicinās to, ko tie gribēja kavēt, t.i., Manu bērnu apvienošanos ar Mani, Manu avju apvienošanos ar savu vienīgo Ganu. Tie kā derēti gani lielās briesmās atkāpsies, kamēr Es Saviem patiesajiem bērniem došu aizsardzību, un pēc tās tie, kas Man sekos, pazīs patieso Kungu, īsto Ganu un varenu Savējo Aizstāvi.

Tā tas notiks. Un tieši tādēļ nebīstieties un neizmesties, ja tieši tur, kur jūs domājat, ka ticībā un pašāvētibā esat Man ļoti tuvu, un kur jūs domājat, ka jūsu skaits vairojas, jūsu lielākie pretinieki radīs stiprākos un spēcīgākos šķēršļus, lai šīs dzīvības briesmas viņiem pašiem novērstu.

Bet nenopūlieties arī meklēdami līdzīgi domātājus jeb gribēdami atgriezt citus. Tas nav tik viegli, kā jūs bieži to iedomājaties, citus vest uz tīrās mīlestības mācības ceļa. Mana mācība prasa zināmu atteikšanos no tā, kas cilvēkam pasaulē ir rādijies vispatīkamākais; Mana mācība nav no tiem un tiem, bet Manai lielajai garu pasaulei.

Tātad lai visu kopš ilga laika pierasto, ticēto un patīkamo atstātu un sāktu arvien stiprāku cīņu ar sevi un pasauli, tur vajadzīga liela mīlestība, liela uzpurēšanās spēja, lai visu to atmestu un vērstos ne vairs uz leju, bet tikai uz augšu. Jau Manā mācības laikā jūs redzējāt piemēru, kur, tiklīdz Es vienam, kas gribēja Man sekot, devu padomu upurēt visu vērtīgo, kas viņam bija, viņš bēdīgs no Manis aizgāja. Tā jums vēl bieži notiks, tiklīdz jūs šķietamu piekritēju mācībai, kuru jūs uzskatāt par patieso un vienīgi kurai ticat, gribēsiet ierosināt uz darbiem. Viņš tā vietā, lai jums sekotu, no jums aizies un varbūt tā vietā, lai būtu draugs, vēlāk būs jūsu lielākais pretinieks.

Redziet, tās ir sekas, ja cilvēki vēl nav gatavi Manas mācības uztveršanai. Tādēļ gaidiet, kamēr izsalkušie paši nāks pie jums. Tiem dodiet maizi, bet arī to saskaņā ar viņu saprašanu, jo citādi — kā katra materiālā barība — tā netiks sagremota un tā vietā, lai darītu labu, tā tikai kaitēs.

Nav viegli ierosināt citus uz klausīt Manu balsi un sekot Manai mācībai. Pat jūs, kas jau sen esat Manis vadīti un baroti, dažreiz esat tik vāji, tik tuvredzīgi, it kā jūs nekad nevienu vārdu no Manis nebūtu saņēmuši. Cik bieži jūs gribat savās muļķīgajās iedomās savienot pasaulīgo ar garīgo, jeb sekošana garīgajam prasa jums par daudz pūļu jeb par daudz atteikšanās. Ja nu jūs tā izturaties, ko tad jūs gribat sagaidīt no citiem, kuri tikai nokļuvuši pie durvīm un kuriem vēl nav drosmes iet uz priekšu, pārkāpt sliekšni un atstāt visu, kas viņiem agrāk likās tik svarīgs? Tādēļ esiet uzmanīgi savu draugu izvēlē.

Nenodarbojieties ar pretiniekiem. Jo vairāk laiks ies uz priekšu un Manas avis visur pavairošies, jo mazāk šī Mana mācība var palikt nepazīstama, bet jo lielāka būs pretestība tai un tās piekritējiem. Cīņa jāizcīna. Tikai pastāvīgajiem novēlēta uzvara, un tie arī būs Mani bērni, jo tie Manai balsij un Manai mācībai ne tikvien tic, bet arī zin, ka vienīgi tā ved pie mērķa un tikai Es esmu durvis un vienīgais ceļš, lai nokļūtu nebeidzamajā garu valstī un tur nesadurtos ar ciešanām, bet tiktu algots ar svētīlaimību par izturētajām cīņām.

Tā norit dzīves process. Garīgais no matērijas jāatbrīvo, cilvēka dvēseliskais jāšķir no pasaulīgā, un tiklab cilvēka īstajam, garīgajam, izredzējumam, kā arī Manai kādreizējai zemes dzīvei ar tās ciešanām un cīņām Man kā cilvēkam — jārod atlīdzinājums, noslēgums.

Pasaulē jābūt tikai vienam Ganam ar savām avīm; diviem ganiem nevar kalpot. Kas grib nodoties matērijai, tam jāslīgst lejā matērijā; bet kas cenšas pēc garīgā, tam smagais jāatstāj. Matērija ir par cietu, tā nelaiž gaismu cauri. Tikai garīgais ir spējīgs uzņemt Manu mīlestības gaismu no debesīm, un tikai šī gaisma attīsta dzīves siltumu, attīsta cilvēka dvēselē likto dievišķo dzirksteli un ved to atpakaļ pie tās pirmavota, pie Manis.

Tam jābūt mērķim Manai mīlestībai, Manai atnākšanai agrākos laikos un Manai drīzajai nākošai atnākšanai.

Jo vairāk tuvojas Mana atnākšana, jo vairāk karos pretējie poli — gaisma un tumsa. Bet kā katru rītu uzlecošā saule uzvar tumšo nakti, tā arī Mana uzlecošā mīlestības saule aizbaidīs zagļus un slepkavas, kuri savus darbus dara ne dienu, bet tikai nakti. Tiem būs jāatkāpjas, pašiem jāatgriežas, vai jādodas atpakaļ mūžīgā tumsā, līdz viņu pašu dvēselē, un proti — brīvprātīgi arvien vairāk un vairāk ausīs rīta ausma.

Pasaule, kā jau agrāk, Maniem plāniem, Maniem nolūkiem gribēs pretoties; bet tieši tās pretestība

Manu gala mērķi paātrinās un beidzot tomēr tikai Mani bērni un Es valdišu.

Patstāvība ved pie mērķa. Un vārds “Mans bērns” jāiegūst ar atteikšanos un uzupurēšanos, jo šis ieguvums ir cīņas vērts. Tādēļ esiet visi gatavi no Manis neatkāpties. Atstājiet pasauli un cilvēkus, nedarbojieties ar notikumiem un politiskām lietām. Apdomājiet: ir miljoniem cilvēku, kuri jāved pie istajām gaismas durvīm, un lai to panāktu, tad jāiedarbojas tik daudziem dažādiem notikumiem un apstākļiem, lai tie dažādās inteliģences pakāpēs esošos indivīdus vestu pie viena kopēja mērķa; tas ir darbs, par ko jums nav saprašanas un kas piemērots tikai Dievam, kurš arī šiet, kā visur, caur mazāko var sasniegt lielākos rezultātus.

Tik daudz šī Jāņa evaņģēlija labākai saprašanai, kā tas tagad attīstās un kā tas jāsaprot, lai jūs tagad Manu kādreizējo mācības laiku īsti mācītos aptvert un atzītu, ka jau pirms vairāk kā 1000 gadiem visa vēlākā cilvēces attīstības vēsture Manos dzīves gados uz jūsu tumšās zemes iepriekš bija paredzēta un notiekta.

Tādēļ ir palikusi arī Bībele, lai tā jums dotu lielāko un stiprāko pierādījumu, kā tur jau sen viss ir uzrakstīts, kam vēlākos laikos pakāpeniski bija jānotiek, bet ka tikai garīgi atdzimušajam, garīgām acīm redzētājam, atspīd skaidri kā nākotnes spoguļi.

Tā jūs varat apmierināti vērst skatu uz Mani, vienmēr pieminot izteicienu: “Kas Mani neatstāj, to neatstāju arī Es.”

Palieciet pie Manis, un jūs arvien vairāk un vairāk sapratisiet Gana balsi un tādēļ arvien vairāk un vairāk ar vārdu un piemēru varēsiet darīt, lai arī citiem, akliem, rādītu šo vienīgo pestīšanas ceļu, lai beidzot būtu tikai viens Gans un viens ganāmpulks. Āmen. — 9.3.1872

22. SAGATAVOŠANĀS KUNGA MĀJĀSIEŠANAI

3. SVĒTDIENĀ PĒC LIELDIENĀM JEB GAVILĒŠANAS SVĒTDIENĀ

“16. Vēl neilgi, un jūs mani vairs neredzēsiet; un atkal neilgu brīdi, un jūs mani redzēsiet, jo es eju pie Tēva. 17. Tad daži Viņa mācekļi sacīja viens otram: Kas tas ir, ko Viņš jums saka: vēl neilgi, un jūs mani vairs neredzēsiet; un atkal - neilgu brīdi, un jūs mani redzēsiet, jo es eju pie Tēva? 18. Tad viņi sacīja: Kas tas ir, ko Viņš saka: vēl neilgu brīdi? Mēs nezīnām, ko Viņš runā. 19. Tad Jēzus saprata, ka tie vēlējās Viņam jautāt, un sacīja tiem: Vai jūs par to jautājat viens otram, ka es jums sacīju: vēl neilgi, un jūs mani vairs neredzēsiet; un atkal - neilgu brīdi, un jūs mani redzēsiet? 20. Patiesi, patiesi es jums saku: jūs raudāsiet un vaimanāsiet, bet pasaule priecāsies; jūs skumsiet, bet jūsu skumjas pārvērtīsies priekā. 21. Kad sieviete dzemdē, tā skumst, ka viņas stunda pienākusi, bet, kad tā dzemdējusi bērnu, tad vairs neatceras bēdas prieka dēļ, jo cilvēks dzimis pasaulē. 22. Arī jums tagad ir skumjas. Bet es jūs atkal redzēšu, un jūsu sirds priecāsies, un jūsu prieku neviens jums neatņems. 23. Un tanī dienā jūs man vairs neko nejautāsiet. Patiesi, patiesi es jums saku: ja jūs ko lūgsiet no Tēva manā vārdā, to Viņš jums dos.” — Jāņa 16:16–23

ŠAJĀ NODAĻĀ, KĀ ARĪ IEPRIEKŠĒJĀ, Es Saviem mācekļiem jau esmu devis iepriekšēju nojautu, kā ar viņiem būs, kad Man būs viņi jāatstāj un viņi vairs nebūs Manā redzamā ietekmē un vadībā.

Jāņa 14. nodaļā Es salīdzināju Sevi ar vīna kalnu un Savus mācekļus ar zariem, kuri var nest augļus tikai tik ilgi, kamēr ir savienoti ar koku.

Šajā piemērā Es viņiem rādīju visu to likteni, kuri no Manis atkritīs. Es viņiem teicu, ka tikai tie ir grēcinieki, kuri zina, kas viņiem jādara un jātic, un tomēr dara pretējo, bet nezīnātāji nav sodāmi. Es līdzībā attēloju, kā tas, kas Man tic, nav Manu baušļu kalps, bet to brīvprātīgs izpildītājs; tāpat tam nav jābūt pret savu gribu Man padotam, bet kā draugam jāseko drauga padomiem. Es viņiem teicu, ka viņi tādēļ, ka grib Man un Manai mācībai sekot, ar pasauli nonāks konfliktā, un ka pasaule, kamēr Es viņus mīlēšu, viņus ienīdīs. Bet Es devu viņiem arī cerību, ka viņus apēnos Mans Gars, viņiem būs diezgan garīgās baudas, kas aizstās pasaulīgo, kura arvien vairāk un vairāk viņiem zudīs.

Viss tas Man bija iepriekš jāpasaka Saviem mācekļiem, jo viņiem vēl nebija nekāda jēdziena par to, kas un kāda patiesībā būs viņu misija. Viņi vēl dzīvoja par daudz Manas personības ietekmē. Lai gan viņi katru acumirkli apliecināja: “Mēs zinām, ka Tu esi Dieva sūtīts,” tomēr viņiem nebija istas izpratnes par Manu sūtību, ne par Manas nākšanas svarīgumu, kā arī viņiem nebija nojautas par Manas aiziešanas veidu un nozīmi, jo viņi bija cilvēki un domāja cilvēciski. Tādēļ Es biju spiests ar viņiem bieži runāt par Savu aiziešanu, un arī šajā Mana mīluļa Jāņa nodaļā ir runa par to, ka Man Savi mācekļi atkal bija jāpagatavo notikumiem, kuri norisinājās pēc neilga laika.

Es ar viņiem runāju par Savu aiziešanu, par Savu šķiršanos, izskaidroju viņiem tās vajadzību; bet bija tā, kā teikts šajā nodaļā: “Man jums vēl daudz kas jāsaka, bet jūs to vēl nevarat panest jeb saprast.” Tā Mani vārdi tika aplam iztulkoti un bija Maniem mācekļiem mīklaini, kādēļ viņi arī nevarēja saprast tikko minēto teicienu: “Un pēc maza brīža jūs Mani neredzēsiet, un atkal pēc maza brīža jūs Mani redzēsiet, jo Es noeju pie Tēva.”

Kā gan varēja būt iespējams, ka Mani mācekļi varētu iedomāties, ka Es varētu tikt sagūstīts, vai pat nonāvēts, kad viņi taču redzēja Mani atvairām un novēršam visāda veida briesmas? Kā viņiem varēja ienākt prātā, ka Dieva sūtīts varētu tikt nonāvēts? Un viss, ko Es tik bieži runāju par Savu paaugstināšanu, par Savu aiziešanu, par Savu atkal atnākšanu, viņiem nebija aptverams, līdz bargā īstenība viņus par daudz stipri pārliecināja, cik patiesi bija Mani vārdi. Un tikai pēc šiem notikumiem viņi saprata, kas bija viņu misija, kas biju Es un kas pasaule.

To, ko Es toreiz Saviem mācekļiem tik bieži un daudreiz iepriekš sludināju par Dieva valstību, par Savas mācības svarīgumu un sekošanu tai, ko Es viņiem izskaidroju ar piemēriem, kā klājas tiem, kas no Manis un Manas mācības atkāpjas,— visu to Es sludināju jau gadu simteņus visās valodās un ar tūkstošiem dažādu pasaules notikumu. Visiem Es uzsaucu: “Neatstājiet Mani, jo bez Manis pasaulē nav

iepriecinājuma un nav pestīšanas.” Un kā Es Saviem mācekļiem iepriekš pasludināju Savu šķiršanos, bet tomēr neatņemu cerību pēc īsa laika atkal Mani redzēt, tāpat Es uzsaucu jums un katram ticīgajam: “Neatstāj uzsāktu ceļu, jo ceļš prom no Manis ir tumsība, un tu būsi svētīgs, ja tu pēc īsas apkārtmaldīšanās, pēc īsa starpbrīža Mani atkal ieraudzīsi vaigā.” Bet vai tiem, kas pavisam no Manis novēršas. Tie iet tumsas ceļu, rupjās matērijas ceļu, kur vajadzīgs ilgš šķīstīšanas process, lai zaudēto atkal atgūtu un kājām samīto atkal izlabotu.

Saviem mācekļiem Es teicu, ka tas ir Manas zemes dzīves plānā, ka Es viņus atstāju. Es tiem iepriekš pateicu, ka Es sākumā viņus atstāšu tikai uz īsu brīdi, lai viņi pierastu būt bez Manas personības uz ilgāku laiku; bet kā Manas redzamās personas skarbā zaudējuma aizstājēju Es tiem solīju iepiecinātāju jeb Dieva Garu.

Ja Es cilvēkam dažkārt tāpat uzsaucu: “Neatstāj Mani,” tad tas ir tāpat domāts, kā reiz Maniem mācekļiem vārdi: “Neikrītiet izmisumā, kad pēc īsa brīža Mani neredzat.” Tas grib teikt tikdaudz: “Mans bērns, nešaubies, Man prom esot, kad iestājas brīži, kuros pasaule un tās notikumi tev gāžas virsū un tu Manu roku vairs nejūti un Manu balsi nedzirdi. Kad pasaule par tavu padevību tevi atalgo ar izsmieku, naidu un vajāšanām, izturi. Pēc Maza brīža tu atkal Mani redzēsi, atkal jutīsi, atkal dzirdēsi, — atkal redzēsi dabas valodā, atkal jutīsi notikumu vadībā un atkal dzirdēsi savā sirdī atgūtā miera svaigajā balsī.”

Kā Es Saviem mācekļiem iepriekš teicu, ka viņiem būs jāpārdzīvo rūgtas sāpju stundas, tā klājas arī katram ticīgajam, kas vairām pieķeras Man nekā pasaulei; bet Mana atgriešanās rūgti pārbaudītajā cilvēka sirdī, viņa ilgās cīņās gūtā stiprā pārliecība, ka saule, ja arī to aptumšo mākoņi, beidzot tomēr uzvarēs un varena, visur izplatīdama Savu labo iespaidu, atkal parādīsies, — viss tas liks aizmirst rūgtās izturētās sāpes un nostiprinās ticību uz Mani un paļāvību Man.

Manu mācekļu misija pēc Manas aiziešanas bija par daudz nopietna, lai viņi netiktu mācīti arī lielāku bēdu paciešanā. Viņiem vispirms bija jāpierod pie Manas prombūtnes, lai tad varētu darboties patstāvīgi.

Kas Maniem mācekļiem tad bija noteikts kā skola, tagad tāpat ir ceļš katram, kas grib iet Manās un Manu mācekļu pēdās.

Mācekļiem Es teicu: “Pasaule jūs ienīdīs un vajās, jo jūs neesat no tās,” un Saviem tagadējiem bērniem Man jāsaka tas pats, jo — jo viņi vairāk Mani mīl, jo vairāk viņi Man seko, — jo vairāk nonāk pretrunā ar pasauli, ar cilvēku vairākumu, kamēr Es ar notikumiem arī viņus sagatavošu, ka viņi būs spējīgi uzņemt kaut ko labāku.

Šīs sekas ir, pirmkārt, dabiskas un otrkārt — vajadzīgas, jo būt visas redzamās un neredzamās dabas Radītāja bērnam, — tas par tik lētu maksu nav iegūstams. Ja kāds bērns garīgā ziņā iet uz priekšu, tad tam ar pasauli un parastajiem ikdienas cilvēkiem arvien vairāk jānāk nesaskaņā. Pasaules naidis aug līdz ar Mīlestību pret Mani. Tādēļ neizmīstiet, ka jūs pēc Maza brīža Mani neredzat; pēc maza brīža jūs atkal Mani redzēsiet.

Dažreiz Man būs jāatstāj jūs pašus saviem spēkiem. Jums jātiec pārbaudītiem, vai jūs arī patiesi esat spējīgi atklāti un bez bailēm apliecināt to, kas jūs dažā Manu vārdu priekšlasījumā tik ļoti sajūsminā. Jums jānostājas jautājuma priekšā, ciktāl jūs Mani mīlat un ciktāl vēl baidāties no pasaules.

Nedomājiet, ka jūs esat tik varonīgi, kā jums bieži liekas. Uzlūkojiet Manu apustuli Pēteri. Ģetzmanes dārzā viņš Mani aizstāvēja ar zobenu, un drīz pēc tam — Mani aizliedza. Ja tā varēja kļūdīties Pēteris, tad arī jums jāpadomā, kā izšķirīgos brīžos būs ar jūsu drosmi. Tādēļ bieži jānāk trādiem apstākļiem, kuriem jūs jāstiprina un jānostiprina ticībā uz Mani. Ja Mani aizliedza tas, kurš Mani personīgi pazina, ko tad var sagaidīt no jums, kas nekad Mani neesat redzējuši, bet pazīstat tikai pēc savas sirds maigās balss?

Tādēļ Man bieži jūs jāatstāj, jāpamet vienus, jāļauj cīnīties ar apstākļiem un pasauli, lai jūs varētu spriest par to, ko esat ieguvuši un kā jums vēl trūkst.

Arvien atminieties vārdus: “Griba ir stipra, bet miesa vāja.” Tie ir svarīgi vārdi un pilnīgi apzīmē cilvēka dabu. Sajūsma brīžos liekas, ka plecos var uzkraut ziloni, bet praktiskā izpildījuma brīdī bieži vien jau muša ir grūti panesama.

Tādēļ pētījiet citīgi savas sirdis, cik tur ir mīlestības, cik jums ir paļāvības, lai jūs, ja dažreiz itkā jūtat, ka Es neesmu pie jums, neizmīstu, bet apmierināti gaidītu, kad atkal nāks jūsu Vadonis un Tēvs.

Ja jūs esat atzinuši savu vājumu un zināt, cik daudz mīlestības vajag, lai praktiski izpildītu to, kas jūsu dzīvē bieži vien liekas viegli izdarāms, — tikai tad jūs pilnīgi pazīsiet ceļu, kas ved pie Manis; tad

jūs arī zināsi, kā reiz Mani mācekļi — tāpat ar Manu prombūtni mācīti — cik daudz tas prasa, lai kā cilvēks un kā Mans bērns vārda stingrākā nozīmē izpildītu savu misiju.

To Es saku visiem jums par brīdinājumu, lai jūs sapņainā izlaidībā varbūt neiedomātos, ka esat spējīgi nest nastas, kurām vēl neesat izauguši, un to Es jums saku arī iepriecinājumam, lai jūs grūtos apstākļos, kad jums liekas, ka jūsu garīgais debesu Tēvs nav pie jums, varētu atcerēties, ko Es reiz teicu Saviem mācekļiem: “Pēc maza brīža jūs Mani neredzēsiet, bet pēc maza brīža jūs atkal Mani redzēsiet.” — Āmen. — 10.3.1872

23. JAUTĀJUMS PAR MŪŽĪGO DZIMTENI

4. SVĒTDIENĀ PĒC LIELDIENĀM JEB DZIEDĀŠANAS SVĒTDIENĀ

“No sākuma es jums to neteicu, tāpēc ka biju pie jums. Bet tagad es eju pie tā, kas mani sūtījis; un neviens no jums nejautā man: kur tu ej? Bet tāpēc, ka es jums to pateicu, skumjas piepildīja jūsu sirdis.” — Jāņa ev. 16:5–6

REDZIET, LAI GAN ŠIS DIENAS teksts liekas it kā viegli saprotams, tomēr tajā ir daudz kas dziļāks, nekā jūs to varat iedomāties.

Pēc jūsu domām Es teicu šos vārdus Saviem mācekļiem tādēļ, ka Es — arvien runādams par Tēvu un Dēlu — gribēju viņus sagatavot nākošajiem notikumiem, kas bija Manas zemes dzīves nobeigums, un ka Es viņiem Savu attieksmi pret viņu Jehovu citādi nevarēju darīt saprotamu, kā Tēva un Dēla ainā, kas viņu pasaules prātam bija tuvāka un arī garīgā ziņā pilnīgi izteica mīlestības attieksmi pret gudrību, ka Es gan kā gudrība esmu kļuvis cilvēks, bet kā mīlestība esmu palicis visa Universa mūžīgais Uzturētājs un Radītājs.

Es tad teicu: “Es noeju pie Tā, kas Mani sūtījis, un neviens Man nejautā: uz kurienu Tu ej?, bet jums visiem bēdas, tikai iedomājoties, ka jūs varētu Mani zaudēt.”

Taisni šī negaidītā iepriekš pasludināšana, ka starp Mani un viņiem iespējama šķiršanās, taisni šī doma, kas neiederējās viņu priekšstatos par Manu Dievību un Manu misiju, viņiem sagādāja skumjas, un tādēļ viņi uz to nezināja ne ko atbildēt, ne ko jautāt. Tādēļ e viņiem atgādināju kaut ko tādu, pie kam Es teicu, ka neviens Man nejautā: “Kurp Tu ej?” Tas bija jautājums, par kuru viņi paši nekad nedomāja, jo viņi nevarēja ticēt ka Es kādreiz no viņiem šķiršos. Un tad, kad viņi Mani tomēr pieņēma kā Dievu, kas nonācis, lai cilvēci atraisītu no pasaulīgajām saitēm, tad, protams, viņi nezināja, kurp Man bija jāiet, jo lai gan viņi Manu vārdu un brīnumu iespaidā bija guvuši pārlicību par Manu dievišķību, tad tomēr daudzus garīgus jēdzienus viņi apgriezta pasaulīgās idejās. Visam tam, protams, bija jāseko nepareiziem slēdzieniem, kas notika ļoti bieži, kad viņi Manus tēlojumus jeb Manus vārdus nesaprata un mani apvainoja, ka Es runājot skarbi jeb nesaprotami.

Es toreiz teicu: “Es noeju pie Tā, kas Mani sūtījis.” Un tagad, pēc tik daudziem gadu simteņiem, Es jums un visai cilvēcei jautāju: “Uz kurienu jūs ejat un kas jūs ir sūtījis?”, jo kā Man ir Sava misija, savs mērķis, jeb pastāvēšanas “kāpēc,” tāpat tas ir arī visām Manis radītajām būtnēm, jā, pat cietākajai, rupkjākajai matērijai, jo arī tai, kā saistīto, apcietināto garu redzamajai izteiksmei, jābūt savam mērķim, savai misijai.

Tātad tagad, kad pārbaudījuma laiks tuvojas beigām, Es caur politiskiem, reliģijas un elementāriem notikumiem cilvēkiem jautāju: “Uz kurienu jūs ejat?”, lai viņiem būtu jāapdomā, kas viņi patiesībā ir un kādēļ īsti viņi ir uz šīs zemes sūtīti jeb likti.

Garīgais vējš, kas iet pa priekšu Manai drīzajai atnākšanai, lai tāpat kā materiālajā dzīvē gaisu tīrītu no sliktiem tvaikiem, ierosina, kā pavasara gaiss, visu uz darbību. Visur atskan jautājumi: “Kādēļ es īsti šeit esmu?”, “Kas es patiesībā esmu?” un “Kas ir mans gala mērķis jeb kurp es eju?”

Domātājs cilvēks, kuru reiz pārsteigusi šī doma, redz, ka ir nostādīts starp divām pasaulēm, starp redzamo un neredzamo. Ar dažiem pieturas punktiem, kas rāda visa radītā nepastāvību, viņam vairs nepietiek, lai iegūtu iepriecinājumu un mieru. Visu, kas viņa acu priekšā rodas, viņš redz paejam, pārmaināms, pārvēršams. Un taisni šie piemēri viņu ierosina lietām, kas rodas un paiet, kā arī sev pašam jautāt: “No kurienes jūs nākat — jūs, brīnumu un noslēpumu pilnie radījumi, un uz kurienu jūs ejat?”

Tā viņš apsveic nākošo, un tā viņš jautā tam, kas šķiras; un taisni šo jautājumu viņš spiests vērst arī pret sevi, pie kam viņš pats, ja tikai kaut drusku padomā, ir vēl lielāka, neatrisināmāka mīkla, nekā visas citas redzamās lietas viņa priekšā. Šie jautājumi, kas arvien lielākā mērā atkal uznirst, ir tie, kuri cilvēkus — vai vismaz daudzus no viņiem — spiež pastāvošo un iemācīto labāk aptvert. Un kur šādi pētīšanai gala rezultātā nav pietiekoši patiesā un skaidrā, tur, protams, rodas šaubas, kas ar visu atrasto nav mierā un vēlas vairāk drošības, vairāk skaidrības.

Šī dziņa bija arvien garīgo un pasaulīgo pārmaiņu sākums. Tas bija nenovēršamais gargais vējš,

kas cilvēcisko dabu arvien uzmodināja, kad tā jau gribēja nogrimt patīkamā pasaulīgo prieku un baudu miegā.

Tā kā nu divas lietas šo vēju atkal ierosināja — pirmkārt, Mana drīzā atnākšana kā nobeigums un vainags Manai kādreiz uz jūsu zemes izpildītajai misijai un otrkārt — visas cilvēces tieksme no augšas līdz lejai pilnīgi nodoties pasaulīgai baudai un garīgo pavisam noliegt, — tad atkal visās dvēselēs, pa lielāki daļai neapzinīgi, atskan sauciens: “Uz kurieni mēs ejam?” un “Kādēļ mēs šeit esam?” Nepietiekoša atbilde, ko tagadējais gara virziens šiem jautājumiem dod, ir par iemeslu visa pastāvošā sabrukumam, ilgām pēc jauna — ne pēc viltus, bet patiesa.

Cilvēki redz, ka neredzamā valsts nav noliedzama. Velti daži zinātnieki pūlas pierādīt, ka pastāv tikai matērija, un ne garīgais. Cilvēki tomēr jūt savā sirdī neizpildītu tukšumu, lai cik daudz rupjā materiāla ar prātu tanī tiktu mests. Kā mucā bez dibena tas pazūd, kā ir nācis, un vecais jautājums paceļas atkal no jauna viņu gara priekšā, arvien to pašu atkārtodams.

Tā cilvēce tiek spiesta beidzot divas saites reiz saraut, atbrīvojoties no savas pakļautības, ko daudzi gribēja izlietot tikai savā labā. Šim apstāklim, šai cīņai jāiet pa priekšu Manai nākšanai, lai beidzot Man būtu darīšana tikai ar tiem, kuri garīgo stādījuši augstāk par materiālo un arī zina, no kurienes nākuši, kādēļ viņi ir šeit un kurp viņiem jāiet.

Tie būs tie, kuri, pārdzīvodami visas vētras, pasaulīgā egoisma un vieglprātības netīrumos ir palikuši tīri, jo tikai tiem Es būšu Gans un tikai tie būs Manas avis.

Arī uz jums, Mani bērni, kurus Es starp daudziem esmu izredzējis, lai jūs, Mana tiešā vārda vadīti, citiem būtu par paraugu, — arī uz jums attiecas šis nopietnais jautājums. Dzīves laiks, kas jums vēl uz zemes novēlēts, arī jums stāda jautājumu: “Kur tu ej?” Ar to ir gribēts teikt: “Apdomājiet atbildību, kādu jūs esat uzņēmušies, gribēdami dzirdēt sava Dieva, sava Tēva vārdu. Ar šo klausīšanos jūs esat uzņēmušies pienākumu pēc šī vārda arī dzīvot, jo bez darbiem klausīšanās nekur neder.”

Jūs, kas Manu vārdu dzirdat, un tagad arī zināt, kā pēc tā jādzīvo, jūs esat divkārt sodāmi, ja jūs pēc tā nedarāt.

Manu mācekļu sirdis pildījās sērām, kad Es runāju par Savu aiziešanu pie tā, kas Mani sūtījis. Kādas jūtas būs jums, kad arī jums būs jāaiziet pie Tā, kas jūs sūtījis? Pielūkojiet, ka jūs ar jums uzticēto kapitālu, topienācīgi lietojuši un ieguvuši peļņu, atgriezāties Manā valsti un neaprociet savu kapitālu kā slinkais kalps; citādi jūs nonāksiet pasaulē, kurā jums pašiem būs grūti dzīvot kā negataviem starp gataviem, kā nelaimīgiem starp laimīgiem.

Ja jums jāaiziet pie Tā, kas jūs sūtījis, tad pielūkojiet vismaz, lai jūs garu valsti nonāktu ar apziņu, ka esat darījuši visu, kas saskaņā ar visiem jums dotajiem vārdiem no jums bijis sagaidāms. Pielūkojiet, ka Manus vārdus un Manu mācību sev un arī citiem izlietojat tā, ka jūsu dzīvē ir daudz labu darbu un tikai nedaudzas kļūdas, lai tad jūs varētu mierīgi iet tālāk un līdzcilvēkiem kas jums jautā: “Kurp tu es?”, apmierināti varētu norādīt uz mūžīgās mīlestības gaismas rītu, teikdami: “Es eju turp, no kurienes esmu nācis un kur iespējama mūžīga garīga attīstība un pastāvīga tuvošanās manam Radītājam un Tēvam.”

Arī Es teicu: “Es noeeju pie Sava Tēva, kas Mani sūtījis,” bet Es gāju ar pilnu apziņu, ka Savu misiju visstingrākā nozīmē esmu izpildījis, lai gan kā cilvēku Mani sagaidīja vēl grūtākais. Tā arī jums reiz jāsaka un jau tagad jābūt spējīgiem priecāties par uzvaru, kad pēc izturētām cīņām un uzvarētiem kārdinājumiem apmierināti drīkstēsiet izstiept roku pēc uzvaras palmas.

Kam par Manu vārdu ir tikai tumšs jēdziens vai kas par to nekā nezina, to Es nevaru par viņa rīcību darīt tik atbildīgu kā tos, kas Manu mācību pazīst, kas aptver, kā un kad pēc tās jādarbojas. Tie, ja tikai pret to grēko, ir sodāmi un tos — ne Es, bet viņu pašu apziņa — apsūdzēs par nepastāvību, mazdūšību, tādēļ ka viņiem tik ļoti trūka spēka un tādēļ ka viņi, būdami garīgās palīdzības iespaidā no augšienes ir ļāvušies sapīties pasaulīgo baudu tīklā, ka to dēļ savu garīgo cieņu ir gandrīz zaudējuši.

Tātad apdomājiet visus Manus vārdus. Lai arī cik patīkama būtu to klausīšanās, ņemiet tos īsti nopietni, jo tikai sekošana Maniem diviem vienīgajiem mīlestības baušļiem, bet vārda stingrākā nozīmē, var jūs apzīmogot par Maniem, visas bezgalības Radītāja, bērniem.

Algu, kādu Es jums solu, jūs vēl nevarat pilnīgi un tās visā dziļumā aptvert, jo jūs Manu garu valsti nepazīstat; bet ja jūs redzētu, kā eņģeļi un lieli gari jūs par šo priekšrocību apskauž, jūs droši vien būtu lepni par to, kas esat izgājuši no Tā un atkal varat atgriezties pie Tā, kas pats ir Mīlestība — Mīlestība, ko cilvēka sirds nevar aptvert.

Kāda tur ir neaptverama mīlestība, ka augstākā, dievišķā mīlestība grib jūs darīt par Saviem bēr-

niem, ka šī mīlestība izvēlējusies zemāko stāvokli uz jūsu zemes, lai tikai pierādītu to, ko tā kā Jēzus reiz teica — ka tā kā gudrība pēc nobeigtas misijas atkal savienosies ar mīlestību, no kuras tā izgājusi un pie kuras arī jūs varat nākt, ja protat sevi darīt tās cienīgus.

Es reiz nogāju pie Sava Tēva, kas Mani bija sūtījis; pielūkojiet arī jūs, ka nokļūstat tur, lai no Viņa rokas saņemtu uzvaras vainagu par savām cīņām un ciešanām — kā reiz Es kā Dievcilvēks un Jēzus priekš vairāk kā tūkstoš gadiem. — Āmen. — 18.3.1872

24. PATIESAIS LŪGUMS

5. SVĒTDIENĀ PĒC LIELDIENĀM JEB LŪGŠANAS SVĒTDIENĀ

“Un tanī dienā jūs man vairs neko nejautāsi. Patiesi, patiesi es jums saku: ja jūs ko lūgsiet no Tēva manā vārdā, to Viņš jums dos.” — Jāņa ev. 16:13

ŠIS PANTS, KAS KATOLISKAJĀ BAZNĪCAS gadā šai svētdienai noteikts, saka jums, ka Es saviem mācekļiem kā iepriecinājumu par Manas personas zaudējumu devu cerību, ka viņi, kad tas būs vajadzīgs, no Mana Tēva debesīs saņems visu, ko lūgs. Es viņiem devu izredzes uz šo prieku, jo viņi ar tā palīdzību vēl var palikt ar Mani garīgā savienībā, pie kam Es, lai gan viņiem vairs neredzams, tomēr garīgi vienmēr viņu lūgumus dzirdēšu un arī palīdzēšu izpildīt.

Šis teikums, kā tas uzrādīts Bībelē, nav tik grūts, ka to nevarētu saprast. Un tomēr tanī ir daudz kas dziļāks, ja jūs tikai to nopietni pārdomājat.

Lai jūs darītu uzmanīgus uz to un ievadītu tālāk tā garīgajā nozīmē un izskaidrojumā, mums vispirms jāatbild uz jautājumu: “Kas īsti ir lūgums?”

Redziet, jūs — kā Es jau bieži esmu teicis — izrunājat dažu vārdu, pie kam jums nav ne mazākās nojautas, ko tas īsti nozīmē. Tas liecina, cik maz jūs pazīstat vārda, kā domu izteikšanas līdzekļa dziļumu, spēku un varu. Tādēļ Es bieži esmu spiests jūs iepriekš darīt uzmanīgus uz atsevišķiem vārdiem, no kuriem sastāv kāds Bībelē minētais teikums, lai tā jūs pamazām ievadītu to izpratnē, jo kamēr jūs šo vārdu analīzi un tai atbilstošu izskaidrojumu nepazīstat un nevarat atrast, tikmēr par Bībeles vietu — arī par visvienkāršāko — īstu saprašanu nevar būt runa. Bībele ar visiem tanī esošiem gudrību dārgumiem tad paliek jums neatšifrējama un nesaprotama; labākā gadījumā, ja apmierinās ar paviršu burtisku saturu, tā dod vienam vai otram dzīves grūtos brīžos iepriecinājumu un mieru.

Tātad atgriezoties pie minētā Jāņa Evaņģēlija teikuma, vispirms atbildēsim uz jautājumu, kas ir lūgums, un tad pāriesim uz garīgo nozīmi, kā lūgums saprotams, ja tas tiek raidīts Man kā visu zinātajam Kungam un Radītājam.

Redziet, lūgums ir sauciens pēc palīdzības pie spēcīgāka jeb stiprāka, kad paša spēka nepietiek. Tā ir lūgšana pēc darbīgas palīdzības vai nu sev, vai kādai citai būtnei, kam vajadzīgs atbalsts vai palīdzība.

Ko liecina šī pielūgšana? — Tā liecina par paša nespēku; tā liek lūgt, jo pavēlēt nevar.

Ja nu lūdzējs kādam ko lūdz un pie tam atsaucas uz citiem labvēlīgiem vai sadraudzīgiem cilvēkiem un minot viņu vārdu vai ar attiecīgas personas pašas aizrunu pie trešā, spēcīgākā, grib darīt labvēlīgu iespaidu, — tas atkal liecina, ka lūdzējs, piesaucot tā vārdu, kurš arī trešajam ir dārgs un patīkams, cer viņu tā ātrāk pamudināt lūgto prasību izpildīt.

Tātad, ja jūs šo vienkāršo piezīmi apsvērsiet, jūs viegli sapratīsiet, kāpēc Es kā Jēzus Saviem mācekļiem ieteicu Manā vārdā lūgt Tēvu debesīs, un kāpēc Es viņiem iepriekš apsoliju, ka neviens viņu lūgums nepaliks neizpildīts. Ar to Es gribēju viņiem arvien atgādināt viņu pašu nespēku, viņiem likt pie sirds, ka viņi paši no sevis nekā nevar darīt, un pie tam gribēju arī viņu starpā uzturēt dzīvu Manu darbu un Manas dzīves piemiņu, jo viņi tikai tā — vairāk censdamies pēc garīgā — pasaulīgo novērtēs pēc tā īstās vērtības un tāpēc nekad nepārprātis.

Šī veida lūgšanai bija jāpanāk pastāvīga palāvības vairošanās pret Mani, kurš, lai gan vairs neesmu redzams, tomēr garīgi vienmēr esmu bijis pie viņiem. Tādēļ viņi arvien vairāk ticēja, ka Es esmu nācis no augšienes, un varēja arī citiem iedvest šo nesatricināmo ticību uz kādas augstākas būtnes kā Radītāja, Uzturētāja, Kunga un Tēva vadību.

Ka Man kā Dievam viņu lūgšanas nebija vajadzīgas un ka Es jau kopš mūžībām iepriekš zināju, kas viņiem bija vajadzīgs un kas bija viņu labā, tas pats par sevi saprotams. Viņu lūgumiem bija mērķis — viņos, kā cilvēkos vispār — modināt palāvību uz Mani kā augstāko būtni, ka Es neesmu tāds Dievs, kura lieluma priekšā necīgajam cilvēkam jādreb, bet ka Es — gan Dievs un augstāka būtne — kā mīlētājs Tēvs Saviem bērniem un radītājam būtnēm esmu pieejams un proti — ar pazemīgu tuvošanos ar sirsniņu lūgšanu, kuru var sadzirdēt tikai mīlētājs Tēvs, bet ne kāds stingrs tiesātājs Dievs.

Ka Es kā Jēzus piedāvājos aizlūgumam, ka Es teicu: “Ko jūs lūgsiet Manā vārdā, to jums Tēvs debesīs dos,” tas notika tādēļ, ka viņi Manas zemes dzīves laikā bija redzējuši un sapratuši Manu mīlestību,

Manu lēnprātību un pacietību ar citu kļūdām, un tā viņi varēja gūt aptuvenu priekšstatu par Tēvu, kurš tādām Dēlam kā Es kā Jēzus biju, visos apstākļos parādīja Savu mīlestību. Tikai tā nepieejamais Dievs Jehova kļuva viņiem pieejams, tikai tā viņi guva drosmi savu sirdi pacelt uz Mani, un tikai tā viņi nostiprinājās pašāvētibā, ka ja viņi lūgs Manā vārdā, vai lūdz, lai viņu lūgums tiktu dzirdēts, viņi vienmēr atradīs pie Manis dzirdīgas ausis.

Tādā veidā garīgā savienība, kas bija savienojusi Mani kā Jēzu agrāk no vienas puses ar viņiem un no otras puses ar Manu mīlestību jeb Tēvu, nekad netika iznīcināta. Tikai tā Mani mācekļi apmierināti izgāja pasaulē, mācīja un sludināja Manu Evaņģēliju, darīja brīnumus un upurēja pat savu dzīvību, jo viņu savienība ar Mani, kas nekad netika pārtraukta, viņus vienmēr no materiālās pasaules attālināja un pacēla garīgajā.

Tā viņi deva piemēru par ticības varu, par lūgšanas varu, kad šī lūgšana, nākdama no šķīstas sirds un prasīdama tikai garīgo, paceļas pie Manis un Man pateicas par labdarību, kuru Es saviem bērniem arī tad nebūtu atrāvis, ja viņi pēc tās nebūtu lūguši.

Tā tad redziet, Mani bērni, kas slēpjas aiz vārda “lūgšana,” cik liela ir tā nozīme, cik liels ir lūdzējai sirdij pieļautais baudījums. Un kā materiālajā pasaules dzīvē lūdzējs bieži nododas saldām cerībām, ka lūgtais viņam tiks dots, un jau iepriekš bauda prieku, kas pastiprina pašāvētību tam, ko viņš ir lūdzis, palielina mīlestību pret viņu, — tāpat garīgā ziņā tuvošanās Man kā visa radītā Tēvam ir vienīgais iepriecinājums un vienīgais apmierinājums, ka taisns, visu ar mīlestību aptvērējs Dievs katrā ziņā vēlas tikai taisnīgo un labo un katru lūgumu, ja tas ir taisns, arī noteikti izpildīs.

Tā iespējama pastāvīga savienība starp radījumu un Radītāju. Tā nav dibināta uz bailēm, uz verdziskas zemošanās kāda visvarena, dusmīga un stingra tiesātāja Dieva troņa priekšā, nē, tā ir dibināta uz uzticības, uz mīlestības, kāda ir nepilngadīgam bērnam pret savu vareno aizstāvi, pret savu tēvu.

Tā ir mīlestība un ne bailes, kas sirdi uztur augstākā pacilātībā un, tai priecīgi pukstot, to vērs pretim nekad nemainīgajam visas radības Tēvam. Tā ir jaukāka saite, kas dabā var būt — bērna un Tēva mīlestības saite, kuras dēļ visa radība radīta, uzturēta un tiek darīta pilnīga, un tikai šī saite var būt tā, kas atbilst garam kā Man, un kas cilvēkam jeb radītai būtnei piešķir viņas garīgo cēlumu.

Tādēļ, Mani bērni, saprotiet, ko nozīmē “lūgt,” ko nozīmē “Dievu lūgt,” ko nozīmē griezties pie Manis Jēzus vārdā, jo vārds “Jēzus” ieslēdz sevī Manu lielāko aktu, Manu lielāko darbu, Manu lielāko upuri, kuru Es nesu jūsu un visu garu labā.

Pieminot Manu lēnprātību, jūs nevarat būt lepni, piemēnot Manu mīlestību, jūs nevarat ienīst, un piemēnot Manu upuri jūs nevarat būt savtīgi, bet piesaucot Manu zemes vārdu, jums jācenšas pēc visiem tiem tikumiem, kurus Es reiz personīgi Savas zemes dzīves laikā ievēroju.

Man raidītajai lūgšanai tā tad jūs jāpaceļ pāri visam pasaulīgajam, jūs jāved Manā garīgajā valstībā, kurā Es lūdzējam labprāt dodu, kas garīgā ziņā viņam pašam vai viņa tuvākam nāk par labu.

Kad nu jūs arī zināt, ko nozīmē “lūgt,” kad jūs zināt, kurš jums jālūdz, tad vēl jāņem vērā otrs punkts: Ko jūs varat lūgt, lai vismaz šaurākā nozīmē varētu cerēt uz piepildījumu.

Šai otrajā punktā daudzi pa daļai kļūdās. Daudzi lūdz tikai tad, kad viņus vajadzība uz to spiež, un daudzi atkal tad, kad ir runa par pasaulīgiem labumiem vai citām nesvarīgām lietām.

No iepriekš teiktā redzams, kas patiesībā ir lūgums, un proti — lūgums Man. Pie tam jums arī jāatceras, kas Es bieži esmu teicis: “Mana valstība nav no šīs pasaules” un “Kas Mani grib pielūgt, tam jālūdz garā un patiesībā.”

Redziet, šie teicieni jums skaidri rāda, ka tur nav runa par pasaulīgām lietām, un ka tas liecina, ka no jūsu puses ir maz uzmanības un maz mīlestības, ja jūs Mani turat par kādu parastu tiesnesi vai monarhu, kam jāiesniedz tikai lūgumi un pie kura tad ar zināmu aizrunu cer vieglāk sasniegt savu mērķi.

Uzlūkojiet pasauli, cik daudz neprāta tur tiek no Manis prasīts. Cik daudzus iedomātus aizrunājamus piesauc, pie kam Manis lūdzēja labā jāaizrunā. Ja tikai cilvēki kaut drusku padomātu par savu izturēšanos, tad tiem par savu īsredzību būtu jākaunās un jāskatās, ka tie Dievu, Radītāju un bezgalības Kungu gribētu novilkēt lejā tukšās lietās cilvēciskajā pasaules dzīvē. Tie neapdomā, ka lielākā daļa ļaunumu un nelaimju rodas ne no Manis, bet galvenā kārtā no pašu cilvēku izturēšanās.

Ja Es cilvēkiem atļauju darīt, ko viņi grib, un viņi tad sev pievelk slimības un nelaimes gadījumus, no kuriem kā sekas tiem jāiegūst garīgais labums, kādēļ tad Man tas jāaizkavē, kas taisni cilvēkiem nāk par labu, kas kalpo viņu garīgajai labklājībai? Es varu veicināt tikai garīgo attīstību, bet ne katra atsevišķā laicīgo labklājību kā viņa zemes dzīves galveno mērķi. Kā Es varētu Saviem bērniem pieļaut to, kas

viņiem kaitētu?

Īsredzīgie, lētticīgie cilvēki! Jūs Man bieži esat bērni, kas ar varu savas rokas grib bāzt uguni, tāpēc, ka viņi vēl nav piedzīvojuši, ka uguns ne tikai spīd, bet arī dedzina.

Ir neizpētījami, un bieži taisni tur, kur jums līst sāpju asaru straumes, Mani gari un eņģeļi svin prieka svētkus.

Paļāvība Maniem arvien labajiem nodomiem bija tā, ko Es reiz ieteicu Saviem mācekļiem. Šo pašu paļāvību Es gribētu modināt arī jūsos, jo bez paļāvības jūs nevarat neviena soļa iet uz priekšu, bez tās jums būtu jāizmirst par savu likteni un jūs varētu nokļūt pat līdz Dieva noliegšanai. Paļāvība ir tā, kas jūs no dzīves labirinta droši ievēd milētāja Tēva rokās, kurš bieži taisni tur, kur Viņš jums likās vistālāk esam, bija vistuvāk.

Lūdziet, bet neprasiet Man nekā neiespējama, nekā pasaulīga. Gars esat jūs, un gars esmu Es. Es nevaru spriest citādi, kā garīga būtne, un arī jums jāpierod jau savas šīs dzīves laikā garīgo sevī stādīt augstāk nekā pasaulīgi materiālo.

Tād arī uz jums attiecas tas, ko Es reiz teicu Saviem mācekļiem: “Ko jūs lūgsiet Manā vārdā, tas jums tiks dots.” Par to jūs varat būt droši, sevišķi Es pats jums to šeit atkārtodams apsolu. — Āmen.
— 19.3.1872

25. IEPRIECINĀTĀJA APSOLĪJUMS

6. SVĒTDIENĀ PĒC LIELDIENĀM JEB PAKALAUŠĪŠANAS SVĒTDIENĀ

“Bet kad atnāks Iepriecinātājs, ko es sūtīšu no Tēva, patiesības Gars, kas no Tēva iziet, Viņš dos jums liecību par mani.” — Jāņa ev. 15:26

“Bet es jums saku patiesību: tas jums par labu, ka es aizieju, jo, ja es neaizietu, Iepriecinātājs nenāktu pie jums; bet ja aiziešu, es sūtīšu Viņu pie jums.” — Jāņa ev. 16:7

ŠIS PANTS ATRODAS DIVĀS JĀŅA evaņģēlija nodaļās, un proti — pirmajā kā apsolījums, ka Es Saviem atstātajiem mācekļiem sūtīšu Iepriecinātāju, patiesības garu, kas viņiem rādīs, ka viss bija paties un pareizs, ko Es viņiem mācīju, — un otrā nodaļā tas ir kā norādījums, ka Mana aiziešana bija vajadzīga, lai apstiprinātu to, ko Es viņiem biju teicis par Sevi un Savu dievišķo sūtību, jo šinī otrajā nodaļā teikts: “ja es neaizietu, Iepriecinātājs nenāktu pie jums.” Ar to Es viņiem pierādīju, ka Mana aiziešana pie “Tēva” — kā Es tad izteicos — bija nepieciešama pa daļai kā Manas misijas nobeigums, pa daļai kā viņu misijas sākums pēc Maniem plāniem, ko Es biju sastādījis cilvēku glābšanai.

Ja meistars atstāj savus audzēkņus, kamēr tie vēl nav pilnīgi gatavi, lai arī bez viņa varētu turpināt mācības kursu, tad viņš parasti ieeļ vietnieku, kurš veic tālāko, kas vajadzīgs kursa pilnīgai nobeigšanai. Tā darīju arī Es.

Mana misija zemes virsū jeb Mana kavēšanās Manu mācekļu vidū tikai tik ilgi nesa labumu, kamēr viņi nebija pilnīgi iesvētīti Manā mācībā. Mana esamība uz jūsu zemes Man bija jānoslēdz vispirms ar lielāko pazemības un mīlestības darbu, kas bija Manas mācības praktiskā daļa. Man bija Saviem mācekļiem ar darbiem jārāda, kādu upuri Mana mācība un tās turēšana prasa, un viņiem, tā sakot, ejot pa priekšu, ar mūžīgu piemēru jārāda, ko Maniem īstajiem mācekļiem arī jābūt spējīgiem panest, t.i., atdot pat savu dzīvību par savu ticību, kāds liktenis arī vēlāk daudziem no viņiem bija. Man bija viņiem arī jāpierāda, un proti — ar Savu augšāmcelšanos, cik maz nāvei bija varas pār Mani. Bet lai viņi starplaiķā līdz manai debessbraukšanai jeb līdz tam, kad Es atgriezos Savā valstībā, — lai viņi pēc stiprā sitiena, ko viņiem deva Manas redzamās personas prombūtne, īsti varētu apmierināties, tad Mans — kā Meistara un Skolotāja — augstākais pienākums bija viņiem dot lielā zaudējuma aizstājēju. Tā Es viņiem apsolīju Iepriecinātāju, kuru viņi tanī brīdī, kad Es viņiem to teicu, kā arī vēlāk, kad Es to atkārtāju, drīzāk iedomājās kā kādu personību, nekā kā spēku.

Kad Es viņiem teicu šos vārdus un vēl citus, viņi bija vēl par daudz pasaulīgi cilvēki; viņi Manu vārdu garīgo nozīmi, jā, Manus pēdējos un dziļākos šķiršanās vārdus garīgajā nozīmē nevarēja saprast. Tādēļ Es viņiem arī teicu: “Man būtu jums vēl daudz kas jāsaka, bet jūs to nevarat panest,” kas citiem vārdiem gribēja teikt: “Es nevaru jums garīgo pārvērst pasaulīgos jēdzienos. Jūs esat gan ticīgi, bet vēl nepilngadīgi bērni, un pār jums vēl jānāk pēdējai iesvētīšanai, kas jūs no bērniem nogatavos par vīriem, lai tad jūs būtu piemēroti no Manis dzirdēto novērtēt un citiem to dot tā, kā jūs to esat saņēmuši no Manis.”

Šis apēnojums caur Manu Garu darīja viņus par jaunatdzimušiem, jo Mans Gars izpildīja šo aktu kā garīgā šķiršanu no pasaulīgā. Prāta dzīve mitējās un sākās gara jeb sirds dzīve. Tā Mani mācekļi bija apbruņoti ar garīgo gribas spēku runāt un darboties, kā Mana mācība prasa, lai tā Manis iesāktajam pestīšanas darbam nodrošinātu mūžīgu pastāvību.

Kas toreiz notika ar Maniem mācekļiem, tas katru gadu simteni no jauna notiek ar atsevišķiem, Manis tam nolūkam izraudzītiem vīriem. Nekad nav trūcis tādu, kas, padevušies Man, pat savu dzīvību ir nodevuši par savu pārliecību. Vienmēr ir bijuši Manis cilvēcei tik dārgi samaksātās mācības atgādinātāji un atsvaidzinātāji. Viņi ir bijuši izraudzīti — visam tam neļaut noklūt aizmirstībā un vienmēr, neievērojot reliģijas rupjo nepareizo lietojumu, tomēr uzturēt īstās un patiesās ticības mācību.

Arī jūsu gadsimtā netrūkst tādu apgarotu vīru, un tagad, kur cilvēce grib vēl vairāk nogrimt pasaulīgajā, taisni tagad, kur tuvojas arī šī cilvēces pārbaudījumu perioda beigas, vairojas arī Manas patiesās mācības piekritēji, kuriem tā jāliek pirmie būvakmeņi Manas valstības dibināšanai, lai Es Savā atnāk-

šanā atrastu ticīgas sirdis, jo otru reizi Es nesludināšu kurlām ausīm, bet jau jābūt rīta blāzmas ausmai un Manis godātāju garīgajām acīm jābūt jau sagatavotām visu Manas mīlestības un Manas parādīšanās gaismu panest bez kautes.

Kā Es toreiz Saviem mācekļiem apsolīju iepriecinātāju, kuru Es viņiem sūtīšu, tā Es arī tagad ļauju katrā dievbijīgajā, Man nodotā sirdī ieplūst patiesam Iepriecinātājam, ko var dot tikai Mana mācība, tikai patiesā reliģija un patiesā ticības atziņa, kas iegūstama no Maniem vārdiem.

Tagad patiesais iepriecinātājs ir likts pašā cilvēkā. Tas rodas tikai pareizi sekojot Maniem abiem mīlestības baušļiem, kad tie ir garīgi pareizi uztverti un kad šinī nozīmē arī pēc tiem dzīvo.

Lai Savu darbu paātrinātu, Es jau kopš vairākiem gadiem, kā arī agrākos laikos, esmu pielaidis tiešos vēstījumos izskaidrot visu to, kas cilvēkiem, kā Mani mācekļi reiz teica, bija par stipru jeb par nesaprotamu. — Tagad, kad Mani vēstījumi tik bagātīgi plūst, Es patiesībā esmu jau nonācis uz jūsu zemes, mācu un vadu Savus bērnus īstenībā kā toreiz. Trūkst tikai Manas redzamās parādīšanās, kas, ja tā būtu tagad iespējama, šaubīgos piespiestu ticēt, kas būtu pretēji cilvēka brīvībai.

Tagad Es atkal ieraugu Savus mācekļus, kuriem jāsēj Manas mīlestības mācības zelta sēkla; bet tagad Man vairs nav viņi jāvadā tā, kā toreiz. Tanī laikā Man bija jālieto citi līdzekļi. Man bija pašam jānāk un jāpierāda viņiem Dieva esamība ar Saviem vārdiem un Saviem darbiem. Tagad šie varas līdzekļi vairs nav vajadzīgi, jo zinātne ar saviem atklājumiem Manas pasaules radības lietās ir ar garu un sirdi vērotājam atvērusi diezgan ceļu atrast Mani visur un atzīt Manu patieso esamību.

Paralēli ticības mācībai mūsu dienās iet pārliecības mācība. Tikai tāds, kas tiešām grib būt akls, noliegs Dieva esamību, kura tomēr tiešām pastāv visos radības stūros un kaktos, lejā un augšā, jā, pat cilvēka pašā sirdī, neievērojot visus pretējos pierādījumus. Tikai tāds cilvēks noliegs, ka ir Dievs, likumdevējs un — ka atstātais darbs, jūsu Bībele, jums to māca — arī mīlētājs Tēvs, kurš, neievērojot visus maldus un visāda iedomājama veida izlaidību, vienmēr atmaksas vietā dod piedošanu, vienmēr stingras tiesas vietā rāda pacietību un vienmēr grib izplatīt dzīvību un ne nāvi, proti — garīgo.

Taisni tāpēc jums arī tagad ir likts sirdī Iepriecinātājs, un jūs esat sava prieka un miera kungi. Man jums tas vairs nav jāsūta, jo jūs jau esat to no Manis saņēmuši. Bet tagad jums saņemtais vārdos un darbos jāizpilda, jo tikai ar to jūs rādāt, ka esat Mani bērni, Mani tagadējā laika mācekļi.

Nonodarbojieties ar nekārtībām reliģijas lietās, kas tagad visur rodas. Tās gan ir modinātāji, taču to piekritējiem agri vai vēl tomēr trūks galvenā faktora, Iepriecinātāja, ko Es toreiz apsolīju tikai tiem, kas bija Mani patiesie mācekļi un kuriem arī jums tagad visās lietās jāseko.

Var tikt uzceltas vēl daudzas reliģijas mācības ēkas; kas neatgriežas Manā vienkāršajā namā, kurā valda tikai mīlestība, gudrības vadīta, tam grūtos brīžos visur trūks Iepriecinātāja, jo tam trūkst blakus patiesai ticībai patiesās pārliecības, tam trūkst Patiesības Gara, ko Es reiz Saviem mācekļiem apsolīju un arī sūtīju un kas kļūs par daļu arī katram, kas Mani garā un patiesībā aptver un garā un patiesībā pēc Manas mācības arī dzīvo.

Patiesība, kā Es jums nesen pierādīju, ir tikai viena. Kas tai nenododas, tas savu namu ir cēlis uz smiltīm. Ja nu nāk lielās pasaulīgās un garīgās vētras, kas ceļas un kam jāceļas, lai šķīstītu dvēseles uz šīs zemes, tad tāds nams, celts uz nepastāvīgām zinātnes vai prāta smiltīm, ar visu savu pamatu pazudīs bez pēdām, it kā tā nekad nebūtu bijis. Tikai tā ēka pastāvēs par spīti visām vētrām un izrādīsies kā vienīgā patiesība, kā vienīgā stiprā pamata būve, kas ir celta uz Mana vārda, uz Dieva un visa Universa Radītāja vārda, jo tas, ko Dievs ir runājis un ar tādiem upuriem visai Savai garu valstij arī ar darbiem pierādījis, kā Es uz jūsu zemes, — tas nevar krāpt, tas nevar vilt. Pieviltie ir tikai tie, kuri visiem redzamās un neredzamās dabas atgādinājumiem un aicinājumiem tišām aizlēdz savas ausis, meklē iepriecinātāju savā prāta dzīvē, kamēr tas atrodams tikai sirdī.

Tādēļ apdomājiet vārdus, kuri ir šeit 15., 16., un 17. nodaļā un kurus Es reiz teicu Saviem mācekļiem. Tie ir svarīgākie, nozīmīgākie un dziļākie, jo tie bija jūsu Tēva šķiršanās vārdi, kurš, pirms Viņam bija jāpilda pēdējais mīlestības akts, lika vēl vienu, un proti — nobeiguma akmeni savai garīgajai ēkai, kuru Viņš atstāja uz zemes, kuras nozīme sniedzas tālu pāri tiem un arī tagadējiem laikiem.

Tas, ko Es apsolīju Saviem mācekļiem kā "Iepriecinātāju," ko Es viņiem sūtīšu, bija jau šinīs mana mīluļa Jāņa uzrakstītajos vārdos. Mani mācekļi tos nesaprata, bet jūs, kas jau tagad esat iemācīti un sagatavoti Manu mācību aptvert un saprast tā, kā Es pats to gribu redzēt saprastu un izpildītu, — jūs varat šinīs atstātajos vārdos atrast Iepriecinātāju, kas jūs var apgaismot, pacelt un darīt stiprus pret visu, kas nāks, kā reiz Mans Gars arī mācekļus stiprināja, lai viņi savu likteni varētu panest ar viņu misijai pienā-

cīgo dvēseles spēku.

Jums nav jāpiedzīvo tādi rūgti brīži kā reiz Maniem mācekļiem viņu amatā, bet toties vairāk jums jācinās ar pasauli, ar tās patīkamību, ar saviem līdzcilvēkiem, kuri vairumā iet nevis to ceļu, ko jūs ejat, bet taisni pretējo.

Jums ies tā, kā Es Saviem mācekļiem pravietoju, teikdams: “Pasaule jūs ienīdīs, tādēļ, ka jūs neesat no tās,” t.i., tādēļ, ka jūs nododaties citiem pamatlikumiem, citiem principiem, nekā cilvēku vairākums; bet taisni še jums ir vistuvāk Iepriecinātājs, kurš jums par šo īso pārbaudījuma dzīvi dod pretim garāku, lielāku, jā, mūžīgu prieku kā algu par uzticīgu palikšanu pie jūsu Tēva, jūsu Jēzus, reiz teiktā vārda, kurš atdeva Savu zemes dzīvi, lai zemes radījumus glābtu no garīgas bojāejas.

Tādēļ, lai arī jums labākais iepriecinātājs ir tas, ko Es katram pēc viņa labajiem darbiem lieku sirdī, labākais atalgojums un labākais apmierinājums: ka esat sekojuši Manām mācībām, Maniem vārdiem, kuri beidzot tomēr, neievērojot visu pasaules spožumu un visu pasaules varu, cīnītājiem paliks kā glābēji pilāri lielajā pasaules notikumu okeānā.

Tādēļ neatstājiet Iepriecinātāju savā sirdī, un Tas, kas šo Iepriecinātāju jūsu sirdī licis, arī jūs neatstās. To jums nodrošina Tas, kurš jums jau ir devis tik daudz debesu maizes, tik daudz garīgas svētības un tik daudz patiesa iepriecinājuma izlējis pār jūsu galvām. — Āmen. — 20.3.1872

26. KUNGS UN VIŅA BĒRNI

VASARSVĒTKOS

“Jēzus atbildēja viņam, sacīdams: Ja kas mani mīl, tas manus vārdus pildīs, un mans Tēvs viņu mīlēs, un Mēs nāksim pie tā un ņemsim mājvietu viņā.” — Jāņa ev. 14:23

ŠĪ PANTA IZSKAIDROJUMAM PIETIEK AR dažiem vārdiem, jo ir pilnīgi dabiski, ja kāds pēc otra tiecas un tas vēl pie tam ir augstāks un gudrāks, tad pirmais darīs visu iespējamo, lai iegūtu augstākā drauga jeb kunga ievēribu un mīlestību. Viņš mēģinās ar darbiem pierādīt, ka šai tieksmei un mīlestībai tikai tad var būt labs iznākums, ja stingri rikojas pēc augstāk esošā drauga jeb skolotāja mācībām un padomiem. Ja tas ir tā, tad viena tieksme tiek atbildēta ar otra mīlestību, un ar to tiek radīta garīga vienprātība, kā pie saderībā dzīvojošiem ģimenes locekļiem, kuri dzīvo zem viena jumta.

Apmēram tāda nozīme ir šiem vārdiem, kurus Es kādreiz teicu Saviem mācekļiem un kuri bija atgādinājums arī pēc Manas aiziešanas, kad nekāds redzams iespaids ar Maniem vārdiem un darbiem vairs nebija iespējams, — palikt uz šī reiz iesāktā ceļa un no mīlestības pret Mani Manu vārdu turēt un pēc tā dzīvot. Es teicu to iepriekš Saviem mācekļiem ar gudru ziņu, jo Es zināju, kādiem kārdinājumiem un pasaules iespaidiem viņi ies pretī, pildot savu uzdevumu.

Taisni tādēļ Es darīju viņus uzmanīgus arī uz vienu lietu, ko viņi vēl nekad nebija aptvēruši, proti — ka Es un Tēvs esam viens un ka tas, kurš redzēja Mani, bija redzējis arī Tēvu, jo — kā Es esmu minējis jau kādā agrākā teksta izskaidrojumā — viņi vēl arvien domāja pārāk cilvēciski. Garīgu pasauli, garīgu iespaidu un garīgu augstāku būtni, kāda esmu Es, miesas tērpā viņi nevarēja iedomāties. Dažreiz viņi gan domāja, ka tagad viņi šo jēdzienu uztvēruši pilnīgi pareizi, bet šis noskaņojums viņiem nepalika. Un kad draudēja briesmas to pavisam zaudēt, tad Man bija tas atkal jāatsvaidzina un atkal viņu sirdīs jādara dzīvs, sevišķi tanī laikā, kad tuvojās pēdējie mirkli, kuri Man bija rūgtākie un arī viņiem deva lielākos sitienus, jo viņi to, ko nekad nebija turējuši par iespējamu, tagad redzēja norisināties savu acu priekšā.

Tādēļ Es viņiem apsolīju Iepriecinātāju un domu par Manas redzamās personas zaudēšanu darīju cik vien iespējams viegli panesamu.

Ko Es tur teicu saviem mācekļiem un kam bija iespaids tikai speciāli uz viņiem, tas attiecas arī uz turpmākiem laikiem — visiem tiem, kuri tāpat uzsākuši pareizo ticības un mīlestības ceļu, jo visi cilvēki, kuri patiesi grib Mani mīlēt, to apstiprina, turēdami Manus vārdus jeb tiem sekodami.

Sekošana Maniem vārdiem, pierādījums ar darbiem ir pirmais pamata akmens, vai cilvēki nopietni grib Man sekot pazemības un pašaieliedzības ceļā, ko Es pats esmu pirmais gājis, bez tam tie, visas materiālās pasaules nepatikšanas atstādami aiz sevis, savu skatu vērs tikai uz garīgo, mūžīgo pasauli.

Ir daudzi šajā pasaulē, kuri vārdus “Mani mīlēt” nemaz nesaprot vai gribētu tos izskaidrot tā, kā tas viņiem ir patikami; bet ar tiem Es neesmu. Es neņemšu un nevaru, ne kā Dēls, ne kā Tēvs, viņu sirdīs ņemt mājvietu, jo viņos lielākā vieta ir ierādīta pasaulīgajām rūpēm, un viņi par Mani un Manu mācību domā tikai tad, kad kāda baznīcas svinamā diena vai rūgti piedzīvojumi, un nelaimes gadījumi viņiem atgādina, ka blakus materiālajai pasaulei ir garīgā un blakus tām ir abu pasaulu Valdītājs, Uzturētājs un Vadītājs, kas, neievērojot nolaidību no cilvēku puses, ļaujas atrasties kā Tēvs, un proti — kā Mīlētājs Tēvs.

Tādiem cilvēkiem, kuri tikai vajadzības gadījumā, blakus pasaulīgajām darīšanām, ļauj Man atnākt, — tādiem Es, protams, nevaru pildīt apsolījumu mājot viņu sirdīs, jo viņi Mani nemeklē ar tādu mīlestību, kādai jābūt uz Mani. Viņiem ir tikai viena veida patikšana attieksmē pret Manu mācību un Manu personu — bez tam viņi vēl šaubās, vai tā eksistē, — jo Es un Mans vārds viņiem iesaka tikai labu vēlas tikai labu, tas ir, garīgi ņemot. Bet pilnīgi Man nodoties, Man un Maniem likumiem visu upurēt, tiktāl viņi negrib savu mīlestību izplatīt, jo tad viņiem būtu jāatsakās no daudziem pasaulīgiem iepriecinājumiem un baudām, kas pēc viņu domām nav iespējams, ja reiz šinī pasaulē ir, un — kā viņi atvainojas — ar to jādzīvo.

Šiem cilvēkiem — un tādi ir miljoni — jānoiet tāls skarbu piedzīvojumu ceļš, kamēr tie nonāks pie atziņas, ka tikai šāda veida mīlināšanās ar Mani nedod nekādu labumu un tai nav nekādas vērtības, bet

gan vai nu pilnīgi Man jānododas, vai pretējā gadījumā, jākrīt pasaules rokās.

Visur viņi meklēs mieru un prieku, visu apsūdzēs, Mani, dabu, apstākļus jeb likteni, kā viņi to sauks, bet sevi pašus viņi nekad negribēs atzīt par savas nelaimes cēloni. Tāds būs viņu liktenis: viņiem nevarēs nākt nekāds iepriecinājums, nekāds apmierinājums, jo viņi paši neaptver, ka miers nenāk no ārienes, bet no iekšienes jārada miers ar ārējo pasauli.

Šeit jūs redzat lielo pašnāvību avotu kā apnikuma sekas, jo tas, ko vēlas, nav sasniedzams. Tas ir arī pierādījums cik maz tādās sirīs ir no reliģijas jeb mūžīgās, garīgās dzīves jēdziena, kur atmaksā par labo un ļauno, un sagaida no šejienes aizgājušo, turklāt viņš tiek nolikts tādos stāvokļos, kuros viņam, sevi norobežojoties, viss ļaunais un nepatīcīgais savā iekšienē jāiznīcina, iekams garu valstī var nokļūt labākā stāvoklī.

Šādu cilvēku starpā, protams, tiem, kuri tiešām Man dzīvo, Man seko un ar darbiem grib Man pierādīt, ka Mani mīlē, — uz priekšu iešana ir ievērojami apgrūtināta, jo viņiem jācinās ar vairākuma domām un — kā reiz Maniem mācekļiem — par svētības izplatīšanu jāsaņem naids un zaimi.

Bet taisni šī cīņa pret vareno materiālās pasaules traumi, kas arī Maniem mācekļiem bija jāizcīnā, ir vajadzīga, lai kļūtu par Manu bērnu, jo ja nebūtu Dieva, augstākas būtnes, kas jūs grib audzināt par Saviem bērniem, tad pēc cilvēciskiem jēdzieniem un prasībām jau pietiktu, ka jūs dzīvojat tā, kā dzīvo cilvēku vairums, t.i., ka jūs Man dotu tikai godu, ka esmu jums devis labākās mācības, bet jums būtu atļauts, kā un kad jūs tās gribat savienot ar savām pasaulīgajām vajadzībām.

Bet tā Es to neesmu domājis, kad Es jau toreiz Saviem mācekļiem teicu: “Kas Mani mīl, tas turēs Manu vārdu” un kā Es vēl tagad jums atkal uzsaucu: “Kas Mani mīl, tam tas ar darbiem jāpierāda.”

Kā Manu mācekļu priekšā tanī laikā bija vai nu pagāni vai neticīgie un fanātiskie burta kalpi un ierobežoti ceremoniju jājēji, no kuriem pirmie nemaz netic, jo tas viņiem ir izdevīgāk, un otrie iedomājas, ka ievērodami reliģijas kultu, tie ir darījuši visu, ko ir Man parādā.

Kā Ea reiz apsolīju Saviem mācekļiem sūtīt iepriecinātāju, kas viņus vadīs, kad viņi visur sastapsies ar grūtībām un kavēkļiem, tā ies arī tiem, kuri grib patiesā nozīmē Mani mīlēt un Manu vārdu turēt.

Ja tas nebūtu Dieva un Radītāja apsolījums, kas visu izciesto bagātīgi atlīdzina, tad būtu atvainojams, ka pat dedzīgākie savā misijā šaubītos un zaudētu cerību kaut tikai cilvēces mazāko daļu glābt no piln igras bojāejas. Bet tā kā Man kā Radītājam, Kungam un Tēvam ir rokā visas pasaules groži, tas Es arī — kā Es reiz apsolīju Saviem mācekļiem, mājōšu pie tiem, kas Mani mīl un Manu vārdu tur, t.i., Es būšu viņiem padoma devējs un vadonis. Es vadišu viņiem ceļā gatavas dvēseles, kuras ir ātrāk pieejamas un ar stipriem sitieniem ir darītas mīkstas, kuras ir maksājušas pasaules nepastāvību — lai gan vajadzības spiestas — pēc tik daudziem rūgtumiem ilgojas pēc kaut kā labāka.

Es Savus tagadējos mācekļus arī vairāk stiprināšu ticībā un stiprā pašāvērbībā Manai vadībai, Es, mājōdams viņu sirdīs, aizstāšu viņiem visu to, kas viņiem Manis un Manas mācības dēļ jācieš, lai viņi visu cilvēcisko kāriību virpulī paturētu skaidru skatu un neizlaistu no acīm sava uzdevuma mērķi. Tādēļ sekojiet neapnikuši Maniem vārdiem un Manai mācībai.

Vai jūs zināt, kādēļ Es pats tagad caur Saviem kalpiem un rakstītājiem daru jums zināmu Savu grību? — Jūs domājat, ka to zināt, un tomēr to nezināt. Bet lai jūs arī to saprastu, tad ziniet:

Iemesls, kādēļ jau kopš vairākiem gadiem Mani tiešie vēstījumi plūst bagātīgāk nekā agrākos laikos un kādēļ Es jums doodu tik daudz debesu maizes, kā tas nekad kopš Manas zemes dzīves nav noticis, ir tas, ka taisni tagad tuvojas laiks, kad pasaule sasniegs savu kulminācijas punktu maldos un atkāpjoties no Maniem pirmatnējiem Radības mērķiem. Lai nu — un tas sevišķi noteic Manu atnākšanu — visiem cilvēkiem nebūtu jāiet bojā, tad Es esmu nolēmis, ka tagad atsevišķiem cilvēkiem, kā reiz Maniem mācekļiem, Mans vārds un Mana mācība jāsaņem nevilto, neizplīvurota kā praviešos, bet tik skaidra un saprotama, kā to Mani mācekļi mācīja ļaudīm.

Tad šīs mācības izplatīšana bija grūtāka; bet tagad, pateicoties jūsu atradumiem grāmatu iespēšanā, Manas mācības izplatīšana ir daudz vieglāka un tādēļ arī daudzpusīgāka, lai visur, kur valda pasaules varas tumsa, iespīestos Manas mūžīgās mīlestības un žēlastības gaismas spīdums.

Es tagad gribu neticīgajiem atvērt acis un Manas Bībeles burta tulkotājiem izskaidrot īsto nozīmi, lai tad neviens nevarētu atvainoties, ka viņš par to nekā nebija zinājis, un ar atrunāšanos Mani apvainot, lai gan vainīgs ir tikai viņš pats.

Tātad lai šos ar vairāk kā septiņiem zīmogiem slēgtos evaņģēlijus atvērtu un caur šīm grāmatām sagatavotu ceļu pie Manis un Manām debesīm, Es jums sūtu šos izskaidrojumus. Bet tie — lai dotu la-

bumu — nav tikai jālasa, bet jāievēro dzīvē, lai miers, prieks un iepriecinājums būtu pilnā mērā tiem, kuri ir sprauduši par mērķi kļūt Mani bērni. — Āmen. — 24.3.1872

27. KUNGA ŠKIRŠANĀS

VASARSVĒTKU ATSVĒTĒ JEB TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” — Mateja ev. 28:18–20

ŠOS VĀRDUS ES TEICU SAVIEM mācekļiem, kad Es pēc Savas augšāmcelšanās no nāves viņiem parādījos uz kāda kalna Galilejā. Tie bija vārdi, kurus runāja nevis Jēzus, galdnieka dēls no Nācāretes Saviem skolēniem, bet vārdi, kurus runāja Dievs un visa radītā Kungs Saviem bērniem un vienīgiem Viņa mācības godātājiem un ticīgajiem, jo ar Krusta nāvi Mana zemes dzīve uz jūsu zemes bija pabeigta un ar Manu augšāmcelšanos bija apstiprināta Mana dievišķība.

Jau kādā citā izdevīgā gadījumā Es teicu Saviem mācekļiem, ka Es, Tēvs un Dēls debesīs esam viens un ka tas, kas redz Mani, redz arī Tēvu, bet pilnīgi patverami šie vārdi Maniem mācekļiem tomēr nebija, jo viņi Mani atzina par cilvēku, kas gan apbalvot ar lielāku gribas spēku nekā citi, bet savā sirdī taču nesa citu sava Dieva tēlu, nekā to, ko varētu iedomāties identisku, sakrītam ar Manu personību.

Pēc Manas augšāmcelšanās — pēc cilvēciskā jēdziena neparasta akta — viņu doma par Manu dievišķību kāpa jau drusku augstāk, bet tikai debessbraukšanas dienā tā sasniedza savu kulminācijas punktu, kur viņi Mani atzina par to, ko Es viņiem bieži biju teicis.

Šiem nedaudzajiem teksta vārdiem Man jāpievieno šīs piezīmes, lai jums būtu labāk saprotamas Manu mācekļu attiecības pret Mani tanī laikā un lai jūs mācītos vieglāk ieskatīt šo tekstu izlietošanu arī attiecībā uz sevi un tagadējo un nākošo laiku.

Kā tad Mani mācekļi pēc Manas guldišanas kapā maldijās apkārt atstāti, nemierīgi un sēroja par sava Vadoņa zaudēšanu, jā, pat sāka šaubīties par visu teikto, redzēto un darīto — pat par Manu dievišķo būtību, tāpat tagadējā cilvēce — ticīga vai neticīga — visā visumā atrodas šaubās, vai tai kaut kam jātic, ko tā tic, vai viss jāatmet.

Mani mācekļi arī nebija visi vienādi stipri, viņiem nebija visiem vienāda dedzība par Manu mācību, visi nebija par Manu dievišķību pārliecināti; tāpēc Man dažreiz — pat pēc Savas augšāmcelšanās — bija jāķeras pie ārkārtējiem līdzekļiem, kā varētu darīties zināms, lai arī vājos pilnīgi pārliecinātu, ka Es esmu tas, par kādu Es teicos Sevi esam un ka Mani vārdi, kā Mana mācība, domāti ne tikai viņiem vien, bet visai pasaulei, visai garu valstij un mūžībai.

Kā bija tad, tāpat ir arī tagad. Arī tagad Man ar spēcīgākām darbībām pasaulīgajā juceklī uz jūsu zemes lodes jāmodina iemigušos, pusnomodā esošie jāstiprina un nomodā esošie jāargā, lai šaubas un prātošana nekavētu izsētās sēklas dīgšanu.

Redziet, ja Es šodien parādītos atkal redzams jūsu pasaulē, vai jūs domājat, ka bez tālākiem pierādījumiem Mani turētu par to, kas Es patiesībā esmu? Nē, apšaubītāju, noliedzēju, vajātāju un nīdēju būtu diezgan. Un kā tanī laikā augstie priesteri romiešu kareivjiem samaksāja, lai viņi teiktu, ka Mans liķis nozagts, tā arī Manā atnākšanā prātnieki, mācītie un priesteri piedēvēs visu, lai cilvēci pārliecinātu par pretējo tam, ko Es cilvēkiem teikšu.

Nedomājiet, ka šie daudzie cilvēki, kuri tagad godā Man celtos altārus un baznīcas, tik ātri uzticēsies domai, ka Es atkal esmu atnācis, kad tie dzirdēs par Manu pirmo uzstāšanos un ka Mani vārdi adresēti tiem.

Tanī laikā, kad ar elementāriem notikumiem un brīnumiem jūdi būtu gan varējuši pārliecināties, ka Tas, kuru viņi palīdzēja sist krustā, bija kaut kas cits nekā parasts cilvēks, — pēc Savas augšāmcelšanās Es tomēr nevarēju parādīties visai jūdu tautai, bet tikai Saviem mācekļiem, un tikai tiem nedaudziem, kuri patiesi Man ticēja, Es varētu dot tiešu pierādījumu, ka vārdi, ko Es bieži skaidri, bieži tēlos viņiem esmu teicis un kuros bija runa par Manu nāves uzvarēšanu un par Manu augšāmcelšanos, bija patiesi.

Tāpat kā tanī laikā, notiks arī tagad. Tikai mazam Manu īsto mācekļu pulciņam sākumā kļūs par daļu tas, kas tie Mani kā atkal atgriezušos Jēzu, bet arī kā Dievu, Kungu un visa nebeidzamā Radītāju

varēs panest. Viņiem Es parādīšos un viņiem, kā reiz Saviem mācekļiem uz kalna Galijejā, tad uzsaukšu: “Man ir dota visa vara debesīs un zemes virsū. Ejiet, māciet tautas un kristijiet tās, t.i., iesvētījiet visus šinī mācībā dievišķās trīsvienības vārdā: Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. Bet māciet viņus arī turēt, t.i. darbos izpildīt to, ko jūs paši esat atzinuši par patiesu, un esiet droši, ka Es būšu pie jums — kā sākumā, tā arvien visā mūžībā. Āmen.”

Tā atskanēs sauciens mazajam pulciņam, kuru Es esmu izraudzījis Sava dievišķā vārda tālākai izplatīšanai, kuru Es reiz kā cilvēks esmu un apzīmogojis Savām asinīm. Tā notiks tas, ka arī šiem jaunizraudzītajiem, kā reiz Maniem mācekļiem, kā atdzimušiem Es došu visu varu, lai viņi savus vārdus var apliecināt darbiem un Man līdzināt ceļu, lai Es tad sastaptu tikai Man pievērstas, bet ne atsvešinātas sirdis.

Arī tagad Mana atnākšana jau ir ievadīta, pie kam Es, ja arī ne redzams, tomēr garīgi jau iedarbojos, lai izveidotu Sev zināmu skaitu mācekļu, kuriem jālīdzina ceļš. Un kas tanī laikā bija Manu mācekļu uzdevums, kas Maniem izraudzītajiem toreiz Manā redzamajā atnākšanā tika uzdots, tas Maniem tagadējiem piekritējiem jāveic garīgi. Arī viņiem, kā arī jums visiem Es uzsaucu: “Man ir dota visa vara debesīs un zemes virsū. Nešaubieties par Manu mīlestību, par Manu mācību un Manu apsolījumu, ko Es cilvēcei un līdz ar to arī jums esmu devis, jo Es esmu, biju un vienmēr būšu Kungs, kas Savus bērnus apsargās, vadīs un par viņu pastāvību reiz arī algos.

Man ir dota visa vara, Man visam jāklausa, no Manis viss izgājis, un pie Manis atkal visam jāatgriežas. Sējiet Manu sēklu sirdīs, kuras rāda labu zemi šādiem augļiem. Vairojiet Manu piekritēju skaitu, iesvētījiet viņus Manu divu mīlestības baušļu istā izpratnē, lai viņi varētu atšķirt patieso no nepatiesā un turētos pretim maldu mācībām. Man ir dota vara ar maigāko mīlestības mācību cietākās, apcietinātākās dvēseles atgriezt un atmikstināt.

Kristijiet savus līdzcilvēkus ar pacietības, uzpurēšanās un piedošanas garu. Māciet viņiem visiem izturēšanos, kāda Man ir bijusi pret viņiem un visu cilvēci jau no bezgalīgajiem laikiem. Māciet viņus laicīgās baudas pakārtot garīgajām. Māciet viņus lielo, ilgstošo mūžību viņus kapa neizbojāt ar zemu, nīcīgu dzišanas pēc pasaulīgajām mantām.”

Tā jums Mana mācība jāsēj kā garīga sēkla, lai arī jums varētu būt daļa pie Manas garīgās valsts — kurai pēc Manas atnākšanas uz zemes jāvalda — atjaunošanas darba.

Tā jūs veicat garīgo to, ko reiz Mani apustuļi ir darījuši tieši. Un kā Es Saviem mācekļiem devu izredzi, ka tie visi reiz būs pie Manis, tā iegūstiet arī jūs sev šo tiesību — drīkstēt Manā tuvumā just mīlestību un visu svētlaimību, kas novēlēta tiem, kuri Manu vārdu un Manu mācību tā ir piesavinājušies, ka tā ir kļuvusi pilnīgi par viņu “es”.

Redziet, Es jums apsolu daudz; bet kā toreiz, tā arī tagad Es saku: Manī ir visa vara. Es esmu Kungs un Radītājs, bet reizē esmu arī jūsu Tēvs, jūsu mīlētājs, vienmēr gādīgais Tēvs, kurš savu bērnu priekos, garīgā liksmībā un svētlaimībā redz atkal pagodinātus savējos.

Tāpēc jūs, ja varbūt visi nevarēsiet piedzīvot Manu personīgo parādīšanos šinī pasaulē, no turienes, no kurienes Es nāku, Mani pavadīsiet un ar labsajūtu un apmierinātību baudīsiet līdz Manus tēvišķos priekus, pie kuriem jūs, kā jūsu apziņa to jums teiks, arī kādu daļiņu būsiet piepalīdzējuši.

Tad jūs Mani un Manu rīcību slavēsiet, kad visi skaidri būsiet atzinuši, kā bijuši domāti vārdi, kurus Es reiz Saviem mācekļiem teicu, jo tad jūs redzēsiet Mani visā Manā varā, visā Manā mīlestībā, visā Manā godībā, kā es atkal izvēlos redzamu tērpu, lai saviem ticīgajiem, avīm, kas jau sen pēc Manis ilgojas, kļūtu par vienīgo un īsto Ganu. Tad zeme materiāli sekos garīgās pasaules tēlam uz tās, tā kļūs atkal par paradīzi, kad dvēseles miers jeb garīgā Ēdene būs ņēmuši mājvietu visās sirdīs.

Šo baudu un šos svētkus tālāk iztēlot nav iespējams, jo jūs to nevarat panest un nevarat aptvert, bet kas tas jums ir novēlēts, to Es varu jums apstiprināt, un Mans vārds neviļ.

Jau tagad garīgi gatavojas šī pārvērtība uz jūsu zemes. Iekšējās ilgas pēc garīga pavasara paceļ nospiestās sirdis. Visur ir rosība. Daudzi nezina, kas viņiem notiek. Vieni darbojas līdz, otri — bez iepriekš nosprausta mērķa. Visus dzen uz garīgo gatavību; pat lielākos materiālistus, apcietinātākos neticīgos un vienaldzīgos neliek mierā. Kā saules stars, kas pa slēgta loga slēgu mazu caurumiņu krīt uz gulētāja un dara to nemierīgu, tāpat šis mīlestības stars, kas iet pa priekšu Manai atnākšanai, skar visus. Vieni grib no tā iedarbības ar savu prātošanu izvairīties, tie paši sev ieplāpā mieru sirdī uz kādu laiku. Bet tas nelīdz. Rodas jaunas šaubas, jauni “kāpēc?” Arvien atkal ir kustība, tos sakustina valdītājs gars, kas jau visu pasauli ir ietinis savā sfērā. Velti mēģināt šo gara spiedienu nokratīt. Apstākļi un notikumi liek cil-

vēkiem arvien vairāk just, ka viss tas, ko tie uzskata par gala mērķi, par savas dzīves mērķi, nav gals, nav pēdējais mērķis. Neapturami viņus dzen uz priekšu. Vētras ātrumā iet pretim laikam, kurā Mana atnākšana viņiem visiem pierādīs, ka jācenšas nevis pēc pasaulīgā, bet pēc garīgā, ka nevis īsajā zemes dzīvē, bet garajā mūžībā ir īstā uzturēšanās būtnēm, kuras Es kā Gars esmu radījis.

Neapturami dzen pretim beigu punktam, kur Es, kā reiz Saviem mācekļiem, arī saviem jaunizraudzītajiem teikšu tos pašus vārdus: Mana ir vara — zemes virsū, kā arī debesīs. Sagatavojieties, Mani bērni, lai kur jūs būtu — šē vai tur — ar Mani svinēt šos garīgos cilvēka cieņas augšāmcelšanās svētkus, jo tie ir ne tikvien lielākie svētki jums, cilvēkiem, bet arī svarīgākie visai Manai garu valstij, kurā šis noslēgums būs pierādījums, kāpēc Es reiz nonācu uz jūsu mazās zemes un kāpēc Es taisni jūs, niecīgos un mazos radījumus uz kāda bezgalībā riņķojoša smilšu grauda esmu izredzējis kļūt par Maniem bērniem.

Es atkal — kā arvien — visur gribu pierādīt, ka Es mazākajā esmu vislielākais. Ja Man nebūtu dota visa vara, tad Es to nevarētu izdarīt; tad nebūtu arī Dievs, jo taisni šī vara pār visu radīto paceļ un katram, kaut arī lielākam eņģeļu garam, ir nesasniedzama.

Pieņemiet šos vārdus, jūs mazie liela Dieva bērni, kā Viņa mīlestības zīmi un atminieties Viņa vārdus, ko Viņš kā Jēzus reiz teica: “Kas, pār mazumu iecelts, to apzinīgi pārvalda, tam reiz tiks uzticēts lielais.”

Kā Es reiz pie Jums, niecīgajiem tārpiem, Savā radībā piepildīju lielāko mīlestības aktu, tā arī jums jālūko taisni mazākajā, pat pie citādi neivērojamiem notikumiem sekot Maniem mīlestības baušļiem un tos visnoteiktāk un apzinīgāk izpildīt, lai arī jūs mazākajā varētu rādīt un uzturēt savu dvēseles stiprumu. Tātad jūs būsiēt Manis cienīgi bērni, kuri ir vērti reiz tikt iecelti pār lielo, kur jūs tad lielā mērā un svētlaimē varēsiet to izplatīt, kā jūs neesat to atstājuši novārtā, uz jūsu mazās zemes ierobežotos apstākļos cēluši to dienas gaismā.

To ievērojiet; iesvētījiet arī citus savas sirds noslēpumos, māciet arī viņiem Manu evaņģeliju saprast un aptvert, lai jums, kā Maniem mācekļiem, varētu būt tiesības reiz Manā tuvumā baudīt visu mīlestības spēku, kura spējīga ir dievišķi tēvišķā sirds. Āmen.

28. LĪDZĪBA PAR LIELO VAKARĒDIENU

2. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“16. Un Viņš tam sacīja: Kāds cilvēks sarīkoja lielu mielastu un ielūdza daudzus. 17. Un mielasta stundā viņš sūtīja savu kalpu pateikt ielūgtajiem, lai tie nāk, jo viss jau sagatavots. 18. Un visi reizē sāka aizbildināties. Pirmais sacīja viņam: Es nopirku saimniecību, un man nepieciešami jāaiziet to apskatīt; es lūdzu tevi, uzskati mani par aizbildinātu! 19. Un otrs sacīja: Es nopirku piecus vēršu pārus un eju tos pārbaudīt; es lūdzu tevi, uzskati mani par aizbildinātu! 20. Un cits sacīja: Es apprecēju sievu. Tāpēc nevaru iet. 21. Un kalps pārnācis ziņoja par to savam kungam. Tad nama tēvs kļuva dusmīgs un sacīja savam kalpam: Ej steigšus gatvēs un pilsētas ielās un ved šurp nabagus un kropļus, un aklus, un klībus. 22. Un kalps sacīja: Kungs, ir izpildīts, kā tu pavēlēji, bet vēl ir vietas. 23. Un kungs sacīja kalpam: Ej uz lielceļiem un sētmalām un spied visus nākt iekšā, lai mans nams piepildītos! 24. Bet es jums saku, ka neviens no tiem vīriem, kas tika aicināti, manu mielastu nebaudīs.” — Lūkas ev. 28:16–24

ŠĪ LĪDZĪBA JUMS RĀDA MANU cenšanos cilvēci gūt Man un Manai mācībai, kā arī iepriekšējie panti kādā līdzībā jums saka, ka Es neesmu nācis uzmeklēt veselos, bet slimos un tos dziedināt. Tālāk šīs nodaļas agrākos pantos Es rādu, kādam katram jābūt, kas grib tuvoties Man vai Manam galdam, proti — ka pieklājībai jeb pazemībai jābūt pirmajai īpašībai cilvēkam, kurš grib Man sekot. Arī tālākie šīs nodaļas panti jums skaidri rāda, kā tam, kas grb Man sekot, sava sirds no visa jānovērš un jānodod vienīgi Man.

Tādēļ katram, iekams viņš nolemj Man sekot, sev jājautā, vai viņam ir spēks un izturība vienmēr visos apstākļos atzīt sevi par Manas mīlestības un ticības mācības kareivi un to aizstāvēt. No tā izriet, ko Es jums jau bieži esmu teicis — ka Man sekot, Manu vārdu uzņemt un izpildīt ir nopietna lieta, ko nedrīkt ņemt tik viegli, jo vārda stingrākā nozīmē atbildīgi, tāpat grēcinieki, ir tikai tie, kuri bauslību jeb Manu vārdu zina, un tomēr dara pret to, lai gan viņu sirdsapziņa bieži viņiem to pārmet.

Tāpēc šīs nodaļas beigās arī ir teikts: “Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird,” kas citiem vārdiem grib teikt: “Neļauj Manam vārdam pa vienu ausi ieiet un pa otru ausi iziet, bet dzirdēto uzņem savā sirdī, pārdomā to, un pēc tā arī dari.”

Lai atgrieztos pie istās līdzības par lielo vakariņu, mums atkal, kā lielākā daļā gadījumu, jāiesāk ar vārda izskaidrojumu, lai Manas runas dziļākā nozīme mums būtu skaidra acu priekšā.

Tāpat, Es teicu: “Kāds deva vakariņu jeb vakarēdienu.” Kas jāsaprot ar vakarēdienu? Šis vārds ir salikt no diviem vārdiem, proti, no “vakars” un “ēdiens”. Tāpat vispirms mums jāizskaidro tuvāk šie abi vārdi, lai tad pārietu uz saliktā vārda nozīmi un beidzot uz tā lietošanu, kā Es to darīju līdzībā.

“Vakars” ir pirmais vārds un apzīmē dienas pēdējo daļu, kur darbs mitējas un tiek meklēts miers un stiprinājums sekojošā naktī līdz nākošajam rītam. Vakars tāpat patiesībā ir noslēguma akmens visai darbībai, kas visu dienu notikusi. Un ja vakaram jānes miers un apmierinātība, tad dienas laikā, protams, visam, kas no rīta nolemts darīt, jābūt apzinīgi izdarītam. Ka cilvēks, kas visu dienu strādājis, vakarā ilgojas pēc savu izlietoto spēku atgūšanas, lai rīt pildītu atkal savu dzīves uzdevumu, tas pats par sevi saprotams. Un tā kā tiklab ķermenis, kā netieši arī dvēsele mēģina ar uzņemto barību aizstāt dienas laikā patērēto, tad miesas un dvēseles vajadzības noved cilvēku pie ēdiena, kas, tā kā tas tiek baudīts vakarā, tiek saukts par vakarēdienu, atšķirībā no pusdienām jeb pusdienas ēdiena, kas, baudīts dienas vidū, atbilst tām pašām vajadzībām, bet tam neseko — kā vakarēdienam — dusa un izlietoto spēku atgūšana, bet pēc īsa starpbrīža seko atkal nodarbība un piepūle. Tādēļ pusdienas ēdiens salīdzināms tikai ar mazu atpūtu uz iesāktā ceļa, kamēr vakarēdiens, kā dienas noslēgums, bez dusas vēl ierosina arī pārskatīt dienas laikā veikto, pie kam miers un apmierinātība ir tikai tiem, kurš pie galda var sēsties ar mierīgo apziņu, ka ir izdarījis visu, ko pienākums vai sirdsapziņa prasīja.

Ar to mēs būtu vakarēdiena nozīmi pēc tā dziļākās izpratnes tuvāk apzīmējuši, un nonākam pie otra punkta, proti — kāpēc, kā līdzībā teikts, uz vakariņu tika aicināti viesi.

Še atkal galvenā lieta ir šīs darbības garīgā nozīme, kas mums dara saprotamu ainu, ko Es šinī līdzībā Saviem mācekļiem un citiem klātesošajiem gribēju likt pie sirds.

Citu ieaicināšana, lai ar viņiem dalītos mielastā, pamatojas uz svarīgās īstenības un uz īpašības, ka cilvēks nav miesa vien, bet arī gars, un ka, ja arī viņš bieži darbojas tikai miesīgi, viņa gars un dvēsele pie tam negrib tikt nobīdīti pie malas jeb atstāti neievēroti. Tas ir viens no dziļajiem pierādījumiem duālismam cilvēka organismā, nerunājot par Manu garīgo Dieva dzirksteli, ko Es jūšos esmu ielicis. Pat dzīvnieki jūt šo kopdzīves vajadzību, un ir liksmi un apmierināti tikai kopējā sadzīvē, tas ir, apvienoti.

Jūsu naturālisti un materiālisti, kuri visu grib noliegt, domā, ka visu pasauli virza un ierosina tikai spēks, un ka tā sastāv no vielas, tātad divas lietas, kuras tomēr tie paši nevar atšifrēt. Tiem vajadzētu reiz pie vienkārša mielasta pašiem ieklausīties, tad tie vieglāk kā pie citiem piedzīvojumiem uzzinātu, ka cilvēkam ir divas puses, un viņš sastāv no diviem faktoriem — no materiālā un garīgā, pie kam vienam klājas labi un tas ir vesels, kad otrs ir ar to saskaņā. Viņi pārliecinātos, ka baudītā materiālā barība tikai tad dod pienācīgo labumu, kad tā savienota ar garīgo barību — ar mīlestību un tā atbilst abiem cilvēka būtnes pamatelementiem.

Šī neapzinātā ceļā cilvēku vairumam uzņemt arī garīgo barību ir pamats, kādēļ viņi mielastam sabiedrībā dod priekšroku pret tā baudīšanu vienatnē, kāpēc ikvienā skaidri parādās vēlēšanās uz mielastu ieaicināt arī citus, un kāpēc jau ģimenes dzīvē rūpējas par sabiedrību pie pusdienu un vakariņu galda.

Ka šī vajadzība pēc priecīgas sabiedrības var izveidoties galējībās, pie kam cilvēks savu garīgo “es” pilnīgi aizmirst vai skurbumā pat zaudē, tas neiederas mūsu apskatā, jo Es runāju tikai par cilvēkiem, kuru garīgajam vēl ir priekšrocība pār miesīgo. Tātad, mēs iesim garām šiem abiem biežajiem gadījumiem, kuros garīgi radītais cilvēks, neievērojot savu augstāko uzdevumu, noslīd daudz zemāk par dzīvnieku.

Tātad mēs esam nonākuši pie punkta, kur būtu izskaidrojuši vakarēdienu, kā arī ieaicināšanas cēloni, un tagad varam pāriet pie līdzības tuvākas apskatīšanas, kā Es to esmu devis Saviem mācekļiem un farizejiem.

Šīs nodaļas iepriekšējos pantos arī radīts, kā Es farizejiem un augstākajiem gibēju dot mazu mājienu, ka pieklājība un nelepība ir cilvēka rota. Es minēju, ka ir labāk kā uz mielastu aicinātam viesim sēsties zemākā, nekā augstākā vietā, lai ar attiecīgu pārvietojumu netiktu apkaunots. Es viņiem teicu: “Kas pats paaugstinās, tiks pazemots, un kas pats pazemojas, tiks paaugstināts,” kas citiem vārdiem grib teikt: “Neuzklausiet savu patmīlību, lai uzzinātu, kāda morāliski garīga vērtība jums ir, bet nogaidiet šo spriedumu no citiem, no gudrākiem un augstākiem.” Tad jums šini ziņā nebūs nekādas nepatīkšanas, jo kas šādā veidā pats rikojas, tas dara pareizi.

Ja Es tālāk viņiem teicu, ka ja cilvēks kādu ieaicina, tad ar šo ieaicinājumu, kur vien iespējams, viņam jāsaista arī brāļu mīlestības akts, tad Es to darīju, lai viņiem rādītu, ka cilvēkam katrā darbībā — arī mazākajā — jāatceras sava garīgā cieņa un vienmēr jārikojas tā, lai gūtu labu apziņu.

Tādēļ es teicu viņiem: Nedari par pienākumu citiem atbildēt uz tavu mīlestības pakalpojumu, jo ja tas tev tiktu atmaksāts, tad tava labā darba iespaids izbeidzas, itkā tu nebūtu nekā darījis. Tādēļ dari tā — ja arī tava alga būtu nepateicība — ka laba darba saņēmējs, kura nespēju tu iepriekš esi paredzējis — tev labi darbu nekad nevar atmaksāt vai augstākais vāji var atmaksāt. Ar to tu rādi, ka esi sekojis augstākiem principiem, augstākiem pamatlikumiem, nekā tikai pasaulīgajām interesēm.

Šīs aicināšanas sekām, kā Es tās līdzībā minēju, ka ikviens ieaicinātais viesis atvainojās ar atrunāšanos, bija Maniem klausītājiem jārāda, cik maz pateicības un atzišanas saņem, kad labus darbus un pakalpojumus dara tādiem, kuriem tie nav vajadzīgi. Tā tas, kas gribēja dot vakariņu, bija spiests izsūtīt savus kalpus tuvu un tālu uz ielām, lai savāktu visus nabagos, kroplos un izslāpušos, kuriem jāpiedalās vakariņās, lai tās neietu bojā.

Šinī gadījumā namatēvs, protams, nav izpildījis nekādu cilvēku jeb tuvāka mīlestības aktu, jo sākumā viņa nodoms nebija tādus viesus aicināt pie galda; bet vajadzība jeb pasaules uzskatu īstenība spiedu viņu uz šo soli. Bet tam sekas bija tādas, ka viņam bija jāmacās vairāk skatīties uz cilvēku no garīgās puses, un par cilvēku vērtību vai nevērtību vairs nespriest pēc pasaulīgām mantām.

Šis un arī vēl kas cits kļūst skaidrs no šīs nodaļas, jo katrs vārds no Manas mutes satur nebeidzamo. Bet mēs rēķināsimies ar to un piegriezīsimies izskaidrojumam, ciktāl šī līdzība lietojama attieksmē uz tagadējo laiku jeb uz cilvēci vispār, lai jūs no tās varētu gūt garīgu paliekošu labumu.

Lielais vakarēdiens, kuru Es esmu nodomājis drīzumā cilvēcei dot, no visa iepriekšējā viegli izskaidrojams. Es aicinu un jau sen esmu aicinājis uz šo mielastu visu cilvēci, pie kura tai pēc padarīta

darba, apmierinātai ar sevi, ar savu nodzīvoto dzīvi, jāpriecājas, un tad lai tā pēc garīgā miera apmierināta varētu lūkoties pretī nekad nebeidzamas dienas jaunajam austošajam rītam.

Bet kā izgāja līdzībā namatēvam, tā iet arī Man; daudzo pasaulīgo nodarbību dēļ lielākā daļa atvainojas, un nicina jeb baidās no Mana galda, uz kura jātiek liktai Manai mīlestībai, pazemības, maiguma un pilnīgas uzticības garīgai debesu maizei. Un kādēļ? — Tādēļ, ka tie visas savas zemes dzīves laikā ir nodevušies taisni pretējām tieksmēm.

Tā arī Man neatliks nekas cits, kā Savus kalpus un sulaiņus, kas Man palikuši uzticīgi, izsūtīt visā pasaulē, lai starp nabagiem, kropliem un tizliem meklētu galda viesus, kuriem savā dzīvē ir bijis diezgan izdevības saviem līdzcilvēkiem parādīt ja ne mīlestību, tad tomēr pacietību un maigumu. Tādēļ, ka viņiem pasaules mantas pa daļai nebija pazīstamas, vai viņi maz no tām varēja baudīt, viņi ir pacietīgāki, kļuvuši vieglāk pieejami un uz Mana galda liktos ēdienus bauda ar prieku, jo viņiem miesas un dvēseles ciešanās šis vakariņas viņu ar pūlēm nostaigātā dzīves ceļa beigās ir, ja ne kas cits, tad mazākais — viņu paciešanas un viņu trūkumu beigas.

“Tizlais” un “kroplais” jāattiecinā arī uz garīgo dvēseles dzīvi, jo ir taču daudz vairāk garīgu kroplu, nekā miesīgi var parādīties jūsu acīm. Arī viņiem tiks palīdzēts, jo viņi — atstāti, bet ne samaitāti, tiro, patieso, garīgo barību pieņems ātrāk nekā tie, kas savā iedomībā iedomājas gudri esam, un domā, ka viņiem nav vajadzīga nekāda pamācība. Tiem Manās vakariņās izies tāpat kā jūdiem, kuriem Es reiz, kad viņi Manu vārdu negribēja pieņemt, teicu, ka tas viņiem tiks atņemts un dots pagāniem.

Tā lielais vakarēdiens priekš Manas atnākšanas šķirs cienīgos no necienīgajiem. Vieniem ceļš pie Manis tiks ievērojami saīsināts, kamēr otri atraidīti tiks atstāti paši sev, līdz arī viņiem ausis diena. Tad, kad viņi visu dienu būs čakli strādājuši, cīnījušies un cietuši, tikai tad, pēc ilgiem laikiem arī viņiem iespējams vakarēdiens.

Arī tam vakarēdienam, kuru Es priekš Savas aiziešanas turēju ar Saviem mācekļiem, bija tas pats mērķis, par kuru runā šīs līdzības izkaidrojums.

Savas zemes dzīves laikā Es ieaicināju visu jūdu tautu, pagānus un katru, kas gribēja Man klausīt; bet lielākā daļa atvainojās, un Man palika pāri tikai vājie un atstātie, kuri (lai gan ne ar pasaules mantām, bet tomēr ar gara antām svētīgi) bija ātrāk gatavi Manu maizi jeb Manu mācību izsēt visā pasaulē.

Tā arī jūs esat tādos pašos apstākļos. Vēl neviens bagātais, neviens augsti stāvošais nav pieteicies nākt pie Mana galda, uz kura Es viņam varētu likt lielās gara pasaules barību. Tie visi novēršas no Manis, un tikai grūti pārbaudīti, un no pasaules pusatstāti ir tie, kas Manam vārdam klausā. No tiem Es veidošu arī Savu strādnieku pulku, kuram uz ielām uz aiz žogiem Man jāmeklē vēl stiprākā mērā kropli un trūcīgi. Tādus ir visvieglāk iegūt debesu valstībai.

Tie ir visvieglāk vedami pie bērnišķās izpratnes un pašāvības Man, jo viņos viņu dzīves laikā nekad nav pamodies lepnais vīra prāts, kas parasti atrodams pie tiem, kuri ar pasaules mantām ieguvuši vietu, kurā tie domā, ka garīgo var vai nu noliegt, vai pilnīgi bez tā iztikt.

Pieņemiet arī šo piemēru un līdzību no Maniem mācības gadiem kā norādījumu, ka jums, pirmkārt, katrai darbībai jāuzspiež garīgs zīmogs, un otrkārt, ka jūs tikai ar mīlestību, maigumu un pacietību atkal varat modināt mīlestību, uzticību un pašāvību.

Pielūkojiet, ka miers un apmierinātība vircotu jūsu mielastu, un jums nebūtu bailes un nemiers, ejot pretim lielajam austošajam mūžīgās mīlestības valstības rītam, kad jūsu dzīves diena būs pagājusi un jums būs jādodas pie norēķina mielasta. Tātad katru dienu rikojieties tā, itkā jums šodien būtu no šīs zemes jāšķiras. Velciet savu sirdsapziņu katru vakaru pie norēķina, un prasiet sev: “Vai es būtu gatavs, ja tagad tas Kungs, mans Dievs, mani aicinātu uz vakariņām?” — Tikai tā jūs varat, katru dienu kaut ko izlabodami, lēnām, bet droši uzcelt savu dvēseles namu, lai tās kā pēc savas ārienes, tā iekšienes būtu Manis caur Manu dievišķo dzirksteli izdaiļots dvēseles nams, pie kam šī dvēsele reiz būs vērts un tai būs tiesības tikt sauktai par Manu bērnu, visas radības Kunga bērnu.

Tagad jūs redzat, kā Es jums palīdzu ar katru tekstu, ar katru pantu jūsu iekšieni padarīt garīgu un cēlu, lai jūs, vispirms paši kā derīgi darbarīki, reiz varētu Man kalpot, un ar sekmēm — tam augstajam uzdevumam, ko Es jums biju nodomājis, kad Es pielaidu, ka jūs, kam dota priekšroka starp tik daudziem, baudāt žēlastību — ar Maniem tiešiem vēstījumiem tikt audzināti Manam mērķim — lielajai garu valstij.

Ievērojiet to, Es nevaru vien diezgan bieži jums atkārtot: Izturiet! Beigas jums rādīs, ka Mani vārdi nav kaut kas paejošs, bet mūžības vārdi, kas Es pats mūžīgs biju, esmu un būšu. — Āmen. — 27.3.1872

29. LĪDZĪBA PAR PAZUDUŠO AVI

3. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“3. Un Viņš teica tiem šo līdzību, sacīdams: 4. Kurš cilvēks no jums, kam simts avis, pazaudējot vienu no tām, neatstāj deviņdesmit deviņas tuksnesī un neiet meklēt to, kas pazuda, kamēr viņš to atrod? 5. Un viņš, atradis to, priecādamies liek savos plecos. 6. Un viņš, mājās pārnācis, sasauc draugus un kaimiņus un saka viņiem: Priecājieties ar mani, jo es atradu savu avi, kas bija pazudusi! 7. Es jums saku: tāpat debesīs būs lielāks prieks par vienu grēcinieku, kas gandara par grēkiem, nekā par deviņdesmit deviņiem taisnīgajiem, kam gandarīšanas nevajag. 8. Vai atkal: kura sieviete, kam desmit drahmas, pazaudējusi vienu drahmu, neiededzinās sveci un neizslaucīs māju, rūpīgi meklēdama, kamēr to neatradīs? 9. Un viņa, to atradusi, sasauc draudzenes un kaimiņienes, sacīdama: Priecājieties ar mani, jo es atradu drahmu, kuru biju pazaudējusi! 10. Es jums saku: tā Dieva eņģeļi priecāsies par katru grēcinieku, kas gandara par grēkiem. 11. Un Viņš sacīja: Kādam cilvēkam bija divi dēli. 12. Un jaunākais no viņiem sacīja tēvam: Tēvs, dod man pienācīgo mantas daļu! Un viņš sadalīja mantu starp tiem. 13. Un pēc nedaudz dienām jaunākais dēls, visu saņēmis, aizceļoja uz tālu zemi; un viņš, izšķērdīgi dzīvodams, izšķieda savu mantu. 14. Un pēc tam, kad viņš visu bija notērējis, tai zemē izcēlās liels bads; un arī viņš sāka ciest trūkumu. 15. Un viņš aizgāja un salīga pie kāda tās zemes pilsoņa; un tas aizsūtīja viņu savā saimniecībā ganīt cūkas. 16. Un viņš gribēja piepildīt savu vēderu sēnalām, ko cūkas ēda, bet neviens tam tās nedevis. 17. Bet viņš, iedziļinājies sevī, sacīja: Cik daudz algādžu mana tēva namā, kam maizes pārpilnība, bet es mirstu badā! 18. Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu viņam: Tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi. 19. Es vairs neesmu cienīgs saukties par tavu dēlu; pieņem mani kā vienu no saviem algādžiem! 20. Un cēlies viņš gāja pie sava tēva. Bet, tam vēl tālu esot, viņa tēvs to ieraudzīja un šim kļuva tā žēl; un viņš steidzās tam pretī, krita ap kaklu un skūpstīja to. 21. Un dēls sacīja viņam: Tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi; es vairs neesmu cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu. 22. Bet tēvs sacīja saviem kalpiem: Steigšus atnesiet labākās drēbes un ietērpiet viņu, un sniedziet gredzenu viņa rokai un kurpes viņa kājām, 23. Un atvediet nobarotu teļu un nokaujiet to, un ēdīsim un priecāsimies, 24. Jo šis mans dēls, kas bija miris, ir atkal dzīvs; kas bija zudis, ir atkal atrasts! Un viņi sāka dzīrot. 25. Bet viņa vecākais dēls bija tīrumā. Kad viņš nāca un tuvojās mājai, tas dzirdēja mūziku un liksmību. 26. Un viņš, pasaucis vienu no kalpiem, jautāja, kas tas ir. 27. Tas viņam sacīja: Tavs brālis pārnāca, un tavs tēvs nokāva barotu teļu, jo viņš to sagaidījis veselu. 28. Bet viņš sadusmojās un negribēja iet iekšā. Tad viņa tēvs iznāca un sāka to lūgt. 29. Un viņš atbildēja un sacīja savam tēvam: Lūk, tik daudz gadus es tev kalpoju un nekad tavu pavēli nepārkāpu, bet tu man nekad nedevisi pat kazlēnu, lai es ar saviem draugiem sarīkotu mielastu; 30. Bet kad šis tavs dēls, kas savu mantu izšķiedis ar netiklēm, pārnāca, tu nokāvi viņam nobarotu teļu. 31. Tad viņš tam sacīja: Dēls, tu vienmēr esi pie manis, un viss mans ir tavs; 32. Bet sarīkot mielastu un priecāties vajadzēja, jo šis tavs brālis, kas bija miris, ir dzīvs; un kas bija pazudis, ir atrasts.” — Lūkas ev. 15:3–32

VISĀ ŠAJĀ MANA EVAŅĢĒLISTA LŪKASA nodaļā ir runa par pazudušo un par atrašanas prieku.

Klātesošajiem rakstu mācītājiem un farizejiem trijās līdzībās tika izskaidrots, kādēļ Es uzmeklēju nevis veselos, bet slimos, ne labos un taisnos, bet grēciniekus.

Lai arī šīs līdzības uztvertu īstajā nozīmē, mums — kā pie lielākās daļās tekstu — svarīgākie vārdi tanīs jānoskaidro, jo, lai gan jums ir valda un tās vārdi jums kalpo jūsu domu izteikšanai, Man jums atklāti jāpasaka, ka jūs visiem lietojamajiem vārdiem to dziļo nozīmi nevienam nesaprotat. Tā Man jābūt pie jums tiklab pamācītājam un Mana eņģeļija izskaidrotājam, kā arī valodas skolotājam.

Šinīs trijās līdzībās — par pazudušo avi, par pazudušo grasi un par pazudušo dēlu — jāpaskaidro:

Pirmkārt: Ko nozīmē “pazudis?”; otrkārt: Kādēļ tik ļoti ilgojas pazudušo atrast?; un treškārt: Kādēļ par atkal atrasto ir tik ārkārtīgi liels prieks — prieks, kas bieži ir daudz lielāks nekā par varbūt vērtīgāko un svarīgāko, kas vēl pieder?

Redziet, šie trīs jautājumu vispirms iztirzājami, iekams varam piegriezties garīgajam izskaidrojumam un garīgajai izlietošanai jums, visai cilvēcei, jā, visai redzamai radībai, jo ja kaut ko jautā, tad vispirms pilnīgi un skaidri jāpazīst jautājuma nozīme un vērtība, pie kam tad atbilde jau pa pusei ir dota.

Tātad sistemātiski iesāksim ar pirmo jautājumu: Ko nozīmē vārds “pazudis”?

Redziet, šis vārds apzīmē domu, kas nāk pār to, kurš kaut ko viņam piederošu vai vērtīgu — vai tā būtu persona, vai lieta — redz atrautu no sava darba lauka un nevar vairs to lietot vai baudīt. Pazudusi ir katra lieta, kas ir sekojusi kādam citam uzdevumam, citā virzienā nekā tai piešķirtajam.

Kad nu šī nozīme tik dziļi var iespieties cilvēka dvēseles dzīvē, tad no tā rodas otrs iepriekš minētais jautājums: Kādēļ cilvēks tik ļoti ilgojas pēc pazudušā?

Atbilde uz to skan: Tā kā cilvēka dvēseles miers ar šo zaudējumu ir traucēts un cilvēks ilgojas atgūt morālisko līdzsvaru, tad pazudušajam attiecībā uz viņa īpašnieku ir garīga vērtība, kas bieži ir daudz lielāka nekā tā morāliskā vērtība.

Tātad cilvēks ilgojas pazudušo atkal iegūt, ievilkst savas darbības sfērā. To atrodot, viņš priecāsies, jo trūkstošais atkal nokļūst savā agrākajā vietā un to var pievadīt atkal tam uzdevumam, ko viņš tam kā labāko bija izraudzījis.

No šīs ilgošanās rodas meklēšanas dziņa, jeb visu iespējamo līdzekļu izlietošana, lai pazudošo atkal gūtu īpašumā, darbība, kas bieži saistīta ar grūtībām jeb pūlēm, kādēļ pats par sevi izskaidrojas trešais jautājums:

Kādēļ par atkal atrasto priecājas vairāk nekā par to, kas jau pieder? Tas viegli izskaidrojams: tādēļ, ka atkal atrašana, resp. meklēšana, maksāja pūles, un tās ir atmaksātas ar atraduma sekmēm.

Bet tā kā prieks — tā tas ir vienmēr — tikai tad kļūst par īstu prieku, kad tanī var dalīties ar citiem, tad šis tikko minētās līdzības ir ievēribas cienīgas arī tādēļ, ka tās neaizmirst arī šo dvēseles naudu, bet arī to piemin. Tāpat šinīs trijās līdzībās, kuras Es izvēlējos no dažādiem dzīves apstākļiem, attiecīgi katrai līdzībai izteicas arī sāpes par kaut ko pazudušu.

Vispirms ir salīdzinājums ar ganu, kas meklē pazudušo avi. Šī līdzība vērsas pret iebildumu, ka Es uzmeklēju tādu ļaužu sabiedrību, kuri rakstu mācītāju un farizeju acīs bija grēcinieki.

Kas ir gans? Redziet, gans ir cilvēks, kuram uzticēts zināms skaits lopu, kas viņam jāveda uz īstām ganībām un vajadzības gadījumā jāšargā no visām briesmām. Gans par šo savudarbu ir atbildīgs savam kungam, ka nevienam no viņam uzticētajiem lopiem nenotiek nekas ļauns, ka tiem vienmēr ir pietiekami barības, kādēļ ganam jāizvēlas piemērotas ganības.

Ja Es ēdu ar grēciniekiem un tādā kārtā pierādīju, ka Es taisni slimajiem pret veselajiem, kam garīga ārsta navajag, devu priekšroku, tad šī līdzība par pazudušo avi bija visvairāk piemērota — Maniem mācekļiem Manas izturēšanās iemeslu darīt skaidri saprotamu, jo pazudusi, apmaldījusies avs — līdzībā runājot — ir tikpat kā neatgriezies, garīgi nevadīts jeb slimis cilvēks.

Kā apmaldījusies avs, padota visiem nelaimes gadījumiem, var krist vai nu plēsīgiem zvēriem par laupījumu vai nogāzties bezdibenī, pie kam aptvert šīs briesmas tai nav iespējams, tāpat apmaldījies, garīgi slimis cilvēks, kurš — pasaules pievilts — par savu garīgo uzdevumu nekā nezina, atrodas briesmās — no sava kā nākošās, mūžīgās valsts locekļa īstā uzdevuma pilnīgi novērsties un varbūt tikai pēc ilgiem laikiem caur lielām ciešanām un rūgtiem piedzīvojumiem nokļūt turp, kurp Es viņu gribju vest pa īsāko ceļu.

Es teicu: Ganam ir pienākums savas avis vadīt labās ganībās, un tas bija arī Mans pienākums, kas Es uzņēmos cilvēkus no neceļiem, kur tie bezrūpīgi gāja, atkal atvest atpakaļ uz īstās dzīves takas, pie viņu īstā garīgā uzdevuma.

Piemēru par ganu Es ņemu tādēļ, ka, pirmkārt, cilvēkiem tanī laikā tas bija visvieglāk saprotams un otrkārt — tādēļ, ka tas visvairāk līdzinās Manam kā Cilvēka Dēla amatam, pie kam Es, uz zemes nonākušā gudrība, Savam Tēvam pazudušos bērnus, kā gans avis, atkal mēģināju atvest atpakaļ.

Kā liels ir gana prieks, kurš pēc ilgas meklēšanas un apkārtmaldišanās savu pazudušo avi, viņam uzticēto mantu atkal atrod, tā liels ir arī Mans prieks par atkal atrasto dvēseli.

Bet lai šo līdzību darītu vēl skaidrāku, Es izvēlējos otru līdzību, kurā ir stāstīts par sievu, kas pazau-

dēja grasi un visu izmeklēja, lai to atkal atrastu.

Es labi zināju, kādu vērtību farizeji un rakstu mācītāji piešķīra naudai, un tā viņiem šī sievas cītīgā meklēšana — ņemta taisni no viņu pašu domu sfēras — bija viegli saprotama. Var norūpēties arī par mazu naudas gabalu un izmēģināt visu, līdz tas, kas ar pazušānu no īpašnieka darbības lauka bija izņemts, ir atkal atrasts.

Man bija vēl arī citi iemesli, kādēļ Es viņiem tēloju vispirms līdzību par pazudušo avi kā dvēselisku būtņi, tad iedomātas vērtības materiālas mantas zaudējumu un beidzot — garīgās cieņas zaudējumu pazudušajā dēļ. Ar to Es gribēju viņiem teikt, ka dvēseles zaudējumu viegli papildināt, materiālu grūtāk un garīgu visgrūtāk.

Pirmajā gadījumā nomaldījies attiecīgos apstākļos var tikt no viņa nepareizajiem ieskatiem novērsts, pie kam tas sāk atkal iet pirmo, pareizo ceļu. Bet materiāli zaudējumi parasti dara tik stipru iespaidu uz dvēseli, ka tā pašāvētibā uz Mani kļūst šaubīga, jā, pat pilnīgi izmist un ierastās dzīves dēļ dara visu iespējamo, lai pasaulīgās baudas, kuru tai tagad trūkst, atkal atgūtu. Manis minētā sieva taču būtu varējusi, pazaudējot vienu grasi, apmierināties ar pārējiem deviņiem grašiem, bet pazudušais grasis viņai bija tā pieaudzis pie sirds, ka tā visu izrakņāja, lai to atrastu, lai agrākā summa atkal būtu pilna, kā tā bija sākumā.

Ka Es ar šīm līdzībām liku pamatā nevis materiālos, bet garīgos notikumus, tas ir saprotams. Tādēļ Es teicu pie pazudušā graša atrašanas, kur sieva par atradumu paziņoja visām kaimiņienēm un draudzenēm, ka debesīs tāds pats prieks būs par grēcinieku, kas atgriežas no grēkiem, t.i., par vienu no pazušānu izglābtu dvēseli.

Kas attiecas uz trešo līdzību par pazudušo dēlu, tad Es Savus klausītājus biju jau tiktāl ievadījis savā garīgajā uztverē, ka Es viņiem kā lielāko un pēdējo piemēru devu atstāstījumu, kurā runa ir nevis par materiālu zaudējumu, bet par cilvēka garīgās cieņas zaudēšanu, kurš, aizmirdams savu paša vērtību, padodamies tikai pasaulei un tās baudām, visas saites, kas viņu saistīja ar mājām un ģimeni, sarauj un kā brīvs cilvēks traucas pasaulē, dodams vaļu visām kāribām, līdz viņš, noguris un garīgi iznīcināts, tikai lielākā nelaimē atzīst bezdibeņa dziļumu, kurā viņš brīvprātīgi gāžas.

Pirmajā piemērā bija gans, kas dziļi aiz viņa esošo būtņi, avi, izglāba no bojā ejas, pie kam viņš, to uz saviem pleciem nesdams mājās, atkal nogādāja pie savējām. Otrā gadījumā bija sieva, kura, atrazdama atkal savu materiālo mantu, jutās laimīga. Bet trešajā gadījumā visiem šiem iespējamiem zaudējumiem nāk klāt vēl tēva mīlestība, kas cieš vēl lielāku un vērtīgāku zaudējumu — kad garīgi ģimenē tiek zaudēts dēls. Šī līdzība bija atīecībā uz Mani kā visu radījumu Tēvu vislabāk lietojama, jo tanī tēlota no vienas puses pazudušās dvēseles nožēla un no otras puses — mīlētāja tēva nekad neizsīkstoša apžēlotāja mīlestība ar visām savām sekām.

Piemērs par pazudušo dēlu, ņemts no cilvēku dzīves, bija vissvarīgākais, jo tur Es Saviem klausītājiem blakus ģimenes saitēm rādīju arī, kādam jābūt tēvam, kādu pie viņiem, diemžēl, bija ļoti maz. Ar tēva prieku par atgriezušos dēlu Es gribēju viņiem rādīt, cik liels prieks ir visu būtņu Radītājam, kad Viņš cilvēkus, ko Viņš brīvi laidis pasaulē, redz brīvprātīgi atgriežamies pie Viņa. Ka par tādu atgriešanos Manā garu pasaulē prieks ir vēl lielāks nekā ģimenes dzīvē par kāda ilgi prom bijuša ģimenes locekļa atgriešanos, Es varētu viņiem šinī līdzībā darīt aptveramu un saprotamu ar to, ka Es runāju līdzībā par svētkiem, ko sarīkoja tēvs sava ilgi par mirušu domātā dēla atgriešanās dēļ.

Tā šīs līdzības bija trīs ainas no cilvēku dzīves, kuras bija atrodamas ne tikai tanīs laikos, bet vienmēr atkārtojas un — kā visur — atrodamas arī pie jums.

Lai pazudušās avis un pazudušos dēlus atkal glābtu, lai pirmās pats vestu mājās un pēdējos ierosinātu uz brīvprātīgu atgriešanos, Es nebaidos nekādu pūļu. Skubinājumiem, visāda veida grūtībām, slimībām un nāves gadījumiem jums pastāvīgi jāatgādina, ka ir vēl arī cita pasaule, ne tikai šī redzamā. Es nekā neatstāju neizpildītu, un jau pati radība ir — kā Es esmu rādījis grāmatiņā “12 stundas” — piemērs tam, kādā kārtā pazudušajam dēlam pamazām atkal jāatgriežas pie Manis, sava Radītāja un Tēva. Jau sen, no mūžīgiem laikiem šis process notiek citās pasaulēs, jo ne bez pamata un mērķa Es izvēlējos jūsu zemi un uz tās Savu Pazemošanos kā piemēru visai Savi garu valstij.

Tādēļ jums visiem šeit ir arī vairāk kārdināšanu, jo jūsu nākošās eksistences maksa ir lielāka nekā daudzām citās pasaulēs dzīvojošām būtņēm, kuras savas šķīstīšanās un pārvarēšanas procesam iet lēnām cauri, kamēr jūs, kam dota Mana vārda un Mana piemēra lielā gaisma, ar stipru gribu isā laikā varat nokļūt tur, kur citas būtnes nokļūst tikai pēc neiedomājami ilga laika. Še uz šīs mazās zemes pro-

cesam pārvēršanai garīgajā jānorisinās ātrāk. Tagad ir sagādāti visi līdzekļi un doti visi noteikumi, lai cilvēki, kā tie paši sevi — savas dvēseles un caur tām arī ķermeni padara garīgu, atgriezeniskā darbībā arī tumšākajā matērijā saistītos garus pamudina uz ātrāku attīstīšanos, jo rupji būvētai dvēselei vajadzīga rupja, sastingusi matērija, smalkākai, garīgi attīstītai būtnei — vieglāks pamats. Kā cilvēce kļūst garīga, tā soli pa solim tai seko arī tās pasaule, kas tai ierādīta kā dzīves vieta.

Tādēļ centieties arī jūs darīt ko spējat šinī apģarošanas procesā. Iesāciet paši pie sevis, jo — jo vairāk jūs paši varēsiet pasaulīgo atmest, jo garīgāks kļūs jūsu iekšējais. Tas beidzot spīd cauri ārējai formai un ar to veido iekšējā satura atspoguļojumu.

Šī attīstība, jo vairāk tā parādās vispirms pie atsevišķiem, vēlāk pie daudziem, dos Manu garīgo jautājumu lielo atrisinājumu, kur Es tad, kā viens Gans, jums visiem kā Savām avīm treknās debesu gaismas ganībās ļaušu saņemt visu garīgo, ko mīlētājs Tēvs jums sagatavojis no mūžīgiem laikiem.

Tādēļ centieties cik vien iespējams pēc šī mērķa. Iedomājieties to garu un to būtņu prieku, kuri ņem dalību jūsu liktenī. Un ja arī šī attīstība jāpavada visāda veida ciešanās un cīņās, tad galamērķis taču ir visu šo pūļu vērts. Jūsu pašu prieks, ka esat visas grūtības izturējuši, viņā saulē ar jums liksmojošo prieks, atalgojums ar Manu mūžīgo Tēva mīlestību un mūžīgs kāpinājums no svētlaiemi, no baudas uz baudu jums tiks aizmirst jūsu īsās pārbaudījuma dzīves vieglās ciešanas.

Tādēļ sekojiet Ganam un nenomaldieties atkal uz cita ceļa pēc tam, kad Viņš ir tik ļoti pūlējies jums rādīt īsto ceļu uz mūžīgo dzīvošanu un Viņa bērnu stāvokli. — Āmen.

30. BAGĀTĪGAIS LOMS

4. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“1. Bet notika, kad Viņš stāvēja pie Ģenezaretas ezera, ka ļaudis spiedās pie Viņa, lai klausītos Dieva vārdu. 2. Un Viņš redzēja divas laivas atrodamies pie ezera; bet zvejnieki bija izkāpuši un skaloja tīklus. 3. Bet Viņš, iekāpis vienā laivā, kas piederēja Sīmanim, lūdza to atbīdīt nedaudz no malas; un Viņš, sēžot laivā, mācīja ļaudis. 4. Un Viņš, pabeidzis runāt, sacīja Sīmanim: Dodies dziļāk un izmet savus tīklus zvejai! 5. Bet Sīmanis atbildēja un sacīja Viņam: Mācītāj, visu nakti mēs strādājām, bet nekā nesazvejojām; tomēr Tavā vārdā es izmetīšu tīklu. 6. Un viņi, to izdarījuši, noķēra lielu daudzumu zivju, tā ka viņu tīkls plīsa. 7. Un viņi māja biedriem, kas bija otrā laivā, lai tie nāk un palīdz viņiem. Un tie piebrauca; un viņi piepildīja abas laivas, tā ka tās gandrīz grima. 8. Kad Sīmanis Pēteris to redzēja, viņš krita pie Jēzus kājām, sacīdams: Aizej no manis, Kungs, jo es esmu grēcīgs cilvēks! 9. Jo izbrīna pārņēma viņus un visus, kas ar tiem bija, par zivju lomu, ko viņi bija vilkuši; 10. Tāpat arī Jēkabu un Jāni, Zebedeja dēlus, kas bija Sīmaņa biedri. Un Jēzus sacīja Sīmanim: Nebīsties, no šī laika tu zvejosi cilvēkus. 11. Un viņi, laivas krastā izvilkuši, atstāja visu un sekoja Viņam.” — Lūkas ev. 5:1–11

ŠAJĀ NODAĻĀ NAV RUNA PAR līdzībām un ainām, kurās apslēpts daudz garīga, bet Lūkass jums atstāta, kā tika iegūts viens no Maniem centīgākiem mācekļiem — Pēteris, agrāk saukts Sīmanis, un viņa līdzstrādnieki Jēkabs un Jānis, Cebedeja dēli. Lūkass jums stāsta, kā Es zvejnieku Sīmani Sev ieguvu ar to, ka Es viņam rādīju, ka tas, kam ir stipra paļāvība uz Mani, savās cerībās nekad nevilksies, pieņemot, ka viņa vēlēšanās saskanēs ar Manu prātu un veicinās garīgo attīstību.

Tikla izmešanai no Sīmaņa puses, lai gan viņš bija pārliecināts, ka tā būs veltīga, un bagātajam lomam ir divējādas nozīmes. Pirmkārt, tas zvejniekam pierādīja, ka Mana vara ir lielāka nekā valdošo apstākļu vara, un otrkārt — viņam rādīja, ka viņa paļāvība uz Mani nepalika neatalgota.

Kad Pēteris atzina starpību starp Mani un sevi, viņš lūgdams izsauca: “Kungs, aizej no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks.” Un Es, iepriekš zinādams viņa nākošo uzdevumu, viņam atbildēju: “Nebīsties, no šī laika tu zvejosi cilvēkus.”

Ka Es gandrīz visus Savus mācekļus izvēlējos taisni no zvejniekiem, tam bija labs garīgs pamats: viņu darbs uz kustīgā elementa ūdens un ar to savienotajām briesmām saistīja viņus vairāk pie Dieva, pie Dievišķās gādības mācības un tādēļ viņi bija reliģiozāki un dievbijīgāki, un tā kā viņu galvenā barība bija zivis, viņi bija miermīlīgāki nekā citi, gaļu ēdāji cilvēki.

Es apstākļus parasti sakārtoju tā, ka viņi, nemanīdami Manu nolūku un nejudami Manu iespaidu, paši nāca pie Manis un Man sekoja. Tā tas bija arī šē. Es gribēju ar brīnumu — pēc jūsu domāšanas veida — gūt viņu sirdis un viņus pamudināt uz lielo soli visu atstāt un tikai Man sekot, kas nebija tik viegli, kā jūs varbūt to iedomājieties, jo tanīs laikos un tā ka Maniem mācekļiem turpmāk bija jābūt skolotājiem, sekot Man un reizē piederēt pasaulei jeb savai ģimenei bija neiespējama lieta.

Tagad Maniem sekotājiem Man nav jādod tik stingri noteikumi, jo apstākļi ir citādi, un ja Es to prasītu, tad Man sekotāju skaits būtu ļoti niecīgs, jo tik patīkamā un jau no bērnības pierastā ģimenes dzīvē un tādos mājīgos apstākļos lielākai daļai no tiem, kuri tagad liekas tik sajūsmināti par Manu mācību, būtu gandrīz neiespējami visu atstāt un Man sekot, kā to kādreiz darīja Mani mācekļi.

Arī tiem no jums, kas liekaties par Mani un Manu mācību tik sajūsmināti, tikai nedaudziem būtu rakstura stiprums šo soli spert Manā labā, ja arī viņi Mani, kā toreiz Mani apsustuļi, redzētu savā vidū dzīvojam un darbojamies. Bet jums ir labi. Man tādi līdzekļi tagad vairs nav vajadzīgi, un Es gan zinu arī citādā kārtā sasniegt Savu mērķi taisni tā, kā toreiz ar tiem noteikumiem, kuru akurāta izpildīšana tikai Manus sekotājus apzīmogoja par Maniem mācekļiem.

Tagad Es prasīju no jums un visiem, kas grib Man sekot, Pētera īpašības, proti — viņa neierobežoto paļāvību uz Mani un skaidro viņa paša necienības atzišanu, jo taisni tāpēc, ka viņš domāja, ka ir necienīgs Manā tuvumā palikt un dzīvot, taisni šī brīvprātīgā pazemošanās Manā priekšā zvejnieku Sīmani

darīja par klinti, jeb par “Pēteri,” uz kura Es, kā teicu, gribu celt savu baznīcu, ko debesis un zeme nekad neiznīcinās. Viņa stiprā pašāvēība uz Mani jau pie pirmās sastapšanās vēlāk vēl pastiprinājās un kļuva par klinti kā viņa ticība.

Tātad, ja Es šo tekstu kā Vārdu jums un visai ticīgai cilvēcei dodu, tad Es to izvēlējos tādēļ, lai Es jums kā piemēru varētu dot acu priekšā vīru, kuram jums visvairāk jāseko.

Arī Jānis, kā personificēta mīlestība, ir viens no pirmā lieluma vadītājiem zvaigznēm pie garīgajām debesīm, bet lai kļūtu viņam līdzīgi un nopelnītu viņa pavārdu “Mans mīlulis,” vispirms jums jāiziet Pētera skola, un šī skola jums ir pasaule ar savām kārdināšanām.

Starp pasaules zemūdens klintīm, kur visi iespējamie apstākļi un notikumi atbalsta to, ka par jauku, patīkamu un sevišķi svarīgu tiek atzīts tas, kas tikai no ārienes spīd, kam nav pastāvības, bet kas sevi slēpj dūņās un trūdus, taisni šajās kārdināšanās vispirms jāstiprinās jūsu ticībai un pašāvēībai. Taisni tur jūs varat vislabāk redzēt, cik vārgi esat un uz cik vājām kājām stāv jūsu pašu morālais spēks. Pasaules nemierā ir divi galvenie faktori, kuriem vienmēr jābūt jūsu acu priekšā: Mana vispēcība un jūsu nespēks. Citādi nav iespējams kļūt pie Jāņa miera, kurš pret Mani jūta tikai mīlestību un bērnišķi sirsnīgu cieņu.

Šīs maigās tieksmes, šī nodošanās Manās rokās, šī dzīve tikai garīgajam cilvēkiem un arī Maniem piekritējiem tagadējos pasaules apstākļos nav tik viegli iespējama un realizējama, jo nīcīgā pasaule un tās pastāvīga iespiešanās cilvēku garīgajā dzīvē ir par daudz spēcīga, lai kāds vispār varētu pilnīgi no tās atbrīvoties.

Jūsu un arī Manu tagadējo un nākošo piekritēju un sekotāju uzdevums tādēļ ir vispirms iekšējo, garīgo es — kā Pēterim — balstīt uz pašāvēību Man un uz stipras ticības, ka Es nevienu neatstāšu, lai cik spiedīgi būtu apstākļi, kas grib vest uz citiem ceļiem, nekā pie Manis.

Kas Es kā Dēls un Tēvs, kā Gudrība un Mīlestība radībā garīgi esmu, to attēloja Pēteris un Jānis kā Mani mācekļi. Pēteris bija attiecībā uz pasauli ievērojamā gudrība un Jānis — neievērojot visu nepatieso, pasaulē nekad nezūdošā labsirdība, no kurām īpašībām pirmā atbilst Manai gudrībai un pēdējā Manai mīlestībai.

Tā arī jums jācenšas garīgi uztvert vārdus, ko Es Saviem mācekļiem teicu: “Esiet gudri viltībā kā čūskas un vientiesīgi kā baloži,” jo čūskas viltība nozīmē garīgā ziņā pasaules gudrību un miermīlīgā baloža vientiesība apzīmē neko ļaunu nedomātāju un nedarītāju tikumu.

Tā jūs redzat, ka jūsu Jēzus vārdos, darbos un brīnumos Viņa mācības gadu laikā visam ir garīgs pamats un viss iegūst garīgu nozīmi. Pietiek ar gara acīm apsvērt notikumu iekšējo nozīmi, kur tad biežais nesaprašanas plīvuris pamazām pašķiras un parādās tīrā, gaišā patiesība, kur līdz tam bija lasīti tikai mistiski, nesakarīgi vārdi. Tā kā daba atdzimušajam, garīgi uz priekšu ejošam kļūst par dzīvu grāmatu, no kuras tas — ne tā kā daudzi — izlasa labumu ne tikai pasaules dzīvei, bet kurā tas atrod raktītus atgādinājumus un garīgus mājienu savai dvēselei, kas pēc tiem ilgojas, tāpat Manis jums atstātā grāmata, Bībele, ir mūžīga raktuve, kurā aplēptas vienīgās jaukākās patiesības, kuras Es esmu novēlējis tiem, kuri izgājuši Pētera skolu ir nokļuvuši pie Jāņa mīlestības.

Tādēļ papūlieties arī jūs, ja arī ceļojat starp ērkšķiem, tomēr neievainotām kājām sasniegt savu mērķi, kurš visu kārdināšanu un cīņu beigās ir neierobežota mīlestība, kura līdzībā visā radībā un garīgi Mana paša tuvumā pašāvēībā uz ticību, ko jūs savas dzīves laikā esat parādījuši, bagātīgi atmaksās.

Atcerieties Manu atgādinājumu Pēterim priekš Manas sagūstīšanas, kur Es, iepriekš teikdams: “Pirms gailis dziedās, tu Mani trīsreiz noliegsi,” taisni šim stiprajam ticētājam atgādināju viņa paša cilvēcisko vājo dabu, kuru viņš reiz laivā atzina, izsaukdams: “Aizej no manis, Kungs, jo es esmu grēcīgs cilvēks.” Dārzā pie Eļļas kalna viņš likās stiprs, cirta ar zobenu, bija pilns ticības un pašāvēības, un drīz pēc tam — redziet, vājā cilvēka daba, aiz bailēm viņš Mani trīsreiz aizliedza.

Tādēļ nenododieties arī jūs aplamiem uzskatiem, itkā jūs jau būtu izredzētie un nemaldīgie. Neatstājiet Manu roku. Uzticieties Man, un ne savam pašu stiprumam, jo bieži pietiek ar vieglu garīga vēja brāzmu, un visa garīgās pašapziņas un morālā stipruma ēka ir sabrukusi, kā bērna celts kāršu nams, un jūs tad esat pie sevis piedzīvojuši to pašu rezultātu, ko Pēteris kā Klints piedzīvoja Manā tuvumā, proti — ka bez Manis nav izdarāms nekas, bet ar Mani — viss.

Tā arī šim tekstam, kas sākas ar lielu zivju lomu, jābeidzas ar mazo, bet svarīgo rezultātu: ja jūs, kā Šīmanis toreiz, esat izraudzīti ne zivis, bet cilvēkus vilkt Manas ticības tīklā, tad jums jāiesāk pašiem pie sevis un nekad nav jāaizmirst, ka ne vārdi, bet darbi, izpildīti cēlākā nozīmē ir tie, kas tuvāku, jūsu brā-

ļus un māsas, ved Manās rokās.

Bet pirms tas iespējams, jums jābūt, kā jau teicu, Pētera dzīves gudrībai un tad Jāņa mīlestībai pašiem sirdīs un vienmēr jāatminas jūsu pašu vājums un Mans stiprums. Tādā kārtā jūs izpildīsiet Manu gribu attiecībā uz sevi un citiem, pie kam Manas svētības jums nekad netrūks. — Āmen. — 1872

31. ĪSTĀ TAISNĪBA

5. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“Es jums saku: ja jūsu taisnība nebūs lielāka kā rakstu mācītāju un farizeju, jūs debesvalstībā neieiesiet.” — Mateja ev. 5:20

ŠAJĀ NODAĻĀ JŪSU PRIEKŠĀ IR visa Mana mācība kā kodols visam tam, kas attiecas uz cilvēku. Jums tiek rādīts, ciktāl viņa ciešanām, viņa upuriem un cīņām reiz būs garīga vērtība un kā viņam sava sirdsapziņa jālieto kā svaru kauss un mēraukla visām domām, vārdiem un darbiem, ja viņš grib reiz tikt saukts par Manu bērnu.

Šis kalna sprediķis bija varenākais sprediķis no tiem, kurus Es Savas zemes dzīves laikā esmu teicis, un taisni tādēļ tas aptver visu, kas Mani pamudināja nonākt pie jums uz šīs tumšās zemes un panest lielāko negodu — par lielāko triumfu Man un Manai mācībai.

Šinī sprediķī Es cerību pilnā gaismā rādīju Saviem klausītājiem un mācekļiem visas svētības, kuras būs par daļu tiem, kas tur Manus mīlestības baušļus un to dēļ panes ļaunprātību un ciešanas. Bet Es viņiem tāpat līdzībā iztēloju arī viņu misijas svarīgumu, proti — ka Es negribu Savu mācību velti sludināt, bet ka katram, kas to dzird, tā jāizlieto un jāizplata. Tie ir punkti, kuros ir runa par zemes sāli, par pilsētu kalnā un par aizdegto sveci, kura, protams, tiek aizdegta, lai spīdētu un nevis degtu apslēpta zem pūra.

Es viņiem teicu, ka viņi ir zemes sāls, kas atbilst garīgi dvēseliskās pasaules kodīgajai jeb ierosinātajai daļai, jo tā vajadzīga darbībai, ļaunā atšķiršanai, materiālajai vielu maiņai.

Kur nav sāls jeb kairināmās vielas, tur nav dzīvības, nav kustības, nav gaismas. Kur sāls kļūst nederīga — kā evaņģēlijā teikts — t.i., sabojājas, tur rodas otrādi rezultāti, tādēļ tā no radīšanas procesa jānošķir, tātad jāizmet, lai ļaudis to samīn. Samīta putekļos un smiltīs, tā būs palīdzīga citiem radījumiem uz cita pamata tālākai attīstībai, tāpat kā ļaunumam, ko izdara cilvēki, Manos ceļos beidzot jākalpo garīgo būtņu attīstībai un labošanai, tikai citādā veidā un citādos apstākļos.

Tā Es atgādināju ļaudīm un Saviem mācekļiem, ka viņiem Mans vārds ne tikai jādzird un jāpatur sev, bet ka tas viņiem jādara zināms arī citiem un pēc tā jādzīvo. Es viņiem arī teicu, ka Mana mācība nav jauna, bet ka tā tikai Mozus un praviešu dotos norādījumus nostāda pareizā gaismā, atšķir saturu no burta un tā visai cilvēcei rāda, ka viņiem Manis sūtīto cilvēku dievišķajiem iepriekšējiem pasludinājumiem un pavēlēm ir vienmēr bijis tas pats mērķis, proti — mācīt cilvēkus atzīt savu garīgo vērtību un viņus īsākā ceļā sagatavot ieiešanai citā lielajā garu valstī, kā pieklājas būtņiem, kas sirdī nes Manu dievišķo dzirksteli. Es viņiem arī nodrošināju, ka Mani vārdi ir mūžīgi, jo mūžīgas, augstākas būtnes doti, tie var nest tikai sava Devēja zīmogu.

Es viņiem arī teicu, ka katra negodīga izturēšanās pret Maniem baušļiem tiks sodīta — šinī un viņā pasaulē, jo Es iepriekš zināju, ka vēlākos laikos cilvēki Manus mīlestības baušļus izlietos kā apsegu un zem tā, darbotamies savās interesēs, netraucēti nodosies naida un atriebības kārībām. Jau Manā laikā farizeji un rakstu mācītāji ar Mozus un praviešu mācībām darīja to pašu, kādēļ Es Saviem mācekļiem un visiem ļaudīm, kas bija ap Mani sapulcējušies, teicu vārdus: “Ja jūsu taisnība nav labāka nekā farizeju un rakstu mācītāju taisnība, tad jūs debesu valstībā nenāksiet.”

Lai gan šai svētdienai dots tikai šis pants, Man vispirms bija jāskar un jāpaskaidro iepriekšējie šīs nodaļas panti, lai tad nonāktu pie šī — 20. panta, un no tā varētu iet tālāk.

Tā kā Es minēju šo viltus un liekulīgo šīs kārtas taisnību, kurai tanīs laikos bija dota vara un tiesības savas reliģijas saturu, kultu un dogmas nest tautā un izskaidrot, un tā kā Es zināju, kādā kārtā viņi to darīja — ne pēc Mana, bet sava prāta un pēc saviem plāniem — tad Es, protams, biju spiests ļaudīm un Saviem mācekļiem jau esošos likumus izskaidrot un darīt viņiem labāk uzņemamus. Man tas bija jādara arī tādēļ, ka tanī laikā priesteri un rakstu mācītāji baušļu izskaidrošanu padarīja cik vien iespējams, sev patīkamam, tā kā nebija daudz jānopūlas tos izpildīt, un ka viņiem zem šī apsega vienmēr palika plaša viet darīt šausmīgas lietas, šķietami nedarot pret Mozus reliģijas likumiem, jā, pat likās, it kā viņi tos stingri pildītu.

Tādēļ 20. pantam seko citi patiesie mīlestības likumi, kuri tanī laikā tika uzskatīti kā pretstats ticē-

tajam, jo atmaksa, atriebība, naidis un vajāšana dažos reliģijas teicienos šķietami bija attaisnoti. Kā pretstatu tos uzskatīja arī tādēļ, ka ir daudz vieglāk atriebības un naida slāpes dzēst, nekā piedot tam, kas ir naidīgi noskaņots, vai darīt labu tam, kas dara tikai ļaunu.

Taisni tādēļ šis sprediķis — sevišķi tā 20. panta satura dēļ — ir nosaukts par svarīgāko, jo tanī Es uzstādu mīlestības simbolu, tuvāka mīlestības un piedošanas karogu kā vienīgo mērauklu dzīves ceļam, pie kam Es visiem uzsauku: “Tikai zem šī karoga un ar šo visu aptvērēju mīlestību, ar kuru Es kā Dievs un Radītājs aptveru visas Savas būtnes, tikai ar šo mīlestību jūs, cilvēki, varat kļūt garīgās valsts pilsoņi, Manas debess pilsoņi.”

Sekojošos pantos Es minēju dažus dzīves apstākļus, kuros cilvēkiem jāparāda šī brāļu un tuvāka mīlestība un kur viņš to var darīt. Es rādīju, ciktāl šai mīlestībai jāiet, lai tās darbi Manā priekšā gūtu garīgu vērtību. Es liku uzpurēšanās spējas stūrakmeni, pie kā, diemžēl, tanī laikā un vēl līdz šai dienai daudzi ir piedauzījušies.

Es teicu Saviem klausītājiem: Kā Es kā Dievs lieku saulei lēkt pār labiem un pār ļauniem un kā labo, tā ļauno laukus slacinu ar svētīgu lietu, tā arī jums, Maniem patiesajiem sekotājiem, — cēli pāri visām cilvēciskajām kārbām, vienmēr paturot prātā Manu kā Radītāja piemēru — visiem jāpalīdz, nedomājot par to, vai par to saņem patecību, vai nē.

Šinī sprediķī Es uzstādīju garīgi cēla cilvēka ideālu un pats ar Savu dzīvi pierādīju, ka tā dzīvot var, ja grib. Šī sprediķa saturam, vai nu tās ir apsolītās svētības cietējiem, cīnītājiem un pateicīgajiem izturētājiem, kā arī sekojošais — ciktāl jāsniedzas tuvāka mīlestībai — visam tam šodien ir vēl tāda pati vērtība, kā toreiz, un to tas nekad nezaudēs, kamēr pastāvu Es, Mana garīgā un materiālā pasaule, jo tikai caur šiem likumiem un tiem sekojot, saprātīgi dzīvojošas būtnes tiek padarītas cēlas, un kļūst par savas dievišķās izcelsmes lieciniecēm, kamēr pretējā, visvairāk lietotajā un, diemžēl, arī tagad vēl no daudziem par pareizu apzīmētajā ceļā tanī vietā, lai kāptu garīgos augstumos, noslīd materiālos dziļumos.

Arī sekojošās Mateja nodaļās šī mācība izplatīta vēl tālāk, lai nevienam nebūtu šaubu un lai neviens navarētu atvainoties, ka viņš nav zinājis, kas ir Dieva un tuvāka mīlestība patiesajā nozīmē. Tā jūs atrodat arī 6. nodaļā vienīgo lūgšanu, ko Es mācīju un kas jums vēl tagad jāuzskata par visu lūgšanu pamatu. Tikai jums jāaptver katra tanī ietvertā vārda dziļais, garīgais saturs, jo ziniet, ir kaut kas cits, ja jūs lūdziet pašu vārdiem, vai ja Es jums lieku mutē vārdus, kuri jums bēdās un arī ikdienas Man jāraida, lai Es jums katras jaunas dienas sajukumā sniegtu Savu palīdzīgo roku, lai jūs nekrītu, bet Manu kalna sprediķi vienmēr paturētu prātā un lai tas jums būtu šīs zemes dzīves pārbaudījumu ceļā vienīgā mēraukla, lai reiz mantotu šīs nodaļas sākumā apsolītās svētības.

Jā, Mani bērni, arī uz jums attiecas tas pats atgādinājums, kas bija reiz tiem, kas Mani klausījās kalna sprediķī, kad Es teicu: “Ja jūs neesat taisnīgāki, nekā jūsu farizeju un rakstu mācītāji, tad jūs debesu valstībā nenāksiet.” Arī jums Es saku: Ja jūs taisnības, mīlestības, pazemības un piedošanas jēdzienu neņemat stingrāk, nekā to jums vēl daudzi sludina un nepareizi izskaidro, tad jūs nevarat nākt Manā valstībā un nevarat kļūt Mani bērni, jo Maniem bērniem var tikt pieskaitīti tikai tie, kuri, sekodami Manam piemēram, labprātīgi nes savu krustu un kuri kā Es, kā pazemības un pašaiizliegšanās piemērs, visas pasaulīgās baudas liek tālu aiz garīgajām un paliek pie Mana pamatnoteikuma, kas ietverts teicienā: “Mana valstība nav no šīs pasaules.”

Mani bērni nedrīkst būt pasaules bērni. Viņiem jācenšas sasniegt augstākos morāles ausgtumus, ko vispār cilvēks var sasniegt. Viņiem jākļūst — kā Es biju — savu kārbu meistariem un uzticībā jāpieņem, ko Es viņiem viņu labā sūtu. Viņiem nav jābēg no pasaules kā no briesmām, bet viņiem tanī visas tās savādības, baudas un kārdināšanas, lai viņi tām nepadotos, jānovērtē pēc to patiesās vērtības. Viņiem jābūt domās, vārdos un darbos tīrai sirdspziņai, lai citi ne tikai ticētu viņu vārdiem, bet lai arī viņu darbos redzētu tiešu sacītā piemēru. Viņiem — kā enaņģēlijā teikts — jābūt kā svecei, kas tālu pār visiem cilvēku dzīves nelīdzenumiem izstaro savu mierīgo gaismu — mīlestību, paļāvības un piedošanas gaismu.

Tikai tad, ja jūs paši esat taisnīgāki, miļāki, paļāvīgāki nekā daudzi citi nomaldījušies bērni, jūs varat būt viņiem par mērauklu un ceļa rādītājiem, un tikai tad jūs varat pabeigtas dienas un pārbaudījumu gaitas cerēt, ka Es jūs pieņemsu par Saviem bērniem un ka varēsiet ieet Manā mūžīgajā, lielajā garu valstī, Manās debesīs, kur jums tad par visu izturēto un izciesto kļūs par daļu svētības, kas minētas Mana varenā kalna sprediķa sākumā.

To ņemiet pie sirds. Lasiet bieži šo sprediķi, ko Es priekš vairāk kā tūkstoš gadiem esmu teicis

Saviem mācekļiem un tautai. Tas satur lielu daudzumu apsolījumu un lielu prasību pret jums un visu Manu garu pasauli.

Kas šos noteikumus negrib ievērot, kas, diemžēl, ir pie lielākās daļas, tā dzīve līdzinās grāmatai, kas gan ir jauki iesieta, bet satur tikai baltas, tukšas lapas.

Tādēļ raugieties, lai jūs otrā dzīvē ienestu līdz savu dzīves grāmatu pilnu labu domu, vārdu un darbu. Es arī šinīs pantos esmu jums rādījis, kā domas jau var būt apgrēcība pret Maniem mīlestības likumiem, jo bieži vien tikai nav izdevības tās realizēt. Ja tāda būtu, tad griba, kas agrāk bija tikai viegla doma, realizētos.

Tādēļ vispirms sargieties no grēcīgām domām. Tās pazemo jūsu iekšējo dvēseles cilvēku. Tālāk sargieties tādas domas realizēt. Apkarojiet nelabas domas, un jūs ātrāk kļūsiat darbības kungi, bet ja jūs domām ļausiet vaļu, tad jūs jau esat sapinušies grēku valstī, un tikai labvēlīgs acumirkļis, un jūsu dvēselei ar viņas nepārdomāto darbu ir laupīta visa viņas rota, šķīstība, miers, apmierinātība un visi jaukie nodomi.

Tādēļ lasiet šos pantus visus un ļoti bieži. Jums tika rādīts daudz kas, kur jums, ja liksiet roku uz sirds, jāatzīst, ka esat vēl ļoti vāji un vēl ļoti bieži grēkojat pret sevi un pret Mani, kādēļ vēl tālu esat no tā, lai jums būtu daļa pie Manas garīgās debesu valstības.

Nekurniet arī, ja Es jums attiecīgos apstākļos vienmēr dodu izdevību vingrināties lietās, kuru jums vēl pa lielākai daļai trūkst, proti — pašāvēlībā uz Mani un pastāvīgā modrībā par savas sirds ierosinājumiem, lai visu ļauno apspiestu jau dīglī.

Tā, pastāvīgi vingrinoties, jūsu spēki nostiprināsies, tā jūs kļūsiat spējīgi vēl istā laikā kļūt par savu kārību kungiem, un tā, paturot prātā Manu kalna sprediķi, arī jūs reiz saņemsiet Manu mācekļu algu, kad jūsu misija uz šīs zemes būs pabeigta un būs iegūta uzvara, lai tad tur ar jaunu spēku varētu pildīt lielākas prasības, jo kas šiet mazumu uzticīgi pārvalda, to Es iecelšu pār lielumu.

Atminieties savu Tēvu, kas ne velti jums visus šos vārdus sūta. Atminieties, ka Viņš gribētu jūs darīt par tiem, par ko viņš jūs ir radījis, proti — par Saviem garīgajiem bērniem, un līdz ar to par butnēm, kurām reiz Viņa valstībā pār pasaulēm un miljoniem būtnu jāiztaro sava mūžīgi mīlētāja Tēva mīlestības un žēlastības gaisma. Ka šādai misijai der visās ciešanās un nelaimēs pārbaudītas, tātad rūdītas būtnes, tas pats par sevi saprotams, jo tās, uz savas pieres nesdamas domu un darbu tīrību kā zīmogu, ar savu gara cēlumu var vilkt arī citus uz augšu.

Tādēļ Es jums devu šo plašo Savu mīlestības baušļu izskaidrojumu, lai jūs nedotu vietu savas pašmīlības iespaidiem, atvainojot to, kas Manā priekšā varbūt ir lielākais grēks, proti — domu spēli, kas bieži ir visādu nepienācīgu un ļaunu darbu sēkla. Āmen. — 2.4.1872

32. 4000 VĪRU PAĒDINĀŠANA

6. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“1. Tanīs dienās, kad daudz ļaužu bija kopā un tiem nebija ko ēst, Viņš, saaicinājis mācekļus, sacīja tiem: 2. Man žēl šo ļaužu, jo, lūk, viņi jau trīs dienas paliek pie manis, un viņiem nav ko ēst. 3. Un ja es tos atlaidīšu mājās neēdušus, tie ceļā nonīks, jo daži no viņiem nākuši no tālienes. 4. Un Viņa mācekļi atbildēja Viņam: Kas šos var paēdināt ar maizi še, tuksnesī? 5. Un Viņš jautāja tiem: Cik jums ir maizes? Tie atbildēja: Septiņas. 6. Un Viņš pavēlēja ļaudīm apmesties zemē. Un, paņēmis septiņas maizes, Viņš pateicās, lauza un deva tās saviem mācekļiem, lai viņi ceļ priekšā; un viņi cēla tās ļaudīm priekšā. 7. Un viņiem bija nedaudz zivtiņu; un tās Viņš svētīja un pavēlēja celt priekšā. 8. Un viņi ēda un paēda, un pielasīja ar atlikušajām druskām septiņus grozus. 9. Bet to, kas ēda, bija tūkstoši četri; un tad Viņš tos atlaida.” — Marka ev. 8:1–9

ŠAJĀ EVANĢĒLIJĀ ATKAL IR RUNA par ļaužu paēdināšanu, kuri bija sapulcējušies ap Mani, proti, — skaitā četri tūkstoši, pie kam beidzot septiņi grozi palika pāri, kamēr sākumā bija tikai septiņas maizes un dažas zivis.

Es jau reiz darīju līdzīgu brīnumu, paēdinādams 5000 cilvēku ar 5 maizēm un divām zivīm, pie kam 12 grozu maizes palika pāri. Kāda garīga nozīme tur bija 5 maizēm un 2 zivīm, jūs zināt; arī šo otro reizi, kad Es 5000 vietā paēdināju tikai 4000 vīru ar 7 maizēm un dažām zivīm, kad pāri palika 7 grozi — kā tad 12 — visam ir garīga nozīme, kuru tagad gribu jums paskaidrot drusku tuvāk.

Pirmā brīnumā 12 pāri palikušie grozi apzīmēja tiklab 12 Izraēla ciltis, kā arī 12 baušļus, kuriem jāpaliek cilvēkiem pēc Manas šķiršanās. Septiņi grozi, kas palika pāri otru reizi, apzīmē Manas setpiņas galvenās īpašības, kurām jāpaliek cilvēkiem nostiprinājumam un mērauklai, kad viņiem Manis personīgi vairs nebūs. Šīs septiņas īpašības ir: mīlestība, pacietība, pazemība, piedošana, pastāvība, uzpurēšanās un žēlsirdība.

Kad Es jūdu tautai sludināju, dažreiz Man bija jāuzsauc: “Kam ir ausis, tas lai dzird”. Tas bija skaidrs pierādījums, ka taisni pie viņiem daudz kas pa vienu ausi iegāja un pa otru ausi izgāja un ka vairākums Manu mācību neuztvēra tā, kā Es to gribēju. Līdzībā izskaidrojamais ēdiena brīnumš Manas uzrunas beigās liecina taisni par svarīgākā pārpalikumu. Kā viņi maizi un zivis tikai apēda, lai remdētu savu fizisko izsalkumu un septiņus grozus maizes atstāja, tā viņi tikai pavirši uztvēra tikai Manas runas saturu un tās galveno mācību — Manas septiņas pamatīpašības, kuras Es ar līdzību, brīnumiem un patiesām mācībām viņiem gribēju iemācīt, neievēroja.

Ja arī visām līdzībām, vārdiem un darītajiem brīnumiem tautai bija jāatver acis, tad taču vienmēr bija diezgan rakstu mācītāju un farizeju, kas darīja visu iespējamo, lai katru iespaidu, ko Mana darbība tautā atstāja, vājinātu vai pat iznīcinātu. Tā viņi aizdomas meklēja tanī apstākļi, ka Es un mani mācekļi neievēroja baznīcas ceremoniju paražas — mazgāšanos utt. Viņi piedauzījās pie labiem darbiem, pie slimo dziedināšanas utml., kad tā notika sabbatā vai citā baznīcas svētā dienā. Viņi ņēma ļaunā, ka Es neieturēju priekšā rakstīto gavēni vai pat nodarbojos ar ļaudīm, kas viņu acīs bija rupji grēcinieki vai negodīgi ļaudis. Viņi pūlējās Mani turēt aizdomās par visu, ko Es runāju un darīju.

Tādēļ dažādie atgādinājumi, ko Es devu Saviem mācekļiem un Man piederīgajiem, un sekotājiem ļaudīm, ar ko Es gribēju pierādīt, ka pie Manis der tikai garīgais un ne materiālais. Tādēļ vārdi: “Kas cilvēkā ieiet, tas nevar darīt viņu nelāgu jeb nešķīstu, bet tas, kas no viņa iziet, ir kas cilvēku pazemo.” Tā paša iemesla dēļ Maniem mācekļiem tika atgādināts — sargieties no farizeju un Hēroda rauga, tā paša iemesla dēļ Es minēju, ko kāds agrākais pravietis bija iepriekš pasludinājis: “Šie ļaudis godā Mani ar savām lūpām, bet viņu sirdis ir tālu no Manis.”

Kad nu Es šos 4000 vīrus ar septiņām maizēm un dažām zivtiņām biju pabarojis, tātad viņus materiāli paēdinājis, 7 grozi maizes palika pāri. Šai pārpalikšanai ir garīga nozīme. Kad viņi šķietami bija arī garīgi paēdināti, tomēr īpašības, ko Es apzīmēju par augstākajām, viņi atstāja neievērotas. Katrs grozs ar savu daudzpusīgo lielo un mazo maizes gabalu saturu skaidri apzīmē, cik dažādos veidos šīs Manas

iepriekš minētās īpašības varētu tikt izlietotas cilvēku dzīvē, ja cilvēki savu dzīves grozu pa lielākai daļai nepiepildītu ar pasaulīgām lietām, kur tad Manai maizei un Manām gara īpašībām vairs nav vietas.

Ir maz tādu, kuri domā tā, kā sieva no Eirofenicijas, kura uz Manu aizrādījumu, ka Mana maize nav jāsievē suņiem priekšā, tomēr paļāvības pilna atbildēja, ka suņiem tomēr esot atļauts baroties ar druskām, ko bērni pamet zem galda, kas citiem vārdiem nozīmē: Ja arī vājie jeb nepilnīgie nav cienīgi vai spējīgi baudīt tiešo debesu barību, tad viņiem taču varētu būt novēlēts paēsties atkritumus un no tiem izmeklēt to, kas viņu acumirkļīgajam garīgajam stāvoklim piemērots.

Tādas ticīgas dvēseles tajos laikos bija tikai retas, un tagad tās ir kļuvušas par vislielāko retumu.

Kā man tad bija jācinās pret visiem valdošajiem uzskatiem, vai tie būtu pasaulīgi, vai baznīcas, un — kā Es dažreiz pats teicu — no jūdiem cerēju mazāk nekā no pagāniem, tā ir arī tagad, kad no tiem, kas saucas katoļi, un domā tādi būt, ja viņi tikai ievēro priekšā rakstītās paražas, ir maz kas gaidāms. Jā, taisni tie, kuriem būtu jābūt par labāko un auglīgāko lauku Manai mācībai, — taisni tie ir niknākais ienaidnieks visam tam, ko tā no viņu tik patīkami iekārtotās reliģijas mācības pamodina un prasa — uzupurēšanos un atteikšanos, uz ko viņi nav spējīgi, jo viņiem nav morāliska spēka pierasto paražu un domu pārspēšanai.

Tie līdzinās lielākai daļai tā laika klausītāju. Tie meklē Mani visur tikai baznīcās, bet ne dzīves ceļā, kur tiem ar darbiem jāpierāda tas, ko tie tik bieži baznīcās slavē. Tie arī ir tāpat izsalkuši, kā iepriekš minētie, bet Manas mācības galveno esenci, 7 grozus, mierīgi atstāj un apēd tikai to, kas tiem tajā momentā visvairāk garšo.

Ja šo piemēru par 4000 vīru paēdināšanu ar 7 maizēm un dažām zivīm Es jums dodu kā tematu svētdienas sprediķim, tad ar to katram atsevišķi, kā arī visiem Mana vārda klausītājiem tiek atgādināts — neapmiereināties ar paviršo Manu vārdu iespaidu, bet atrast tajos apslēpto gara barību, pēc tās savā darbībā rīkoties un uz tādu rīcību pamudināt arī citus.

Ka tanī laikā Mani klausītāji bija mazauglīgs lauks Manai mācībai, to Es zināju; bet Es zināju, ka Es runāju un darbojos ne tikai viņiem, bet visai civēcei pēc viņiem. Es būvēju ne tikai tagadnei, bet Mani plāni sniedzas tālāk, jo kā dievišķas, nebeidzamas būtnes plāni tie bija mūžīgi pastāvīgi un iespaidīgi.

Farizejiem un rakstu mācītājiem uz viņu prasību pēc brīnumzīmes Es atbildēju, ka šai ciltij Es nedošu nekādu zīmi, ar ko gribēts teikt tik daudz, ka tur, kur Mana redzamā parādīšanās bija lielākā brīnumzīme, nekāda cita, kas vēl ko vairāk pierādītu, nav vajadzīga, lai apstiprinātu Manu dievišķību, patiesību un Manas mācības mūžīgu pastāvēšanu.

Tas, ko Es teicu tad teicu farizejiem un rakstu mācītājiem, attiecas arī uz tagadējiem šķietami svētajiem baznīcas skrējējiem un uz visiem jūsu laika par matēriju filozofētājiem zinātniekiem. Arī viņi neredzēs nekādu zīmi, tādēļ ka viņi lielāko zīmi — Dieva un Tēva balsi savā sirdī — negrib atzīt. Tik pat maz tic daudzi jūsu zinātnieki, neievērojot pastāvīgos likumu atradumus dabā, ka jābūt arī likumu devējam. Viņi labāk disputēs, kamēr sev un citiem aizdisputēs savu “es”, nekā atzīsies ar tiešiem pierādījumiem uzvarēti jautājumā par Dieva esamību.

Arī šajā laikā notiek sīva cīņa starp ceremoniju un garu, starp patiesību un viltu, kas uztrauc visu prātus. Visas sektas, visi ticīgie pūlas no jauna radušos savienot un sajaukt ar veco, pierasto, bet velti. Diviem kungiem nevar kalpot, bet — vai nu matērijai, vai garam. Un tā kā daudz nevar vai negrib izšķirties, tad tur meklējama vaina, ka viņi — lai gan Es gribētu ļaudis paēdināt ar garīgo maizi — bauda tikai nesvarīgo — jā, pēc tā dzenas, bet īsto, būtisko, garīgi patieso atstāj.

Tā Maniem tagadējā laika — tāpat kā Manas mācības laika — mācekļiem vienmēr atkal jāsavāc pāri palikušie Manas debesu maizes jeb garīgās maizes gabali un tad jāizmēģina laime pie citiem izsalkušajiem, līdz beidzot 7 Manu dievišķo īpašību grozi ir tukši un to saturs ir pārgājis lielajā cilvēces, kā arī katra atsevišķa cilvēka dzīves grozā.

Tā arī jums atskan atgādinājuma sauciens: Papūlieties piesavināties Manas 7 īpašības! Neņemiet garīgo paēdināšanu tik pavirši, ka jūs domātu, ka ar dzirdēšanu vai lasīšanu jau pietiek. Ne tuvu! Arī pie jums Es reiz sūtīšu vācēju un likšu pāri palikušo salikt grozos un uzglabāt labākiem, cienīgākiem, kuri ir spējīgāki novērtēt garīgo saturu, kamēr jūs — iedomībā, ka visu jau zināt, neesat tikuši pat ne uz garīgās atziņas pirmās pakāpes.

Tādēļ piepūlieties būt Manu tiešo vēstījumu cienīgi — kā reiz Mani mācekļi. Esiet arī jūs, tāpat kā apustuļi, Mana vārda izplatītāji. Izsējiet to, bet tā, ka tas nekrīt neauglīgā zemē! Vienmēr atminieties, ka viss tas, ko jūs tagad tik bagātīgā mērā no Manis saņemat domāts ne tikai jums vien, bet caur jums

arī citiem. Vienam vai otram radīsies apstākļi, kad viņam lasītais un dzirdētais būs jāizmēģina. Viņam jābūt, ciktāl viņš to ir sapratis un piesavinājies, lai to arī citiem atkal dotu tā, kā Es to viņiem esmu licis dot.

Tātad neatstājiet no Manām maizēm nekā pāri! Sagremojiet tās garīgi. Dariet tās par savu pašu "es", lai jūs kā dzīvs piemērs ne tikai ar vārdiem, bet arī ar darbiem varētu pierādīt, ka mīlestība, pacietība, pazemība, piedošana, pastāvība, uzpurēšanās un žēlsirdība ir jūsu ticības pamati, 7 grozi, kuros jūs gribat savākt savus labos darbus, lai reiz tos savā dzīves grozā kā īpašumu nodotu Tam, kurš vienmēr jums ir veltījis tik daudz žēlastības un tik daudz gaismas no Savām debesīm. Āmen.

33. PAR VILTUS PRAVIEŠIEM

7. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“15. Sargieties no viltīgajiem praviešiem, kas nāk pie jums avju drēbēs, bet iekšienē ir plēsīgi vilki! 16. No viņu augļiem jūs tos pazīsiet. Vai no ērkšķiem novāc vīnogas, vai vīģes no dadžiem? 17. Tā katrs labs koks dod labus augļus, bet nelabs koks dod nelabus augļus. 18. Labs koks nevar dot nelabus augļus, un nelabs koks nevar dot labus augļus. 19. Katrs koks, kas nedod labus augļus, tiek nocirsts un ugunī iemests. 20. Tātad pēc to augļiem jūs pazīsiet tos. 21. Ne katrs, kas man saka: Kungs! Kungs! ieies debesvalstībā, bet kas izpilda mana Tēva gribu, kas debesīs, tas ieies debesvalstībā. 22. Daudzi man sacīs tanī dienā: Kungs, Kungs, vai ne Tavā vārdā mēs pravietojām un Tavā vārdā neizdzinām ļaunos garus, un Tavā vārdā nedarījām daudz brīnumu? 23. Un tad es viņiem pasludināšu: Es nekad jūs neesmu pazinis; atkāpieties no manis, jūs ļaundari!”
— Mateja ev. 7:15–23

VISĀ ŠAJĀ NODAĻĀ IR RUNA par dzīves likumiem, kā tie, pamatoti Manā mācībā, jāievēro, lai ļaudis, — sevišķi tajā laikā Mani mācekļi un klausītāji — zinātu, kā viņi savus pašu reliģijas likumus varētu īstenot dzīvē. Tā kā sevišķi tajā laikā Mozus likumu izskaidrošana nenotika pēc Mana prāta, Man bija jānāk pašam, lai jūdiem nodotās reliģijas garīgo dzīvības koku glābtu no satrūdēšanas, lai tas atkal nestu augļus, kam, — tālu no pasaules ieskatiem — būtu jāatbilst Manai garu valstij.

Es visā šajā nodaļā mācīju patiesību ar citu kļūdām, kā arī piesardzību — Manu mācību katram nesniegt bez sagatavošanas, tālāk labdarību un mīlestību, kas cilvēkiem pēc Mana piemēra jāparāda citiem. Jūs redzat tuvāka mīlestības likumu plašākā nozīmē izskaidrotu un pie tam tiekat darīti uzmanīgi uz to, ka šīs Manas prasības nav tik vieglas, jo spējai uzpurēties par Maniem mīlestības baušļiem stāv ceļā pasaules kārdinājumi un viegli virsroku guvēja pašmīlestība.

Es nesludināju neko jaunu, bet izskaidroju tikai Saviem mācekļiem un piekritējiem jau zināmo tā patiesākā nozīmē, lai tad viņi arī citiem varētu darīt zināmu baušļu patieso saturu. Tādēļ Man vispirms skolotājiem un tad mācāmiem bija jānodod zināma mēraukla un pazīmes, pēc kādām pirmie var pazīt savus patiesos zināt kāros un ticīgos, bet pēdējie savus skolotājus un šķietamos skolotājus jeb praviešus var atšķirt no īstiem, patiesiem. Tādēļ pazīmes ir minētas līdzībās. Dažos teicienos ir teikts, ka ar vārdiem vien nepietiek, lai citus pārliecinātu, bet ka darbiem jābūt pierādījumam, ka tas, kas māca, ir tiešām pārliecināts par savu vārdu patiesību.

Šis mērogs jālieto klausītājiem, lai atšķirtu viltus vadoņus no īstajiem, jo citādi viņi, maldu skolotāju pievilti, var nokļūt uz pavisam nepareiziem ceļiem.

Savus klausītājus Es toreiz darīju uzmanīgus uz to tādēļ, ka Es iepriekš zināju, ka pēc Manas aiziešanas blakus Maniem mācekļiem uzstāsies arī citi, kuri zem Manas mīlestības mācības apsega meklēs tikai savu labumu. Es viņiem arī iepriekš teicu, kāds liktenis būs šiem viltus skolotājiem, kā arī tiem, kuri uz tādām māņu mācībām ceļ savu garīgo labklājību, kad viņu dzīves kuģi apdraudēs garīgas un fiziskas vētras, kurās varēs mierīgi raudzīties nākotnē — lai kāda tā būtu — tikai tas, kurš pēc Manas mācības dzīvo. Es salīdzināju viņus ar ļaudīm, no kuriem viens savu namu cēlis uz klints, otrs uz smiltīm.

Tas, ko Es tajos laikos esmu Saviem mācekļiem un piekritējiem devis kā dzīves likumus līdzī viņu ērkšķainajā ceļā, ir derīgs visos laikos, arī tagad un turpmāk, jo Mani vārdi ir mūžības vārdi un mūžībai. Tie nakad nevar paiet jeb kļūt nelietojami, jo tie, tāpat celti uz Manas patiesības klints, sastāda Manas garu debess templi.

Tā kā tad, arī tagad der šis atgādinājums. Tam jābūt par mērauklu tiklab vadoņiem, kā arī tiem, kas nodevušies viņu rokās un to viņiem grūtos un vēl grūtākos — nākamos — laikos, prasa mierinājumu un palīdzību.

Mana mīlestības mācība ir jau lielā mērā nelietīgi lietota, un daudzi ir krituši par upuri maldu mācībām, bet tagad ir likts cirvis pie koka, kas nomaldījušos tik ilgi apēnoja un tā aizkavēja īstās, dievišķās gaismas nokļūšanu pie viņiem.

Iekams Es nāku, visas ēnas — garīgā ziņā — jālikvidē, jo Es esmu gaisma un ēnu neciešu. Mana

mācība ir dota, lai apgaismotu visus garīgās un materiālās radības stūrus. Jūsu šķietamajai dzīvei gan ir gaismas un ēnas puses, kā jūsu zemei diena un nakts, bet tas vajadzīgs, jo jums kā visai materiālajai pasaulei, blakus darbībai jābūt arī mieram, kurā patērētajam jātiek atvietotam un organismam stiprinātam tālākai darbībai. Bet tā tas nav garīgajā pasaulē. Tur nav nakts, izņemot to, kuru gari paši sev sagatavo. Tur ir mūžīga gaisma, mūžīgs siltums, mūžīga mīlestība, mūžīga darbība. Aplūkojiet tikai savas dvēseles. Arī tās, lai gan saistītas ar zemes miesu, neguļ, bet dienu un nakti strādā pie savas garīgās miesas, lai to ienestu lielajā viņā pasaulē iespējami pilnīgu.

Tāda pati cenšanās ir visai garīgai radībai, un kas tai grib pretoties, tas iet pretī savai bojā ejai, kā jums arī tagadējais laiks to ļoti skaidri rāda. Iekārtas, kas tiek uzturētas kopš gadu simteņiem, lai cik viltīgas un labi aprēķinātas tās būtu un lai tām būtu jāizplata tik daudz laba, — ir tomēr tikai uz smiltīm celti nami, kas nevar stāvēt pretim lietūs gāzēm un Manas dievišķās patiesības gaismas vētrām.

Kā kalķakmens, saskaroties ar jūsu atmosfēras dzīvības vielu jeb skābekli, sadalās, maina savu kompakto veidu un kā smalki putekli dodas vējos, izzusdami uz visām pusēm, neatstājot ne mazākās sava agrākā sastāva pēdas, ja tas, sajaukts ar smiltīm, netiek izlietots kā starpnieks citā veidā ēkas stiprumam —, tā ies arī pasaulīgajām iekārtām. Bet tā kā tāda tik ilgi pastāvējusi ēka un tās uzturētājs tik viegli nepadodas apstākļu spiedienam, tad Es jums visiem uzsaucu: “Sargieties no viltus praviešiem, kas nāk pie jums avju drēbēs, bet iekšēji ir plēsīgi vilki.”

Es ļoti labi zinu, ka daudzi šo Manu tagad jums tieši doto mācību sākumā apsmies un par to šaubīsies, un ja tādā veidā viņiem neizdosies savu mērķi sasniegt, tad viņi apņemsies Manu mācību lietot kā aizsegu, lai sagādātu sev eksistenci; bet te ir vietā tas, ko Es reiz teicu Saviem mācekļiem: pēc darbiem jūs viņus pazīsiet, vai viņi ir patiesi, dedzīgi Manas mācības izpildītāji, vai tikai sludinātāji vārdos.

Nekur nav vajadzīgs tik daudz uzmanības, kā taisni tur, kur šie viltus pravieši un Mana vārda viltus izskaidrotāji redz, ka visām viņu pūlēm nav nekādu panākumu un ka viņiem vai nu jālabojas, vai jāiet bojā, — jo tad viņi izlietos visus līdzekļus, kuriem jāved atkal pie viņu agrākā spožuma, pie viņu agrākās varas.

Tādēļ šie atkal der Mans atgādinājums: Esiet gudri kā čūskas un vientiesīgi kā baloži, lai jūs savu lielāko pretinieku viltu jau no tālienes manītu un ar savas sirds vientiesību novērstu visas indes bultas no sevis un saviem ticīgajiem. Ja arī dažas jūs trāpīs, tad tās jūs vedīs samaitāšanas vietā uz dzīvību.

Cik ļoti jums, ticīgajiem un Mana patiesā mīlestības vārda godātājiem šis nodaļas sākums noder, pie kam tas jums ieteic pacietību un maigumu, tāpat arī tālākais saturs ir jums piemērots, proti — ka jums jādara savi piekritēji uzmanīgi uz visām briesmām, kas viņiem draud pasaules mudžeklī — kur blakus patiesajam izplatās nepatiesais, blakus īstajam šķietamais — lai visi, viltus skolotāju un viltus praviešu maldināti, to vietā nevaino jūs par krāpšanu.

Tādēļ esiet arī uzmanīgi kā čūskas un neticiet arī akli katram, kas jums tuvojas un lūdz debesu maizi jeb — kā evaņģēlijā teikts — man teiks: “Kungs, Kungs.” Tiem ir pavisam citi nolūki, nevis sekot jums; tie grib tikai caur jums uzzināt, kas varētu kalpot viņu mērķim.

Lasiēt šo evaņģēliju īsti bieži. Tanī ir daudz vairāk garīgu, dziļu patiesību, nekā Es šie jums varu dot. Ievērojiet sacīto, lai arī jūs savu namu neceltu uz smiltīm, bet uz paļāvības stiprās klints. Citādi jums ies tāpat kā daudziem, kuri pēc mazākā garīgā vai materiālā negaisa zaudē līdzsvaru un nezina, kā viņiem varētu dot padomu vai palīdzēt.

Daudzus vārdus un vēl vairāk garīga Es jums dodu tūkstošos veidu. Šajā svētdienas sprediķī jūs saņemat Manu vārdu atslēgu, ko Es reiz esmu devis Saviem mācekļiem un pirmajiem skolotājiem.

Un vai jūs zināt, kādēļ viss tas notiek? — Redziet, tādēļ, ka Es par daudz labi zinu, kā turpmāk izveidosies laika apstākļi, kuros arvien vairāk vajadzēs stiprumu, drošību un stipru izturību. Pie daža tiks izmēģināts, vai viņš savu garīgo namu ir cēlis uz Manas ticības un mīlestības mācības klints, vai ir apmierinājies tikai ar Manu vārdu lasīšanu un klausīšanos, kas līdzinās namam uz smiltīm, jo tā kā vējš aizpūš vai lietūs aizskalo smiltis, tāpat laiks izdzēs dzirdētos vai lasītos vārdus no atmiņas.

Stiprie būvakmeņi Manai un jūsu nākošai dzīvojamai ēkai ir darbi — darbi, darīti uz Dieva un tuvākā mīlestības pamata. Tikai tie ir paliekoši, dod jums mieru un prieku un spīd kā jauks piemērs citiem, kuri tad pēc jūsu labajiem darbiem jūs pazīs kā īstus un ne kā viltus praviešus un skolotājus, kuru sirds nav plēsīgu vilku, bet labsirdīga jēra sirds un izdveš ne naidu, dusmas, skaudību, greizsirdību jeb atriebību, bet tikai mīlestību, mīlestību izplata un atkal mīlestību grib gūt.

Tā jums jāklūst par Maniem izredzētajiem, kuriem ar Maniem vārdiem rokā jāizklieidē visas ēnas

un šaubas un jāizplata lielās, par jums daudz augstāk esošās garu valsts gaisma, lai Manā atnākšanā būtu tikai viens Gans un viens ganāmpulks un tā dzīves vieta, zemeslode, tiktu pārveidota par paradīzi, kas tā reiz ir bijusi un kas ne Manis dēļ, bet no mīlestības radīto cilvēku dēļ, reiz ir gājusi zudumā. Āmen.

34. LĪDZĪBA PAR NETAISNO NAMA TURĒTĀJU

8. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“1. Bet Viņš sacīja arī saviem mācekļiem: Kāds cilvēks bija bagāts, un tam bija mantas pārvaldnieks. Un šis tika viņam apsūdzēts, it kā tas izšķiežot tā mantu. 2. Un viņš, to pasaucis, sacīja tam: Ko es dzirdu par tevi? Dod norēķinu par mantas pārvaldīšanu, jo tu pārvaldnieks vairs nevarēsi būt! 3. Bet pārvaldnieks sacīja sevī: Ko lai es daru, jo mans kungs atņem man mantas pārvaldīšanu? Rakt es nespēju, ubagot kauns. 4. Es zinu, ko darīt, lai viņi mani uzņemtu savās mājās, kad būšu atcelts no pārvaldīšanas. 5. Un viņš, ataicinājis pa vienam sava kunga parādniekus, sacīja pirmajam: Cik tu esi manam kungam parādā? 6. Un tas viņam sacīja: Simts mucu eļļas. Un viņš tam sacīja: Ņem savu parāda zīmi, apsēsties tūlīt un raksti piecdesmit! 7. Tad viņš sacīja otram: Bet tu cik esi parādā? Tas atbildēja: Simts mēru kviešu. Viņš tam sacīja: Ņem savu zīmi un raksti astoņdesmit! 8. Un kungs palielīja netaisnīgo pārvaldnieku, ka viņš gudri darījis, jo šis pasaules bērni ir atjautīgāki savā ciltī nekā gaismas bērni. 9. Un es jums saku: iegūstiet sev draugus no netaisnas bagātības, lai tad, kad jūsu pietrūks, uzņemtu jūs mūžīgajos mājokļos. 10. Kas uzticīgs vismazākajās lietās, tas uzticīgs arī lielās, un kas ir netaisns vismazākajās lietās, tas arī netaisns lielās. 11. Ja jau jūs netaisnas bagātības lietās neesat bijuši uzticami, kas lai jums uztic to, kas ir patiess, 12. Un ja jūs svešās lietās neesat bijuši uzticami, kas jums dos to, kas ir jūsu? 13. Neviens kalps nevar diviem kungiem kalpot: vai nu viņš vienu nīdīs un citu mīlēs, vai vienam pakļausies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un bagātībai.” — Lūkas ev. 16:1–13

ŠAJĀ EVAŅĢĒLIJĀ IR RUNA PAR kādu netaisnu pārvaldnieku, kurš pēc tam, kad viņa kungs bija dabūjis zināt par viņa neuzticību, mazākais gribēja nodrošināt sev pakaļdurvis, lai viņš trūcumā nebūtu padots badam vai, lai viņam sava dienišķā maize nebūtu jāpelna grūtā darbā.

Es teicu šo līdzību farizejiem un rakstu mācītājiem tādēļ, ka viņi pa lielākai daļai bija nodevušies naudai vai mamonom un tā iegūšanai lielākā vairumā, sava mērķa sasniegšanai nekaunējās nekādu līdzekļu.

Ko šajā līdzībā bija darījis netaisnais nama turētājs, proti — ka viņš lika sava kunga parādu rakstus pret viņa parādniekiem uz pusi samazināt, lai pie viņiem iegūto labvēlību, — to darīja arī farizeji savos reliģijas likumos, pie kam viņi bagātajiem to pildīšanu atvieglāja, ja tie par to labi samaksāja. Tā viņi bija pret nabadzīgajiem stingri un pret bagātajiem saudzīgi, kādi jūsu priesteri ir arī vēl tagad.

Mācības, ko Es devu Saviem mācekļiem: Mans atgādinājums ar mamona palīdzību gūt sev draugus, lai vajadzības gadījumā nebūtu jācieš bads; tad sekojošais pants: “Kas vismazākajā lietā ir uzticams, tas ir uzticams arī lielās lietās, un kas vismazākajā lietā ir netaisns, tas ir netaisns arī lielās lietās,” tālāk: “Ja jūs neesat bijuši uzticami svešās vietās, kas jums dos to, kas ir jūsu pašu?”, kā arī sekojošais pants: “Neviens mājas kalps nevar kalpot diviem kungiem: viņš vai nu vienu ienīdīs un otru mīlēs, vai otrādi,” kas garīgi arī nozīmē: “Jūs nevarat kalpot Dievam un mamonom,” visi šie panti — ar mazu starpību — satur vienu un to pašu; tikai 9. pants ir it kā pretrunā ar sekojošiem pantiem, jo tur tiek ieteikts ar mamonu darīt sev draugus, lai vajadzības gadījumā drauga roka mūs atbalstītu, kamēr citos pantos taisni aizrādīts, ka diviem kungiem nevar kalpot, un 13. pantā pat skaidri teikts: “Jūs nevarat kalpot Dievam un mamonom,” jo kā var kāds ar mamonu gūt sev draugus un pie tam kalpot Dievam.

Redziet, te ir it kā divas pretrunas, jo Dievs un mamons, t.i., materiālā pasaule, tās mantas un bau-
das taču ir divas pretējas lietas, un ir pilnīgi dabiski, ka tas, kas nododas mamonom jeb pasaulei, nevar tāpat mīlēt Dievu un sekot viņa dzīves likumiem.

Lai šīs pretrunas atrisinātu, apskatīsim šos pantus drusku tuvāk un mēģināsim, neraugoties uz šķietamo pretstatu, norādīt uz kopējo kustību pēc viena mērķa.

Redziet, ja Es šajā līdzībā teicu, ka sliktais nama turētājs sava kunga parādu rakstus lika ievērojami samazināt, tad garīgi tas patiesībā apzīmē neko citu kā to, ka cilvēka kļūdas, ko viņš pielaidis pret Mani

kā augstāko būtņi, ievērojot viņa dabu un apstākļus, kuros viņam jādzīvo, tiek ievērojami mīkstināts. Ja Es to neievērodams jūsu darbus notiesātu vai jūs pat sodītu, tad būtu ļoti slikti ar visu cilvēci. Beigām tad būtu jābūt otrai visu cilvēku iznīcināšanai, kā reiz grēku plūdus. Radot atkal cilvēkus no jauna, Man būtu viņi — ja Es negribētu, ka viņi krīt šai gaitā — jādara par mašīnām, bet ne par brīviem cilvēkiem.

Ja ir teikts: “Iegūstiet sev draugus ar mamonu,” tad ar to ir gribēts teikt tik daudz: Atvieglājiet ar grēkiem un sirdsapziņas pārmetumiem apkrautajiem viņa nastu. Iztēlojiet viņam, ka viņa parāds pret Mani gan ir liels, bet no viņa puses tas nav jāuzskata par nedzēšamu. Pierādiet viņam, ka cilvēks bez pasaules uz zemes nevar dzīvot, bet ka viņam jādzīvo ar saviem līdzcilvēkiem; viņam jādara tikai labais, cik ir viņa spēkos, ja arī viņš ar sliktiem iespaidiem tiktu kavēts. Māciet viņam, ka viņam Mani jāuzskata ne par augstāko, stingru tiesnesi, bet par mīlētāju Tēvu, kurš piedodams gan zina, cik daudz tur ir paša vainas un cik daudz pasaules vainas.

Šādā kārtā jūs bēdīgajiem viņu nastu atvieglināt un samierināt viņus vairāk ar pasauli, no kuras viņi varbūt aiz lielām dūsmām gribētu izvairīties. Ja jūs viņiem, viņus tā mierinādami, dodat labu padomu, tad jūsu rīcība atbilst vārdiem: “Dariet sev draugus ar mamonu.” Tā jūs iegūstat citu sirdis, kuras citos ceļos varbūt izmisušas vai nu būtu metušās pilnīgi pasaulei rokās, vai kristu šaubās par Dievu, mūžību un pat par savas dvēseles eksistenci.

Nākošais — 10. pants, kur teikts, ka tas, kas ir uzticams mazākajās lietās, tāds būs arī lielākā, nozīmē: Kad ticīgais reiz ir aptvēris, ka viņš ar saviem vājajiem spēkiem var turēties pretim pasaulei, pie kam viņš neļaujas no tās pavesties, bet visam atzīst tikai to vērtību, kāda tam patiesībā ir, tad viņš neļausies no materiālā spožuma apmuslināties, un ja apstākļi viņu nostādītu pasaulīgi augstāk, arī tad viņš paliktu uzticīgs saviem pamatnoteikumiem, kā viņš to jau reiz darījis pie mazajiem spēkiem un aprobežotā darbības laukā.

To apstiprina arī 12. pants, jo “svešs” nozīmē jūsu materiālo un “paša” jūsu garīgo uzdevumu. Vienam vai otram pilnīgi nodoties, protams, iespējams tikai tad, kad vienu neievēro un nododas tikai otram (kas gribēts teikt ar to, ka diviem kungiem nevar kalpot), kamēr pieļaujams taču ir, ka vienu var lietot, lai otrā savu mērķi pilnīgi sasniegtu. Tikai tā ir iespējams, ka cilvēki var Man tuvoties un censties pēc savas garīgās pilnības, proti, ja viņiem gan pasaulē dzīvojot, to un visas tās bagātības un mantas lietojot, tomēr nav nekāda cita mērķa, kā ar gudru ziņu viņiem uzticēto mantu izlietošanu tuvākam un caur to Man pašam visvairāk pierādīt, kā viņi uztvēruši Manus divus mīlestības baušļus.

Nākošajai līdzībai par izšķērdētāju bagātnieku un nabaga Lācaru bija Maniem klausītājiem vēl vairāk jābūda, kādas sekas ir, ja pilnīgi nododas mamonom tā vietā, lai to izlietotu garīgiem mērķiem. Tam bija viņiem jābūda, ka šādā kārtā tas viens savu algu jau saņem zemes virsū, kamēr otrajam atmaksa tiek uzkrāta citai, un proti — garākai dzīvei, un ka tā viena dzīve būs īsa, bet otra mūžīga. Ceļš uz svētīlaimību pasaulīgi noskaņotajiem ir tikpat kā neiespējams — izejot no viņa iekšienes — kā jau labajam iešana atpakaļ uz pasauli.

Tas, ka bagātais savās mokās bija lūdzis mazākais viņa brāļus glābt, uz ko Abrams viņa atbildēja, ka to, kurš netic savai reliģijai un tās pamatnoteikumiem, arī mirušie — ja tie atgrieztos atpakaļ pasaulē — neatgrieztu, — grib teikt, ka tie, kas pilnīgi nodevušies pasaulei jeb mamonom, maz vēribas piegrieztu tam, ja pie viņiem parādītos pat pārdabiski iespaidi, jo viņi paši par daudz zemu noskaņoti, pārdabisko sen uzskatījuši par neesošu un ar darbiem un vārdiem to nolieguši.

Tātad no visa evaņģēlija par netaisno nama turētāju izriet, ka jūs, cilvēki — un sevišķi arī jūs, kuru Es vairāk kā citus gribu ievadīt Savos radības noslēpumos un Savā mācībā — ja jūs gribat gūt sev draugus un Man bērnus, tad nedrīkstat vispirms ar pārspīlētām prasībām citiem apgrūtināt ceļu, un ka jums pašiem, ja kļūdaties, jāļaujas Manai žēlastībai, ciktāl Es jums jūsu kļūdas pieskaitu vai nē.

Par daudz — tas nav derīgi, bet visur tikai kaitīgi, Jums sev un citiem ceļš pie Manis nav jāapgrūtinā, nav jāgrib būt par Maniem gariem, kamēr esat vēl vāji cilvēki. Šo cenšanos jūsu cilvēciskā daba nepanes. Jūs varat gan parādīt mīlestību Man, savam tuvākam un pasaulīgajā dzīvē pasargāt savu tikumisko šķīstību; jūs varat Man pilnīgi kalpot, pie kam nav nemaz pasaulei jāpagriež mugura.

Vai jūs neredzat, kā Es pats izlietoju pasaules notikumus, lai cilvēci garīgi audzinātu? Es pats nenīcinu un nevaru ienīst to, ko Es pats esmu radījis; starpība ir tikai tā, ka, lai cik slikti viens vai otrs izturētos, visam tam tomēr jākalpo Man — Manu bērnu un visas cilvēces garīgās pilnības sasniegšanai.

Kā es kā augstākais tiesnesis un valdnieks rīkojos, tā jādara arī jums. Jums apstākļi un kombinācijas, ko sastopat savā dzīves ceļā, tāpat jāizlieto, lai jūs visvairāk ar darbiem pie saviem līdzcilvēkiem

palīdzētu veicināt Manu mērķi. Tad nav vajadzīgs apgrūtināt mirušos — kā bagātais līdzībā domāja, ka varēs darīt iespaidu — ja jūs dzīvie esat labākās liecības tam, ka pasaules drūzmā cilvēka dvēsele, atceroties savu augsto misiju, nevar kalpot diviem kungiem, bet tikai vienam, proti — visa Universa Kungam, vārdu sakot, tikai Man, neatstājot neizlietotus apstākļus, kas gudrā kārtā ir tikai tādēļ, lai cilvēku bērnu lielā uzdevuma pildīšanu paātrinātu un uzvarā novestu līdz galam.

Tā jūs redzat no līdzības, kurā netaisnība ir kā piemērs, cik daudz labuma var gūt pat no apstākļiem, kuri šķietami ir slikti, bet kuru gala rezultāts ir krāšņākais, pēc kā Es kā Dievs, kā Jēzus esmu centies un ko jums kā Maniem bērniem jāpalīdz pabeigt. Āmen.

35. KUNGA SĒRAS PAR JERUZALEMI

9. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“41. Un Viņš, pienācis tuvāk un uzlūkodams pilsētu, raudāja par to, sacīdams: 42. Kaut jel arī tu atzītu un pat šinī tavā dienā, kas pie tava miera vajadzīgs! Bet tagad tas apslēpts tavām acīm: 43. Jo nāks dienas pār tevi, kad tavi ienaidnieki aplenkīs tevi vaļņiem; un tie ielenks tevi un spiedīs tevi no visām pusēm; 44. Un viņi nospiedīs tevi zemē un tavus bērnus, kas tevī ir, un neatstās tevī akmeni uz akmens, tāpēc ka tu neatzini savas piemeklēšanas dienu. 45. Un Viņš, iegājis svētnīcā, sāka dzīt ārā tos, kas tanī pārdeva un pirka, 46. Sacīdams viņiem: Ir rakstīts: mans nams ir lūgšanas nams, bet jūs esat padarījuši to par slepkavu bedri.” — Lūkas ev. 19:41–46

VĀRDI “UN JĒZUS RAUDĀJA” GARĪGĀ ziņā izteic Dieva dziļākās sāpes, kurš tajā laikā parādīdamies Saviem bērniem, cilvēkiem, nonesa uz viņu zemes virsu visu Savu debesu valstību, jā, viņiem rādīja pat viņu Radītāju un visu pasauli Kungu redzamā veidā un kā, neievērojot visu to, apstulbušie Viņu, augstākās mīlestības, pazemības un žēlastības izteiksmi, neatzina, bet pret Viņu vērsa vislielākos zaimus un Viņam nodarīja vislielākās sāpes, kādas cilvēkam vispār var tikt darītas, un kā tie arī Viņa mācību, mīlestības, salīdzināšanas un piedošanas mācību, mina kājām. Un taisni šis lielais Viņa laikā dzīvojošo cilvēku aklums bija tas, kas lielajam Radītājam, redzamā iemiesojumā kā Jēzum, izspieda skumju asaras. Viņš raudāja par jūdu tautas galvaspilsētas sabrukumu un paredzēja tās kā patstāvīgas nācijas pilnīgu izbeigšanos, uz ko gāja arī tālākā nākotnē pilnīgi pretējais gara virziens, kādā vēl līdz šai dienai, kādā vēl līdz šai dienai iet šī lielākai nākotnei Manis izredzētā nācija.

Manu mācekļu liksmība, kuri Manā iejāšanā Jeruzalemē likās saskatām Manas misijas kalngalus, farizejiem un rakstu mācītājiem nebija pa prātam, un uz viņu prasību — apsaukt Manus mācekļus, Es atbildēju: “Lai viņi priecājas, jo ja viņi klusēs, tad runās akmeņi.”

Ar to Es šiem apstulbušajiem cilvēkiem gribēju teikt, ka īsu laiku pēc tam, kad Manu mācekļu liksmība pārvērtīsies bēdās, viņu pilsētas un viņu tempļa sagrauto mūru akmeņi viņiem rādīs, ka viņi nav atzinuši to, kas tad viņu mūros iegāja ar miera palmu, ka viņi nav atzinuši ne dievišķo mācību, ne Viņa debesīgo mācību un ka viņi ir ilgojušies tikai pēc pasaulīga mirdzuma, krāšņuma un pēc pasaulīga mesijas, kurš lai viņus vēl vairāk nostiprinātu viņu labklājībā un zemajās baudās.

Vēl nebija pagājuši 50 gadi pēc Manas nāves, un Mans atgādinājums jau sāka piepildīties. Izredzētā tauta beidza pastāvēt kā patstāvīga tauta. Kā Es reiz no tempļa izdzinu pārdevējus un pircējus, kuri Manu lūgšanu namu bija padarījuši par tirgu, tā vēlāk jūdi paši tika izdzīti no Jeruzalemes, jo viņi to, kas agrāk bija darīts templī, turpināja darīt arī pilsētā, t.i. garīgo, augstāko cilvēka dzīvi viņi bija pavisam aizmirsuši un, tikai pasaulīgi noskaņoti, tiecās pēc baudām, pēc varas un bagātības. Tā viņi paši piepildīja Manu iepriekšsludinājumu, ko Es, sāpju apbēdināts, izteicu par Jeruzalemes mūriem un tās templi.

Kā Es tanī laikā, cilvēkiem, kas bija nomaldījušies, teicu Savus žēlošanas vārdus, tāpat Es gribētu tos atkal teikt tagadējai un arī nākošajai paaudzei, jo Es esmu tagad tāpat apbēdināts par tik daudzu dvēseļu likteni, kuras Es pats kā Dievs nevaru glābt, tādēļ, ka nedrīkstu ņemt viņu rīcības brīvību.

Tā Es arī tagad redzu, ka cilvēces kuģis pilnās burās drāžas pret klintīm, Es redzu visu jūsu cerību un jūsu sapņotās svētlaimības izgaišanu, redzu, ka tūkstoši un atkal tūkstoši tikai vēlu, jā, par vēlu atzīs, kas viņiem bijis jādara, bet ko nav darījuši. Arī viņiem Es — kā reiz Jeruzalemei un tās iedzīvotājiem — gribētu teikt: “Kaut jūs apdomātu, kas jūsu mieram vajadzīgs, jo nāks laiks, kad jūs visi rūgti sajūtīsiet, ko neesat atzinuši tad, kad jūs piemeklēja Mana svētība un Mana žēlsatība.”

Vaimanas par Jeruzalemes nenovēršamo likteni Es varētu arī tagad atkārtot, jo ģeķīgā cilvēce arī tagad, kā toreiz, neatzīst savu misiju, mērķi, kādam tā radīta, un tagadējās un nākošās dzīves mērķi. Tā pilnīgi dabiski — garīgā ceļā jāiestājas reakcijai, kurai pēc Maniem dievišķīgiem likumiem gari, dvēseles un būtnes atkal jānoliek atpakaļ robežās, vienīgi kurās tās var sasniegt savas pilnības pakāpi, kuru Es tām esmu licis kā augstāko mērķi.

Bieži vien ir bēdīgi laicīgam tēvam, redzot savus bērnus — neievērojot visu viņa uzpurēšanos,

mīlestību un gādību viņu garīgajā un morāliskajā audzināšanā — tomēr kļūdāmieš un ejam ačgārnu ceļu tā vietā, lai viņam vecuma dienās sagādātu mieru un prieku, redzot, kā viņi atmaksā ar bēdām, rūpēm un bieži vien ar kaunu to, ko viņš tiem darījis aiz mīlestības. Bet kas paliek pāri viņam, kas ir vilies? — Viņš pār savu bērnu individualitāti nevar valdīt; viņi ir garīgi brīvi un var domāt un darīt, ko grib. Tā vecāki bieži redz izgaistam vienu pēc otras visas savas jaukās cerības, sabrūkam kā gaisa pilis, nevarēdami ne mazākā mērā palīdzēt.

Kas šie notiek laicīgajiem vecākiem, tas vēl lielākā mērā notiek Man. Man, visa Universuma Radītājam, jāredz, kā Mani radījumi, ko Es esmu radījis par augstākām garīgām būtņēm, iet taisni ačgārnu ceļu tā vietā, lai — atminoties savu augsto izcelsmi — steigtos pretim garīgajam; Man jāredz, kā garīgais tiek mīdīts kājām, zaimots, izsmiets un nostādīts par neprātīgu, fanātisku svētuļu smadzeņu savārstījumu, kamēr pasaulīgās dzīves rupji materiālo baudu uzskata par par augstāko; Man jāredz, kā taisni ārējo tēru atzīst par galveno un lielo, garīgo saturu, kas slēpjas zem šī tēra, uzskata par neko.

Arī šie sakāms tas pats, ko Es reiz teicu farizejiem: Ja arī Mani mācekļi un Mani piekritēji klusēs, tad akmeņi, t.i., visa materiālā dabas valsts, runās, visur cilvēkiem uzsauks: “Mosties, cilvēk, no sava reibuma. Velti tu mēģini noliegt savu uzdevumu un savu Radītāju. Ja arī tu negribi ticēt Viņa mācībai, ko Viņš atstājis Savas redzamās zemes dzīves laikā, ja tu gribi aplūsināt balsi savā paša sirdī, kas tev tomēr kaut ko vienmēr atgādina, — ja tu to visu gribi noliegt, tad novēro dabu.”

Dedzīgākie izgudrotāji, dabas pētnieki un matērijas analizētāji — visi beidzot nonāks un viņiem, neraugoties uz viņu pretimturēšanos, jānonāk pie tā, ka augstu pāri matērijai mājā liels gars, kas tiklab mazākos atomus, kā arī lielākās pasaules apvieno vienā veselā, un kas — kā no visiem darbiem redzams — var būt tikai mīlestības, žēlastības un lēnprātības Dievs, kurš — kā teikts piemērā par pazudušo dēlu — par vienu atkal atrasto priecājas vairāk nekā par 99 taisniem, kam iepriecinājuma nevajag.

“Ir Dievs.” Šis sauciens izskan no visa. Arī politisko un sociālo apstākļu savirknējums uzmanīgam vērotājam diezgan skaidri rāda, ka ne vienmēr notiek tā, kā cilvēks grib, bet ka tiklab pie atsevišķa indivīda, kā arī pie tautām rezultāti, pēc kuriem cenšas, bieži vien ir pavisam savādāki, nekā cerētie. Visur parādās šī Dievības vara — pie kam milētājs saņem mīlestību, dusmotājs dusmas, piedevējs piedošanu.

Un kā Es reiz par Jeruzalemes iedzīvotāju aklību lēju augstāko, dievišķo sāpju asaras, tāpat kā Es paredzēju, ka šie nomaldījušie bērni noziegsies vispirms pret Mani — miesīgi — un tad pret Manu mācību — garīgi un beidzot tiem pašiem būs jāiet nāvē, jābeidz pastāvēt kā nācijai uz visiem laikiem, tāpēc ka tie paši citādi nebija gribējuši, — tā arī tagad, Mana sirds pildās ar skumjām par cilvēku aklību.

Visur Es lieku mest Savas debesu gaismas dzirksteli, visur atskan Mans Tēva sauciens: “Atgriezieties, apstulbušie!” Saprotiet Manu saucienu, saprotiet sava debesu Tēva balsi, kurš jums atgādina, pirms ir klāt lielā katastrofa — kā tad par Jeruzalemi un tās iedzīvotājiem. Saprotiet balsi, kas gribētu jums atvērt acis un jums rādīt, cik vieglprātīgi jūs visi kā piedzēruši klejojat ap mūžības bezdibeni un katru acumirkli esat briesmās, ka tas jūs uz ilgu laiku aprīs. Negatavi, nelaikā jūs tad telpā, kur nav laika, ar lielām grūtībām un lielām pūlēm varēsiet sasniegt to, kas šinī zemes pārbaudījumu dzīvē iegūstams samērā viegli.

Kā toreiz Jeruzalemes izpostīšana notika īsu laiku pēc Manas aiziešanas, tā arī tagad nepaies ilgs laiks, un jūsu sociālie apstākļi, par kuriem jūs domājat, ka tie vienmēr pastāvēs, sabruks.

Toreiz tika izpostīta viena pilsēta un viena tauta; tagad izpostīšana skars daudzas pilsētas un daudzas nācijas, tā skars visu zemi un uz tās dzīvojošo cilvēci.

Toreiz pie Jeruzalemes izpostīšanas izbeidzās jūdu kults visumā un Mana mācība sāka izplatīties starp pagāniem — tanī vietā, lai pirmos augļus nestu Manā tautā, jūdus. Tagad tā sauktie Manas mācības pārstāvji tāpat beigs nodarboties ar savu grēcīgo rotaļu ar Maniem vārdiem un Manu mācību. Tad krita tempļa mūri, kas šķīra tautu no svētuma; tagad krīt garīgie mūri. Kas līdz šim bija vienas kārtas īpašums, tagad kļūs par vispārības mantu. No tempļa nepalika ne akmens uz akmens, tikai izpostījums un šausmas apzīmēja vietu, kur lielais Dievs ticis godāts, bet nepareizi un nesaprasti, un izpostītās pilsētas iežogotāji mūri bija vienīgās atliekas, kas norādīja, ka tur bijusi kādas tautas galvaspilsēta.

Tāpat tagad būs garīgajā. Tikai ar grūtībām varēs pazīt, kur reiz zem skaļu melu apsega apslēpta un aprakta tīrā patiesība. Tumsa zudīs, un no kādas tempļa velves drūmā spuldze, bet garīgās gaismas visspēcīgā saule visu apgaismos un visu sasildīs, un uz neprāta un māņu drupām tiks stādīts mūžīgi zaļojošais cerību koks, kurš — vienmēr tiekdamies uz augšu, pēc nekad nepaejošās debesu valstības, būs ceļa simbols pāri palikušajai cilvēcei.

Tādēļ, Mani bērni, tā kā Mana žēlastības gaisma uz lielās nomaldījušos ļaužu masas velti spīd, kas Man ar skumjām acīm un rūpju pilnu sirdi jāatzīst, tad uzņemiet jūs to un apdomājiet, ka Es jūs starp tik daudziem tūkstošiem Esmu izredzējis, lai reiz pie izpostītās vītu māņu ēkas jūs būtu jaunas Jeruzalemes jaunā tempļa stiprie būvakmeņi.

Reiz Es redzami staigāju starp Saviem bērniem, un viņi Mani neatzina, bet tagad, kad jūs Mani atzīstat, jeb mazākais, kad jums ir izdevība — vai tas būtu caur Maniem vārdiem, vai Maniem darbiem — Mani kā mīlētāju Tēvu satvert, — tagad centieties, mazākais, izglābties no vispārīgā sabrukuma, lai jūs, kad vecā, pierastā mūri sabruks, paliktu. Pierādiet ar savu pastāvību un uzticību, ka, ja arī tagad atkal Man par daudziem pazudušiem jālej sāpju asaras, tomēr ir vēl daži, kuri Tēva mīlestības skatu prot apvert un saprast un kuri, neievērojot visu bēdīgo, var kļūt par pieturas punktu nākošam, nekad neizsīkstošam priekam.

Ja citi pelna līdzietības asaras, tad raugieties jūs, lai Manā garu valstī par jums, jūsu izturēšanos un jūsu pastāvību tiktu lietā prieka un liksmības asaras, kurām tad jābūt jūsu uzvaras lielākajiem pierādījumiem. Āmen. — 12.4.1872

36. LĪDZĪBA PAR FARIZEJU UN MUITNIEKU

10. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

*“9. Bet tiem, kas sevi uzskatīja taisnīgus esam un citus nicināja, Viņš sacīja šo līdzību:
10. Divi cilvēki iegāja svētnīcā Dievu lūgt. Viens bija farizejs un otrs muitnieks.
11. Farizejs nostājies sevi tā lūdza: Es tev pateicos, Dievs, ka es neesmu tāds, kā
citi cilvēki: laupītāji, netaisnīgi, laulības pārkāpēji vai arī kā šis muitnieks! 12. Es
gavēju divreiz nedēļā un dodu desmito tiesu no visa, kas man ir. 13. Bet muitnieks,
tālāk stāvēdams, negribēja pat acis pacelt pret debesīm, bet, sitot pie savām krūtīm,
sacīja: Dievs, esi man, grēciniekam žēlīgs! 14. Es jums saku: šis aizgāja savās mājās
attaisnots, bet tas ne. Jo katrs, kas sevi paaugstina, tiks pazemināts.” — Lūkas ev.
18:9–14*

VAIRĀKOS EVANĢELIJOS, KURUS ES LĪDZ šim esmu izskaidrojis, bija līdzības, ar kuru notikumiem parastajā dzīvē tika izskaidrota un noskaidrota Mana mācība jeb patiesībā tikai Mani divi mīlestības baušļi un no kurām vairākas vēl sekos.

Šo izskaidrojumu nolūks bija par visām lietām novērts jebkādos citos iztulkojumus, tāpat kā arī Mozus Manus baušļus tuvāk apzīmēja desmit citos, jo cilvēki par daudz bieži, turēdamies tikai pie burta, iedomājas un arī iedomājās, ka tas, kas likumos nav sevišķi minēts, nav aizliegts.

Tā kā Es Savas zemes dzīves laikā kā skolotājs Savu mācekļu un citu klausītāju jēdzienu aprobežotību labi zināju, tad Es bieži izvēlējos piemērus, līdzības un salīdzināju materiāli pastāvošo ar garīgo, neredzamo, lai nevienu neatstātu šaubās, kā viņam jāuztver Mana mācība un kā jāsaprot jau agrāk dotie baznīcas likumi.

Šinī evaņģēlijā jūs atkal redzat, kā Es sevišķi farizejiem, kuri pastāvīgi dzīvoja uzpūtībā, ka ir labāki nekā citi ļaudis, devu līdzību, kas skāra viņu kļūdas, jo viņi domāja, ka viņi, ja tikai ievēro reliģijas paražas, ir darijuši visu un viņu reliģijas Dievs varētu ar to apmierināties.

Es viņiem stāstīju par diviem cilvēkiem, no kuriem viens, kurš, likās, savas reliģijas likumus dažādajās paražās turēja, noskatījās ar lielu augstprātību un nicināšanu uz kādu citu, kuru domāja esam daudz zemāku par sevi, jo viņa dzīves uzdevums bija viens no tiem, kurus tanī laikā neuzskatīja par sevišķi godīgiem.

Šis salīdzinājums, kurā viens pārgalvīgā lepnībā domā, ka nekad nav grēkojis vai ir maz grēkojis, un otrs dziļākā pazemībā apzinās savus pārkāpumus, bija tieši piemērots, lai farizeju pārliecīgo lepnību pazemotu un arī Maniem mācekļiem un klausītājiem dotu paskaidrojumu par dažiem Maniem darbiem, kas neievēroja parastās jūdu paražas, lai viņiem visiem būtu jāatzīst, kāda starpība ir starp likumu turēšanu pēc vārdiem jeb burtiem un starp tā saprašānu garīgā nozīmē un dzīvošanu pēc tā.

Paskaidrodams šo piemēru, Es Saviem mācekļiem teicu: “Kas pats paaugstinās, tiks pazemots, un kas pats pazemojas, tiks paaugstināts.”

Sekojošos šīs nodaļas pantos ir izteikts, ka “labs” nevar tikt saukts neviens, kā vienīgi Dievs, pie kam Es pat uz Sevi, kā Cilvēka Dēlu, neattiecināju izņēmumu. To Es darīju ar nolūku, lai viņiem visiem būtu jādzird un jāsaprot, ka vārds “labs” kā īpašība nav tik viegli iegūstams un nopelnāms un ka vajadzīgs daudz, jā ļoti daudz, lai tikai kaut mazākā mērā gūtu tiesības uz tādu nosaukumu, jo vārds “labs” šeit apzīmē arī jēdzienu “bez grēka.”

Tālāk šinī nodaļā Es gadījumā, kad pie Manis nesa bērniņus, teicu, ka cilvēkiem, ja viņi grib ieiet Manā valstībā, jābūt līdzīgiem bērniem attiecībā uz savas sirds vientiesību, savu nevainību un neierobežotu uzticību saviem vecākiem, jo tikai tas, kuram ir šīs bērna īpašības, ar Dieva lūgšanu varēs ielauzties Manā valstībā, kādēļ šīs nodaļas 1. pantā teikts, ka pastāvīgi jālūdz un nav jāatlaižas, t.i., viss jādara, ievērojot Mani un un Manus divus baušļus. Bet, lai to varētu darīt, jābūt arī spējīgam vajadzības gadījumā upurēt savus iemīļotos paradumus, visgrūtāk pieciešamo. To Es tuvāk izskaidroju gadījumā ar virsnieku, jo no šī vīra Es prasīju taisni tā upurēšanu, kas viņam visvairāk bija pieaudzis pie sirds.

Līdzība, ka kamielis (kuģa tauva) vieglāk izies caur adatas aci, nekā bagātais ieies debesīs, grib teikt, ka vieglāk iespējams panākt pirmo, — lai gan tas pieder pie neiespējamībām — nekā cilvēks, kurš

vēl saistās pie pasaules lietām, var nokļūt Manā garu valstī, jo tikai tad, kad viss pasaulīgais ir pakārotots garīgam mērķim un tiek vērtēts pēc tā vērtības, ciktāl tas piemērots augstākās misijas veikšanai, — tikai tad iespējams no pasaulīgā pakāpes pacelties garīgajā.

Tas, ka Pēteris šinī gadījumā — ar virsnieku — izteica pārliecību, ka viņi ir Mani mācekļi, tādēļ, ka visu ir atstājuši un Man sekojuši, atkal jums skaidri rāda, cik viegli cilvēki savus nestos upurus pārvērtē un jau uz šīs zemes gaida par tiem atalgojumu, kamēr tas viņiem kļūs par daļu varbūt tikai viņā pasaulē, izpildīta pienākuma apziņā. Maniem mācekļiem par to bija cita uztvere, jo viņi visi atradās vēl par daudz Manas redzamās personības ietekmē un tādēļ nevarēja kļūt pie savas pašu gatavības. Jā, kad Es viņiem iepriekš izstāstīju visu Savu ciešanu stāstu, viņi to neaptvēra, jo domāja, ka ja viņiem viņu materiālās uzpurēšanās dēļ jau tiek apsoltas svētības šeit un viņā pasaulē, jo vairāk tad tā jābūt Man, kas viņu acu priekšā staigāja bez grēka un tīrs.

Viņi bija akli kā aklais pie Jerikas ceļa, viņi Mani gan dzirdēja, bet nesaprata Manu vārdu nozīmi. Un kā Es šo aklo darīju redzīgu, tādēļ, ka viņš stipri ticēja, ka caur Manu roku iespējama dziedināšana, tā arī viņiem caur Mana gara izliešanu pār viņiem tika atvērtas garīgās acis un tikai tad viņi pilnīgi aptvēra un gaišākajā gaismā redzēja, ko Es viņiem Savā trīsgadīgajā mācības laikā daudzās līdzībās un gleznās biju tēcis. Tikai tad viņi aptvēra, kas Es biju, kāda nozīme Manai mācībai un kas ir viņu pašu misija.

Redziet, šis evaņģēlijs no sākuma līdz beigām nedaudzos vārdos saka jums arvien to pašu. Tas jums saka, ka praktiskajā dzīvē būt “labam” jeb “bez grēka” ir ļoti grūti un ka uzpurēšanās spējai ir tik daudz tūkstošiem novirzienu. Evaņģēlija burts izteic ne tikai iedomāto vienu, bet evaņģēlija saturs visumā grib mazināt cilvēka iedomību, ka viņš ir labāk nekā otrs. Tādēļ norādījums par pazemību, kas, simbolizēta muitniekā kā tikums, pie virsnieka kā augstākā prasība un bērniņā kā neapzināta nevainība, Maniem mācekļiem apsoltā kā nākošais atalgojums, un ko Es kā zemes cilvēks esmu izdzīvojis kā augstāko piemēru Savā pēdējā ciešanu ceļā.

Tā jūs redzat savā priekšā pazemības pakāpes, savam dabas pazemojumu sasniedzamā garīgā augstākā stāvokļa priekšā, ko Es kā cilvēks jums rādīju kā mūžīgu piemēru.

Ievērojiet šo evaņģēliju, kurā mācības dziļākajos vārdos un Manā paša dzīves gaitā ir jūsu acu priekšā. Nedomājiet, ka esat jaun kaut kas labāks, tādēļ, ka saņemat Manu vārdu, ko daudzi citi nesaņem, un it kā no Manas paša mutes uzzināt, kā tas jāuztver un kā pēc tā jādzīvo.

Arī jūsu starpā daudzi vēl ir tādi, kāds bija virsnieks. Kad jums tuvosies stunda, kad jums būs jāatsakās no šīs pasaules dārgākā, ko līdz šim ar tik lielu rūpību esat sargājuši, esiet droši, ka daudzi no jums kļūs bēdīgi un no turienes aizies, kā virsnieks. Tad tiks likts pārbaudījuma akmens jūsu cilvēcis-kajai dabai, cik daudz no Manas tik daudzārt jums sniegtās debesu maizes esat saņēmuši ar savu “es” un piesavinājušies. Tādēļ arī uz jums attiecas šī evaņģēlija 1. panta aicinājums: Lūdziet Dievu un neatlaižaties, lai jums vienmēr visos apstākļos būtu diezgan spēka nešaubīties, bet stipri turēties pie Manis, jo tikai pastāvīgajiem viņā pasaulē tiks atlīdzināti viņu pasaulīgie zaudējumi, bet ne svārstīgajiem un šaubīgajiem.

Lūdzet Dievu bez mitēšanās, lai katrā ziņā jūs atstātu lepnība un augstprātība, un apvelciet pazemības tērpu. Kļūstiet kā bērniņi. Ticiet pilnīgā pašāvībā Maniem apsoltajiem, jo tas, ko Es jums tagad saku, nav taču nekas jauns. Jau priekš vairāk kā tūkstoš gadiem to Es esmu devis Saviem mācekļiem un ticīgajiem klausītājiem. Jau sen tas ir — kā jūs sakāt — melns uz balta jūsu acu priekšā; bet akli kā Jerikas ubags jūs neredzat gaismu, kas staro no šiem vārdiem. Savās sirdsbēdās arī jūs bieži Man saucat: “Ak, Kungs, dari mani redzīgu!” Un tiem no jums, kuri pilnīgā pašāvībā, kā Jerikas aklais Manām rokām uzticas, notiek tāpat, kā šinī evaņģēlijā teikst: “Kas bez mitēšanās lūdz, to Es paklausīšu,” jo arī viņiem palīdzēs viņu ticība, kā ticība palīdzēja aklajam.

Jūs šinīs svētdienu sprediķos saņemat tik daudz gaismas no Manām debesīm, ka liekas neiespējams, ka jūs vēl varētu šaubīties par Mana vārda īsto nozīmi, kādā tas reiz runāts, kā arī par to, kā tas izpildāms, un ka tagad — pat visas jūsu pasaules daļas sociālajā un politiskajā attīstībā — iet pretim gala rezultātam — tam, ka cilvēka dvēsele beidzot kļūs garīga.

Tad Es Saviem mācekļiem iepriekš stāstīju par Savām ciešanām un Savu nāvi, bet Es viņiem neteicu, ka taisni šīs ciešanas un šī nāve būs un paliks lielākais triumfs, lielākā garīgā uzvara pār cilvēcisko dabu. Es par to klusēju tādēļ, ka viņi Mani nebūtu sapratuši; bet tagad Es jums atklāti saku, ka tagad viss tiecas uz nogatavošanos, ko Es Savos trijos mācības gados esmu kā sēklu izsējis, un ka Mana mācī-

ba, neievērojot visus asiņainos un šausmīgos notikumus, kuriem tai bija daudzus gadu simteņus jākalpo kā apsegam, tomēr beidzot izies kā uzvarētāja, kad cilvēce ciešanās un bēdās būs spiesta attīrīties no visiem netīrumiem, kas tai līp klāt.

Kas toreiz notika Man — ciešanas un cīņas, pat nāve, kas tomēr tika vainagota par uzvaru ar augšāmcelšanos un uzbraukšanu debesīs, — tas tagad notiek ar cilvēci. Ko Es toreiz kā cilvēks cietu, tagad būs jācieš cilvēcei.

Pasaulīgais jānīcina, jāsit krustā, cilvēkā jāceļas augšā garīgajam, jāklūst iespējamam tuvoties Manai garu valstij.

Es tajā laikā rādīju piemēru, un tagad cilvēkiem jāseko. Labi tam, kas jau agri pieliek roku un noņem to, kas kā pasaulīgs balasts kavē viņa pacelšanos augstākās gara pakāpēs. Viņš jau iepriekš gūst daudz, un rūgtākais paliek pāri tikai tiem, kas par daudz dziļi pamatojas matērijā un Manu aicinājumu mosties negrib dzirdēt. Tiem izies tāpat kā Jerikas mūriem, kuri, trompetēm pūšot, sabruka. Viņi tāpat neizbēgs savai iznīcināšanai, taisni tādēļ, ka viņi, tikai matērija, garu valstī nevar tikt uzņemti.

Ne velti šie 53 sprediķi doti cilvēcei. Tie ir doti jums un visiem, kas reiz izslāpuši alks pēc dzīvības ūdens. Visiem reiz jāredz, cik liela mīlestība, patiesība un kāds dzīvības siltums ir apslēpts Manu mācekļu uzrakstītajos evaņģēlijos, kuriem līdz šim vairākumam trūka garīgas izpratnes.

Tātad lai šos ar vairāk kā septiņiem zīmīgiem slēgtos evaņģēlijus atvērtu un caur šīm grāmatām sagatvotu ceļu pie Manis un Manām debesīm, Es jums sūtu šos izskaidrojumus. Bet tie — lai dotu labumu — nav tikai jālasa, bet jāievēro dzīvē, lai miers, prieks un iepriecinājums būtu pilnā mērā tiem, kuri ir sprauduši par mērķi kļūt Mani bērni. Āmen.

37. KĀDA KURLMĒMĀ DZIEDINĀŠANA

11. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“32. Un pie Viņa atveda kurlmēmo un lūdza Viņu, lai Viņš tam uzliek roku. 33. Un Viņš, paņēmis to savrup no ļaudīm, ielika savus pirkstus tā ausīs; un Viņš izspļāvis aizskāra tā mēli. 34. Un Viņš, pacēlis acis pret debesīm, nopūtās un sacīja tam: Efeta, tas ir: atveries! 35. Un tūdaļ viņa ausis atvērās, un viņa mēles saite atraisījās, un viņš runāja pareizi. 36. Un Viņš tiem pavēlēja par to nevienam nesacīt. Bet jo vairāk Viņš liedza, jo vairāk tie sludināja. 37. Un jo vairāk tie brīnījās, sacīdami: Viņš visu labi darijis: kurliem deva dzirdi un mēmiem — spējas runāt.” — Marka ev. 7:32–37

KURLMĒMĀ ĀTRĀ DZIEDINĀŠANA, PAR KO ir runa šajos pantos, bija viens no tiem darbiem, ar kuriem Man laiku pa laikam bija jāpastiprina Sava mācība, lai Mani mācekļi, kā arī ļaudis, kas Man sekoja, arī ar darbiem tiktu pārliecināti par Manu vārdu dievišķo izcelsmi. Šiem darbiem bija arī jāpamato un jāpierāda Mana atrašanās uz jūsu zemes kā augstāka misija, nekā praviešu un pareģotāju misija, jo ļaudis, pieraduši šķietamos magu un eseju brīnumdarbos redzēt savu acu priekšā lietas, ko nevarēja saprast, par daudz viegli vienam vai otram piedēvēja vārdu vai spēku, kas tam patiesībā nepienācās, kādēļ Es izdarīju galvenā kārtā tādas dziedināšanas vai tādus brīnumus, ko šie apmānītāji un magi nebija spējīgi darīt.

Kas attiecas uz pašu dziedināšanas aktu, kā Es to izdarīju, tad tam ir dziļāka, garīga nozīme, ne tikai tā, ka Es dziedināju kādu kurlmēmo, lai viņš tad runātu par Mani un Manu brīnumspēku. Tādas reklāmas Man nebija un nav vajadzīgas, jā, kā kādā pantā skaidri teikts, Es dziedinātajam, kā arī lieciniekiem aizliedzu par šo darbu tālāk stāstīt. Bet tas tika reti ievērots, jo taisni ar aizliegumu pieaug dzinā vēl stiprāk grēkot. Arī Mans māceklis Pāvils to sajuta, pie kam viņš nopūsdamies izteicās: “Ja nebūtu likuma, tad nebūtu prieka pret to grēkot.” Šajos vārdos viņš atzina cilvēka dabas vājumu un līdz un līdz ar to brīdināja no lielas drošības, ka ir iegūts zināms stiprums, lai negaidot nekristu vēl dziļāk.

Kas attiecas uz saprašanu, kāda garīga nozīme jums visiem ir šai kurlmēmā dziedināšanā, tad vispirms jānoskaidro vārdi “kurls” un “mēms,” lai tad no šī izskaidrojuma izlobītu garīgos slēdzienus.

Šī darbība tika likta par pamatu vienas svētdienas sprediķim, lai jūs un visu cilvēci tuvinātu Man, jo jums jāzina, ka katrā vārdā, ko Es esmu runājis, un vēl vairāk katrā darbībā, ko Es savas zemes dzīves laikā esmu darījis, svarīgākā lieta bija garīgais, ne tikai pats darba akts, izdevība vai apstākļi, kādos Es Savu mācību darīju zināmu Man sekotājiem ļaudīm. Katram Manam vārdam bija daudz tālāk ejoša nozīme, nekā toreiz klausītāji nojauta un nekā vēl mūsu dienās lielā daļa Bībeles izskaidrotāju un Bībeles pētnieku ir atraduši.

Tādēļ Man arī šeit abi vārdi “kurls” un “mēms” atkal tuvāk jāizskaidro, lai tad, zinot garīgo nozīmi, vieglāk varētu izlobīt to, kas tagad piemērots Manam mērķim un kas jau toreiz bija jāsaprot Manā vārdā “effata” un Manā darbībā, kā arī personā, pie kuras Es šo darbību izdarīju. Tas nebija tikai gadījums, ka viens kurlmēms Man bija jādziedina kādā sevišķā kārtā, kamēr citos gadījumos Es akliem, tizliem, spītāļiem un citiem atdevu atkal veselību tikai ar Savu vārdu vai uzliekot rokas.

Tātad, redziet, lai to visu garīgi uztvertu un saprastu, vispirms mums tuvāk jāaplūko šie abi vārdi “kurls” un “mēms,” pēc kam tālākais kļūs skaidrs pats par sevi.

Būt kurlam ir stāvoklis, kurā iekšējais gara cilvēks, būdams par vienu jutekli nabaģāks, nevar gūt daudz ko patīkamu un garīgos iespaidus no ārpusaules, kuri veselam cilvēkam caur dzirdi no visām pusēm pieplūst. Veselajam ar to tiek pierādīts, ka pat matērijas vibrēšanā, ko sacēļ skaņa, atrodas kas daudz lielāks, garīgāks, nekā viņš iedomājas, jo skaņas iespaidi, (tik daudz dzirdes orgānu pasaulē un tikpat daudz dažādu iespaidu) veido — no vieglākā trokšņa līdz augstākai mūzikas harmonijai vai līdz vēl augstākai visu garīgo jēdzienu izteiksmei vārdā — veselu lielu virkni baudījumu, izskaidrojumu un atklājumu par Manu dievišķību un mūžību visā materiālajā radībā, kas visi kurlajam ir sveši un neizskaidrojami, tāpat kā aklajam krāsas, sevišķi, ja šie trūkumi ir jau no dzimšanas.

“Kurls” ir pretstats “mēmam.” Kamēr pie kurlā iekšējam cilvēkam caur nedzirdēšanu tiek laupīti tūkstošiem iespaidu no ārienes, mēmajam, kam nav valodas, jājūt trūkums, ka iespaidus, ko uz viņu

dara ap viņu esošā ārējā pasaule, viņš nevar izteikt un pasauli, kas caur ārējo atspoguļojas viņa iekšienē, nevar darīt zināmu citiem ar lielāko un plašāko rīku, ar balsi un valodu. Labākā gadījumā viņa rīcībā ir bez vaibstiem un zīmēm vēl tikai neskaidri izteiktas skaņas.

Kā jau Es kādā citā vietā jums teicu, ka savstarpēja domu apmaiņa ir viena no galvenām prasībām, jā, vajadzīgs līdzeklis iešanai uz priekšu pa garīgo ceļu, — tad pats par sevi saprotams, ka tam, kas mēms, trūkst liela daudzuma baudījumu, kas tikai tad nāktu viņa apziņā, kad viņš no ārienes uzņemto atstāstījumā atkal varētu atstarot.

Domu izmaiņas līdzekļi, tāpat kā ār pasaules iespaidi, ir miljoniem variācijās; ar skaņu jeb vārdu palīdzību tāpat iespējami tik daudzi domu izmaiņas veidi, kas visi piemērojas indivīda garīgajam stāvoklim.

Pēc tam, kad Es esmu jums šo abu vārdu nozīmi un kaitējumu vienas vai otras īpašības zaudējuma dēļ tuvāk paskaidrojis, jūs varat gūt pareizu jēdzienu par tiem radījumiem un cilvēkiem, kuriem trūkst ne tikai vienas vai otras spējas, bet abu.

Ja trūkst spējas sajust vai uzņemt no ārienes nākošās harmonijas un izteikt iespaidus, ko tās atstājušas iekšējā cilvēkā, tad šis trūkums ļoti stiprā mērā kavē uz priekšu iešanu garīgajā, jo tas, kurš ne ar dzirdi, bet tikai ar citiem līdzekļiem var uzņemt ap viņu esošo un uzņemto kaut kā darīt zināmu, — zaudē Manā radībā daudz ko, kas citiem nezinot pilniem kurvjēm krietni klēpī.

Ne bez iemesla ļaudis toreiz lūdza Mani šo kurlmēmo dziedināt. Viņi vadījās no domas, ka arī viņam jādzird Mani vārdi un ka viņš, ja vien viņa iekšējais tiks barots ar lielu, nekad nenojaustu gara pilnības bagātību, varēs saprast savu un arī Manu misiju zemes virsū.

Cik daudzi cilvēki vēl tagad ir savas garīgās ausis Manai radībai un Manām mācībām aizslēguši, un cik daudziem vēl līdz šim visa Mana radība ir mēms, kopā saspiests vielas un matērijas samētājums, kura likumiem, pēc viņu domām, ir tikai gadījuma raksturs. Cik daudziem Es uzsauc: “Effata!”, t.i., “Atveriet savas ausis, dzirdiet visas dabas gaviļu dziesmu, kura no pēdējā atoma līdz lielākai centrālsaulei sludina tikai mīlestību. Atveriet savas ausis un uzņemiet garīgi dziļo, kas jums Manā mācībā tiek dots, lai jūs audzinātu kaut kam augstākam, kaut kam lielākam nekā tikai par veģetētājiem zāli un gaļu ēdājiem dzīvniekiem, kuri tikai apdāvināti ar lielāku inteliģenci nekā citi.”

Cik daudziem Es to uzsaucu katru dienu, katru stundu, jā, katru acumirkli, un katra gara kustība, katra ideja, kas taču nevar būt vielas jeb matērijas produkts, jums skaidri rāda, ka miesīgajā dzīvniek-cilvēkā ir apslēpts augstāks cilvēks, kuram ārējais cilvēks jāpadara tik garīgs, ka tas kļūtu iekšējā cienīgs tērps un radījums, kas savam Radītājam dara godu.

Un redziet, tūkstošiem ir sevi pamudinājuši uz kurlmēmumu. Viņi nesaprot, cik lieli garīgo svētību dārgumi Manā dabā grib uz viņiem iedarboties; viņi ir auksti jeb mēmi pret šiem iespaidiem. Visas garīgās harmonijas iet neievērotas viņu garīgajām ausīm garām, un viņu iekšiene ir tukša vai pildīta tikai iespaidiem no zemākās matērijas vai miesas kāriību sfēras, kuri viņus nospiež lejā no cilvēka par dzīvnieku.

Viņu iekšiene ir tukša, un tā kā viņi citiem nekā garīga nevar dot, viņi nekā nesaņem arī no citiem. Viņiem valda tikai matērija, garīgais viņiem ir teika, ārprātīgu smadzeņu saražojums.

Atkal ar tiem pašiem vārdiem, kurus Es jums jau vairākus gadus sūtu, Es uzsaucu Saviem maldīgajiem bērniem: “Effata!”, lieku Savu pirkstu viņu ausīs, lai viņus vēl glābtu, kamēr tas ir iespējams un kamēr viegļu harmoniju vietā visa daba ar bazūnes skaņām viņam ausīs neatgādina to, ko viņi tagad miera ceļā negrib saprast.

Es taču neesmu cilvēkus radījis, lai viņi pret visiem Maniem darbiem būtu kurli, un neesmu Savu radību apveltījis ar tik daudziem brīnumiem, lai tā Manām garīgajām būtņēm būtu mēma grāmata.

Kurlmēmums ir, bet tam nav jābūt visā Manā dabā. Visam, kas dzīvo, jāsaprot sava Radītāja, sava Tēva valoda, jo Viņš grib taisni ar Savas radības iespaidiem radīto būtņu dvēseles tā piepildīt, ka tieši daloties ar citiem par redzēto, sajusto un dzirdēto izpaustos visa esamības liksmība.

Mēmai nav jābūt Manai dabai, jo “mēms” ir tik daudz kā “garīgi miris”. Gavilējot visam jāpierāda, ka tas dzīvo, ka par dzīvību priecājas un ka visā ār pasaules radībā atkal atzīst savu Radītāju, savu mīlētāju Tēvu. Tā materiālajai radībai jābūt garīgā paklājam un garīgajai radībai materiālā jāpadara garīga.

Pasaulē nekam nav jābūt kurlam un mēmam, jo mazāk cilvēkam, kurš kā materiālās radības pēdējais produkts uz šīs zemes sevī nes Manu garīgo līdzību.

Kā Es tad kurlmēmajam atkal atdevu sirdi, lai viņš dzirdētu, kas un kā dabā Mani teic un slavē, tā

arī viņam vairs nav jābūt mēmam, lai arī viņš varētu dziedāt līdz šo gaviļu dziesmu un varētu atzīt Mani ne tikai kā savu Kungu, bet arī kā milētāju Tēvu.

Kā Es dziedināju kurlmēmo, tā ļaujaties arī jūs dziedināties, lai arī jūs, nebūdami kurli pret Maniem vārdiem, varētu skaļi pilnā pārlicībā citiem sludināt, ka vairāk kā pirms tūkstoš gadiem Manis darītie darbi un brīnumi garīgi grib norādīt uz to, kāds nodoms Man bija ar visu cilvēci, kad Es to radīju un kad Es jūs, cilvēkus, uz šīs zemes iecēlu par tās kungiem.

Es negribēju ne kurlus, ne mēmus, bet gan — audzināt būtnes Savai valstībai, kurām jābūt vaļējām gara ausīm un runīgām mēlēm, lai Mani un Manu radību saprastu un skaļi sauktu: “Ozianna augstībā! Slava Tam, kas mums ir devis šo ārkārtīgo žēlastību Viņu saprast un pie tam mums piešķīris arī līdzekļus uzņemto dot tālāk, lai tas būtu ne tikai mums vien, bet kopējs īpašums visiem tiem, kuri grib būt Viņa bērni.”

Es vēlos, lai jūs ik dienas dziedātu Man slavas dziesmu, lai jūs visai pasulei ar vārdiem un darbiem pierādītu, ka jūs Manas mācības laikā neesat bijuši ne kurli, ne mēmi.

To ievērojiet savai glābšanai, kā arī sava tuvākā labā. Āmen. — 17.4.1872

38. LĪDZĪBA PAR ŽĒLSIRDĪGO SAMARIETI

12. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“25. Un, lūk, kāds likumu pazinējs piecēlās, un, Viņu kārdinādams, sacīja: Mācītāj, ko man darīt, lai es iemantotu mūžīgo dzīvi? 26. Bet Viņš tam sacīja: Kas bauslībā rakstīts? Kā tu lasi? 27. Un tas atbildēja un sacīja: Mīli Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un ar visu savu spēku, un ar visu savu prātu, un savu tuvāko - kā sevi pašu. 28. Un Viņš tam sacīja: Tu pareizi atbildēji; dari tā, un tu dzīvos! 29. Bet viņš, gribēdams sevi attaisnot, sacīja Jēzum: Un kas tad ir mans tuvākais? 30. Tad Jēzus iesāka un sacīja: Kāds cilvēks, iedams no Jeruzalemes uz Jēriku, iekrita slepkavu rokās. Tie viņu aplaupīja un ievainoja, un, atstājuši pusdzīvu, aizgāja. 31. Bet gadījās, ka kāds priesteris gāja pa to pašu ceļu un, viņu ieraudzījis, pagāja garām. 32. Tāpat arī levīts, kad bija tanī vietā, viņu redzēdams, pagāja garām. 33. Bet kāds samarietis, iedams savu ceļu, nonāca pie viņa un, to ieraudzījis, apžēlojās. 34. Un tas, piegājis klāt, apsēja viņa brūces, ieliedams tanīs eļļu un vīnu, un, uzcēlis viņu savā lopā, aizveda to mājvietā un rūpējās par viņu. 35. Bet otrā dienā viņš, izvilcis divus denārijus, deva tos mājas saimniekam, sacīdams: Gādā par viņu, un, ko tu vairāk izdosi, es, kad atgriezīšos, atdošu tev. 36. Kā tev šķiet, kurš no šiem trim bija tuvākais tam, kas iekrita slepkavu rokās? 37. Un viņš atbildēja: Tas, kas viņam parādīja žēlsirdību. Un Jēzus viņam sacīja: Ej, un tu dari tāpat!” — Lūkas ev. 10:25–37

ŠIE PANTI JUMS STĀSTA LĪDZĪBU par samarieti. Ar šo skaidro un gaišo ainu Es gribēju farizejam uz viņa jautājumu: “Kas ir mans tuvākais?” rādīt, kas tas ir un kā garīgajā nozīmē jāsaprot otrs mīlestības bauslis: “Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu.”

Starp tuvāku, brāļu un cilvēku mīlestību, kas visas saplūst kopā vienā mīlestībā, cilvēki darīja un dara visos laikos lielu starpību, par ko Es jums jau priekš ilgāka laika esmu devis plašu vārdu, ko varētu šeit iespraust, ja cits paskaidrojums nebūtu iespējams.

Bet tā kā tajos laikos, kad Es šo līdzību devu, caur kārtu jeb šķiru starpībām, kā arī caur cilvēku ieskatiem bija tālu no tā, ko Es gribētu, lai saprastu “mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu”, kas redzams arī no farizeja atbildes, kuram vispirms bija jājautā: “Kas īsti ir mans tuvākais?”, — tad bija pilnīgi dabiski, ka šo dibināto iemeslu dēļ Man bija jādod piemērs, lai rādītu, kas īsti ir katra cilvēka tuvākais, lai visos nākošajos laikos vairs nevarētu būt šaubu par jēdzienu “tuvākais” un par mīlestības parādīšanu tuvākam, jo tikai ar labu prātu jeb labu vēlēšanos tuvākam, cilvēcei un Man ir vismazāk līdzēts.

Lai gan par šo otro mīlestības bausli tik daudz ir jau rakstīts un runāts, tomēr maz cilvēku ir īsti sapratuši, kas ir tuvāka mīlestība un kas ir tuvākais.

Vispārīgais slēdziens ir bijis tāds: “Visa cilvēce ir mans tuvākais, un ar bausli, ka man tuvākais jā-mīl, kā mīlēju pats sevi, ir jau noteikta mīlestības mēraukla.”

Pilnīgi pareizi, Es saku; bet tagad rodas jautājums: “Ciktāl cilvēce jeb katrs cilvēks ir mans tuvākais, un ko nozīmē sevi pašu — bet pienācīgā kārtā — mīlēt?”

Šajos divos jēdzienos īstenībā atrodas atslēga uz Manu valstību, kādēļ Es arī visu baušļu starpā taisni šo tuvāka mīlestības bausli esmu darījis par otru galveno bausli ne tikai jūsu zemei, bet visām pasaulēm un pat lielajai garu valstij.

Tas ir par visām lietām mīlestības bauslis tādēļ, ka bez mīlestības nav siltuma, bez siltuma nav dzīvības, bez dzīvības nav radības. Mīlestība ir pirmā dziņa, kas mudina uz darbību; darbība attiecīgi rada siltumu. Siltums — kustības, vibrēšanas izteiksme — parādās kā dzīve, un dzīve ir rašanās, pastāvēšana un iznīkšana, — tā ir redzama dzīvības jeb radīšanas zīme visā savā izplatījumā.

Mīlestība padara cēlas visas būtnes, kas to jūt un parāda dzīvē citiem. Bez mīlestības nebūtu nekādas garīgas darbības mērauklas, un bez mīlestības nepastāvētu ne Es, ne arī kaut kas radīts, kas gribētu kļūt paliekams.

Kā mīlestība Manī Manus garus, dzīvās būtnes un pašu matēriju radīja un tos visus aptver ar vie-

nādu karstumam, tos baro, uztur un vada, un proti — uz vislielāko iespējamo — garīgo mērķi, uz augstāko mīlestību, — tāpat arī cilvēkam sava apkārtne, kurā viņam jādzīvo, jāaptver ar tādu pašu mīlestību, jo visam radītajam, no mīlestības un caur Manu dievišķo mīlestību radītajam, jābūt pastāvīgam piemēram, ka Es esmu mīlētājs Tēvs tikai tad, kad Manas radītās būtnes, Mani tuvākie, savu pienākumu, savu misiju izpilda tā, kā Es esmu to domājis un kā Es gribētu, lai to izpilda brīvprātīgi, nevis piespiesti, jo brīva griba padara būtnei ceļu — pretstatā instinkta vadītajai būtnei, kam jādara tā un kas citādi nevar darīt.

Šai vispārīgajai, visu aptverošajai mīlestībai jābūt par cilvēkmīlestības mērauklu, tai jiecieņem mājoklis katra cilvēka krūtīs (sirdī?) un kā paliekamam augstākās izcelsmes piemineklim jāvērs uz to arī visas domas, vārdi un darbi. Bet šai mīlestībai arī, tāpat kā Manai, nav jāpazīst nekāds cits mērķis, kā tikai — visu darīt savu līdzcilvēku un ap sevi dzīvojošo būtņu labā. Bet tomēr, dabiski, tuvākam vienmēr nedrīkst atļaut to, ko viņš vēlas, bet viņam dažreiz arī kaut kas jāaizliedz, jo atļaušana varbūt dotu nevis labumu, bet gan kaitētu.

Uzlūkojiet Mani! Es, protams, jūs, cilvēkus, mīļēju visus ar mīlestību, ko jūs nevarat ne aptvert, ne saprast, ne arī atbildēt, un tomēr uz visiem lūgumiem, ar kuriem jūs Mani apberat, Es nesaku “Jā”, bet lielākoties pretējo: “Nē”. Un kādēļ? — Tādēļ, ka jūs bieži vēlaties lietas, kas jums garīgi būtu kaitīgas. Un ja šī liegšana tad nes jums un jūsu ciešanas un cīņas, nelaiemes un bēdu gadījumus, tad tie izriet tikai no mīlestības — jūsu debesu Tēva mīlestības, kurš jūsu dēļ visu radījis, jūsu dēļ tik daudz cietis un jums vēl airvien nepateicību, zaimus un aizliegšanu atmaksā ar svētību.

Šeit jūs redzat kā mīlestība jāsaprot, lai tā panāktu ne ļaunu, bet labu. Tā arī jums jāsaprot sava cilvēku jeb tuvākā mīlestība. Kā tēvs zemes virsū saviem nepilngadīgajiem bērniem arī neatļauj visu, ko viņi bieži savā nesaprašanās no viņa prasa, bet vienmēr patur prātā augstāko audzināšanas mērķi, tāpat arī jums savam tuvākajam jādara labs tikai tad, ja esat pārliecināti, ka pēc jūsu domām netiks veicināts nekāds netikums vai cilvēks, jūsu tuvākais, netiks tanī vietā, lai pierastu pie darba, nostiprināts bezdarbībā.

Šī ir mīlestība, ar kuru Es Savā gudrībā valdu pār Savām pasaulēm. Tāpat arī jums ar savu saprātu labdarības tieksme ir jāsavaldā un jākārto, lai nerastos pretējs rezultāts nekā bijis gribēts panākt ar jūsu cēlajiem nolūkiem.

Otrs apsveramais punkts ir: “Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu.” Arī šeit ir iespējami tik daudz jēdzieni, cik daudz ir garīgo cilvēku dabas pakāpju, kas var kāpt atsakoties no patmīlības līdz augstākam egoismam, un tā rodas jautājums:

“Kad ir mana patmīlība pareiza, man un citiem derīga?”

Tikai pēc šī jautājuma atbildēšanas var pielikt mērauklu, kāda mīlestība un kādā mērā ir jāparāda citiem. Redziet, ja šos vārdus “mīlestība” un “sevi pašu” pamatīgi pārdomā, var gūt pavisam citus jēdzienus, nekā kad pavirši apmierinās tikai ar pirmo iesaužu.

Vispirms jums jābūt skaidrai patmīlības nozīmei, jums jāzina kā un kas jums pie sevis jāmīlē, lai tad pēc šīs atziņas varētu savu mīlestību pārnest uz citiem vai mīlestību, kāda jums jāparāda citiem, rūpīgi pārspriest.

Katrā cilvēkā ir likta tieksme savu dzīvību paturēt, dzīvi pagarināt un izveidot cik iespējams patīkamu. Šai vajadzīgajai garīgi dvēseliskā cilvēka ārējā tērpā pastāvēšanas tieksmei bija jātiek tajā dziļi ielikta un iestādīta, lai viņš pie mazākās neizdošanās savas zemes dzīves laikā neiedomātos šo kavētāju tieksmi apspiest un, pirms iekšējais cilvēks ir sasniedzis gatavību, jau izraisīties no savas miesas.

Šī pastāvēšanas tieksme ir tik spēcīga un vajadzīga, ka tikai cilvēki, kuri visu garīgo noliedz, kuriem nav ticības un reliģijas īstākajā nozīmē, vai kuri ačgārnu pasaules uzskatu vai garīgo traucējumu dēļ ir savā dzīvības organismā vājināti, var nonākt tiktāl, ka iznīcina tik dziļi iesakņoto mīlestību uz dzīvību un savai pastāvēšanai brīvprātīgi dara galu agrāk, nekā tas bija noteikts Manu dievišķo, visur pastāvošo likumu plānā.

Bet tādām pašslepku dvēselēm viņā pasaulē būs jānoiet ar daudz lielākām grūtībām saistīts ceļš līdz gatavībai, jo tās negatavas izgājušas no šīs pasaules un tāpat negatavas iegājušas citā pasaulē.

Otrs patmīlības veids ir augstāka, proti — garīgā pastāvēšanas un papildināšanās tieksme. Cilvēks cenšas savu garīgo “es” cik iespējams darīt līdzīgu Tam, kas viņā ir licis šo dievišķās apziņas dzirksteli, līdz ar to viņu pacēlis tālu pāri matērijai un nostādījis uz divu pasaulu robežas, tā kā viņš pēc miesīgā tērpā pieder matērijai un pēc gara — garu pasaulei.

Arī šeit cilvēks var kļūt par pašslepkavu, ja viņš, nododamies tikai matērijai, savu garīgo, daudz augstāko mērķi noliedz, visus dievišķos likumus min kājām un līdz ar to nogrimst par dzīvnieku, kas viņam ir daudz sliktāk, jo dzīvnieks vienmēr vēl vadās no dabas, dzīvo, kā tas viņam nolikts, kamēr cilvēks, kam nav šīs vadišanas, brīvs, tā sakot, kā dzīvnieks dara vēl nelietības, kad dzīvnieks nekad nepārkāpj dabas likumus.

Šai galējībai — patmīlības trūcumam stāv pretī patmīlības pārpilnība. Cilvēks, ievērodams savu miesīgo labklājību kā augstāko, grib nodoties tikai netirākajam egoismam. Sava mērķa sasniegšanai viņš izlieto visus līdzekļus. Viņam nepastāv nekas cits, kā tikai viņa paša “es”, katru tuvāka mīlestības saiti noliegdams, vienmēr ir tikai pats sev tuvākais. Šie cilvēki atrodas uz zemākās garīgās pakāpes, jo viņi bēg no katras cīņas, no katras uzupurēšanās. Viņi vēlas tikai baudu, un proti — tikai sev pašiem, un izlieto visus līdzekļus — atļautus vai neatļautus, likumīgus vai nelikumīgus, dievišķus vai velnišķus — lai tikai nokļūtu pie sava spraustā mērķa. Tāda patmīlība pilnīgi izslēdz katru tuvāka mīlestību.

Patmīlība var arī pastāvēt, ja cilvēks tikai sevis dēļ grib savu iekšējo cilvēku tā izveidot, tā papildināt, ka pat viņa miesa kļūst viņam par nastu un viņš gribētu no tās cik drīz vien iespējams atbrīvoties.

Šeit jums ir abas galējības: patmīlības trūcumam un pārpilnība, vai tas būtu cilvēka materiālajā vai garīgajā būtībā. Bet ja jāiet vidus ceļš, kur nedrīkst pieiet par daudz tuvu ne vienai, ne otrai galējībai, tad rodas jautājums: kā jābūt ar tuvāka mīlestību, kurai taču jākārtojas pēc patmīlības.

Arī šeit jāsaprot tas pats, ko Es jau sākumā izskaidroju: savaldītai, ar saprātu vadītai mīlestībai, kas vienmēr ievēro īsto, garīgo cilvēka mērķi un viņa zemes gaitas mērķi, — šai mīlestībai patmīlība jāpada tā, ka miesa neciestu vai pat netiktu bojāta gara ietekmē un gars — miesas ietekmē. Cilvēkam vienmēr jāpatur prātā, ka arī viņa miesa viņam ir uzticēta manta, un kā viņam reiz par savu dvēseli būs jādod norēķins, tā arī viņam tiks jautāts: “Vai tu esi savu miesu izlietojis tam mērķim, kuram tā bija noteikta, jeb vai tu esi to izlietojis nelietīgi?” Tā norēķins, kas cilvēkam jādod par savu garu un viņam uzticētajam gara dāvanām sakrītīs ar to, kas viņam jādod par materiālo dzīvi.

Abus, garu un miesu, lietot tā, audzināt tā un tā kļūt par to meistar, ka visām darbībām jānotiek tikai ievērojot Mani, Devēju, un tā jānes Dievības zīmogs, — šim domāšanas, darbības un izturēšanās veidam jābūt arī par mērauklu tam, kā jums savam tuvākam jāparāda mīlestība. Šai mīlestībai tuvākam jādara viss labs, ciktāl tas atbilst Maniem tikumiski morālajiem principiem.

Vispirms cilvēkam pie sevis pašā jāzina, ko viņš ir spējīgs darīt, lai varētu spriest arī par citu darbības spēju. Vispirms viņam pie sevis jāamācās izšķirt labais un ļaunais. Viņam jāamācās saprast, kas der vai kaitē garam un kas miesai, iekams viņš aklā mīlestībā citiem piešķir to, kas viņus ved tikai postā, bet ne uz augstāko mērķi.

Tādēļ kārtojiet vispirms savu patmīlību. Ieturiet tur pareizu mēru un svaru, un pareizā patmīlība jūs vieglāk vedīs pie tuvāka mīlestības, jo tikai tur, kur valda skaidri uzskati, rezultātā var būt arī derīgi darbi; citādi jūs kļūstat apkārt tumsā, pārprotat vai lietojat nelietīgi savu mīlestību citiem par kaiti. Visur visā pasaulē galējības ir kaitīgas un neved ne pie kā laba: mīlestībā un naidā, došanā un liegšanā, runāšanā un klusēšanā.

Tādēļ katrā savā darbībā atcerieties savu augstāko uzdevumu un neaizmirstiet, ka jūs esat cilvēki un ne dievi un ka par daudz lielai, kā arī par daudz mazai mīlestībai uz sevi pašu ir tikpat slikti rezultāti, kā pārspīlētai, vai par daudz zemu stādīti jēdzieni par tuvāka mīlestību līdzcīvēkam drīzāk var kaitēt nekā darīt labu.

Vispirms atzīstiet savas vājības, lai būtu pacietīgi pret citu vājībām. Pārbaudiet, vai attiecīga lūguma ievērošana jums dotu labu vai ļaunu, un pēc tā kārtojiet savas mīlestības dāvanas, savu uzupurēšanos savu tuvāko labā. Nekas nevar būt saistīts ar tik lielu kaitējumu kā burtiski ņemts jēdziens par tuvāka mīlestību.

Redziet, Es esmu jūsu tuvākais un daru visu, lai jūs kļūtu Mani tuvākie, Mani brāļi un māsas, jā, Mani bērni, un tomēr, neievērojot visu mīlestību un gudrību, neesmu tik iztapīgs, ka dotu cilvēkiem visu, ko viņi bieži savā nepilngadībā no Manis prasa, tādēļ ka Es kā gars, un proti, kā augstākais gars vislabāk zinu, kas Maniem bērniem, Maniem garīgajiem brāļiem un māsām ir visderīgākais, un tādēļ, ka Es gribu viņus audzināt un nevis lutināt.

Tādēļ ņemiet priekšzīmi no Manis, kā Es visu Savu radību saturu un tās daļas kopīgi vadu uz lielo mērķi, atbrīvošanu no matērijas, un jūs droši atradīsiet pareizo ceļu starp došanu un ņemšanu, starp atļaušanu un liegšanu. Tikai tad otrs lielais mīlestības bauslis gūs īsto garīgo izteiksmi ne tikai vārdos, bet

arī darbos, kad jūs savam tuvākam darīsiat to, ko jūs — ja jūs būtu sava līdzcilvēka stāvoklī un apstākļos — kā garīgas būtnes atzītu par labāko sev.

Vienmēr turot garīgo augstu, jā, augstāk par visu citu, jums tajā jāmeklē visu savu darbību sākuma un izejas punkts, lai jūs, saskaņā ar Manām lielajām radišanas domām, sevi labotu un padarītu cēlus un caur to Mani kā savu mīlestības pino Tēvu arvien vairāk noskaidrotu un atzītu par to, kas Es visiem gribu būt, proti — jūsu garīgais, tuvākais Vadonis un Tēvs. Āmen. — 10.4.1872

39. DESMIT SPITĀLĪGO DZIEDINĀŠANA

13. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“5. Un apustuļi sacīja Kungam: Vairo mūsu ticību! 6. Bet Kungs sacīja: Ja jums būtu ticība kā sinepju graudiņš un jūs sacītu šim zīdtārpu kokam: izraujies un pārstādieš jūrā, tad tas jums paklausītu. 7. Bet kurš no jums, kam ir kalps, arājs vai gans, kad tas pārnāks no lauka, sacīs viņam: tūlīt nāc un sēdies pie galda? 8. Vai viņš tam neteiks: pagatavo man ēdienu un apjoz priekšautu, un apkalpo mani, kamēr es ēdīšu un dzeršu; un pēc tam tu ēdīsi un dzeri. 9. Un vai viņš izsaka pateicību tam kalpam, ka tas darīja to, ko tam pavēlēja? 10. Es nedomāju. Tā arī jūs, kad izpildīsiet visu, kas jums uzdots, sakiet: Mēs esam nederīgi kalpi, mēs darījām to, ko mums vajadzēja darīt. 11. Un, ejot uz Jeruzalemi, notika, ka Viņš gāja caur Samarijas un Galilejas vidieni. 12. Un kādā miestā ieejot, Viņam pretim nāca desmit spitālīgi vīrieši, kas apstājās notālēm. 13. Un paceltā balsī sacīja: Jēzu, Mācītāj, apžēlojies par mums! 14. To ieraudzījis, Viņš sacīja: Ejiet un parādiešies priesteriem! Un notika, ka, tiem ejot, viņi kļuva tīri. 15. Bet viens no tiem, redzēdams, ka viņš izdziedināts, griezās atpakaļ un skaļā balsī godināja Dievu, 16. Un nokrita uz sava vaiga pie Viņa kājām, un pateicās; un tas bija samarietis. 17. Bet Jēzus atbildēja un sacīja: Vai desmit nekluva veseli? Kur ir deviņi? 18. Nav neviens atradies, kas būtu atgriezies un Dievam godu devis, kā vien šis svešinieks. 19. Un Viņš tam sacīja: Celies un ej, jo tava ticība tev palīdzējusi!” — Lūkas ev. 17:5–19

ŠAJOS PANTOS MINĒTS DARBS, KUR Es ar Savu gribu dziedināju desmit spitālīgos. Kad viņi, ticībā Manam vārdam stiprināti, gribēja rādīties priesteriem, pie ieejas templī spitālība zuda, jo kā spitālīgiem viņiem ieeja templī būtu bijusi liegta. Veselības labā katrs — arī ārpus dievnama — no cilvēkiem, kas slimoja ar tādām slimībām, turējās tālu nost.

Šis darbs bija pierādījums, ko spēj stipra ticība un nesatricināma pašāvēība, ja tā pilnīgi pārvalda dvēseli. Es gribēju ar šo piemēru taisni šo spēku rādīt un teicu Saviem mācekļiem (šis nodaļas 6. pantā) vārdus: “Ja jums būtu kaut tik liela ticība kā sinepju graudiņš un jūs teiktu šim vīģes kokam: “Izraujies un dēsties jūrā,” tad tas jums paklausītu.”

Ko šie vārdi nozīmē garīgi, to Es rādīju drīz pēc tam, dziedinādams šos desmit vīrus. Tā teorijai nekavējoties sekoja prakse, lai Mani mācekļi varētu pie citiem novērot ticības stiprumu, kura viņiem pašiem ļoti bieži trūka.

Tā kā Es jums šo stiprās ticības piemēru dodu kā svētdienas sprediķi, tad vārdu “ticība” aplūkosim mazliet tuvāk, lai jūs un daudzi citi mācītos saprast, kas īsti ticība ir, jo arī šis vārds ir viens no tiem vārdiem, kuri ir daudziem mutē, bet ne daudziem sirdī.

Vispirms Man jādod šis paskaidrojums, citādi jūs nesapratīsiet līdzību, ko Es devu Saviem mācekļiem, par vīģes koku, un vēl mazāk sapratīsiet darbību ar desmit spitālīgajiem. Tikai tad, kad sapratīsiet, ko Es saprtou ar ticību, jūs varēsiet pāriet uz ticības attieksmi pret sevi, pret tagadējiem, kā arī nākošajiem apstākļiem, pie kam tiks minēts arī samarietis, kurš viens pats atgriezās, lai Tam Kungam, vārdu sakot — Man, pateiktos.

Visam ir savas dabiskas sekas. Ja kāds ceļ namu, viņš nesāk no jumta, bet no pamatmūriem. Kad tie ir iemūrēti, tad arī jumts atrodas uz droša pamata. Kā materiālajā, tā arī garīgajā dzīvē. Tādēļ šie daudzie izskaidrojumi, ko Es jums dodu; tādēļ daudzie bieži vien viena un tā paša priekšmeta apgaisojumi, lai jūs atvērtu savas garīgās ausis un acis un lai jums neklātos tā, kā cilvēkam, kurš par kaut ko domā un tomēr neapzinās, ka pa to laiku daudzi tūkstoši Manas radības brīnumu atspoguļojas viņa acu tiklenēs, jo viņa citur nodarbinātā dvēsele par to nekā nezina.

Iepriekšējā sprediķī Es izskaidroju mīlestību, un proti — mīlestību uz sevi un tuvāka mīlestību. Šis dienas sprediķī jums jāgūst īstā izpratne par vārdu “ticība” — vārdam, kas tik daudz tiek lietots nelietīgi un droši vien starp simtiem neviens to nesaprot garīgi tā augstākā izpratnē.

Redziet, toreiz Mani mācekļi nezināja, kas īsti ir ticība. Man bija tas viņiem vairākas reizes jāiz-

skaidro, turklāt Es viņus redzami un personīgi vadīju un viņu priekšā darīju brīnumus, un tomēr viņi vārdu “ticība” nozīmi nesaprata. Vai jūs domājat, ka jūs, kas no Manis gandrīz ik dienas saņemat tik daudz debesu maizes, zināt, ko nozīmē ticība? — Man jums jāsaka: jūs šo vārdu saprotat tikpat maz un ik dienas un ik stundas pierādat, ka jums ir ļoti maz ticības, lai gan jūs domājat, ka esat — kaut arī mīlestībā vāji — ticībā stipri. To jums pierādīt ir Manu vārdu mērķis.

Ko īsti nozīmē ticība? Lielākā daļa no jums nezinās ko atbildēt, vai atbildēs tā: ““Es ticu” nozīmē tik daudz, ka es esmu “pārliecināts”, ka tas vai tas patiesi tā ir, kā man tas ir teikts vai mācīts.” “Ticība balstās uz to autoritātes, kuri man to vai to saka.” “Es ticu tādēļ, ka tas, kurš man to saka, ir pārliecināts.”

Visur dzirdēsiet tādas un līdzīgas atbildes, bet tās visas vienmēr tikai pierāda, ka šī ticība atrodas uz tik vājām kājām, ka mazākais vēja brāziens to apgāž vai iznīcina.

Tādu ticību Es nekad neesmu domājis, jo ticība, ko Es Saviem mācekļiem iepriekš minētajā līdzībā — 6. pantā un arī citas vietās — izskaidroju, turklāt Es teicu: “Ja jūs ticat, jūs kalnus pārcelsiet” — šī ticība nozīmē pavisam kaut ko citu, nekā parasti pieņem, ja, piemēram, ir teikts: “Ticība dara svētlaimīgu.” Tāda ticība nozīmē pavisam citu stāvokli, nekā to, kas sasniegts ar ticību, ko priesteri māca tautai, jo Es ļoti šaubos, vai ar šo parasto ticību kāds ir kļuvis svētlaimīgs, ja viņš to ir uztvēris ne pēc Manas, bet pēc priesteru izpratnes.

Tātad ticībai, kuru Es mācīju Saviem mācekļiem un kuru Es jums ar desmit spītālīgo dziedināšanu gribēju rādīt un darīt saprotamu, ir daudz varenāks spēks garu pasaulē, nekā jums tas liekas un nekā jūs to varat iedomāties, jo šī ticība ir stiprā pārliecība, ka tam vai tam katrā ziņā jānotiek, taisni kā tas notiek pie Mana vārda. Šī ticība ir iejaukšanās Manā varā, piedalīšanās Manā visspēcībā, ko Es labprāt pielaižu tiem, kuri patiesi pelna šo vārdu, bet kuri, jāpiezīmē, šo milzīgo spēju nekad nelietos nelietīgi, tādēļ ka skaidri un gaiši atzīst, cik liela ir šī dāvana no visspēcīgā Radītāja puses, ko tikai milētājs bērns var saņemt kā dāvanu no Tēva.

Šī ticība bija tā, ko desmit spītālīgie tik stipri bija satvēruši, ka viņi, lai gan vēl sasirguši ar slimību, mierīgi gāja pie priesteriem, stipri pārliecināti, ka Mans vārds — kā dievišķs vārds — nevar vilt un tam jāpiepildās, jo Es to gribēju un viņi tam ticēja un pilnīgi uz to paļāvās.

Kam no jums ir šī veida ticība? Lieciet roku uz sirds un jautājiet sev, un jums klāsies tāpat kā Maniem mācekļiem. Jums būs jāatzīst: “Tādu ticību mēs nesaprotam. Tādas ticības, stipras, nemainīgas pārliecības, tādas stipras paļāvības Taviem dievišķajiem apsolījumiem pilnīgi trūkst; mēs neesam tās spējīgi.”

Es jums atbildu: “Jā, Es zinu, ka tādas ticības spējīgi jūs vēl ne tuvu neesat, jo citādi jūs būtu tās svētlaimību (kā teikts: Ticība dara svētlaimīgu) sevī sajutuši, ja jūs būtu ar Dieva varu apbruņoti dievi cilvēku miesās. Cik liels darba lauks tad atvērtos jūsu priekšā, cik daudz laba jūs tad varētu darīt un cik cēli jūs tad paceltos pāri parastās pasaules labajām tieksmēm, — to jūs nevarat aptvert. Tad būtu šis vārds piepildīts, jo tad ticība būtu jūsu darījusi svētlaimīgus un apmierinātus. Jūs pamazām manītu sava “es” pāriešanu Manējā, ja jūs justu, ka esat apbruņoti ar tādu varu, kāda pa daļai bija dota pirmajiem cilvēkiem, bet kuri to paši atkal zaudēja.

Šī ticība, šī stiprā pārliecība bija un ir tā, kuras trūkst Maniem mācekļiem un kuras trūkst arī jums un visiem cilvēkiem. Un taisni tādēļ Es gribu šo ticību, kas pamatojas uz mīlestību pret Mani, likt jums tuvāk pie sirds, lai arī jūs pēc tās censtos, jo, ja arī tā nav tik viegli iegūstama, tādēļ, ka prasa lielu savaldīšanos un lielu tikumisku skaidrību, tad tomēr pa daļai un augstākās apgarotības brīžos jūs varat kļūt tās dalībnieki, ja jūs reiz šo Manas dievišķās varas un mīlestības varenā darbarīka ideju esat aptvēruši.

Vārdus “es gribu” jūs vēl neesat aptvēruši, jo šis vārds pamatojas uz ticību, ka tam, ko grib, arī jānotiek. Šī gribas spēka vara ir tā ticība, kas pārceļ kalnus, kas no pašas dabas izcīna tās noslēpumainākos likumus un ar ko ir iespējams daudz kas tāds, kas līdz šim tika pieskaitīts neiespējamībām.

Bet — kā Es jums agrāk teicu — visu, ko jūs gribat, pirmkārt, grib garīgiem mērķiem un otrkārt — tikai caur Mani un Manu varu, jo bez tās jūs esat nespēcīgi un tikai ar to visspēcīgi.

Kas tad pie magnētisma ir cits kā gribasspēks jeb taisni šī ticība, kas stiprā un nesatricināmā paļāvībā uz Mani ar roku uzlikšanu īsā laikā novērš ļaunumu, kam citādi būtu ilgāka norise?

Šīs ticības priekšā viss atkāpjas. Ne tā, ka izdarītais būtu ārpus dabas likumu robežām, nē, bet šie likumi, kas līdz šim cilvēka varai bija atrauti, kļūst cilvēkam padevīgi un paklausa viņam kā garīgai būtnei, kā Manam pēcnācējam, kamēr tie materiālo cilvēku, viņu prātošanu un pētīšanu nicina. Bet tiklīdz šī ticība cilvēka sirdi ir ņēmusi mājvietu, tad arī seko evaņģēlijā minētā otra lieta, proti — pateicība un

atzinība pret dāvanu, kas saņemta no augšienes.

Evaņģēlija 15. pantā teikts: viens no desmit dziedinātajiem atgriezās un Man pateicās.

Lai jūdiem darītu īsti sajūtamu, ko nozīmē nepateicība par saņemto labdarību, tad tam bija jābūt tieši samarietim, jo šo jūdu tautas cilti jūdi uzskatīja par visvairāk nicināmo, kurai piedēvēja visas sliktās, bet nevienas labas īpašības.

Jau iepriekšējā evaņģēlijā bija samarietis, kuram priesteriem un farizejiem bija jābūt par piemēru, ka cilvēki nav jānicina, lai kādas cilts un kārtas viņi būtu. Un arī šoreiz atkal vienam no šīs nicinātās cilts bija lepnis un par labākiem iedomājušies jūdi jāapkauno, lai viņiem pierādītu, ka neviens, ne muitnieks, ne samarietis, nav tik slikts, ka viņš nevarētu parādīt tuvākmīlestību un ka pie viņa nevarētu atrast arī labas, jā, bieži pat labākas īpašības, nekā pie dažām iedomīgām kārtām. Tas ir piemērs arī šiem laikiem, kuros dažs labs uz saviem līdzcilvēkiem noskatās no augšas kā šis farizejs uz muitnieku vai kā jūds uz samarieti.

Ka no desmit spītālīgajiem atgriezās tikai viens, un proti tas, no kura vismazāk varēja gaidīt, rāda, ka patiesā ticība bija tikai viņā laidusi saknes un viņš, Tā Kunga žēlastības pārņemts, citādi nevarēja, kā dot Tam, no kura žēlastība bija izgājusi.

Tā būs arī ar žēlastības dāvanām visu cilvēku dzīvē. Tikai tie varēs priecāties par jauko rezultātu, kāds būs viņu stiprajai ticībai, paļāvībai uz Mani un viņu pašu gribasspēkam, kuri atklāti un brīvi apliecinās desmitā panta vārdus, kur teikts: “Ja jūs esat darījuši visu, kas jums pavēlēts, tad atzīstiet, ka esat necienīgi kalpi un esat darījuši tikai to, ko jums pienācās darīt.”

Pie šī dziedināšanas akta Es pieļāvu, ka blakus dziedinātā stiprajai ticībai netika aizmirsta arī lielākā īpašība, pateicība par saņemto labdarību, jo saņemta labdarība bez pateicības jūtām pret devēju ir puse labdarības, jā, bieži nav nekāda labdarība. Tajā vietā, lai parādītas žēlastības gadījumā saņēmējs būtu pazemīgs, pateicības atstāšana novārtā dara viņu lepnu. Pirmā ir mīlestība, otrā — naida izpaušme; pirmā ir atklāta savas nevarības atzīšana, otrā — nožēlošana, ka apstākļi prasa būt pateicīgam; pirmais gadījums ir debišķīgs, otrs — ellišķas dabas.

Tā Es gribēju šajā aktā šī darba domātājam pētītājam vēl pēc gadu tūkstošiem atgādināt, ka ticības vara, lai cik jauka tā līdz augstākai pakāpei var būt, tomēr līdzinās nullei, ja tā priekš vai pēc darba, paceļot acis uz augšu, vispirms neliek saprast savu nevarību un pēc tam Tā visspēcību, kas cilvēku kā niecīgu tārpu radībā var apdāvināt ar tādiem spēka līdzekļiem.

Cilvēkam, kas apzinās savu dievišķo izcelsmi un raugās tikai uz augšu un visu no turienes dāvināto atkal pazemīgi un ar pateicību noliek uz mīlestības altāra, — tādai sirdij viņas gribasspēks tiks pastiprināts ar Manu gribu. Tādā sirdī mājō kā pārlicības auglis istā ticība, kas cilvēkam caur spēka apziņu dod svētlaimību, ko var baudīt tikai bērns, ja viņš atzīst sava mīlētāja Tēva varu un jūtas tās cienīgs.

Pēc šī cieņas centieties. Un kur tad būs patecība, tur jūsu vēlēšanos vainagos arī jūsu gribas piepildījums.

Uzņemiet šo evaņģēliju kā ceļa rādītāju caur dzīves labirintu. Būvējiet uz stipra, droša pamata, un jumts, kas ņems savā patvērumā visu namu, būs Mana garu pasaule, kuras aizsardzībā jūs, atkarībā no savas ticības, no pakāpes uz pakāpi tiksiet likti pār augstākām būtnēm un tām varēsiet dot to, ko jūsu dzīves un pārbaudījumu laikā Es jums bieži liku sajūst, proti — nebeidzamo mīlestību kā Tēvs un nebeidzamo varu kā bērns, — ja jūs būsiet mācījušies stipri ticēt un paļauties. Āmen. — 14.4.1872

40. KUNGA BRĪDINĀJUMS NO PASAULĪGĀS TIEKSMES

14. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“24. Neviens nevar diviem kungiem kalpot: vai nu vienu ienīdīs un otru mīlēs, vai pie viena turēsies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un mamonai. 25. Tāpēc es jums saku: nebīstieties par savu dzīvību, ko jūs ēdīsiet, nedz arī par savu miesu, ar ko ģērbsieties! Vai dzīvība nav vairāk kā barība un miesa vairāk kā apģērbs? 26. Skatieties debess putnos: ne tie sēj, ne tie pļauj, ne šķūņos krauj, un jūsu Debestēvs tos uztur. Vai jūs neesat daudz vairāk nekā viņi? 27. Bet kas no jums var pie sava auguma pielikt vienu olekti? 28. Un ko jūs raizējaties apģērba dēļ? Skatieties lauka liliņās, kā tās aug: ne tās strādā, ne tās vērpj. 29. Bet es jums saku, ka pat Salomons visā savā godībā nebija tā tērpts, kā viena no tām. 30. Ja nu lauka zāli, kas šodien ir, bet rīt to krāsni met, Dievs tā ģērbj, cik daudz vairāk jūs, jūs mazticīgie? 31. Tāpēc neraizējieties jautādami: ko mēs ēdīsim, ko dzersim vai ar ko ģērbsimies? 32. Jo to visu meklē pagāni. Jo jūsu Tēvs zina, ka tā visa jums vajag.” — Mateja ev. 6:24–34

ŠIE PANTI DOD IZTURĒŠANĀS NOTEIKUMUS Manu mācekļu dzīvei. Vārdu pa vārdam ņemot, tiem ir pavisam speciāls raksturs, turklāt tiem, piemērotiem Manu mācekļu dzīvei, bija viņiem jāiedveš pašāvilība nākotnei, kad Es vairs nestaigāšu viņu vidū.

Visa 6. nodaļa satur noteikumus dzīves uzdevumam, kādam Mani mācekļi gāja pretim. Tie bija pēdējie tēvišķie atgādinājumi, ko Es viņiem devu, lai viņi mācītos Manus vārdus saprast to garīgajā nozīmē un ne burtiski, kā tas ļoti bieži bija, jo viņiem pašiem bija jābūt skaidrībā, iekams viņi varēja citus pamācīt un vest uz patiesās atzišanas ceļa.

Tā visā šajā nodaļā ir plaši paskaidrojumi par to, kā jādod dāvanas, kā jālūdz un kā baznīcas paražas jāizlieto garīgi un par labu dvēselei. Tālāk tur ir rādīta laicīgo, materiālo un mūžīgo, garīgo mantu īstā vērtība un veids, kā dzīves rūpes var savienot ar pašāvilību uz Mani. Tieši pēdējais bija svarīgs punkts, jo Maniem mācekļiem pēc Manas aiziešanas pa lielāku daļu bija jāizvēlas starp garu un pasauli jeb — kā tur rakstīts — starp Dievu un mamonu.

Mani mācekļi atstāja visu, kas viņus saistīja pie pasaules, un sekoja Man, upurējami pasaules mantas un saites garīgajām mantām. Tātad bija pilnīgi saprotams, ka pēc tam, kas Es viņiem tik daudzas reizes biju iepriekš teicis par Savu aiziešanu, viņos radās doma: “Kas būs ar mums visiem? Taisnība, ka Viņa tuvumā mums ne par ko nebija jā rūpējas, bet kad Viņa vairs nebūs mūsu starpā, — kas tad būs?”

Arī uz šīm domām, kas viņiem bieži vien iezagās, Man bija viņiem jāatbild, lai viņu uztrauktos prātus nomierinātu ne tikai Manas zemes dzīves laikā, bet arī vēlākiem laikiem un viņus stiprinātu pašāvilībā un ticībā Maniem vārdiem, lai arī rūpes par barību un apģērbu uz viņiem negultos tik smagi, caur ko viņu garīgā misija ievērojami ciestu. Tādēļ visi šie tēvišķie vārdi, kādēļ norādījums uz lauka puķēm un uz to, ka mīlētājs Tēvs debēsīs neaizmirst neko, ko Viņš ir radījis, un ka tādēļ Viņš neatstās arī viņus, izredzētos Maniem augstākajiem mērķiem.

Visiem šiem toreiz Maniem mācekļiem teiktajiem vārdiem tajos apstākļos, kuros viņi dzīvoja, bija burtiska nozīme, bet jums un visām nākošajām paaudzēm tie izskaidrojami tikai garīgi, jo jūs dzīvojat citos apstākļos, un jums nav viss jāatstāj, lai Man sekotu uz jums noteiktā ceļa.

Ja Es toreiz teicu: “Nevar kalpot diviem kungiem,” tad ar to Es gribēju teikt, ka nav iespējams divām dažādām lietām pieķerties ar vienādu mīlestību. “Vai nu Dievam, vai mantai kalpot” — ar to gribēts teikt tik daudz kā: vai nu vienu, vai otru kā augstāko mērķi turēt acu priekšā, jo “kalpot” nozīmē: ar visu dvēseli nodoties tam, ko par visu citu vairāk mīl.

Tādā nozīmē šis vārds attiecas arī vēl uz jums un pašreiz dzīvojošo un nākošo cilvēku dzimumu. Tam, kurš dzīvo pilnīgi pasaulei un tās baudām, cenšas tikai tās apmierināt un izlieto visus līdzekļus, lai sasniegtu to, kas viņam liekas augstākais t.i., laicīgais labums, tam, protams, par Dievu un garīgām mantām nav nekāda jēdziena vai ir arī tikai viduvējs jēdziens, un arī šo jēdzienu viņš vienmēr pakārtos citiem jēdzieniem, jo tikai pasaulīgais labums un ne garīgais ir viņa augstākais mērķis, viņa vienīgā vēlēšanās. Šinī ziņā ir pilnīgi pareizi vārdi: “Nevar kalpot Dievam un mantai.”

Bet pasaules mantas izlietot garīgiem mērķiem un tām nepiešķirt lielāku vērtību nekā tām patiesībā ir, izlietot tās savu līdzcilvēku labā, sevišķi, ja Es dažus esmu apdāvinājis ar sevišķām laimes mantām, — tā ir cita lieta.

Arī toreiz bija bagāti, turīgi un augstas kārtas ļaudis, kuri tomēr piekrita tikai Man un pasauli uzlūkoja tā, kā Es to vēlos. Viņiem uzticētās mantas tādēļ bija tikai līdzeklis mērķa sasniegšanai, bet ne vienīgais visu viņu centienu gala mērķis.

Tādēļ taisni šim teicienam: “Diviem kungiem nevar kalpot” — ļoti vajadzīga pareizā izpratne, jo citādi aplami liela dedzība var viegli novest pie citiem rezultātiem.

Arī ārējie mierinājuma vārdi, ko Es devu Saviem mācekļiem, tagad vairs nav ņemami burtiskajā nozīmē, jo tagadējos dzīves apstākļos ir pat katra pienākums rūpēties par laicīgajām vajadzībām. Tikai šīm rūpēm nav jāiet tiktāl, ka tās cilvēku kavē sekot savam garīgajam mērķim un savam līdzcilvēkam darīt labu.

Ir gan taisnība: “Putni ne sēj, ne pļauj, ne sakrāj šķūņos, un Tēvs debesīs gādā par viņiem.” Bet ar dzīvniekiem ir citādi, viņu uzturēšanu panāk instinkts, ar kura palīdzību izsalkušie tiek vadīti pie barības un izslāpušie pie avota. Lielākai daļai dzīvnieku arī jāgādā tikai par sevi jeb savu mazo ģimeni, un proti — par to tikai īsu laiku.

Ar cilvēku tā nav. Viņš ir brīvs. Ne dabas balss, ne instinkts, bet gars viņu mudina ar prāta palīdzību savu stāvokli tā uzlabot, lai viņa rūpes par miesīgo organismu netraucētu strādāt pie sava garīgā “es.” Tātad viņam jāgādā par savu nākošo dzīvi, par sevi un savu ģimeni, jo tai vajadzīga ilgāka gādība nekā dzīvnieku ģimenei.

Viņa dzīves galvenajam mērķim katrā ziņā jābūt Dieva valstībai un viņa augstākajam, garīgajam izredzējumam, kas pēc šīs īsās pārbaudījuma dzīves viņā pasaulē mūžīgi turpinās. Tātad viņa pienākums ir viņām uzticētās dāvanas — talantus un laimes mantas — izlietot tā, lai viņš pie tam nekad nezaudētu savu garīgo tērpu minētajai garajai dzīvei.

Šajos vārdos gan ir teikts: “Nezūdieties par rītdienu, jo katrai dienai savas bēdas,” bet šie vārdi Maniem mācekļiem tika teikti citā nozīmē nekā tas jums tagad jāskaidro. Šie vārdi — kā arī visi iepriekšējie panti — grib teikt tikdaudz, ka nav jā rūpējas par daudz un nav jāiejaucas likteņa riteņos jeb dievišķajā vadībā, kāda tā katram ir, jo šeit viņa robežas izbeidzas.

Jums, cilvēkiem, savām rūpēm un pūlēm tikai tiktāl jānodod vieta, cik to Mana mācība, Mani vārdi atzīst par labu un apsola sekmes. Tad jūs esat taisni, bet ne par daudz lieli, jo vienmēr jums būs jāizpilda mazākā, bet Man lielākā daļa jūsu vēlējumos. Ja jūs pie tam vēl apdomājat, ka jūsu kā aprobežotu būtņu atziņa vienmēr ir aprobežota, bet Mana kā visvarena Kunga un Radītāja atziņa ir neaprobežota, — tad jums arī jāatzīst, ka tas, ko lūgšanā karsti vēlas, ne vienmēr var tikt piepildīts, bet ka Man tas bieži jāliedz, jo Es esmu tālredzīgāks nekā jūs.

No šo pantu izskaidrojuma jūs redzat, cik daudz pārpratumu var rasties, šos toreiz pavisam citādi domātos vārdus uztverot vienpusīgi. Toreiz tie bija piemēroti Manu mācekļu nākošajam dzīves uzdevumam un sociālajam stāvoklim; tagad tie tāpat ir patiesi — jo no Manas muts var nākt tikai patiesība — bet jūsu izturēšanās vadītājam jābūt vairāk to garīgajai nozīmei. Reiz Maniem pirmajiem mācekļiem teiktajiem apmierinājuma vārdiem Maniem tagadējiem — varbūt pēdējiem — mācekļiem jāparādās pavisam citā nozīmē.

Patiesība paliek viss, ko Es esmu runājis; bet katra atsevišķa garīgais viedoklis pamato patiesību. Kad to vienmēr piemēro saviem apstākļiem un attiecina uz Mani, tad tā var dot rezultātu, ko Es reiz vēlējos un ko Es tagad tās garīgajā izskaidrojumā atkal gribu panākt. Es šeit atkārtoju, ka Manu vārdu — kuriem tādēļ, ka tie izgājuši no Manis, jābūt mūžīgai pastāvēšanai un mūžīgam skaistumam — pareiza saprašana jums atklāj lietas, kuras jūs bieži atsevišķos brīžos gan nojaušat, bet kuru plīvuru jūs nekad pilnīgi nevarat noņemt.

Tātad papūlieties gūt garīgo izpratni, lai vienmēr jūsos ielūstošā gaisma visā savā stiprumā varētu jūsu dvēseles apgaismot, sasildīt, atdzīvināt un savienot ar Manu Garu. Tad būs pienācis brīdis, kad materiālās radības sega jūsu acīm vairs neeksistēs, kur tā garīgajām acīm atkāpsies un jums visur ļaus atzīt tikai garīgo un Mani kā garīgā Kungu, kā mūžīgi milētāju Tēvu.

Tad jums ziedēs prieks un miers, kā visu taisnīgo rūpju gala mērķis; tad būs atmaksa par jūsu rūgtoto piedzīvoto, atalgojums par jūsu taisni nopelnīto; tad pēdējie materiālās pasaules būvakmeņi tiks pārversti par pirmajiem garīgās pasaules būvakmeņiem, uz kuriem tad pamatosies visa lielā nekad nebei-

dzamā garu pasaule. Materiālajām lietām tiks ierādīta to garīgā vieta un garīgajām būtnēm viņu šķīstīšanai vajadzīgais materiālais ceļš, lai tās — no pakāpes uz pakāpi, no pasaules uz pasaulēm, no saulēm uz saulēm augšup ejot, gūstot arvien vairāk spēju, baudot arvien vairāk svētlaimības, — beidzot kā visu pūļu gala mērķi sasniegtu pakāpi, kur sapulcējušies ap Tēvu, kā vienu Ganu, Viņa bērni, kā viens ganāmpulks, kuru pulcināšana iesākta miesas dzīvē un nobeigta garīgi augstākajā dzīvē.

Tas ir jūsu mērķis, un tas ir Manis jums doto vēstījumu mērķis. Es daru, kā jūs varat redzēt un arī nojaust, Savu iespējamo. Tātad tas atkarājsa no jums — Manus daudzos vārdus uztvert tā, kā Es, kas esmu Gars, tos varu būt runājis. Papūlieties gūt pareizo izpratni, un gala rezultāts jums pierādīs, ka tikai Tēvs Savus bērnus var vest šādā ceļā pie tāda mērķa. Āmen. — 20.4.1872

41. NAINES JAUNEKĻA UZMODINĀŠANA

15. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“11. Un notika, ka Viņš pēc tam gāja uz pilsētu, kuru sauc par Nainu; un Viņa mācekļi un daudz ļaužu gāja Viņam līdz. 12. Un kad viņš tuvojās pilsētas vārtiem, lūk, te iznesa mironi, kas bija savas mātes vienīgais dēls, un viņa bija atraitne; un liels pulks pilsētnieku bija ar viņu. 13. Un kad Kungs viņu redzēja, Viņam palika tās žēl; un Viņš tai sacīja: Neraudi! 14. Un piegājis Viņš skāra nestuves. Bet tie, kas nesa, apstājās. un Viņš sacīja: Jaunekli, es tev saku: celies augšām! 15. Un tas, kas bija miris, atsēdās un sāka runāt. Un Viņš to atdeva tā mātei. 16. Bet bailes pārņēma visus; un viņi teica Dievu, sacīdami: Liels pravietis cēlies starp mums, un Dievs apmeklējis savus ļaudis. 17. Un šī vēsts par Viņu izpaudās visā Jūdejā un visā apgabala apkārtnē.” — Lūkas ev. 7:11–17

ŠEIT ATKAL JUMS IR VIENS NO TIEM BRĪNUMDARBIEM, KURIEM TAUTA UN MANI MĀCEKĻI BIJA JĀSTIPRINA TICĪBĀ, KA ES NEESMU TIKAI PARASTS CILVĒKS, NEESMU TIKAI PRAVIETIS, BET KAUT KAS LIELĀKS, — LAI VIŅIEM VISIEM ARVIEN LABPRĀTĪGĀK BŪTU JĀIET MANOS CEĻOS UN LAI VIŅI VIEGLĀK ĻAUTOS VADĪTIES.

Arī eseji uzmodināja mirušos; bet kā viņi to darīja, to Es esmu jums jau darījis zināmu lielajā Jāņa evaņģēlijā. Tātad, ja Es gibēju darīt kādu brīnumu, vienmēr bija jāpadomā, lai Mani brīnumi darītu citādu iespaidu nekā citu brīnumi, jo tikai tādā kārtā un tikai ar visskaidrākiem pierādījumiem Es varēju šo Mozus mācībās un ceremonijās dzīvojošo tautu pamācīt uz kaut ko labāku.

Mirušo uzmodināšana, kāda tā bija pie Naines jaunekļa, viņiem vēl nebija gadījusies; tādēļ viņu patiesā izbrīna par Manu varu pat pār dzīvību un nāvi, ko viņi pie cilvēkiem vēl nebija redzējuši.

Tā Es audzināju toreiz Savus mācekļus un daudzus ļaudis, arī pagānus, Manas ticības un mīlestības mācības turpināšanai. Savu vārdu patiesību un Savas sūtības svarīgumu, cēloni, kādēļ Es biju nācis uz šīs zemes, un kāds mērķis bija Manai kā cilvēka šīs zemes dzīvei, — visu to Es viņiem pierādīju drīz ar līdzībām, drīz ar runām, drīz ar brīnumiem. Mani saprata nedaudzi; bet tomēr viņu sirdis sēkla bija likta, kas pamazām uzdīga un sāka nest — kaut arī nabadzīgus — augļus. Es visur piemērojos apstākļiem; Es vai nu teicu spēcīgas runas, vai darīju brīnumdarbus, kam bija jāsekmē tas, lai Cilvēka Dēlu darītu zināmu kā To, kas Viņš patiesībā bija.

Bet Naines jaunekļa uzmodināšanas brīnumdarbs, ja tam kā sprediķim jādod labums, ir jāņem garīgi. No dabiskā akta mums ir jāizloba tā visiem laikiem derīgā nozīme, lai jūs atzītu, ka katrā Manu mācības gadu darbībā ir aplēpts kaut kas, kas derēja ne tikai tiem laikiem, bet der visam mūžam.

Šajā evaņģēlijā jums ir vienkāršas bēres, kur raudoša māte sekoja sava mīlotā, vienīgā dēla atliekām. Tas ir parasts gadījums, kāds jums — vai nu jūsu pašu ģimenē, vai pie draugiem un paziņām — var gadīties ik dienas. Visur jūs sastapsiet sastingušu liķi un raudošus sekotājus.

Lai šo dabiskās likumu secības aktu cilvēka dzīvē izskaidrotu garīgi, tad jums jāmacās arī to, kas notiek pirms bērēm, uztvert garīgi.

Redziet, katrs nāves gadījums ir pāreja no viena galēja stāvokļa otrā, vārdu sakot — no dzīvības nāvē, cietā ķermeņa pārvēršanās vienkāršos elementos, garīgā šķiršana no materiālā jeb, ja jūs gribat vēl labāk to apzīmēt, — garīgās dzīves sākums un materiālās dzīves beigas.

Radībā ir viena materiāli šķietama un otra garīgi īsta nāve. Tiktāl apbedīšana jāuzskata vai nu kā garīgā aprakšana cilvēkā, vai kā visa pasaulīgā atstāšana.

Šajā gadījumā kāda māte apraudāja savu vienīgo dēlu un sekoja viņa šķirstam. Šai bēdīgajai sāpju scēnai piegāju klāt Es. Man mātes bija žēl. Es liku nesējiem apstāties un uzmodināju viņas dēlu, lai viņš arī turpmāk būtu savas viņu mīlētājas mātes balsts.

Šī darbība, garīgi uztverta, grib teikt sekojošo: Arī tagad un vēl bieži vecāki raud par saviem bērniem, kas uzsākuši nepareizu virzienu. Viņi bēdājas, redzot, ka bērni — neievērojot viņu pūles un rūpes — līdzīgi materiālam liķim, nekā garīga vairs sevī nesaturēdami, kalpo tikai pasaulei un tās baudām un tādā kārtā steidzas pretī garīgajai nāvei.

Dažiem labiem tādiem raudošiem un bēdīgiem vecākiem Es pieeju tādos notikumos, kur tēvam

un mātei diemžēl tikai par vēlu jāatzīst, ka pie viņu bērna agrās gara nāves vainīgi arī viņi paši, — un grēkos un netikumos nogrimušos bērnus saucu atkal dzīvībā, proti — garīgajā dzīvībā atpakaļ, turklāt Es viņiem viņu dzīves sekas lieku rūgti sajūst. Es uzmodinu viņus caur ciešanām un slimībām, izpostu viņu miesīgo veselību un viņu pasaulīgo labklājību un tādā kārtā dodu par liķi kļuvušajam bērnam atkal atpakaļ garīgo, lai viņš varētu sākt no jauna zaudēto atgūt un tā saviem vecākiem ar savu atgriešanos mīkstinātu pašpārmetumus un atvieglotu viņu sirdsapziņu.

Šādi bērnu gājieni notiek ik dienas kā parastajā, tā arī garīgajā dzīvē. Uz jūsu zemes tagad ir vairāk trūdu nekā garīgas dzīvības, jo gandrīz visa cilvēce ir aprakta materiālās kārībās, tā sakot, nekustīga guļ pasaulīgo rūpju un baudu šķirstā. Un tie nedaudzie, kuriem vēl ir garīgā dzīvība, ir sērotāji, kuri seko šim šķirstam un Mani lūdz pēc palīdzības un glābšanas, jo viņi mirušos, savus tuvākos, nožēlo, jūt tiem līdz, bet tomēr nevar viņus glābt.

Šis bērnu gājieni, kā mazumā, tā vairumā, kā arī nedaudzo labāko vaimanas pamudina Mani pieiet pie šī šķirsta un guļošos jeb šķietami mirušos uzmodināt, lai viņi garīgai dzīvei neietu bojā. Es uzmodinu kā atsevišķus cilvēkus, tā arī visas tautas ar notikumiem un visāda veida nelaiemes gadījumiem un lieku viņiem sajūst viņu ačgārnās dzīvības sekas, kur viņi garīgo ir atstājuši pilnīgi neievērotu un gribējuši nodoties vienīgi matērijai.

Redziet, šis lielais bērnu gājieni virzās pamazām uz savu noteikto vietu, kur notiek sadalīšanās, kas norisinās ar materiālo miesu. Daudzu cilvēku dvēseles stāvoklis, kā arī tautu valstiskais, sāk pāriet puvumā, un valda vispārīga sadalīšanās, šķīstīšanas un šķiršanas process, kā tas notiek ar katru miesu, kurai, dzīvības atstātai un nodotai dabiskajiem likumiem, jākāpo citiem izveidojumiem atkal kā pamatam un veicinātājam vielai.

Šajā visas cilvēces vispārējā sabrukuma procesā, kur cilvēce — līdzībā runājot — nedzīva guļ pasaulīgo baudu šķirstā, Es pieeju un caur Saviem sūtņiem un rakstītājiem lieku plūst jaunai dzīvei, jaunam spēkam, jaunam garam cilvēku dvēseļu pulsa dzīslās un iemīgušajiem pasaules cilvēkiem uzsaucu, kā reiz Naines jauneklī: “Jaunekli, Es tev saku — celies augšā.”

Cilvēce, kāda tā tagad ir, līdzinās ar savu īso pārbaudījumu dzīvi jauneklī, kurš savu misiju vēl nebūt nav izpildījis. Arī šai cilvēcei jāpāriet vīra un tad sirmgalvja vecumā, lai beidzot tā kļūtu gatava un sataisītos savu veco — pussatrūdējušo pasaules uzskatu tērpu novilkt un uzvilkt garīgu, nekad nesatrūdošu tērpu, kas pāri šai īsajai zemes dzīvei ir derīgs arī citai, lielākajai mūžīgajai dzīvei. Šai satrūdēšanā pārejošajai cilvēcei Es uzsaucu: “Celies augšā, jo tu neesi radīta, lai ietu garlaicīgo matērijas ceļu, bet gan īsāko gara ceļu. Celies augšā un ievēro Manu aicinājumu pirms visu sociālo saišu pilnīgs sabrukums tevi par daudz rūgti māca, ka ir vēl cita pasaule bez tās, par kuru tu līdz šim esi domājis un kura sastāv tikai no spekulācijas, krāpšanas un varmācības.”

Redziet, kā toreiz, tāpat arī tagad Man ir žēl šī trūdu stāvokļa. Man ir žēl labāko sērotāju un arī mirušo, kuriem — tā kā tie Manu vārdu nepazīst — būtu neatturami jāiet cauri trūdēšanas, tā sakot garīgajam sadalīšanās procesam un jāuzsāk, proti, brīvprātīgi — garīgais grūtais ceļš uz atzišanu no iekšienes. Man ir žēl, ka Man jāredz cilvēce kā liķis Savā priekšā, kad Es taču, radot cilvēkus, ikvienam devu pūrā Savas paša būtnes garīgo dzirksteli un vēlāk, nonākdams uz jūsu zemes, ne tikai šai dzirkstelei atkal devu spēku, bet — kas Man ar pazemojumiem un upuriem bija jāsamaksā — jūs, cilvēkus, starp tik daudziem citiem radījumiem izredzēju Mani atzīt ne tikai par augstāko garu, bet arī par Tēvu un ar Mani un caur Mani veicināt citu pasauli tālāku veidošanu, kurām jūs tad drīkstētu nest jaunas svētības un jaunas patiesības. Došana tām jums pašiem dos vēl lielākas svētības, un tikai tad jūs kā Manas mīlestības bērni sajūtīsiet, ko nozīmē būt visspēcīgā Radītāja un visa Universuma Kunga izredzētajiem.

Tieši tādēļ Man ir žēl šī bērnu gājiena, un tieši tādēļ caur Maniem vārdiem un debesu dāvanām, kurām Es tagad jums un visai cilvēcei jau daudzus gadus lieku lejā plūst, vienmēr atskan aicinājums: “Celieties augšā, mostieties no sava pasaulīgā miega. Mostieties garīgajai, mūžīgajai dzīvei, jo tikai tur ir jūsu pašu eksistences izpirkums. Tikai tur ir cilvēku kārtas sākums un beigas. Jums nav kā materiālajam ķermenim jāsadalās, lai citos veidos piederētu citām būtnēm un lietām. Nē, jums, atminoties savu vienkāršo sākumu, kā nepilnīgām dvēselēm, jādzīvo zēna, jauneklā un vīra vecums, lai sirmgalvja vecumā varētu ar jauku darbu apziņu un cēlām jūtām pāriet viņā pasaulē, kur nespiedzas vairs pasaulīgā satrūdēšana, bet kur viss ir gars, viss ir mīlestība, viss — gaisma, kur viss izplata siltumu un mūžīgu dzīvību un kur nav neviena sērotāja, bet ir tikai priecīgi, liksmi gari. Tiem ar jums un caur jums jātiec vestiem pie lielā gala mērķa Manā nebeidzamajā garu valstī, un Es kā Savu bērnu Tēvs uzmodinātos vedīšu pie

mūžīgā dzīvības gaismas avota.” Tikai tad viņi Mani kā Tēvu pilnīgi sapratīs.

Augšāmcelšanos no materiālā pasaules šķirsta Es gribu panākt ar visiem Saviem vārdiem, kā Es reiz ar Saviem brīnumdarbiem, vārdiem un līdzībām tāpat toreizējo pasauli gribēju pasargāt un sagatavot, lai tā garīgi nesatrūdētu.

Tajos laikos sērotāji bija pravieši, Mani mācekļi un citi ticīgie; mūsu dienās tie esat jūs, kuriem Es esmu devis pestīšanas un mūžīgās dzīvības vārdu, lai arī jūs, cik vien iespējams, varētu darīt glābšanas darbu.

Strādājiet šajā nolūkā savu pašu ģimeņu apjomā. Neļaujiet tur būt nevienam mirušam jeb trūdošam. Sējiet dzīvības sēklu, kuru tad Mans garīgais vējš — kā rudens vētras materiālo sēklu nes apaugļojamos laukos — nesīs ciešanu un nelaimes gadījumu sagatavotās sirdīs, lai tur atkārtotos augšāmcelšanās svētki. Tad no visas nedzīvās cilvēces miesas nepaliks pāri nekas cits kā šķirsts, pat pasaule, kurai — ja tā grib būt cilvēkam derīga — par garīgu kļuvis cilvēces iespaidā tāpat jāklūst garīgai. Tā atkal radīsies kādreizējā paradīze, kurā cilvēks, kā garīgs radījums nonācis no Manas Radītāja rokas, atkal būs garīgais kungs pār visiem kustoņiem un pat pār elementiem, — kas, protams, būs iespējams tikai dzīvajam, bet ne mirušajam “Naines jauneklīm.” Āmen. — 22.4.1872

42. PATIESĀ SABATA SVINĒŠANA

16. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“1. Un notika, ka Jēzus iegāja sabatā kāda farizeju priekšnieka namā maizi ēst; un tie Viņu novēroja. 2. Un, lūk, tur bija Viņa priekšā kāds ūdenssērdzīgs cilvēks. 3. Un Jēzus atbildēdams uzrunāja bauslības mācītājus un farizejus, sacīdams: Vai atļauts sabatā dziedināt? 4. Bet viņi klusēja. Tad Viņš, pieskaroties, izdziedināja to un atlaida. 5. Un Viņš uzrunāja tos, sacīdams: Ja kādam no jums iekrīt akā ēzelis vai vērsis, vai tas tūdaļ sabatā to neizvelk? 6. Un tie nespēja Viņam nekā atbildēt?” — Lūkas ev. 14:1–6

Šīs NODAĻAS SĀKUMĀ IR RUNA par kāda ūdenssērdzīga dziedināšanu, un proti — pirmkārt, kāda farizeju virsnieka namā un otrkārt — sabatā, kad pēc jūdu stingrajiem priekšrakstiem neko citu nedrīkstēja darīt, kā tikai izpildīt baznīcas paražas un ceremonijas.

Kā šī dziedināšana notika minētajos apstākļos, tam ir savs pamats. Šis virsnieks bija gan Manas mācības piekritējs, tomēr tempļa likumus viņš uztvēra tikai burtiskajā nozīmē; viņš arī Mani labprāt klausījās, ja tikai Es neuzsāku neko tādu, kas bija pret viņa uzskatiem un pret viņa kā farizeja cieņu. Tādēļ Es pielaidu, ka tajā laikā, kad Es pie viņa sēdēju pie galda, istabā ienāca kāds ūdenssērdzīgs vīrs un Mani ļoti lūdza viņa slimību dziedināt.

Ka Es viņu dziedināju, to apliecina evaņģēlijs. Bet tā kā Es viņu dziedināju taisni jūdu sabatā, tas bija piedauzības akmens. Taisni ar to Es gribēju farizejiem atkal skaidri rādīt, cik slikti viņi paši saprot savus likumus un cik nepareizi tos māca tautai. Tādēļ Es izteicu iebildumu, sacīdams: “Ja jums vērsis vai ēzelis sabatā iekrīt akā, tad taču jūs to izvelkat, jo to prasa jūsu pašu intereses; bet sabatā darīt labu darbu pie citiem un citu labā, — to jūs turat par grēku.”

Es gribēju ar to viņiem pierādīt, ka tādi labi darbi un laba darbība noteikto svinamo dienu jeb sabatu nesagāna, bet gan padara to svētāku nekā daudzas nevajadzīgas paražas un ceremonijas, kas neapdomīgi tiek izpildītas.

Jūdu tautā tādu kļūdu bija daudz. Lai gan viņiem bija Mozus likumi un pravieši, tomēr to tekstu viņi garīgi izskaidrot nemācēja. Viņus arī farizeji un rakstu mācītāji bija nostiprinājuši burtiskās uztveres māņos, jo arī tiem bija svarīgi likumus izskaidrot tā, kā tie to atrada par labu un lai nebūtu grūti būt jūdam burtiskā nozīmē.

Tādēļ Mana atnākšana tieši šīs tautas vidū, kurai jau sen bija reliģija, kas bija visvairāk derīga kā pamats Manai mācībai. Vecie likumi nebija jāatmet, bet tie jūdu tautai atkal jāatdod atpakaļ noskaidroti, tie bija garīgi jāizskaidro un tādā kārtā jāglābj cilvēka cieņa, kas bija tuvu bojā ejai tikai tempļa ceremoniālās paražās un egoistiskās pasaules baudās.

Savu triju mācības gadu laikā Es vienmēr sekoju šim mērķim. Es atradu vai pielaidu izdevīgus gadījumus, kuri deva iemeslu cīnīties pret jūdu nepareizajiem ieskatiem un aizspriedumiem.

Tā arī sabata svinēšana bija jautājums, kuram Es kā Savas dievišķās un vienīgi patiesās reliģijas dibinātājs nevarēju vienaldzīgi paiet garām. Lai šos aizspriedumus iznīcinātu, Es taisni farizeju virsnieka namā iesāku darboties pret tiem, lai šī darbība dotu iemeslu pārrunām. Tā kā farizeji gribēja būt pirmie un visu labāk zināt un saprast, tieši tādēļ vispirms viņiem bija jātiec šķīstītiem no saviem maldīgajiem jēdzieniem, ja tautai bija jāielej tīrs vīns. Tādēļ Es darīju šo dziedināšanas darbu viņu acu priekšā un atbildēju viņiem tā, ka viņiem bija jāpaliek klusu, kā 5. un 6. pants to apliecina.

Šiem tempļa virsniekiem par labdarību bija pavisam citi ieskatī, tā kā Es daudreiz biju spiests vārdus par tuvāka mīlestību piemēros un līdzībās viņiem izskaidrot, jo pēc viņu ieskatiem labdarība bija jāparāda tikai templim un viņu personai. Viss cits, kas tika darīts cilvēkiem, viņiem nebija ievēribas cienīgs.

Jau tajā laikā katras nedēļas atpūtas dienas svinēšana tika uztverta nepareizi; un mūsu dienās šī diena tiek svinēta, citiem vārdiem sakot — veltīta garīgajai audzināšanai tikpat maz pareizi kā toreiz. Tādēļ arī tagad nav nepareizi, ja Es, atsaukdamies uz šo dziedināšanas aktu sabatā, par šīs dienas svinēšanu pievienoju dažas piezīmes un jums rādu, ka arī jūs vēl esat ļoti tālu no tā, lai šo dienu svinētu tā, kā Mozus to bija domājis un kā Es pats gribētu, lai to saprot.

Pasaulē, kāda tā bija un ir vēl tagad, ir rīkotāji un padotie, un bija tā, ka rīkotāji, censdamies tikai pēc sava labuma, bieži padotos un savu darba spēku lietoja nelietīgi, t.i., viņiem novēlēja maz miera, maz laika, lai arī mazākais reizi nedēļā laicīgo atliktu un uzņemtu kādu garīga satura vārdu vai nodotos augstākām pārdomām par savas eksistences isto pamatu, par to, kas viņi kā cilvēki ir jeb par ko viņiem kā ar Dieva apdāvinātām būtnēm jāklūst.

Tas bija iemesls, kādēļ Mozus savos likumos to, ko spēcīgie labprātīgi negribēja, nostādīja kā Dieva pavēlētu. Līdzībā attēlotajā radišanas stāstā viņš minēja, ka augstākais Kungs un Radītājs pats pēc sešu dienu darba septīto dienu noteicis kā atpūtas dienu.

Šis nosacījums, kas bija vajadzīgs morāles cilvēka cieņas pasargāšanai, ir pieņemts arī citās tautās un tagad pastāv gandrīz visur. Lai gan toreizējā nedēļa bija iedalīta citādi, nekā jūsu tagadējā laika rēķinā, tad tomēr vienmēr nedēļā ir noteikta viena diena, kas domāta miesas atdusai, lai varētu iedziļināties sevī un pārdomāt par cilvēka garīgo misiju.

Ko jūdi darīja par daudz, pie kam viņi, savus likumus uztverdami burtiski, gāja par tālu, — tas pie tagadējām, kristīgajām tautām jau sen notiek otrādi. Kamēr tur viņiem ar stingru likumu bija pavēlēts svinēt visu dienu, tagadējiem kristīgajiem pietiek ar to, ka viņi laiku pa laikam iet baznīcā; pārējais laiks tiek pavadīts izpriecās, plītēšanā un uzdzīvošanā. Svētdienās un svētku dienās visumā dara vairāk ļauna nekā visas nedēļas laikā, kad darba dēļ un aiz līdzekļu trūkuma nav vajadzīgā laika un izdevības to darīt.

To, ko pie jūdiem darīja farizeji, vēlāk darīja kristīgie priesteri. Viņi domāja tikai par savu slavu un varu. Farizeji nostādīja pirmā vietā templi, un kristīgo priesteri — savu baznīcu. Pie pirmajiem svētku svinēšana turpinājās 24 stundas — arī ārpus tempļa attiecīgās dienas svētki bija pieminami — bet pie kristīgajiem tā aprobežojas tikai ar dažām stundām baznīcā. Lielākā daļa cilvēku domā, ka ir ar Mani izlīguši, pāris stundas nosēdēdami baznīcā, stāvēdami vai sapņodami, skaitīdami neko neizteicošas lūgšanas, ērti iemīgdami, priesteru sprediķiem atbildēdami ar dabisku klusu ciešanu. Ar to, protams, priesteru godkārībai ir glaimots, ja viņi redz baznīcas pilnas cilvēku miesām; bet viņu gars vai dvēsele nodarbojas vai nu ne ar ko, vai ar kaut ko pavisam citu nekā ar to, prasa baznīca vai Mana Manis dibinātā reliģija.

Tā šī nepareizība arvien vairāk pieņemas, un tagad sāk šo dienu vairs pat neuzskatīt par atpūtas dienu, jo padoto sirdsapziņu prot ar naudu aplūsināt, un to mazumiņu, ko viņi vēl tic, viņiem izdisputēt ārā, nedodot viņiem tā vietā nekā labāka.

Tā sabrukums turpinās no pakāpes uz pakāpi. Rīkotāji domā, ka ar to ir guvuši peļņu, ka viņu savtīgumu labprātīgi atbalsta strādātāju klase, kas atkal tāpat sava savtīguma pēc strādā. Tomēr viņi ļoti maldās. Viņi redzēs, pie kā novedīs tas, ka mazturīgajam tos nedaudzos garīgos elementus, kuri arī bagātajiem kļuvuši pilnīgi sveši, atrauj un, palielinot peļņu, pavairo viņa netikumus. Viņi nicina visu, kas attiecas uz Mani un Manu mācību. Un šim piemēram arī padotie apzinīgi seko. Tā beidzot materiālais gūst uzvaru pār garīgo, kamēr Es apstākļus nostādīšu tā, ka varas vīriem būs jāpļauj sava egoisma augļi — kuri tomēr būs pilnīgi citādi, nekā viņi to atļāvušies sapņot.

Svētdienai un svinamai dienai jābūt zināmai bremzei; tai jābūt dienai, kurā varenajiem jādod zemajiem padarītā darba atzišana. Un padotajiem svētdienai un svinamai dienai jābūt dienai, kurā tiem jāatminas, ka viena diena sava paša garīgā noskaņojuma aplūkošanai nav par daudz, tai jābūt dienai, kurā ikdienas darbam jābūt mierā.

Šajā dienā Mana daba runā savu mūžīgi vienādo valodu visām sirdīm, tām uzsaukdama: “Pāri visiem saviem darbiem taču neaizirstiet Radītāju, kurš uz jūsu zemes ir darījis tik daudz brīnišķa un varena, lai jums vienmēr atgādinātu, ka jūs neesat noteikti šai pasaulei vien, ka jūsu darbam nav vienmēr jābūt materiālam, bet arī garīgam. Atzīstiet to, kurš ar tik lielu mīlestību un pacietību jūs, vājus bērnus, vada un kurš jūs ir licis tādā krāšņumā, kas jums mazākais vienu dienu nedēļā jūsu grūto darbu gribētu likt aizmirst.”

Es pats kā Radītājs pēc Mozus radišanas stāsta noteicu atpūtas dienu septītajā dienā. Tā bija itkā aina tam, kad biju nodarbojies ar matēriju, septītajā dienā līdz tam sastīnūšajā matērijā liku ieplūst garam. Un šī diena, kurā Es matēriju pacēlu par kaut ko garīgu, bija svētku jeb svinamā diena. Tādēļ arī cilvēkiem tā jāsvin, kad viņš — līdzīgi Man — sešas dienas ir radījis un strādājis. Septītajā dienā cilvēkam jāaplūko savs darbs, vai tur bijusi garīga ideja, kas viņu vadījusi šī darba veikšanā. Šai dienai jābūt svētku dienai garīgajā ziņā, kad cilvēkam jāatzīst, ka viņa nedēļas laikā radītajam un viņa paša eksisten-

cei nav materiāls, bet garīgs pamats, kam tieši šajā dienā viņam jāatminas vairāk nekā citās. Šajā dienā, kad viņu nekāds pienākums, nekādas darba stundas nespiež pie materiālā darba, viņam jāatminas Mana radība, Mana mācība, Mana mīlestība un Mana uzpurēšanās kā viņam, tā visai cilvēcei.

Šai dienai tādēļ jābūt viņam svinamai dienai, ka viņš tajā, materiālo nolikdams, vairāk var tuvoties garīgajam, augstajam un cēlajam mērķim, pie kura viņam un visai radībai jānokļūst.

Tā katram cilvēkam svētdiena jāsvin kā Manas mīlestības atmiņas diena un lai pārdomātu visu to, ko Es viņa labā esmu darījis. Tad šī diena visām darbdienu atstās maigas reliģiozas jūtas, caur ko arī materiālākais darbs tiks svētīts. Tā cilvēks var visam, ko viņš dara, uzspiest sava paša dievišķības zīmogu.

Tā jums jāsaprot un jāsvin svētdiena jeb atpūtas diena. Jums jāatminas, ka reiz tāda diena bija dota Man un ka tādu svētku dienu cilvēks piedzīvos tad, kad viņš, brīvs no materiālām lietām, kā garīgs dvēseles cilvēks nonāks citā, mūžīgajā pasaulē un atmiņai nes līdz apziņu, ka visām savām materiālajām nodarbībām ir uzspiedis liela cilvēka gara — kas viņu ir darījis ceļu un kura cienīgs viņš bijis — zīmogu.

Tādēļ ievērojiet arī jūs šo atpūtas dienu augstākā, garīgā nozīmē. Caur burta cieto čaulu saskatiet spīdam cauri garīgo. Tas ir, kas aplaimo. Dariet garīgu visu — savu apkārtni, sevi pašu, savus darbus un vārdus.

Ne tikai septītā diena, bet katra diena, kurā jūs garīgi ejat uz priekšu jums tad būs svētdiena un svētku diena, kas — kā saule, pēc kuras šī diena jums nosaukta — izstaros pār jums un jūsu apkārtni gaismu, siltumu un dzīvību. Katra diena tad būs svētku jeb lieglaimes diena, ja jūs — sava Radītāja cieņīgi un savu mērķi skaidri apzinādamies — no pakāpes uz pakāpi iesiet uz priekšu, kamēr jums kļūs par daļu nekad nebeidzamā svētku diena, mūžīgās svētlaimes svētku diena tajās telpās, kurās katra diena ir svētku un miera diena, kā to milētājs Tēvs Saviem bērniem jau no nebeidzamiem laikiem ir sagatavojis. Āmen. — 23.4.1872

43. VISLIELĀKAIS BAUSLIS

17. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“34. Bet kad farizeji izdzirda, ka Viņš saducejiem muti aizdarījis, tie sapulcējās kopā. 35. Un viens no tiem, bauslības mācītājs, kārdinādams Viņu, jautāja: 36. Mācītāj, kurš lielākais bauslis likumā? 37. Jēzus sacīja viņam: Mīli Dievu savu Kungu no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un no visa sava prāta! 38. Šis ir lielākais un pirmais bauslis! 39. Bet otrs tam līdzīgs: mīli savu tuvāko kā sevi pašu! 40. Šajos divos baušļos ietverta visa bauslība un pravieši.” — Mateja ev. 22:34–40

PAR ATBILDI, KO ES DEWU farizejam uz viņa jautājumu: “Kurš ir augstākais bauslis?” jums jau ir šis tas teikts, un patiesībā nebūtu vairs vajadzīgs par abiem mīlestības baušļiem: “Mīlē Dievu pāri visam un savu tuvāko kā sevi pašu” vēl vairāk ko teikt. Bet tā kā šeit kā svētdienas sprediķi sevišķi minēts, ka farizeji un rakstu mācītāji Mani kārdināja, lai varētu atrast pret Mani kādu apsūdzības punktu — tādēļ ka Mana rīcība un Manas patiesības viņiem nebija patīkamas, — tad šos divus baušļus tomēr aplūkosim drusku tuvāk. Es jums tuvāk paskaidrošu kā toreizējo lietu stāvokli, tā arī līdzīgo garīgo lietu stāvokli tagadējā laikā, lai jūs vieglāk varētu saskaņot Manu tā laika vārdu un darbu sakarību ar tagadējiem notikumiem.

Tātad redziet, Manas zemes dzīves laikā priesteru kārta bija tāpat godkārīga un varas kārīgā, kā tā ir bijusi vēlāk visos laikos, un tas, kas tās varu gribēja sašaurināt vai pat iznīcināt, protams, bija baznīcas ienaidnieks, jo viņš bija priesteru ienaidnieks, kuri baidījās, ka viņš varētu atklāt viņu paņēmienu un intrigas un tā tautu no viņiem novērst, turklāt šī novēršana viņiem būtu jūtama attiecībā uz viņu varu un visvairāk pie viņu naudas maisiem. Tātad tiklīdz uzstājās kāds skolotājs, kā Es to darīju, kuram viņa skaidro vārdu dēļ viņi maz ko varēja iebilst, tad viņu nolūks bija viņu tādā vai citādā veidā kā bīstamu musinātāju pret pastāvošajiem politiskajiem iekārtojumiem ar kaut kādiem pārmetumiem nodot valdībai sodīšanai, kas viņiem beidzot arī izdevās, kad Manas misijas laiks zemes virsū tuvojās beigām. Bet cik viņi iepriekš to mēģināja, Es izvairījos no viņu Man liktajām lamatām un no viņu kutelīgajiem jautājumiem ar apdomātām atbildēm.

Šajā nodaļā jūs tāpat atrodat dažādus jautājumus, tātad dažādus mēģinājumus Mani tādā vai citādā veidā sapinķēt ar valdību, lai viņi varētu sasniegt savu mērķi, turklāt nemaz neliktos, ka viņi būtu Manas sagūstīšanas ierosinātāji, — jo no ļaudīm, kas Man piekrita un Man sekoja, viņi baidījās. Tādēļ tie jautājumi — kā par nodokļu grasi un vairāki citi tāda veida jautājumi. Arī kāda rakstu mācītāja jautājums: “Kas ir augstākais bauslis?” — bija domāts gūstīšanai, jo šis jautātājs gaidīja no Manis atbildi, kurā varētu saskatīt pastāvošo pasaulīgo likumu neievērošanu, pēc kam tas zemes pārvaldītāja sulaiņiem un kalpiem būtu dibināts iemesls Mani nodot tiesai. Bet tā kā Es visas viņu domas un nolūkus iepriekš zināju, Es sargājos viņiem priekšlaikus dot iemeslu melīgiem apvainojumiem. Mana atbilde iznāca tāda, kāda tā bija jau viņu likumos, tikai Mana šo likumu izskaidrošana bija citādāka nekā viņu izskaidrošana, un dažāda bija arī šo likumu lietošana, tātad veids, kādā Es gribēju, lai tos pildītu.

Mozus likumos šie abi vienīgie un svarīgākie baušļi tāpat bija ietverti, jā, tie bija pat pilnīgi to saturā, tikai priesteru un rakstu mācītāju skaidrojumi un paskaidrojumi darīja tos tautai pieejamus tikai no tās puses, no kuras garīgajam cilvēkam maz kas izspīdēja un viņam bija grūti atrast savu pareizo vietu attiecsmē pret Mani un pret savu tuvāko, kā arī pret visu radību. Tas ir apstākļi, ko arī tagad vēl tikai nedaudzī uztver tādā nozīmē, kā tas būtu vajadzīgs pēc gara.

Toreiz ļaudis turējās pie burta, un tagad, pēc vairāk kā tūkstoš gadiem, tie līp vēl arvien bailīgi pie tā, kā muša pie līmes saites, kura labprāt gribētu būt brīva, bet kurai trūkst vajadzīgā spēka pašai atbrīvoties.

Lai gan Es farizejam šos divus vienīgos baušļus apzīmēju kā vislielākos, tomēr viņš tos saprata tikpat maz kā atbildi uz Manu jautājumu: “Ko jūs domājat par Kristu?” Šī atbilde bija ņemta no kādas Dāvida dziesmas un rādīja viņiem tālā skatā, ka Man kā radības Kungam beidzot tomēr viss būs padots un kļūs par kāju pameslu, uz kā dusēs Manas kājas, t.i. uz kā Mana mācība kā ēka tiks uzcelta.

Ko nozīmē: “Dievu mīlēt pāri visam” toreiz nesaprata, un vēl šodien daudzi nesaprot, ko nozīmē

“Mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu” — papildus bauslis pirmajam — daudziem cilvēkiem ir tikpat maz skaidrs.

Redziet, “Dievu mīlēt pāri visam” — vārdi, kas viegli izrunājami, bet ne tik viegli saprotami un vēl grūtāk izpildāmi. Te atkal Man vispirms jājautā: “Kādēļ cilvēkiem jāmīl Dievs pāri visam? — Vispirms jāatbild šis jautājums, iekams var runāt par mīlestību un tās lielumu.

Ja jūs šo jautājumu aplūkojat ar vēsu prātu, tad no šīs aplūkošanas izriet kāds cits jautājums, proti: “Kādēļ man jāmīl Dievs?” Šeit jāievēro, ka auksti spriedējs cilvēks atbildēs: “Ja es tā īsti apdomāju, es neatrodu nekādu iemeslu mīlēt kādu Dievu, pirmkārt, tādēļ, ka es kaut ko neredzamu nevaru mīlēt, un otrkārt — tādēļ, ka es Dievam, kas mani radījis, neesmu pateicību parādā, mani radot, Viņš man neprasīja, vai man tas notiek pareizi, vai nē. Viņš pie tam sekoja tikai Savam radīšanas priekam, bet man nejautāja, vai es kā radīta būtne ar savu stāvokli un vietu, ko Viņš man citu būtņu starpā ir ierādījis, patiesi esmu mierā un vai es jūtos laimīgs.”

No šiem slēdzieniem tāpat izriet, ka no cilvēka puses nebūtu nekāda pienākuma savu Radītāju mīlēt, pat ja Viņš to būtu licis vislaimīgākajos apstākļos, bet vēl mazāk, ja ievēro, ar kādām bēdām, ciešanām, un neveiksmēm cilvēkam jācinās no dzimšanas līdz nāvei. Vai tādēļ cilvēkiem Dievs jāmīlē, un pie tam vēl vairāk par visu? — Nu tas taču būtu prasīts par daudz. Tā daži cilvēki gribētu savam Radītājam teikt: “Ja Tu nebūtu mani radījis kā cilvēku, tad Tu drīzāk varētu prasīt Manu mīlestību; bet tā, šajos bēdīgajos dzīves apstākļos būtu ļoti vientiesīgi mīlēt To, kas mani materiālajā dzīvē dažās ziņās nolīcis zemāk par dzīvnieku un kas man devis tikai spēju, ka es varu savu stāvokli īsti apspriest un varbūt apraudāt.”

Redziet, Mani bērni, tā spriež, un ne gluži nepareizi, prāta cilvēks, kam aukstā īstenība, t.i., ko viņš redz savā priekšā, ar rokām var satvert un ar saviem prātiem saprast — patiesībā sastāda visu pasauli. Tāds domāšanas veids ir bijis jau kopš cilvēka izcelšanās vienmēr atsevišķu cilvēku darbības pamats, un tagadējos laikos to nekautrīgi sludina jūsu mācītie materiālisti un atrod plašu publiku, kas viņu ieska-
tiem piesienas un viņiem izrāda piekrišanu.

Tāpat ja Es šajā sprediķī skaru bausli: “Tev būs Dievu mīlēt pāri visam”, tad tas notiek tādēļ, lai, pirmkārt, lielākai daļai cilvēku turētu acu priekšā viņu nepareizos ieskus par Mani un pasauli — līdz ar saskarē ar to esošajiem nepareizajiem slēdzieniem — un otrkārt — to dēļ, kuriem ir saprāts vēl kaut kam citam, nekā tikai būt paejošās matērijas godinātājiem, un kuri jūt, ka viņu iekšienē ir vēl kaut kas labāks un dziļāks, kas viņus mudina uz garīgo dzīvi.

Ja Es esmu devis kādu bausli, tad taču vajag būt iemeslam, kādēļ šis bauslis jāizpilda jeb jāievēro. Tāpat jābūt arī iemeslam, kādēļ Es šo mīlestības bausli apzīmēju kā augstāko un vislielāko Savā radībā un kādēļ tas tika noteikts tās turpmākai pastāvēšanai, sakarībai un papildinājumam.

Redziet, pie katra likuma ir viegli spriest, kas ir bijis dzinulis likumu tā un ne citādi izdot, un vai tas izdots no mīlestības, tāpat citu labā, vai tikai aiz likumdevēja savtīguma viņa paša labā.

Ja Es kā Radītājs Savām radītājām, Man līdzīgajām būtnēm kā pirmo bausli rakstu priekšā mīlestību, kurai tām jābūt pret savu Radītāju, tad taču skaidrs, ka šī baušļa pamats jeb “kāpēc” arī jāatzīst Manos nosacījumos, lai saprastu, ka visur, — lai notiktu, kas notikdams — pamatā ir mīlestība.

Kas īsti ir mīlestība? Redziet, arī šis jēdziens mums vispirms jānoskaidro, lai labāk varētu spriest par tā lielumu.

Mīlestība nav nekas cits kā zināma tieksme pret kādu dzīvu vai nedzīvu priekšmetu. Šī tieksme noteic vispirms šī priekšmeta paturēšanu tādā mērā, kādā tas nodarbina mūsu mīlestību. Starp divām būtnēm mīlestība ir tieksme jeb pievilksana pie citām būtnēm, kuras pēc savām īpašībām harmonizē ar viņu jūtām. Pie cilvēkiem beidzot nāk klāt, ka tas, kurš mīlestību dod, arī atkal mīlestību saņem. Mīlētājs gribētu ar savu mīļoto būtnīpalikt savu ieskatu un jūtu izmaiņā un, mīlestību atkal saņemdam no viņas atpakaļ, ar viņu it kā savienoties un kļūt par kaut kogarīgi veselu. Tālāk mīlestība, kurai nav nekāda cita mērķa, kā mīlēto redzēt cik vien iespējams laimīgu, ir īpašība, kas dara mūs spējīgus mīlētajam atdot visu un sev nepaturēt nekā, kā tikai apziņu, ka viņš ir darījis tik laimīgs, cik mūsu spēki to ir atļāvuši.

Kad cilvēks ir šo sava Dieva, Radītāja un Kunga mīlestību sapratis un satvēris, tad viņam arī viegli saprotams mīlestības bauslis, kas viņam liek Dievu, kurš visu ir atdevis, lai Savus radījumus darītu laimīgus, jā, mūžīgi svētlaimīgus, — no visas dvēseles un ar visiem saviem iespējamiem spēkiem mīlēt.

Bet kā pierāda Dievs cilvēkiem šo mīlestību, kuru viņš tiem ir upurējis, lai viņu cilvēcisko mīlestī-

bu ierosinātu tā, ka tā, pāri visam pasaulīgajam, redzamajam un neredzamajam, mācītos milēt par visu vairāk lielā Universuma Radītāju?

Redziet, šeit ir divi ceļi, kas cilvēkam viņa Radītāja līdzību var pierādīt un noskaidrot: pirmkārt, garīgā, neredzamā viņa mājojošā pasaule, un otrkārt — materiālā, redzamā, ap viņu esošā pasaule. Abi ceļi, gan dažādi savā izteiksmē, ved pie viena un tā paša mērķa, t.i., Radītāju atzīt kā milētāju Kungu un Tēvu.

Vispirms aplūkosim pirmo ceļu. Agrākos laikos, kad dabu pazina mazāk nekā pie jums tagad, kad zinātnieki ir atklājuši dažu labu nebeidzamā sikumu kā lielumā, tā mazumā, — tajos laikos iekšējais cilvēks bija tas, kas nodarbināja apgarotos likumdevējus, kā Mozu, praviešus, pareģus. Tādēļ viņi cilvēku darija uzmanīgu uz viņa iekšējo un nostādīja to kā bausli, kas patiesībā bija ievērojams no brīvas gribas.

Toreiz šis Dieva mīlestības bauslis bija kā bauslis, bet ne kā mīlestības bauslis cilvēka priekšā. Tādēļ arī farizejs jautāja, kurš ir augstākais bauslis, jo viņš šo bausli neturēja par tik svarīgu un domāja, ka varbūt no Manis dabūs atbildi, kas norādīs uz kādu pilsonisku likumu, tādēļ ka mīlestība, kādu Es to prasu, šim farizejam un arī daudziem citiem cilvēkiem tanīs laikos bija sveša, kā arī vēl tagad mīlestība, ja tā nozīmē kaut ko citu nekā tikai mīlestību sev, miljoniem cilvēku, neievērojot visus izskaidrojumus, ir nepazīstama lieta.

Bet lai šim Savas lielās radības bauslim tomēr dotu spēku, Es pats nonācu uz jūsu tumšās zemes un jums ar vārdiem un darbiem rādīju, kas ir mīlestība uz Dievu un kas mīlestība uz tuvāku. Tā Es cilvēku novirzīju no viņa materiālā virziena un pacēlu par garīgu produktu, kura saknes jeb kājas gan ir uz zemes jeb materiālajā, bet galva jeb garīgā puķe paceļas sfērās, kurām ar matēriju nav nekā kopēja.

Tā kā Es tajā laikā dzīvojošiem izskaidroju Dieva mīlestību, tā Es viņiem arī daudzās līdzībās, vārdos un darbos rādīju, kas īsti ir tuvāka mīlestība, kā tā jāsaprot un jāīsteno, tālāk — kā otrs bauslis, tuvāka mīlestības bauslis, tikai tad var tikt izpildīts, kad pirmais pilnīgi uztverts garīgā nozīmē, un kā, otrādi, Dieva mīlestība tikai tad ir īsta un tīra, ja tā kā brāļu mīlestība izpaužas piet tuvākā un pie visas ap cilvēku esošās pasaules.

Otrs ceļš — Dieva mīlestību pierādīt ar dabu un tās Dievvalodu uzkatra soļa pamanīt, bija piešķirts vēlākajiem gadu simteņiem, lai gan arī jau Manas zemes dzīves laikā un vēl agrāk priesteriem bija uzticēti dabas noslēpumi — tā, kā tas tagad ir tikai nedaudziem. Šo balsi, ar kuru Es gribēju dot cilvēkiem tūkstošiem un atkal tūkstošiem Savas visu aptverošās mīlestības piemēru — lai cik skaļa tā arī būtu — ilgi neievēroja tie, kuriem Es to bju radījis. Arī tagad tikai atsevišķiem cilvēkiem šī balss ir saprotama viņu pētījumos. Lielākā daļa dabas zinātnes nozarē rakņājošos, diemžēl, var saprast tikai matēriju un tās Manis tai uzspiestos likumus — tā vietā, lai saprastu mīlestības kluso aicinājumu, kas viņiem dves pretim no katra atoma, jo taisni katrā atomā ir apslēpta Mana Dievišķā “Es” mīlestības dvesma, kas tāpat gaida uz savu tālāko attīstību pēc mīlestības likumiem.

Teleskops bija tas, kas jums, tagad dzīvojošajiem, atvēra pār jums tālās telpas; mikroskops bija tas, kas jums atklāja mazākā brīnumus. Ar abiem instrumentiem jūs varat bezgalību un pašu bezgalīgo gan nojaust, bet ne saprast.

Abas zinātnes (astronomija un dabaszinātnes) ir dotas cilvēkam, lai viņa lepību apspiestu, viņa iedomību likvidētu un viņu kā garu tomēr augsti paceltu pār visām telpām, jo tās deva laicīgajam spēju satvert un nojaust bezgalīgo.

Abām zinātnēm jāved pie Dieva mīlestības, Dieva mīlestībai pie cilvēka cieņas un cilvēka cieņai pie tuvāka mīlestības, kura tad atkal atgriežas atpakaļ pie Tā, kas visu tā iekārtojis, ka katra mīlestības dzirkstele savu cirkulāciju var nobeigt, pie kam tā, no Manis kā Dieva izgājusi, atkal atgriežas pie Manis.

Tā Dieva mīlestībai no sevis jāveidojas cilvēku sirdīs un sava izpausme jāatrod tuvāk mīlestībā, pie kam tā ir dibināta uz pirmās, mīlestības cirkulāciju pātrina un tā šos abus baušļus, no kuriem viens ir izgājis un pie kuriem viss atkal mēģina atgriezties, apstiprina kā augstākos, bet arī vienīgos. Tā šie baušļi ir augstākie, jo tie būvēti uz mīlestības, uz līdzīga tieksmes pēc līdzīga, un tā tad var sagādāt tikai saskaņu, t.i., mieru, svētlaimību un liksmību.

Ja arī cilvēkam savā dzīvē jāpanes dažas ciņas un rūgtas ciešanas, tad tomēr garīgais dvēseles cilvēks tanīs redz nevis materiālo jeb sociālo apstākļu sekas, bet skolojumu augstākai dzīvei. Vispirms tomēr jāpārvar materiālās pasaules kārdinājumi, iekams garīgo visā tā svarīgumā var aptvert un saprast. Tātad Viņam, Dieva Dēlam, ciņas un ciešanas ir tikai pamudinājums attīstībai, bet ne iemesls vilties. Tā

Viņš cīņā ar materiālo pasauli jutās cēls un kā garīgs viņu mūžīgi mīlētāja Tēva bērns stiprs diezgan to uzvarēt, kā Es kā Jēzus lielākai stiprināšanai jums esmu devis spīdošu piemēru.

Tikai šajā apziņā cilvēks saprot, kādēļ viņam Dievs jāmīl pāri visam, — t.i., tālu pāri katrai citai tieksmei —, līdz ar to mīlestība uz savu Dievu jāievēro kā augstākais un tikai tad jānododas, un kādēļ viņam savs tuvākais, tāpat no Dieva rokas izgājusi garīga būtne, jāmīl tāpat kā viņš mīl sevi, t.i., jāievēro tā, kā viņš pats grib lai viņu, kā Dieva līdzību, ierauga un ievēro.

Tā jums Mani kā Dievu jāmīl un šī mīlestība jāpierāda pie sava tuvākā, lai jūs būtu īstie Tā pēcnieki, kurš visam ir iedvesis tik daudz brīnumu. Tad jums arī kļūs skaidrs, ka kāda pasaule tikai tad var pastāvēt, ja mīlestība ir tās pamatā, ja mīlestība ir tās pastāvēšanas un papildināšanas dzinulis.

Tas ir, ko Mani abi baušļi jums patstāvīgi sludina, ko tie jums no šūpuļa līdz kapam tūkstoš veidos un apstākļos teic un vēl tālu aiz šīs zemes dzīves arvien atkārtos, proti — ka bez mīlestības nevar būt Tēvs, bet bez mīlestības nevar pastāvēt arī bērni. Āmen. — 24.4.1872

44. KĀDA PARALIZĒTĀ DZIEDINĀŠANA

18. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“1. Un Viņš, iekāpis laivā, pārcēlās pāri un ieradās savā pilsētā. 2. Un, lūk, pie Viņa atnesa paralizēto, kas gulēja gultā. Un Jēzus, redzēdams viņu ticību, sacīja paralizētajam: Uzticies, dēls, tavi grēki tev piedoti! 3. Bet, lūk, daži no rakstu mācītājiem paši sevī domāja: Šis zaimo Dievu. 4. Kad Jēzus redzēja to domas, Viņš sacīja: Ko jūs domājat ļaunu savās sirdīs? 5. Ko vieglāk pateikt: tavi grēki tev piedoti, vai sacīt: celies un staigā? 6. Bet lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes grēkus piedot, - tad Viņš sacīja paralizētajam: Celies, ņem savu gultu un ej savās mājās! 7. Un viņš cēlās un gāja savās mājās. 8. Ļaudis, redzot to, nobijās un godināja Dievu, kas tādu varu devis cilvēkiem.” — Mateja 9:1–8

ŠIS EVENĢĒLIJS ATKAL DARĀ JUMS zināmus vairākus brīnumus, ko Es darīju, un arī stāsta jums, kā Es noraidīju farizeju iebildumus u piezīmes, ar kurām tie Manu mācību un darbības veidu pastāvīgi sīkumaini kritizēja.

Jau pirmais brīnums — pie paralizētā — viņus traucēja viņu priesteriskajā dedzībā, jo pirms Es darīju dziedināšanas brīnumu, Es slimajam teicu: “Tavi grēki tev piedoti.” Es piedevu paralizētajam viņa grēkus, pirmkārt, viņa ticības jeb stiprās pārliecības dēļ, kas bija viņam, kā arī viņa radniekiem un paziņām, un otrkārt — Es viņam vispirms piedevu grēkus tādēļ, ka viņam, kā lielākai daļai slimo, kas paši dev pievelk ļaunumu tādēļ, ka apgrēkojas pret savu dabu, — tagad bija jācieš tā sekas.

Farizeji un augstie priesteri domāja, ka tikai viņiem ir tiesības piedot grēkus; tādēļ viņu uztraukums. Bet Es gribēju viņiem rādīt, ka Es varu ne tikai grēkus piedot — vārda patiesajā nozīmē — bet ka Man ir arī vara dziedināt grēku sekas, ko viņi nevarēja.

Viņu skaudības un naida pamats bija tas, kas Es ar tādiem skaidriem brīnumdarbu piemēriem tautu guvu Sev un to no viņiem pamazām attālināju.

Tajos laikos bija nepieciešams Manus vārdus pierādīt un pastiprināt ar tādiem darbiem, jo tautas masa vēl nebija tādā reliģiskas izglītības pakāpē, lai tikai ar garīgiem pierādījumiem un pamudinājumiem varētu nokļūt uz pareizā pestīšanas ceļa. Un tā visā šajā evaņģēlija nodaļā jūs redzat, ka Es mēģināju garīgās slimības un Savas apkārtnes nepareizos ieskatus labot un kā Es arī ar darbiem arvien pierādīju par patiesu to, ko Es tikko biju mācījis. Tajos laikos starp jūdu tautas priesteriem bija ļoti daudz aizspriedumu, kas Man vispirms bija jālikvidē, ja Es gribēju Savu mācību darīt par vispārīgu, jo Man visi cilvēki bija vienādi, visiem bija caur viņos likto dievišķo garu tiesības būt Maniem bērniem.

Nepareizie garīgie ieskatī Man bija ar Savu vārdu un Saviem darbiem jāatspēko, jādziedina miesīgās slimības Manas varas pierādījumiem. Tādēļ jūs redzat, ka Es un Mani mācekļi bieži vien darījām pretējo tam, ko rakstīja priekšā jūdu reliģiskās ceremonijas, — lai tā tautu darītu uzmanīgu uz to, ka tempļa likumu turēšana pēc burta vēl nav tas, ko gribēja Mozus, pravieši un Es.

Tā Es darbojos, lai visas pārprastās paražas pamazām novestu atpakaļ uz to īsto vērtību, lai tā dotu vietu Manai tīri garīgajai mācībai. Tādēļ Es runāju vārdus: “Veseliem ārsta navajag, bet slimajiem” — “Man patīk žēlsirdība, un ne upuri” — “Es esmu nācis, lai aicinātu uz atgriešanos grēciniekus, ne dievbijīgos” — un pie izteiktajiem iebildumiem par gavēšanu: “Kā kāzu ļaudis var ciest trūkumu, kamēr līgavainis ir viņu starpā? Bet nāks laiks, kad līgavainis viņiem tiks atņemts, tad tie gavēs.” — “Neviens nelāpa vecu tērpu ar ielāpu no jaunas vadmalas” — “Vīnu nelej vecos traukos” utt.

No visa tā jūs redzat, ka Es dažādos veidos, ar vārdiem un līdzībām, cīnījās pret vecajiem aizspriedumiem, lai Mana mācība tiktu atzīta tikai kā garīga un lai ieskatītu, ka tā nav aizstājama ar cereonijām un tempļa skriešanu, un lai kļūtu par patiesību izteiciens: “Kas grib Mani pielūgt, tam jāpielūdz Mani garā un patiesībā.”

Arī Saviem mācekļiem Es to atgādināju. Es viņiem rādīju daudzus nomaldījušos bērnus un viņiem teicu, ka pļaujamā ir daudz, bet maz strādnieku. Tādēļ Es viņus pamudināju: “Lūdziet pļaujamā Kungu, lai Viņš sūta strādniekus Savā druvā.”

Redziet, Mani bērni, pie paralizētā dziedināšanas Es vispirms viņam teicu: “Tavi grēki tev piedoti.”

Viņa slimība bija cēlusies tieši no viņa grēkiem pret paša organismu. Es viņam piedevu grēkus, jo viņš nezināja, kā viņš šo ļaunumu sev bija pievilcis, dzīdamies pēc miesīgām baudām. Es viņam arī neteicu: “Ej un vairs negrēko,” jo viņš vēl bija tālu no tā, lai, pirmkārt, šos grēkus saprastu un, otrkārt, tos nožēlotu.

Viņa pēkšņajai dziedināšanai caur Manu vārdu viņš bija jāpamodina dziļākām pārdomām un viņam jāpierāda, ka ne tikai tas, kas viņam sākumā deva tik daudz izpriecās, bet vēlāk sagādāja tik daudz ciešanu, ir cilvēka īstā dzīve, bet ka cilvēkā ir vēl kaut kas augstāks, garīgāks, kas grib viņu vilkt jaukā kā sfērās, kurās galvenā lieta ir citi vīlinājumi, nevis nekrietni jutekļu kairinājumi.

Ar Saviem vārdiem Es gribēju šo slimo paralizēto paaugstināt un farizeju lepniību pazemot, lai viņiem būtu jājūt savs vājums, jo viņi nebija spējīgi saviem vārdiem piešķirt tādu spēku. Vārdi izskan, bet darbi turpina runāt. Tā dažādos gadījumos Manis izteikto piezīmju nolūks bija tikai — uzpūsto, lepno cilvēka cilvēka prātu nolikt tā robežās, lai tas pazemīgi noliektos gara augstākās varas priekšā.

Viss, ko Es toreiz šajā gadījumā esmu runājis un darījis, ir derīgs arī jūsu tagadējiem un visiem laikiem. Paralizēti, akli, tizli, jā — miruši ir visur, kur tikai acis tiek vērstas. Visur valda vairāk tumsa nekā gaisma, augstākais — tikai krēsla. Arī tagad daudzi ir garīgi tizli jeb pamiruši viņu dvēseles nepareizā virziena dēļ un kuri, pieķerdamies paejošās dabas lietām, garīgo pilnīgi nicina un atstāj novārtā. Šī garīgā pamiruma sekas ir aplamais uzskats par garu un matēriju. Tie ir grēki, kas Man viņiem diendienā jāpiedod, lai lielāki daļai cilvēku nebūtu jāiet bojā.

Arī tagad pasaulē notiek daudz brīnumdarbu, bet cilvēki tos kā tādus nepieņem. Viņi mēģina ar prātu visus dabas un politiskos notikumus novest atpakaļ uz pavisam parastiem cēloņiem un turklāt nemana, kā Es pats viņiem vienmēr palīdzu izkļūt no cilpas, kad viņi savas stūrgalvības dēļ ir sapinušies hipotēžu un kļūmīgu notikumu labirintā.

Bet, kā Es reiz teicu, ka Es uzmeklēju slimos un ne veselos, tā notiek arī tagad. Slimos, vājos, paralizētos, aklos un ar visādiem ļaunumiem sirgstošās dvēseles es uzmeklēju un cenšos dziedināt, turklāt Es viņu pašu grēkus izvēlos par viņu skolu, no kuras viņiem, ja iespējams, jāiziet stiprinātiem un spēcīgiem. Tā Es dažu dziedīnu tādēļ, ka viņam ir stipra ticība. Es viņu vedu apstākļos, kas viņam dod laiku savu dzīves gaitu un savus maldus pārdomāt un labot.

Arī jums, kas daudzējādā ziņā jau labāk atzīstat, ko Es īsti ar cilvēku gribu panākt un kādam nolūkam Es viņu esmu izraudzījis, — arī jums Man bieži grēki jāpiedod, jo arī jūs vēl pinīgi neapzināties, no kurienes īsti rodas daža laba nesaskaņa, kas jūsu dzīvi sarūgtina. Es vēl nevaru jums teikt vārdus, ko Es teicu laulības pārkāpējai: “Ej un vairs negrēko!” jo ne visi ir nonākuši tiktāl atziņā, ka viņi, neievērojot labo gribu un lielāko uzpurēšanos, tomēr arvien ir tikai nelietīgi kalpi.

Tieši tagad dažs labs nopūšas zem sava vājuma atziņas spiediena. Tādam vajag tikai, kā slimajam evaņģēlijā, Man tuvoties ar stipru ticību, ka Es viņu dziedināšu, un viņš drīz savā iekšienē dzirdēs balsi, kas viņam uzsauc: “Tavi grēki jeb maldi tev piedoti. Ņem savu gultu un ej mājās.” Pēdējais grib teikt: “Nepaļaujies uz citiem, nepaļaujies uz nākošajiem notikumiem un labākiem apstākļiem, bet atmet vājības, kuru gultā tu līdz šim esi gulējis. Ņem savus nepareizos ieskatus un maldus uz pleciem, nes tos un ej stingrām kājām pretī savai papildināšanai. Tavi ieskati un maldi, uz kuriem tu līdz šim kā slimsi esi gulējis, nedrīkst — tā kā tev tagad ir vieglāk — tevi kavēt ceļā uz priekšu, un tu, uz priekšu iedams, kļūsi no tiem pilnīgi brīvs. Tikai vispirms jāiestājās otrādiem apstākļiem. Agrāk tu gulēji jeb dusēji uz tiem, un tagad tev, labi apzinoties to nozīmi, pašam jāņem uz saviem pleciem, pie kam tie sava smaguma dēļ nedrīkst būt tev apgrūtināši.”

Tā arī jums, kurus Es esmu tik daudzu starpā privilģējis un kuriem esmu uzticējis Savu mācību, jāiesāk ar dziedināšanu pašiem pie sevis. Tādēļ Es sūtu jums apstākļus, kuros jūsu dvēseles stiprumam jātiek izmēģinātam un pārbaudītam, jo arī tagad Man jāuzmeklē slimie. Man tiem jāpalīdz, lai tie tad dziedināti varētu būt par labu piemēru citiem.

Arī Es nevaru uz veca grēku tērpa likt jaunu ielāpu un nevaru viņu nest vecos traukos; ne viens, ne otrs to neiztur. Tērps saplīst, un trauks sasprāgst. Tātad vispirms vecais tērps vai vecais trauks jālikvidē, vecais Ādams jānovelk un tā vietā jānāk jaunam. Vispirms jāpiedod grēki, t.i., jāiznicina ļaunuma cēlonis, — tikai tad agrākais slimais var kā dziedināts spirtgti iet savu ceļu tālāk. Šajā nolūkā katrs vārds, katrs darbs, katrs notikums jāizlieto, lai pavairotu strādniekus, kas vajadzīgi pļaujai.

Jau reiz Es teicu: “Daudzi ir aicināti, bet maz izredzēti.” Ir vēl daudz tizlu, aklu un paralizētu. Tiem visiem jākļūst veseliem. Tādēļ vajadzīgi krietni strādnieki Manā vīna kalnā, un šiem strādniekiem, lai

tie varētu pildīt savu uzdevumu, jābūt pašiem šim darbam izaugušiem. Tas iespējams tikai tad, ja arī viņi paši ir izgājuši atziņu skolu, kuras viņi grib dot citiem.

Tā veidojas viņiem pārbaudījumu, ciešanu un cīņu virkne, kuras gala iznākumā jābūt pierastā atmešanai un atjaunošanai ar dievišķās patiesības tērpu, lai arī viņi visi tad varētu sekot aicinājumam: “Celies, ņem savu gultu un ej mājās.”

Jūs visi bijāt slimi, vairāk vai mazāk paralizēti. Es esmu jums bagātīgi sniedzis dziedināšanas līdzekļus. Kad jūs būsiet pilnīgi dziedināti, tad jūs būsiet strādnieki pļaujai, kas pēc neilga laika notiks lielākā apmērā nekā līdz šim.

Tādēļ raugieties, lai katrs no jums savu pienākumu, kā Es to no viņa varu un drīkstu prasīt, savā vietā pareizi izpilda, jo jums dziedināšanas līdzekļu netrūkst. — Āmen. — 25.4.1872

45. LĪDZĪBA PAR ĶĒNIŅA KĀZĀM

19. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“1. Un Jēzus atbildēja un atkal runāja viņiem līdzībās, sacīdams: 2. Debesvalstība pielīdzināma cilvēkam, ķēniņam, kas savam dēlam sarīkoja kāzas. 3. Un viņš izsūtīja savus kalpus aicināt ielūgtos kāzās, bet tie negribēja nākt. 4. Viņš atkal sūtīja citus kalpus un teica: Sakiet ielūgtajiem: lūk, es esmu savu mielastu sagatavojis, mani vērši un barotie lopi ir nokauti, un viss sagatavots, nāciet kāzās! 5. Bet viņi, neievērodami to, aizgāja cits uz savu saimniecību, bet cits – savā tirdzniecībā. 6. Bet pārējie satvēra viņa kalpus, nonicināja tos un nonāvēja. 7. Bet, kad ķēniņš to dzirdēja, viņš sadusmojās, un nosūtījis savu karaspēku, nonāvēja šos slepkavas un nodedzināja viņu pilsētu. 8. Tad viņš sacīja saviem kalpiem: Kāzas gan sarīkotas, bet tie, kas bija aicināti, nebija cienīgi. 9. Tāpēc izejiet krustceļos un aiciniet kāzās, ko vien atradīsiet! 10. Un viņa kalpi izgāja uz lielceļiem un saaicināja visus, kādus atrada: ļaunus un labus; un kāzu nams pildījās viesiem. 11. Bet ķēniņš ienāca aplūkot viesus un ieraudzīja cilvēku, kas nebija tērpies kāzu drānās. 12. Un viņš sacīja tam: Draugs, kā tu šeit ienāci, nebūdams kāzu drānās? Bet tas cieta klusu. 13. Tad ķēniņš sacīja kalpiem: Sasieniet viņam rokas un kājas, metiet viņu ārējā tumsā! Tur būs raudāšana un zobu griešana. 14. Jo aicināto ir daudz, bet maz izredzēto.” — Mateja 22:1–14

ŠEIT JŪSU PRIEKŠĀ IR LĪDZĪBA par kāzām, ar ko Es gribēju farizejiem darīt saprotamu viņu viltu un tā sekas, jo viņi arvien dzīvoja iedomībā, ka neviens viņu paņēmienus neuzmana. Bet Es, gribēdams viņus labot, daudzos gadījumos Savus vārdus un viņiem teiktos atgādinājumus ietēru līdzībās, kas gan farizejiem, bet ne vienmēr tautai, bija saprotamas. Es negribēju viņu autoritāti, viņu cieņu tatā pilnīgi iznīcināt, kamēr viņi vēl bija spējīgi laboties. Bet tā kā Es bieži — kā jūs sakāt — trāpīju naglai uz galvas — tad arī viņu niknums pret Mani pastāvīgi auga, līdz beidzot viņiem, kā bija noteikts, tika dota izdevība un vara pie Manis piepildīt to, ko pravieši jau sen iepriekš bija sludinājuši un ko arī Es Saviem mācekļiem kā Savu nākošo likteni un galu biju pravietojis.

Šajā līdzībā Es salīdzināju debesu valstību jeb Tēvu debesīs ar ķēniņu, kas draugus un paziņas lika ielūgt uz sava dēla svētku mielastu, bet visur saņēma vai nu izvairīgu atbildi, vai atraidījumu.

Ķēniņš, par to sadusmots, viņiem atriebās, turklāt viņu mantu sadedzināja, bet viņus pašus lika nonāvēt.

Izsūtīdams otrreiz savus kalpus, viņš lika ieaicināt visus, ko atradīs uz ielām un laukumos, un kalpi veda labus un ļaunus pie kunga galda. Bet šo viesu starpā atradās kāds, kas nebija ģērbies kāzu drēbēs. Kad viņš nekā nevarēja teikt atvainojumam, viņš tika izraidīts galējā tumsībā, lai tur savu kļūdu nožēlotu. Un līdzības beigās bija svarīgie vārdi: “Daudzi ir aicināti, bet maz izredzēti.”

Tas ir šīs līdzības saturs. Bet lai līdzību varētu uztvert garīgi, mums vispirms jāpārbauda visi tajā minētie apstākļi, kamēr nonākam pie līdzības īstās garīgās nozīmes un noskaidrojam tās piemērojumu tajos, kā arī tagadējos un nākošajos laikos, jo jums arvien jāapdomā, ka varbūt no Manas mutes runātajam ir lielāka nozīme, nekā klausītāji tajos laikos nojauta un nekā daudzi citi lasītāji tagadējos un nākošajos laiku siedomāsies. Tātad vispirms iesāksim ar šīs līdzības formu, lai jūs redzētu, ka visam ir sava dziļa, garīga nozīme, kad to, garīgi apgaismotu, nostāda dvēseles cilvēka iekšējās acs priekšā.

Tātad Es salīdzināju debesu valstību ar ķēniņu, kas savam dēlam dribēja dt kāzu mielastu. Redziet, šis salīdzinājums augstākajā izpratnē nozīmē kādreizējo materiālās un garu valsts pilnīgo salaulāšanu jeb savienošānu jeb matērijas atraisīšanu un matērijā ieslēgtā gara atbrīvošanu, lai panāktu tās savienojumu ar augstāko.

Pirmā aina — kāzas — nozīmē divu apvienošānu par vienu garīgu būtņi, lai arī tie ir šķīti divos ķermeņos. Kāzas ir augstākā laika aina, kurā līdzīgi noskaņotais atrodas un apvienots realizē to, kas atsevišķi viņam nebūtu bijis iespējams.

Uz šo savienošānu jeb kāzām, kas — kā parasts — uz jūsu zemes tiek svinētas ar kāzu dzirēm, bija ieaicināti visi, kas tika atrasti par cienīgiem tajās piedalīties, bet līdzība saka, ka ieaicinātie uz kāzu mie-

lastu neieradušies.

Redziet, šis kāzu mielasts apzīmē veselu periodu no cilvēku radīšanas līdz grēku plūdiem. Zeme, greznodamās savā kāzu rotā, aicināja visus cilvēkus uz garīgo apvienošanos. Kā visas radības likuma attīstības procesa materiālu attēlu tā gribēja šiem prieka svētkiem pievilkt garīgas būtnes, cilvēkus, bet cilvēki, nododamies redzamajai pasaulei un tās baudām vairāk nekā garīgam, ieaicinājumu un pamudinājumu vērsties uz augšu neievēroja, bet savos centienos vērsās uz leju. Lai tomēr notiktu Manas garu valsts un matērijas apvienošana, tad grēku plūdiem bija jādara gals visai toreiz dzīvojošajai cilvēcei, un proti — tieši tiem cilvēkiem, kurus Es biju apgādājis ar visām priekšrocībām un visiem iespējamiem līdzekļiem pamācījis un licis audzināt.

Pēc šīs katastrofas pāri palikušie pēcnācēji vēlākos laikos atkal tika ieaicināti sasaistīties uz apvienšanās svētkiem, un toreiz dzīvojošā cilvēce, agrākā soda iebiedēta, kā arī iekšējo jūtu mudināta, prasīja garīgā, viņas vietā saistītā apvienību ar augstākām garu pasaules sfērām. Šī prasība tomēr nebija skaidri izteikta, un to dažādi cilvēki dažādi izskaidroja; tādēļ pie šī kāzu galda — kā līdzībā teikts — nāca labi un ļauni.

Tagad — līdzība turpina — starp šiem ieaicinātajiem atradās arī kāds cilvēks, kas nebija gērbies kāzu drēbēs, un tieši tādēļ tika izstumts galējā tumsībā. Tas grib teikt tikdaudz, kā: Visiem, kam bija, mazākais, dziņa uz garīgu labošanu bija saldā cerība — savas vēlēšanās, savas idejas redzēt piepildītas. Viņi visi bija priedīgas cerības pilni, t.i., katrs — līdzībā runājot — apvilka labāko, kas viņam bija, kā kāzu drēbes. Tā labie atklāti parādīja savu iekšējo mīlestību, savu iekšējo, patieso ceļš uz arvien tīrākiem un labākiem, jā, arī mazāk labie un pat ļaunie greznojās uz ārieni ar dievbijīgumu, jo viņi taču gribēja rādīties labāki, nekā viņi patiesībā bija.

Tikai viens vienīgs — kā līdzība saka — nenodarbojās ne ar esamību, ne ar izlikšanos. Viņš gribēja rādīties, kāds bija, bet gribēja arī pie šīs savienības piedalīties, domādams, ka tā atbildīs viņa ieskatiem. Un šis vienīgais, kas Man, Kēniņam, tik rupji gribēja griezt pretī pieri, nav nekas cits kā Manis jau sen izstumtais gars Lucifers, jeb sātans, kas kā personificēts ļauns princips ir Mana paša "Es" pretpols. Tagad šis ļaunais, ar gribu ļaunākais gars tiek izstumts galējā tumsībā, kur it kauksana un zobu trīcēšana jeb — citiem vārdiem sakot — kur viņš, atstāts savas paša dvēseles tumsībai, var kavēties tik ilgi, kamēr viņa paša iestājas labošanās, kas dara iespējamu viņa atgriešanos.

Kas ir sātans kā persona, to uz jūsu zemes pārstāv tie cilvēki, kuriem labais un cēlais gan ir zināms, bet kuri ar gribu mīl un dara tikai ļauno. Ar apzīmējumu "labie" un "ļaunie", kas sēdēja pie kāzu galda, domāti visi tie, kas grēko tādēļ, ka ir par vājiem, bet pa daļai būdami padoti savai vājībai, tomēr ne mazākajā mērā nav zaudējuši tieksmi kļūt labākiem, šo tieksmi nenicina, ne arī min kājām. Ļaunākie, nelabojamākie un radībā visvairāk atpakaļ palikušie ir gari un dvēseles, kas labo gan zina, bet nedara aiz nauda preto to un grib, kur vien iespējams, citus no tā novērst. Šī tieksme ir velnišķas dabas, jo visos garos un būtnēs Manis ielikta mīlestības dziņa te labā vietā ir pievērsusies ļaunajam.

Ka farizeji cilvēka tēlā bez kāzu drēbēm jutās aizskarti, bija tieši tas, kas viņus pildīja dusmām. Viņi manīja, ka viņi pašu vainas dēļ no visiem nākošajiem baudījumiem garu valstī ir izslēgti, kamēr viņi ar labprātīgu atgriešanos nekļūst cienīgi Man tuvoties. Tādēļ līdzības beigu vārdi skanēja: "Daudzi ir aicināti, bet maz izredzēti." Tas grib teikt tikdaudz kā: Visiem Manas radības gariem Manas lielās gari valsts vārti bija atvērti, bet tikai nedaudziem izdosies iespiesties tajās telpās, kur mūžīgi valda prieks, miers un svētlaimība. Tas nebūs iespējams agrāk, kamēr tie no savas sirds nebūs izdzinuši visu pasaulīgo, miesīgo. Tikai tad tie būs kā izredzēti spējīgi ņemt daļu Manā valstībā. Tikai tad viņu garīgās acis — kad no tām spīdēs līdzīgs debesu stars, kurš tikai lielās garu gaismas debess atspulgā var atrast un kuram tur jāatrod savs apmierinājums un pilnīgs piesātinājums — varēs panest Manas mīlestības un gaismas debess spožumu.

Šeit jums ir garīgā nozīme šai līdzībai, kura no tā laika, kad Es to devu, līdz šai dienai ir uzglabājusi savu nozīmi.

No tā laika Es izsūtīju Savus kalpus, lai visus ieaicinātu uz kāzu dzīrēm Manā mājokli; bet nenokārtotu lietu dēļ tie bieži vien atkal atgriezās atpakaļ. Viens gadu simtenis pēc otra nogrima pagātnes bezdibeni, un Es nemitējos ieaicināt. Ieaicinātie gan nāca, bet ģeķīgi viņi uzņēma no Manis un Manas valstības, ko Es viņiem prasīju. Viņi garu valstij pagriezta muguru un labāk izvēlējās garo ceļu nekā īsāko, grūtāko.

Vēl arvien Es nemitējos izsūtīt sūtņus, kam jāpasludina Mana griba, kam jādara cilvēkiem sapro-

tams, kas ir viņu īstais mērķis un ka viņiem, neievērojot viņu pretimturēšanos, agrāk vai vēlāk tomēr jānonāk tur, kur Es gribu, lai viņi būtu. Daudzi novērš ausis, lai mīlestības miera balsi nedzirdētu; tā viņi ir uz ilgu laiku zuduši. Ar skumjām Es redzu, ka lielā masa sāk arvien un vairāk pagriezt Man muguru un tā vietā, lai Man sekotu, seko tam, kas viņiem ir pazīstams kā ļauns.

Kā Man kādreiz, tādēļ, ka Mans ieaicinājums bija veltīgs, zudušā cilvēce bija jāglābj ar grēku plūdiem, tā arī tagad Es būšu spiests labo dēļ un lai neizlaistu no acīm cilvēces mērķi, cilvēcei pieļaut līdzīgu katastrofu. Tikai tagad tā laika materiālais ūdens tiks aizstāts ar Manas gaismas patiesības garīgo ūdeni. Un kā toreiz cilvēki gribēja no materiālo plūdu celšanās glābties, tā tagad Es viņus pārliešu ar gaismu un pamodināšu labākos garus, lai viņi to izplata; un kad visur bus gaisma, tumsoņiem nepaliks pāri nekas cits, kā no tās spožuma bēgt un apslēpties savu pašu vājību galējā tumsībā.

Tā tagad garīgi piepildīsies tas, ko Es tad farizejiem teicu līdzībā. Arī tagad daži par šo stipro gaismu ļoti dusmosies, jo tā apgaismos viņu ilgi tumsībā turēto celtni. Bet jātop gaismai, — lai arī kā sātans turētos tam pretim, jo Mana valstība ir gaismas valstība. Vai nu mūžīgā savas paša dvēseles tumsā, līdzīgi cietākai matērijai, redzot savā priekšā garu šķīstīšanas procesu, vai ar uzpurēšanos un lielu piespiešanos, ar cīņām un ciešanām iet atziņas īsāko ceļu, — tas ir garu un Manis radīto būtņu, kā arī visas cilvēces liktenis.

Aicināti ir visi kā gari, bet vai tam, kas gribētu bez kāzu drēbēm iespiesties gaismas valstībā. Viņiem ietu tāpat kā tam, par ko ir runa līdzībā; viņš tiktu izstumts tumsībā, kamēr viņa iekšienē no sevis sāk aust gaisma. Kā Es toreiz Savas redzamās zemes dzīves laikā ar Saviem vārdiem gribēju apgaismot visus tumšos cilvēka sirds kaktus, tāpat Manā tuvajā atnākšanā visām sirdīm jābūt gaismai vai mazākais tām jābūt darītām spējīgām gaismu uzņemt, lai tad Es un Mani gari varētu svinēt savienošanās kāzu svētkus kā "augstāko laiku." Tad Es kā ķēniņš un tēvs dēlam, Saviem gariem, sagatavošu kāzu galdu, un mēs, viena sirds un dvēsele, svinēsim lielākās garīgās vienības gaviļsvētkus, kādēļ Es toreiz esmu jums devis lielāko pazemības un mīlestības piemēru. Āmen. — 26.4.1872

46. KĀDA ĶĒNIŅA DĒLA DZIEDINĀŠANA

20. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“7. Šis, izdzirdis, ka Jēzus no Jūdejas atnācis Galilejā, aizgāja pie Viņa un lūdza Viņu atnākt un izdziedināt tā dēlu, jo tas bija pie miršanas. 48. Tad Jēzus sacīja viņam: Ja jūs zīmes un brīnumus neredzat, jūs neticat. 49. Galminieks sacīja Viņam: Kungs, nāc, iekams mans dēls nav miris! 50. Jēzus sacīja viņam: Ej, tavs dēls dzīvo! Cilvēks ticēja vārdiem, ko Jēzus viņam teica, un aizgāja. 51. Bet, viņam jau ejot, kalpi atsteidzās tam pretim un ziņoja, sacīdami, ka viņa dēls dzīvo. 52. Tad viņš jautāja tiem par stundu, kad tam palicis labāk. Un tie sacīja viņam: Vakar ap septīto stundu drudzis viņu atstāja. 53. Tad tēvs noprata, ka tā bija tā stunda, kad Jēzus sacīja viņam: Tavs dēls dzīvo. Un viņš ticēja pats un viss viņa nams.” — Jāņa 4:47–53

ŠĪ NODAĻA ATKAL JUMS STĀSTA par darbu, kurā Es kādam mirējam bērnam tikai caur Vārdu atkal atdevu veselību. Tas jums pierāda, cik spēcīgs ir Vārds un kā tas, stipras gribas pavādīts, var darīt lietas, kas parastajam cilvēkam liekas neiespējamas.

Arī šis ķēniņš to pieredzēja, kad viņš, atgriezdamies mājās, no sava kalpa, kas viņam steidzās pretim, dabūja zināt, ka viņa bērns atkal atguvis dzīvību tajā pašā acumirkļī, kad Es biju izrunājis zīmīgos vārdus.

Pie šī darba Man bija trīs nolūki. Es gribēju Saviem mācekļiem un Man piederīgajiem rādīt, ka ķēniņš, pirmkārt, bija augstas kārtas vīrs un otrkārt — vēl pie tam pagāns, un treškārt — viņa kā stipri ticīga pārbaudei bija visiem klātesošajiem jāatver acis par to, kā viņiem vēl visvairāk trūka.

Jau citā vietā Es teicu jūdiem, ka viņiem viss tiks atņemts un dots pagāniem, jo tieši viņi, pirmā kārtā izredzētie, bija tik stūrgalvīgi — Mani un Manu misiju neatzīt, ka viņiem šī svētība bija jāatņem un jādod pagāniem, jo pie tiem Mana mācība atrastu labāku tīrumu.

Es viņiem gribēju rādīt, ka pie Manis nāca ne tikai zemākas kārtas, nesapratēja tauta, bet arī augstākas kārtas, zinātniski izglītoti ļaudis nekaunējās steigties pie Manis, lai izlūgtos vārdos un darbos palīdzību.

Šeit gan nebija tikai pārliecība par Manu varu vien, bet jo drīzāk mīlestība uz savu bērnu, kas šo romieti dzina pie Manis, jo tikai dziedināšanai uz pēdām sekoja pārliecība. Tādēļ Es arī viņam teicu: “Ja jūs neredzat zīmes un brīnumus, jūs neticat.” Es to teicu tādēļ, ka zināju, ka pēc viņa bērna dziedināšanas šis vīrs citādi nevarēja kā ticēt. Viņa priekšā taču bija skaidrs fakts: viņa mirušā bērna vietā viņa veselais bērns.

Bet vissvarīgākais bija trešais nolūks. Es gribēju saviem mācekļiem un citiem Mana vārda godātājiem ar piemēriem rādīt, ka pie visiem darbiem kā pirmais galvenais faktors no lūdzēja puses vajadzīga pašāvība Manam vārdam, tieši kuras viņiem tik daudz reižu trūka. Tā šis notikums bija piemērots, lai viņiem rādītu, ka tas nekad nevilksies, kas Manam vārdam stipri tic un uz to pašļaujas.

Ķēniņš no Manis aizgāja, un viņam bija jāiet liels gabals līdz mājām; bet viņš Mani atstāja siprā pašāvībā, ka viņa dēlam jādzīvo, tādēļ, ka Es viņam teicu: “Tavs dēls dzīvs.” Tieši šo pašāvību Manam vārdam un šo stipro ticību, kas var būt iespējama un kam arvien jābūt, Es gribēju Saviem mācekļiem un klātesošiem rādīt ar darbu.

Tā šis darbs Manai apkārtnei bija auglīgs, jo Es neatstāju tai neizskaidrotus arī šos trīs iemeslus un ar tiem saistītos Manus nolūkus.

Šaubas bij arī tad; jā, pat šis ķēniņš šaubījās, neievērojot viņa ticību Man. Viņš izjautāja savus kalpus, kad šī pārvērtība viņa dēlam slimības stāvoklī notikusi. Un tikai tad, kad viņš uzzināja, ka tas noticis tajā acumirkļī, kad Es viņam to teicu, — tikai tad viņš bija par Manu Dievību stipri pārliecināts un viņš, kā arī viss viņa nams ticēja Man un Manai sūtībai.

Redziet, kā šis piemērs — kā lielās ķēdes posms, ar kuru Es gribēju Savu mācību uz zemes nostiprināt un ilgstoši noenkurot — jums rāda, ka labi panākumi sagaidāmi tikai tad, kad lūdzējam ir stipra pašāvība, — tā arī tagad Es gribu jums atgādināt, ka bez stipras uzticības Man un bez pašāvības apsoliņumiem, kurus Es jums bieži dodu, nevar būt sagaidāms nekāds labs rezultāts. Tā kā pie miesas dzied-

nāšanas veselības nesējs ir ne tikai ārsts vien, bet pašāviņa viņam un stipra pārliecība par viņa parakstītā līdzekļa iedarbību ir galvenākais faktors, kas vienīgi var dot izveseļošanu, — tāpat pie katra lūguma Man — kā garīgās, tā pasaulīgās lietās — uzticība un pašāviņa Man ir spēcīgākā svira, kas var tā izpildīšanu paātrināt un realizēt. Šī stiprā pašāviņa liek Man atļaut to, ko Mans bērns no Manis kā sava Tēva lūdz, jo kur gan citur varētu parādīties Tēva mīlestība, kā tieši atļaušanā? Liegšanā, protams, nē.

Jau agrāk Es emu devis kādu vārdu par pašāviņu, nesen citu vārdu par ticību, un tagad jāpārrunā šie abi vārdi, tikai citādā nozīmē. Pašāviņa šē jāizskaidro kā uzticība Man un ticība ne kā spēcīga svira, kas pati dara darbus, bet kā stipra pārliecība par Manu vārdu un Manu apsolījumu svarīgumu.

Evanģēlijā minētajam virsniekam bija uzticība un stipra pārliecība, ka Mani vārdi nevar vilt, un viņš atstāja Mani apmierināts un gāja mājās, tieši tādēļ, ka bija pārliecināts, ka viņam savs bērns jāatrod atkal vesels.

Vai jūs neapverat, kas tā ir par ticību, kas tēva krūtīs var būt tik stipra, ka viņš atsakās no Manas personīgās ierašanās viņa namā un tic tikai Maniem vārdiem, Manam apstiprinājumam, kad ir runa par viņa vienīgā bērna dzīvību?

Kad jūs jau esat rādījuši tādu pašāviņu — jūs, kurus Es esmu apbēris ar tik daudziem žēlastības vārdiem un kuriem Es esmu tik bieži darbos rādījis, kā Es esmu vienmēr ar jums? — Lieciet roku uz sirds un atzīstiet atklāti un brīvi, ka jūs ticībā un pašāviņā vēl esat tālu aiz šī evanģēlijā minētā vira.

Jūs pie mazākās neveiksmes, kas jūs skar, izmīstat. Tūlīt jūs steidzaties pie Mana rakstītāja un prasāt tiešus vārdus no Manis, tādēļ, ka jūs vēl esat kurli Manai balsij, kas jūsu sirdī tik bieži grib jums teikt mierinājumu. Tādi esat jūs, kas taču gribat skaitīties par izredzētajiem.

Ar šo piemēru Es gribu jūs vest atkal atpakaļ pie pareiza sevis vērtēšanas mēroga, lai jūs atzītu, kā jums vēl trūkst un cik tālu jūs esat no atdzimšanas īstā mērķa.

Ja nu jūs, privilēģētie, esat tādi, ko tad var sagaidīt no citiem, kuriem šo žēlastības vārdu trūkst, kuri pasaules jūklā strauvē tiek mētāti šurp un turp un, neraugoties uz visiem atgādinājuma vārdiem un ciešanām, ko Es viņiem pielaižu, tomēr nevar atjēgties?

Šajā vārdā Es gribu jums arī rādīt, kur jābūt robežakmenim jautāšanai Man, lai jūs šo jautāšanu nelietotu nelietīgi un katrā gadījumā negribētu prasīt no Manis atbildi.

Katrs jūsu jautājums Man ir pierādījums, ka jums trūkst uzticības, pašāviņas, ticības, īstās Manu vārdu saprašanas un atziņas, ko īsti nozīmē gribēt Man jautāt, jo ja jums būtu pareizs jēdziens par Manu lielumu un Manu svētumu, tad arī Manu vārdu patiesība būtu astiprināta, kuru Es jums esmu devis evanģēlijos atbildēs uz jūsu ļoti bieži vientiesīgajiem jautājumiem un dažādu lietu izskaidrojamos, turklāt Man ir bijis tikai viens mērķis: jums izskaidrot visus Manas dabas, jūsu sirds, Manas atnākšanas zemes virsū un Manas nākošās atnākšanas noslēpumus.

Bet arī jūs vēl neesat nākuši pie atziņas, kas ir Radītājs un Universa Kungs, un tādēļ jūs bieži vien pārrēķināties savos jautājumos, uz kuriem Es, protams, ne kā Kungs, bet kā mīlētājs Tēvs pacietīgi atbildu. Bet jums taču pienāktos kaut cik nopietnāk padomāt par to, kādam nolūkam īsti ir Mani daudzie vārdi, kurus Es jums līdz šim caur Savu rakstītāju esmu devis. Jums tie nav tikai jālasa, skaisti jānoraksta un varbūt jāliek iesiet grāmatās; nē, jums jācenšas tos darīt par savu paša “es.” Caur tiem jums jāamcās visu Manu materiālo radību, pasaules mantu īsto vērtību un savu misiju un vietu pasaules visumā arvien vairāk saprast. Vismazākajā atomā un saules puteklītī, kas gaisā lido apkārt, līdz lielākajai tālākajai zvaigznei, kas kā centrālsaule sūta savu gaismu no miljoniem jūdžu liela attāluma, — visur jums jāatzīst savs Tēvs, kurš, lai gan liels, tādēļ, ka jūs esat mazi, tieši vismazākajā un visniecīgākajā parādās visvarenāks.

No visām šīm pārdomām jums jāgūst pierādījums, ka Viņa vārdi ir tikpat patiesi un iedarbīgi kā Viņa radības valoda, un ka Viņš ir tik liels, tik neizmērojams, tik labs un mīlētājs. Viņa apsolījumiem jādevā lielākā ticība, jo tie nav iznīcīgas, bet nebeidzamas augstākas būtnes vārdi, kura ir nonākusi, lainiecīga cilvēka veidā jums vēl dotu lielākās pazemības un lielākās pašāizliedzības piemēru.

Mācieties no virsnieka evanģēlijā, no nozīmē — būt pašāviņam Maniem vārdiem. Viņš vislielākajās sāpēs par sava bērna zaudēšanu tomēr par šīm sāpēm augstāk stādīja Manus vārdus, ar pilnu pašāviņu metās Manās rokās un — kā evanģēlijā teikts — savās cerībās nevilās.

Šo darbu, par ko ir runa evanģēlijā, Es ņēmu kā pamācīšanas objektu, nevis lai visai nākošajai cilvēcei, bet Saviem izredzētajiem rādītu mērogu, kā viņiem visi Mani vārdi jāuztver un kā uz tiem jāpaļaujas, jo tikai tad, ja viņi paši būs stipri šajā pašāviņā un ja viņiem būs patiesa uzticība Man, — tikai tad

viņi var cerēt kaut ko līdzīgu modināt citos. Citādi viņi ir līdzīgi lielākai daļai jūsu laiku priesteru, kas sludina to, ko paši netic un par ko paši ir vēl mazāk pārliecināti nekā citi. Tā Mana valstība zemes virsū nav nostiprināma, ne arī nodobināma.

Vispirms jums un visiem vēlākajiem izredzētajiem, kā reiz Maniem mācekļiem, jāiet pa priekšu ar labu paraugu, ja jūs gribat, lai jums kāds seko.

Tā ņemiet šo ķēniņu sev par piemēru. Stiprinieties pašāvēībā, uzticībā un ticībā, un jums būs miers un prieks, un šo mieru un prieku jūs varēsiet visur izplatīt. Āmen. — 27.4.1872

47. LĪDZĪBA PAR BLĒDĪGO KALPU

21. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“23. Tāpēc debesvalstība pielīdzināma cilvēkam, ķēniņam, kas gribēja norēķināties ar saviem kalpiem. 24. Un kad viņš iesāka norēķinu, tika pie viņa atvests viens, kas tam bija parādā desmit tūkstošu talentu. 25. Bet kad tam nebija ko atdot, tā kungs pavēlēja pārdot viņu un tā sievu, un bērņus, un visu, kas tam bija, un samaksāt. 26. Bet kalps, nokritis ceļos, lūdza viņu, sacīdams: Esi ar mani pacietīgs, un es tev visu atdošu. 27. Tad kungs apžēlojās par šo kalpu; viņš to atbrīvoja un atlaida viņam parādu. 28. Bet šis kalps, izgājis ārā, atrada vienu savu līdzgaitnieku, kas tam bija simts denāriju parādā; un viņš, sagrābis to, žņaudza, sacīdams: Atdod, ko esi parādā! 29. Un viņa līdzgaitnieks, nokritis pie kājām, lūdza to, sacīdams: Esi pacietīgs ar mani, un es tev visu atdošu. 30. Bet viņš negribēja un gāja, un meta to cietumā, iekams neatdos parādu. 31. Bet viņa līdzgaitnieki, redzēdami notikušo, ļoti noskuma un aizgāja, un pastāstīja savam kungam visu, kas bija noticis. 32. Tad viņa kungs to pasauca un sacīja: Tu nekrietnais kalps! Es visu parādu tev atlaidu, jo tu mani lūdzi. 33. Vai tad tev nevajadzēja apžēloties par savu līdzgaitnieku, kā es apžēlojos par tevi? 34. Un viņa kungs, kļuvis dusmīgs, nodeva to mocītājiem, kamēr tas neatdos visu parādu. 35. Tā arī mans Debestēvs jums darīs, ja jūs ikviens no sirds nepiedosiet savam brālim.” — Mateja 18:23–35

JAU BIEŽI ES JUMS ESMU teicis, ka Man Saviem mācekļiem un arī citiem piekritējiem bija atsevišķi jāizskaidro viss, kas teikts Manos divos mīlestības baušļos un desmit Mozus baušļos vēl skaidrāk paskaidrots. Bet tā kā Man bija darīšana ar ļaudīm, kas labprāt gribēja pamatīgi izstrādātus baušļus, lai noteikti zinātu, kā dažādos gadījumos jārikojas, tas Es biju spiests šīs tieksmes dēļ visu izskaidrot, viņiem visos gadījumos baušļus vai nu ar tuvākiem paskaidrojumiem vai līdzībās attēlot tā, lai viņiem katrā dzīves gadījumā būtu pieturas punkts.

Tā jūs šajā nodaļā no sākuma līdz beigām atrodat pa daļai skaidrus, pa daļai tēlos un līdzībā izteiktus izturēšanās noteikumus, lai Manus mācekļus un nākošos Manas mācības piekritējus neatstātu šaubās, kā viņiem visos gadījumos jārikojas un kā viņi varētu arī citus par to sekmīgi pamācīt.

Mani mācekļi bija vēl kā nepilngadīgi bērni, kuri sākumā nevarēja aptvert augstos jēdzienus par Mani un Manu valstību, kā vēlāk, kad pār viņiem bija nācis Svētais Gars. Tā jūs bieži atrodat jautājumus — tik nevainīgus un vienkāršus, ka jābrīnās, kā Mani mācekļi, būdami pastāvīgi Manas klātbūtnes, Manu vārdu un darbu ietekmē, vēl varēja jautāt: “Kurš ir lielākais debesīs?” Ja nu Mani mācekļi vēl varēja tā jautāt, tad jūs varat iedomāties, kā domāja citi, mazāk iesvētītie. Tādēļ arī atbilde, ko Es viņiem uz to devu, ir vienkārša; tāpat vienkāršs ir arī citos pantos sekojošais.

Es salīdzināju bērna vientiesību ar Man vistuvāk stāvošo būtņu eņģeļdabu. Kā Mani eņģeļi nav jāaizskar, tā arī ar bērna vientiesību bagātās dvēseles nav jāapgrēcina, jo viņās nav viltus un bērni vispār iet pretim ar lielu uzticību katram, kas viņiem tuvojas. Tādēļ ir lielākais grēks šai vientiesībai iet preti ar viltu, izmieklu, izzobojumu un naidu. Uz to attiecas citi panti, kuros līdzībā teikts, ka ja kāda kāriba pārņem cilvēka dvēseli, ir labāk mēģināt to pārvarēt, nekā ja beidzot šīs kāribas dēļ iet zudumā visa dvēsele.

Šie piemēri un līdzības ir doti tā laika valodas gleznās, kā vēl tagad austrumos tiek lietota gleznu valoda.

Kad Es Saviem mācekļiem biju attēlojis, ka ir labāk upurēt vienu daļu “es” nekā visu dvēseles cilvēku, nākošajos pantos Es viņiem norādīju uz priekšu, kas Man kā Radītājam ir, ja nekas neiet zudumā no tā, ko Es esmu licis pasaulē, bet viss reiz šķīstīs un padarīts garīgs atgriežas atpakaļ pie Manis, — kas skaidri izteikts līdzībās par ganu un pazudušo avi.

Lai pazudušos atgūtu, Es — kā teikt nākošajos pantos — devu Saviem mācekļiem līdzekli, kā tie nokļīdušos un maldīgos varētu labot, nepieejot par daudz tuvu viņu patmīlībai. Es devu viņiem padomus, kas darāms pie nocietinātiem grēciniekiem un kas pie mazāk stūrgalvīgiem. Tālāk Es viņiem devu

arī nodrošinājumu, ka ja divi ir savienojušies jeb savos ieskatos kļuvuši viens un viņi lūdz Mani pēc svētības, Es viņiem to nekad neliegšu. Es viņiem teicu, ka tur, kur divi ir sapulcējušies Manā vārdā, Es kā trešais, kā vienības un miera gars arī būšu viņu vidū. Es viņiem attēloju, ka brālim, kas savas kļūdas nožēlo, tās jāpiedod ne tikai vienreiz, bet nebeidzamas reizes, lai darītu iespējamu viņa labošanu. Es viņiem arī teicu: Ja jūs, apbruņoti ar pacietības tikumu, kādam brālim viņa kļūdas piedodat, tad arī Es tās viņam piedošu un aizmirsīšu,

Tādēļ Es viņu acu priekšā stādīju līdzību par blēdīgo kalpu. Ar šo līdzību Es gribēju viņiem teikt to, ko Es jau mācīju viņiem Manis atstātajā lūgšanā, kur teikts: “Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem,” proti — lai viņi stūrgalvības gadījumos nezaudētu pacietību, nepazudinātu, kur jāpiedod, nelādētu, kur jāsvētī.

Piemēru par blēdīgo kalpu Es viņiem tik spilgtā gaismā attēloju tādēļ, lai viņi neatrastu nekāda iemesla būt skarbiem — arī ne atsevišķos vārdos, — vai nu tas būtu aiz pārspīlētas dedzības, vai aiz tieši nepareiza sprieduma un neiecietības pret cilvēku kļūdām. Tā Es viņiem mācīju saprast Savu neierobežoto pacietību, tā Es viņiem pierādīju, kādēļ Es lieku Savai saulei lēkt pār labiem un pār ļauniem, jo tieši Mans “Es” ir tikai mīlestība, un mīlestība grib nevis sodīt, bet tikai labot.

Šajā nodaļā jūs atrodat attēlotu visu cilvēka dzīvi, kādai tai jābūt: kā cilvēkam, tikai mīlestības vadītājam, vispirms kā bērnam pilnīgā pašāvērtībā jāraugas uz Mani, viss jādara bez viltus un bez slēptām domām un nav acīs jāpatur neviens cits mērķis kā tikai Man, savam Tēvam, patikt un tā kļūt vārda “Mans bērns” cienīgam; kā tālāk cilvēkam ar bērna vientiesību vienmēr jāmodina tikai mīlestība, un ka būtu ļauni tādām ar visu vientiesību un pašāvērtību pretim nākošām cilvēkam labo, ko viņš grib, atmaksāt ar ļauno; kā cilvēkam jāsaprot tuvāka mīlestība un jāmēģina vienmēr ļoti glezni un maigi savu brāli darīt uzmanīgu uz viņa kļūdām un tikai sliktākos gadījumos jāķeras pie stingrākiem līdzekļiem, bet vienmēr jāpiedod, jāaizmirst un pat beigās jāatmaksā ļauns ar labu.

Šajā nodaļā ir visa cilvēka garīgā misija, kā viņam pašam sevi jāaudzina par bērnu, kā Es to vēlos, un kā viņam jāiedarbojas uz pasauli, kas ir ap viņu, lai arī to novestu Manās rokās un lai viņš pasaulē būtu tas, ko Es, radot pirmo cilvēku, Esmu gribējis, proti — cienīgs Manis attēls.

Tā jums Mani evaņģēliji jālas un jāsaprot, tad jums atspīdēs žēlastības gaisma, un jūs līdzībās atzīsiet nevis dzīvības koka cieto mizu, bet aiz tās apslēpto dievišķīgās patiesības kodolu. Lai to panāktu un saprastu to, kas pasaulīgajām acīm ir apslēpts, tur vajadzīgas garīgās acis un dziļa saprašana.

Tā Bībele kļūs raktuve un gaismas avots visiem cilvēku apstākļiem, un saprātīgais lasītājs atradīs, ka jau kopš vairāk kā 1000 gadiem šajā grāmatā glabājas augstākās mantas, lai cilvēcei būtu vienīgais vadonis un ceļa rādītājs un lai tai rādītu, kā Es jau tajos laikos esmu gādājis, lai nekas neietu zudumā no tā, kas reiz teikts ne tikai tiem laikiem, bet visiem laikiem un mūžībām.

Tagad, tā kā tajos laikos, kad cilvēkiem stingrāk tiks jautāts, vai viņi īsti atzina, kādēļ viņi ir pasaulē un vai viņi arī zina, kādēļ Es nācu uz šīs zemes, — tagad ir laiks Manu evaņģēliju burta un tekstu mizu atņemt un cilvēkiem rādīt zem šīs šķietami cietās mizas mirdzošo dievišķās gaismas strāvu, lai viņi šajā pēdējā laikā vēl varētu veikt nokavēto pie sevis un citiem un tā piepildīt savu misiju. Tādēļ Mani daudzie izskaidrojumi jums, tādēļ šī lielā svētdienu sprediķu virkne, lai neviens nevarētu teikt, ka viņš to vai to nav zinājis, nav sapratis.

Es esmu gaisma, mīlestības un gudrības Dievs. Kad Es reiz nākšu, blakus Man nevarēs pastāvēt nekāda tumsa. Tādēļ visu cilvēku sirdīs jātop gaišam. Viņiem visiem jāmacās mīlēt, lai atkal šo mīlestību savienotu ar gudrību, varētu izlietot pie sava tuvākā.

Manu vārdu nolūks, Manu atgādinājumu cēlonis un Manu centienu gala mērķis ir šādā veidā jūs darīt par Saviem bērniem un pasauli atkal pārvērst par paradīzi, kas tā bija pirmo cilvēku laikā, kad nebija naida, dusmu, izsmiekla, bet mīlestība, prieks un miers apgāroja visus radījumus un cilvēks, pēdējais zemes radīšanas darbs, sevī savienoja visas šīs dievišķīgās īpašības.

Tā tam jābūt, un pēc tā visam jācenšas. Tātad raugieties, lai jūs un arī citi cilvēki izpildītu savu misiju, turklāt kļūstiet cik vien iespējams labi. Dariet visu, kas ir jūsu spēkos, lai saviem līdzcilvēkiem rādītu ceļu uz to pašu mērķi; tad Mani vārdi jums nebūs izšķiesti un jūs, Manu bērnu vārda cienīgi, atradīsiet Tēvu viņa pasaulē, kurš ar tik lielu mīlestību un pacietību mēģināja Savas nomaldījušās avis glābt. Āmen. — 28.4.1872

48. KUNGA NOSTĀJA ATTIEKSMĒ PRET VALDĪBU

22. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“15. Tad farizeji aizgāja un apspriedās, kā notvert Viņu vārdos. 16. Un tie sūtīja savus mācekļus ar herodiešiem pie Viņa, sacīdami: Mācītāj, mēs zinām, ka Tu esi patiess, ka Tu Dieva ceļu patiesībā māci un ka Tu neraugies ne uz ko, jo Tu neskaties uz cilvēka personu. 17. Tāpēc saki mums: kā Tev šķiet? Vai atļauts ķeizaram maksāt nodokļus, vai nē? 18. Bet Jēzus, pazīdams viņu viltību, sacīja: Kāpēc jūs, liekuļi, mani kārdināt? 19. Parādiet man nodevu naudu! Un tie atnesa Viņam dēnāriju. 20. Un Jēzus sacīja viņiem: Kā šis attēls un uzraksts? 21. Viņi sacīja: Ķeizara! Tad Viņš tiem sacīja: Tad atdodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder! 22. Un kad viņi to dzirdēja, tie brīnījās, atstāja Viņu un aizgāja.” — Mateja 22:15–22

Šī 22. NODAĻA ARĪ IR pilna līdzību, ko Es teicu farizejiem un rakstu mācītājiem, lai uz visiem viņu iebildumiem pareizi atbildētu.

Panti, kas noteikti šīs svētdienas sprediķa tekstam, skata vienu no tiem gadījumiem, kuros farizeji gribēja panākt to, lai Mani varētu neuzmanīgas atbildes dēļ nodot valdībai.

Romieši, kā viņu kungi, neinteresējās ne par ko citu, kā tikai par virskundzību pār viņiem jūdu zemē, bet kas attiecas uz jūdu reliģiju un tās reformatoriem — vai tie būtu pravieši vai mācītāji, kā Mans priekšgājējs Jānis vai pat gaidītasi Mesija, kā Es to attēloju —, tad tas viņiem bija vienaldzīgi, kamēr visi šie jauninājumi palika baznīcas apjomā un nesniedzās politiskajā. Tādēļ farizejiem bija jāatrod galvenā kārtā jautājums, kuru apzinīgi atbildot Man nebūtu iespējams apiet politisko.

Tā farizeji sūtīja savus mācekļus kopā ar dažiem Hēroda sulaiņiem pie Manis ar viltīgu jautājumu: “Vai ir pareizi ķeizaram maksāt nodokļus?”

Tas bija jautājums, kur viņi domāja, ka Es viņiem atbildēšu, ka pār visām lietām jāievēro tempļa upuris un nodoklis ķeizaram ir netaisna, tikai ar zobenavaru uzspiesta nasta. — Tādā gadījumā viņiem būtu skaidrākais pierādījums, ka Es tautu ar sliktiem paskaidrojumiem samulsinu un noskaņoju naidīgi pret pastāvošo valdību; tā viņi domāja, ka varēs Mani sapinķēt ar valdību. Bet lai uz viņiem nekristu aizdomas un lai gadījumam, ja Es Savus vārdus noliegtu, viņiem būtu liecinieki, viņi sūtīja līdzī Hēroda sulaiņus, kuriem tad viņu gaidītie Mani izteicieni būtu jāapstiprina.

Man jāsaka, jautājums bija kuteļs. Tā kā romieši nebija likumīgie kungi, bet tikai apstākļu uzspiesti šīs zemes valditāji, tad farizeji domāja, ka Es kā dzimis jūds, saprotams, šajā ziņā svešo valdību nicināšu un uzstāšos pret to. Bet Es, kas izmanu cilvēku sirdis un īkstis un labi zināju, ko farizeji gribēja, nedaudziem vārdiem atbildēju viņiem tā, ka jebkāds tālāks jautājums viņiem kļuva neiespējams, jo atbildē: “Dodiet ķeizaram, kas ir ķeizara un Dievam, kas ir Dieva” bija jau pilnīgs izskaidrojums, ko varēju dot tikai Es kā Tas, kas Es biju, — bet tā nebija viņu gaidītā atbilde.

Tā kā Es viņiem uz Man pasniegtā naudas gabala vienā pusē rādīju ķeizara attēlu un otrā pusē viņa uzrakstu, tad Es nevarēju citādi runāt kā: “Šis attēls naudas gabala vienā pusē jums rāda, kā pavalstnieki jūs esat; un ja jūs negribat saprast šī attēla nozīmi, tad uzraksts otrā pusē jums to pierāda vēl labāk. Šis naudas gabals ir sīknauda, ko jūs lietojat tirdzniecībā un dzīvē un ar ko jūs varat apmierināt savas pasaulīgās vajadzības; bet garīgais ir pāri visiem naudas gabaliem —vai tie būtu no zelta vai no cita metāla —, garīgajam ir cits iesākums, cits pamats un cits mērķis.” Ar to Es stingri šķīru pasaules varas obligātos nodokļus no garīgās varas mesliem.

Manai atbildei viņiem bija jāizteic: “Ar nodokļiem ķeizaram jūs izpērkat sev pasaulīgo kārtību, mieru un drošību; bet ar garīgajiem upuriem jūs radāt kārtību savā iekšienē, tīras apziņas mieru un drošību rīcībā, tā kā jūs zināt, ko un kādēļ to darāt. Tā jūs pa abiem ceļiem sasniedzat to pašu mērķi — pasaulīgajā un garīgajā. Abiem jāpastāv, jo bez tiem nav iespējama sadzīve un bez tiem nav skaidri izteikts, kas īsti ir svarīgākais: pasaules mantas vai gara mantas.”

Tas, ko Es toreiz teicu farizejiem, bija derīgs arī visiem vēlākiem laikiem, un tas derēs arī turpmāk, kamēr cilvēki dzīvo pilsētās un ciemos un kamēr viņu sirdīs ir reliģija un ticība kādai augstākai būtnei. Tāpat kā vajadzīgs valdieks kā pasaulīgs vadonis, vajadzīgs arī Dievs, kas satur kopā visu Universu. Abi

ir kārtības nodibinātāji, kārtības uzturētāji un tādēļ arī vienīgie likumdevēji. Lai kā sauktos pasaulīgie valdnieki, arvien izpildvara nododama tikai vienam; tāpat arī garīgajā ziņā var būt tikai viens valdnieks un ne vairāki dievi.

Kā vienmēr ir bijuši cilvēki, kuri kā valdnieki savu varu ir lietojuši nelietīgi, un citi, kuri pār sevi nev gribējuši atzīt nekādu varu, kas viņus — tieši vai netieši — kavētu viņu tieksmēs, tas ir tikpat dabiski kā tas, ka ir bijuši cilvēki un tautas, kam ar vienu Dievu nav pieticis un kas sev ir radījuši veselu pulku dievu un dieviešu, lai varētu dzīvot savās pasaulīgajās kārībās, turklāt katru darbu ir sankcionējis kāds dievišķs lēmums. Tāpat ir bijuši un vēl ir cilvēki, kuri negrib nekāda valdnieka, nekāda Dieva, kā tikai savu paša “es.”

Un tomēr — cilvēki var darīt kā grib, mesli tiem jāmaksā visur. Tiem jāupurē pasaules valdniekam daļa savu ieguvumu un garīgajam valdniekam, proti — Dievam, visas pasaulīgās kārības, ja tie grib pie pirmā būt labi ieredzēti un pie pēdējā sasniegt mērķi, ko viņš tiem ir spraudis.

Visur nemaksāšanas gadījumā draud sods — še laicīgs, tur garīgs —, un tā Man bija taisnība, kad Es farizejiem teicu: “Dodiet ķeizaram, kas ir ķeizara un Dievam, kas ir Dieva;” tas nozīmē: “Izpildiet savus sabiedriskos pienākumus tikpat labi kā garīgos. Atzīstiet savu vietu kā cilvēki pret savu tuvāko un pret laicīgo valdnieku. Bet pie tam neaizmirstiet savus pienākumus, kādi jums ir pret to, kas jūs ir licis pasaulē un jums devis talantus jeb mārciņas, par ko Viņš reiz prasīs procentus jeb meslus. Nesajauciet abus pienākumus un nemēģiniet abus izpildīt vienā ceļā, kas nav iespējams, jo jūs varat no pasaulīgā tikpat maz pilnīgi atbrīvoties kā no garīgā.”

Kas jums no šī izteiciena farizejiem kļūst skaidrs, ir tas, ka arī jums nav jāatsakās pasaulei maksāt meslus, turklāt nezaudējot savas būtnes garīgo, bet tomēr nevēloties būt pilnīgi garam, — kamēr jums vēl jādzīvo miesas tērpā uz šīs zemes. Tiklab šeit zemes dzīvē, kā arī tur augstākajā garu dzīvē ir jāpazīst pareizais vidus ceļš, lai nekristu pārspilējumos, kuros nevienam nevar derēt, bet gan var sev un citiem tikai kaitēt.

Tādēļ ievērojiet arī jūs šos farizejiem teiktos vārdus, kuru dziļais saturs apgaismo visu jūsu zemes un nākošo dzīvi, lai nepareiza uztvere nedotu ačgārnus rezultātus. Kā Es jums jau reiz teicu, ka mīlestība kā mīlestība vien var būt milētājam kaitīga, ja to nevada un neietekmē gudrība, tāpat arī katrs tikums — arī labākais — var kļūt kaitīgs, tiklīdz tas cenšas iet pāri iespējamā robežam.

Neaizmirstiet nekad visā savā zemes dzīvē pasaulei dot to, ko tai ir tiesības no jums prasīt.

Dodiet pasaulei, kas ir pasaules, bet neļaujiet pasaulīgām tieksmēm iejaukties garīgajā. Padariet garīgas, ja gribat, visas iespējamās nodarbības, bet nepadariet pasaulīgas savas svētās, garīgās īpašības, kurām jāturpinās ilgāk, nekā tikai šajā īsajā svētceļnieku dzīvē. Dodiet Dievam, kas ir Dieva. Uzskatiet arī pasaules mantas kā debesu dāvanu; bet paejošo pasaules mantu dēļ neaizmirstiet mūžīgās, paliekošās. Lai gan liekas, ka pasaule un Dievs ir divas dažādas lietas, kam ir dažādi mērķi, tomēr ir iespējams abus ne tikai apmierināt, bet tos arī savienot, tā kā arī Dievs pasauli ir radījis kā līdzekli, lai Viņa būtņu garīgās īpašības kāpinātu un stiprinātu un tādā kārtā pasaulīgi rupjo jeb materiālo novestu atpakaļ pie tā pirmsākuma, no kura tas ir izgājis.

Nodokļi jeb mesli pasaulei ir jādod, jo tā ir vadītāja uz garīgo. Ka gaismu vērtē tikai tādēļ, ka pazīst tumsu, tā arī mūžīgo vērtē augstāk, ja pazīst paejošo, pasaulīgo. Mesli, kas jums jādod pasaulei, pastāv tās kārdinājumu apkarošanā, tālāk — skaidrā ieskatā par tās mantu īsto vērtību, kuras labi ir izlietotas tikai tad, ja tās var dot garīgu mīlestības produktu. Arī materiālie mesli ķeizaram dod cilvēkam, pavalstniekam, mieru un iespēju veikt savu miermīlīgo darbu un tā rūpēties par sevi un savas ģimenes labklājību. Tā valdnieks rūpējas a par vispārīgo un pilsonis par savu labklājību.

Tā zemes dzīve ir kādas augstākas celtnes pamats, kurai, iesāktai uz rupjiem materiālās īstenības akmeņiem jābeidzas citas, augstākas pasaules pēdējos, garīgos gaismas elementos. Lai sasniegtu augstāko dzīvi, laicīgajiem mesliem bagātīgi jāplūst, lai tie panāktu daudz laba un cēla garīgajā. Tādā kārtā tas, kas ir ķeizara, var ar to, kas ir Dieva, tikt savienots. Tas atsevišķu cilvēku garīgo dzīvi var tikai veicināt, un tas atbilst īstajam mērķim, kādēļ Es jūs liku pasaulē un apgādāju ar tik daudz dažādām — labām, kā arī sliktām — īpašībām. Sliktajām īpašībām — apkārotām — jāveicina labo īpašību stiprināšana, un tādā kārtā tās jūs izveidos par Manu garīgo līdzību.

Tādēļ ievērojiet šo vārdu, ko Es jums šajā evaņģēlijā esmu devis, jo arī tajā atrodas daudz dziļā, no kā saprātīgais un apdomīgais var gūt pamatnoteikumus visai savai dzīvei. Viņš tad neprasis pārspilējumus no sevis, no sava tuvāka un pasaules, bet ies pareizo vidus ceļu, turklāt viņš, maksādams mes-

lus, savam tuvākam atvieglos maksāšanu. Tā viņš piepildīs savu misiju un Manu mērķi, kādēļ Es vispār radīju garus un matēriju, kurai kā pirmo saitei beidzot jāpārvēršas un atkal jāsavieno tas, ko Es šķirtu esmu licis lielajā pasaules radības telpā.

Tā arī jūs, ejot vidus ceļu, veicināsiet materiālā padarīšanu par garīgu, lai Mana kādreizējā nākšana uz jūsu zemes Manā nākošajā atnākšanā tiktu attaisnota ar to, ka jūs un cilvēce būtu padarīti garīgi, kur tad atklāsies, ko jūs esat devuši ķeizaram un ko Dievam un ciktāl šajā došanā ir bijis ieturēts pareizais mērs un pareizais svars. Tikai tā, ja jūs būsiet kļuvuši spējīgi arī mazāko Manu vārdu uztvert pareizajā, dziļajā un garīgajā izpratnē, būs iespējama savienība ar Mani un Manu garu valsti. Šim nolūkam Es neatstāju neizlietotu nevienu līdzekli, lai jums rādītu, kas ir pasaules jeb ķeizara; bet Es turklāt jums arvien arī atgādinu, kas ir Dieva jeb Mans un kā abi, lai gan šķirti, tomēr var tikt savienoti, ja pareizai izpratnei pievienojas arī pareizs izpildījums. Āmen. — 29.4.1872

49. JAIRA MEITAS UZMODINĀŠANA

23. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“18. Kamēr Viņš to runāja tiem, lūk, kāds priekšnieks atnāca un pielūdza Viņu, sacīdams: Kungs, mana meita tikko nomira, bet nāc, uzliec viņai savu roku, un tā dzīvos! 19. Un Jēzus uzcēlies sekoja viņam kopā ar saviem mācekļiem. ... 23. Un kad Jēzus atnāca priekšnieka mājā un redzēja stabulnieku un trokšņotāju pūli, Viņš sacīja: 24. Atkāpieties, jo meitiņa nav mirusi, bet guļ! Un tie Viņu izsmēja. 25. Un kad pūlis bija izdzīts, Viņš iegāja un saņēma viņas roku, un meitiņa uzcēlās.” — Mateja 9:18–19; 23–25

ŠAJĀ NODAĻĀ ATKAL IR RUNA par dziedināšanām — pa daļai ar roku uzlikšanu, pa daļai ar cietēju stipro ticību, un mūsu tekstā ir runa par to, kā tika atkal atmodināta kāda virsnieka mirusi meita, kuram uz Manu varu bija tik daudz ticības un pašāvības, ka — kā evaņģēlijā teikts — viņš Mani lūdza iet viņa namā, lai viņa meita, Man rokas uzliekot, kļūtu dzīva.

Redziet, kur ir tik liela pašāvība Man, tur Es nevaru citādi kā lūdzēja lūgumu ievērot, lai visiem rādītu, ko var panākt ar pilnīgu pašāvību Man, jo ja bērns ar sirsniību lūdz savu tēvu izpildīt viņa vēlēšanās, tad tēvs viņu katrā ziņā uzklausa. Kas jau agrāk ir teikts par patieso ticību, tas attiecas arī uz šo mirušā uzmodināšanas aktu, un to atkārtot būtu lieki. Visi šie piemēri jums par daudz skaidri rāda, kāds ceļš cilvēkam jāiet, lai būtu droši, ka viņu vēlēšanās — ja tās ir pamatotas — tiks izpildītas.

Ja toreiz Es šo darbību izdarīju miesīgi redzami, tad arī tagad tomēr var notikt tas pats, jo izšķirīgais šeit nav miesa, bet Mans Gars. Kā tas bija Manu mācekļu un Mana vārda godātāju starpā, tā tas ir arī pie jums. Trūkst tikai Manas personas redzamības; bet tā jūs, kas zināt, kas Es patiesībā esmu, tikai traucētu. Pie Maniem mācekļiem un Man sekotājiem ļaudīm bija citādi, jo tie domāja, ka Mani redz gan varenu pravieti jeb viņu gaisīto mesiju, bet ne radības Kungu, kas visu ir radījis.

Kas attiecas uz virsnieka meitas uzmodināšanu, tad tā bija alga tēva neierobežotajai ticībai un reizē arī ceļa rādītāja un mājiens uzmodinātajai meitai.

Šī toreizējā miesīgā uzmodināšana atbilst tagadējai garīgajai, jo tas, kas tajā laikā notika, ko Es darīju un runāju, notiek arī tagad, tikai garīgā ziņā. Toreiz Es ceļoju no pilsētas uz pilsētu, no ciema uz ciemu, sludināju, dziedināju un darīju labu, pusiemīgušajiem devu atkal ierosmi un uzmodināju miesīgi un garīgi mirušus. Un arī tagad jau ilgāku laiku notiek tas pats. Visur Es uzmodinu ar neapzinātu dvēseles dziņu iekšējās īpašības, uzmodinu ar apstākļu sakārtojumu, ar nelaimes gadījumiem un dažāda veida ciešanām cilvēkus, lai viņi pilnīgi neeizmirst, ka viņi ir kas vairāk nekā tikai vielas izveidojums, un lai viņi rupji nenoliedz garīgi dvēselisko. Es visur, kā pie virsnieka, stabulniekus un dzirniekus, kuri bēru svinībās grib sarīkot it kā pat priecīgu skatu, vispirms izdzenu no mājām. Dzīve un tās mērķis ir par daudz nopietni, lai ar tās laikmetiem un maiņas gadījumiem drikstētu niekoties kā ar bērnu rotaļlietām.

Iekams nāk patiesā atziņā, vispirms iekšējā namā jāklūst klusam, lai dvēsele gūtu laiku noskaidrot savu stāvokli, lai arvien vairāk tā varētu tikt darīta uzmanīga uz to, cik maz vērtības un pastāvības ir pasaulīgajā, un lai tā tad dotu priekšroku garīgajam un tā piesavināšanai nebaidītos nekādu pūļu un nekādu upuru.

Tā Es dažu uzmodinu no viņa garīgā miega. Es uzlieku viņam Savu roku jeb aizskarū viņu tikai ar vienu pirkstu, lai viņš pilnīgi neietu pazušanā un materiālajā nerastu savu garīgo bojā eju, jo no šīs nakts ir iespējama tikai atmoda.

Kā Es tad apkārtstāvošajiem teicu: “Tā meitiņa nav mirusi, bet tikai guļ,” tā Es arī tagad bieži cilvēkiem rādu, ka dažs labs, kas liekas visvairāk samaitāts cilvēks, ir nogrimis tikai garīgā miegā un vajadzīgs tikai īsts modinājums, lai šo letarģiju likvidētu un miegaini darītu par darbīgu strādnieku Manā vīna kalnā.

Tik daudzus Es esmu jau uzmodinājis, kuri Man tagad tūkstošreiz pateicas, lai gan veids, kādā viņiem pie šīs atziņas bija jānāk, nebija viņiem patīkams. Tomēr garīgās īpatnības labā bieži ir bijuši vajadzīgi kairinājuma līdzekļi, vienīgi ar kuriem var veicināt gala mērķa sasniegšanu. Arī jūs, kas visi bijāt

iežūžojušies omulīgā gara miegā, savus ticības uzskatus padarot cik vien iespējams sev ērtus, — arī jūs Es esmu ar dažādiem līdzekļiem uzmodinājis, lai atkal ierosinātu dvēseles dusošās īpašības. Arī dažam no jums Es esmu tā uzlicis Savu roku, un dažu esmu aizskāris ar pirkstu — atkarībā no tā, ka vienam bija vajadzīgs lēns, otram stiprāks, iespaidīgāks aizskārums, lai nāktu pie atziņas, kur viņš īsti atrodas un cik daudz viņam vēl trūkst, lai nokļūtu pie istā mērķa, vai mazākais, lai to atzītu. Tā kā jūs Manis spraustais mērķis nav tik tuvu un nav tik viegli sasniedzams, tad Man bija jums — kā Es reiz sēru gadījumos izraidīju muzicētājus — vispirms jāiznīcina vecie parastie aizspriedumi, lai jūs pēc tam varētu nākt pie Manas mācības atzīšanas.

Tas, ko Es pie jums daru tik dažādos veidos, notiek vēl tagad arī pie veselām tautām. Arī pie tām Es izdzenu trokšņainos muzicētājus, stabulniekus un bundziniekus, kuri pat pār kapiem vēl gribētu ierosināt prieka dienas. Es bēdās daru tautas apdomīgas. Es viņas atsvabinu no maldīgās iedomas, ka pasaulīgā kāre, kas dzenas pēc baudām, ir it kā pirmā, kas cilvēkam jāmeklē. Es viņām mācu — diemžēl ar nepatīkamiem notikumiem — pasaulīgās iedomības, pasaulīgās slavas un pasaulīgo mantu nicību un līdz ar to pierādu garīgo mantu mūžīgo pastāvību.

Tā klājas atsevišķiem cilvēkiem, tā tautām, tā valdniekiem, tā priesteriem. Visiem Es rādu, ka pār viņiem ir vēl kāds cits, kas gan viņiem ļauj darīt, ko viņi grib, bet kura vienīgā rokās ir apstākļu un notikumu sakārtošanas pavedieni un kurš visu — pat vissliktāko, ko cilvēki izdara — prot izlietot visas cilvēces, kā arī atsevišķu cilvēku labā.

Tā attīstības process iet gan lēnām uz priekšu, tomēr neatturami tuvojas mērķim. Es uzmodinu visus cilvēkus, visas tautas, visus ķēniņus un priesterus. Visiem jāatzīst un jāsaprot, ka līdz šim viņi ir gulējuši. Bet visiem arī jāatzīst, ka vienmēr nevar gulēt un ka miegs — kā dabā — tikai tad ir labs un derīgs, ja tas kalpo izlietoto spēku atjaunošanai. Bet kur tas tā nav, tur miegs ir nederīgs, kaitīgs un padara tikai ļaunu. Tā arī garīgais miegs, kurā daudzi ieajāti jeb paši ieajājušies, uzskatāms tikai par lielu nokavējumu garīgās attīstības ceļā. Tādēļ vajadzīga uzmodināšana, vēl vairāk šajā laikā, kad visa cilvēkdzimuma garīgā uzdevuma jautājuma atrisināšana ir durvju priekšā un lielākā daļa cilvēku ir pasaulīgajās, egoistiskajās tieksmēs tā iedzīvojušies, ka lēnā pieskārienā ar vienu pirkstu gandrīz neviens vairs nav uzmodināms, bet tik dziļi pasaules dubļos nogrimušo labā visbiežāk jālieto varas līdzekļi, lai viņus no tiem izvilkto.

Cilvēki tagad ir no sava istā mērķa tiktāl novērsušies, ka nekāda cilvēciska vara vairs nebūtu spējīga viņus uzmodināt no viņu sapņiem un atradināt no viņu dzišanās pēc baudas. Tagad Man vairāk kā jebkad jāķeras pie modinātājiem līdzekļiem, jo vairāk tādēļ, ka arī paši valdnieki, tāpat kā viņu tautas, ir līdzīgu maldu pārņemti. Tieši tādēļ visur un dažādos veidos atskan modinātāja sauciens tiklab atsevišķiem cilvēkiem, kā arī tautām.

Ne atsevišķiem cilvēkiem, ne arī tautām vēl nav skaidrs, ko tie īsti grib. Bet tikai pacietību. Lai vispirms tiek izdzīti muzicētāji, tad radīsies arī nopietnāka noskaņa, atgīda. Apstākļi noskaidrosies, un nedabiskajam, nepiederīgajam un pārspīlētajam tomēr būs jādod vieta reālajam, mūžīgajam. Sacelšanās no daudzu puses būs tiku tikām, bet zāles jāieņem un rūgtais biķeris jāiztukšo līdz dibenam.

Ja reiz cilvēki no pareizā ceļa tiktāl novērsušies, tad, protams, arī atceļam jābūt garākam; bet jābūt otrādi. Viņiem jānāk pie atziņas, ka ir tikai viens Dievs un viena garu valsts, ka visam citam jābūt par kāju pameslu, un kā materiālajam, lai kā to godinātu, tomēr nav nekādas vērtības un tas nevar dot nekādu paliekamu baudījumu.

Tūkstošiem maldīgo, steigā ejot maldu ceļu, agri noiet kapā. Viņi negatavi aiziet no šīs pasaules un vēl negatāvāki nokļūst viņā pasaulē. Kas nu ar tādiem var notikt? Šeit viņi nevarēja palikt, un tur viņiem arī nav pa prātam. Ak, jūs nezināt, kādas mokas ir dvēselēm, kas šaubīgas maldās apkārt. Zaudētais laicīgais viņām vairs nav pieejams un garīgais viņu ieskatiem un viņu būtnei nav piemērots.

Tā iet, ja cilvēki, jā, tautas savu garīgo laimi min kājām, pieķeras tikai pasaulīgajam, un beidzot, kad pasaulīgo tie zaudējuši, nav spējīgi garīgo piesavināties. Tā ir viņu pašu vaina. — Tas ir iemesls uzmodināšanai no Manas puses. Ne velti Es teicu: “Ja tevi viena acs apgrēcina, tad izrauj to, jo ir labāk, ja tu ar vienu aci nokļūsti labākā pasaulē, nekā ja tu ar divām acīm dodies lielākajās, garīgajās mokās.”

Uzņemiet visus notikumus, lai kā un kad tie nāktu, kā mīlestības dāvanu, jo Es zinu vislabāk, kā, kad un ar ko Es varu izlaidušos cilvēku un nomaldījušās tautas vest uz pareizā ceļa un vēl laikus izglābt no pilnīgas pazušanas.

Jums māca par šķīstīšanas uguni, kurā dvēselēm jātiekot šķīstītām no ļaunām kārībām, pirms tās

var tikt uzņemtas paradīzē jeb debesīs. Es jums saku: Tā kā jums šķīstīšanas uguns tiek attēlots, — tas ir īsts neprāts; bet garīgi tā tomēr eksistē, proti — cilvēkā pašā. Tur visam ļaunam vispirms jātiek likvidētam, kamēr labākos apstākļos var justies kā mājās, un šo likvidēšanu Es veicinu, sūtīdams dažādas cīņas un ciešanas. Ar to Es pamodinu snaudošās labās īpašības cilvēka dvēselē, lai tā sadūšotos un saņemtos ļauno enerģiski apkarot un visu likvidēt, kas tai varētu kaitēt.

Kādreiz Es teicu: “Tā meitiņa nav mirusi, bet tikai guļ,” citi Mani izsmēja. Tāpat arī tagad Mani saprot tikai nedaudzi, kad Es viņus gribu uzmodināt, lai gan tas ir viņu pašu labā. Tādēļ centieties Manus mājienus un atgādinājumus saprast, lai jūs pamanītu, kad Es jūsu labā jūs arī tikai ar pirkstu aizskaru, jo mīlētājs Tēvs, kam tiešām rūp Savu bērnu labklājība, var tikai labot, nekad sodīt. To arvien atcerieties. Āmen. — 30.4.1872

50. VĒTRAS APKLUSINĀŠANA

24. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“23. Tad Viņš iekāpa laivā, un mācekļi sekoja Viņam. 24. Un, lūk, jūrā sacēlās liela vētra, tā ka viļņi parplūdināja laivu, bet Viņš gulēja. 25. Un Viņa mācekļi gāja un modināja Viņu, sacīdami: Kungs, glāb mūs, mēs ejam bojā! 26. Un Jēzus saka viņiem: Kāpēc bīstaties, jūs mazticīgie? Tad uzcēlies Viņš pavēlēja vētrai un jūrai, un iestājās pilnīgs klusums. 27. Tad ļaudis brīnījās, sacīdami: Kas Viņš ir, jo Viņam vētra un jūra paklausa?” — Mateja 8:23–27

Šis EVANĢĒLIJS JUMS STĀSTA PAR to, kā Es reiz iekāpu kuģī un tad, kad sacēlās liela vētra un Es biju iemidzis, Mani mācekļi Mani uzmodināja, lai Es vētru un jūru nomierinātu.

Šis darbs notika tikai Manu mācekļu acu priekšā, lai gan malā stāvošie ļaudis bija novērojuši, ka uz Manu saucieni viļņi norima un vētra apklusā. Tā Es tiem, kas Mani pavadīja, devu atkal jaunu pierādījumu, ka Es esmu ne tikai nāves un dzīvības Kungs, bet arī visas redzamās dabas Kungs.

Lai gan šis darbs būtu varējies dažam labam atvērt acis par to, ar ko tam darīšana, tad tomēr tikai nedaudzi saprata, ka Es esmu vairāk kā cilvēks, ka Es esmu Dieva Dēls jeb pats Dievs. Pat Mani mācekļi zaudēja drosmi, kad vētra pastiprinājās un, baiļu pārņemti, Mani modināja, jo domāja, ka viņu gals tuvu. Viņiem tā nevajadzēja domāt, jo viņi taču redzēja Mani mierīgi gulēt. Bet arī viņiem jēdziens “Dieva Dēls” vēl nebija skaidrs, un tādēļ jūs viņus redzat dažādos gadījumos izmisušus un šaubāmos par Manu visspēcību, lai gan dažus acumirkļus iepriekš viņi bija redzējuši Mani darām darbus, ko nevar darīt neviens parasts cilvēks, bet tikai tas, kas tālu pār miesīgi materiālo stingri tur savā rokā visus radības pavedienus. Saviem mācekļiem Es bieži, darīdams brīnumdarbus, rādīju Savu varu, un tomēr viņi nevarēja pilnīgi pierast domai, ka viņiem darīšana ne ar kādu parastu zemes cilvēku, bet ar Dieva cilvēku. Arvien Es liku apstākļiem izveidoties tā, ka blakus Manai mācībai vēl skaidrāk Maniem darbiem bija jālicina par To, kas Mani sūtījis. Pat pēc Manas nāves, Man atkal parādīties Manu mācekļu starpā, bija vēl šaubuļi, kāds, piemēram, bija Toms.

Kas tajos laikos Manā tiešajā, redzamajā ietekmē bija tik grūti, tas tagad, kad Es tikai vai nu caur sevišķiem tam nolūkam noteiktiem rakstītājiem, vai katra cilvēka sirdī ar viņu runāju, ir kļuvis vēl grūtāks un apšaubāmāks. Tagad jāpietiek ar Maniem vārdiem, jo piespiestas ticības laiks ir pagājis un cilvēki vairs nepielaiž, ka varētu tikt darīti brīnumdarbi, pie tam ar citu cilvēku palīdzību. Lielākā daļa no tiem, kas tagad tic Manam vārdam, nav ne mazākā mērā pārliecināti par tā nemaldību. Arī viņiem mazākajās briesmās iet tāpat kā mācekļiem, t.i., arī viņi šaubās par Maniem apsolījumiem, par Maniem vārdiem.

Toreizējais stāvoklis, kad Es ar Saviem mācekļiem atrados kuģī, atbilst pie katra cilvēka viņa dzīves kuģim, kurā Es kā dievišķā dzirkstele snaužu, līdz dažādu veidu nelaiemes gadījumi cilvēkus spiež savu patvērumu meklēt pie Manis.

Lielākai daļai cilvēku klājas kā Maniem mācekļiem. Kamēr viņiem neiet slikti, viņi pie Manis nenāk. Mani mācekļi domāja, ka ir pazuduši, un piesauca Mani; un cilvēks grūtā stāvoklī, kad visa laicīgā neastāvīgums rāda kailās īstenības masku, mēģina sirds iekšienē gūt iepriecinājumu un mieru, ko viņš no ārpasaulas velti gaidījis. Līdz tam laikam Es snaudu arī pie šī cilvēka. Viņš Mani neuzskatīja par kaut ko vajadzīgu un reālu, bet par kaut ko iedomātu, ko viņam citi, piem., priesteri, ierunājuši, kam nav nekādas realitātes, ko priesteri cilvēkiem māca tikai tādēļ, lai vairotu savu varu, kamēr par cilvēku garīgo labklājību nemaz netiek domāts.

Kad dzīves kuģīti pasaules vētras svaida un mētā apkārt, tad rodas raizes, šaubas un bailes, tad uzmeklē visas mācības, kas dvēselei ar audzināšanu iekaltas, bet ar šausmām piedzīvo, ka visas šīs dogmas un jaukie teicieni nav spējīgi baiļu pilnajai dvēselei dot mieru un prieku. Tad cilvēks griežas pie viņa snauošā dievišķā Gara. Tad viņš meklē līdz šim neievērotajā cilvēka dzīves iekšienē atbalstu, lai viņš zem apstākļu varas neiaizietu bojā. Un kad viņš šo iekšējo dārgumu ir atradis, kad viņš ir sapratis, cik maz iespēj viss materiālais pret vienu vienīgu domu zibsni no šī svētuma, tad viņš rimstas. Tad apklust kāribu un rūpju vēji, un ar viņu atgriežas ārpusaulē miers un prieks, jo pati ārpusaule nav kļuvusi drū-

māka, bet tikai skats tajā ir bijis drūms. Tad iekšienē atmodinātā dievišķā dzirkstele saka baiļu pilnajai dvēselei: “Bet kādēļ tu esi tik mazdūšīga, kad tu taču sevī nes tādu Kungu pār visu miesīgo?”

Redziet, tā šis darbs uz jūras garīgi atbilst arī notikumiem atsevišķu cilvēku dzīvē.

Arī tautu dzīvē ir dzirkstele dievišķā dzinējspēka, kas tās laiku pa laikam ierosina uz domāšanu, lai tāpat kā atsevišķi cilvēki arī visa tauta sāktu apzināties savu misiju uz šīs zemes, jo viss, kas šajā redzamajā pasaulē notiek, ir tikai vienkārša mīlestības darbība, lai dvēselīgi garīgam cilvēkā piešķirtu nozīmi.

Šis process norisinās arī dzīvnieku, stādu un akmeņu dzīvē, bet tur tas redzams tikai garīgām acīm. Visas matērijas izviedošanās, veidošanās un atkal sadalīšanās nav nekāda cita dziņa kā pamodinātā gara dziņa, kas matērijā saistīts snaudā. Iešana uz augšu no pakāpes uz pakāpi, papildināšanās nevarētu notikt, ja matērijas iekšienē neatrastos ar ārējiem apstākļiem uzmodinātais gars.

Kā toreiz kuģītis ar Maniem mācekļiem un Mani sastādīja visu pasauli, kas uz kustīgā elementa — ūdens — tika mētāta apkārt, tāpat ar ārējo iedarbību radītā matērijā esošā gara ierosme ir tas pats, kas spiež uz iešanu uz priekšu un uz papildināšanos. Mani mācekļi tāpat dažādiem notikumiem bija jāpamudina iet uz priekšu ticībā un pašātvībā. Viņiem bija jāstiprinās, lai nākošajās dzīves vētrās viņi nešaubītos, bet stipri uzticētos.

Gars cietajā matērijā ir neapzināta dziņa, kas pie dzīvnieka atklājas kā instinkts un pie cilvēka ir visaugstāk izveidotā dievišķā dzirkstele. Cilvēkam jāstiprinās apziņā, ka viņš ir ne tikai zemes, bet pasaules pilsonis, kam, atrodoties starp divām pasaulēm, uz šīs zemes ir materiālais tērps, bet pie tam viņš ir arī augstākas būtnes, Radītāja, garīga līdzība, kurš mājō tālu pār nīcību — bezgalīgajā. Viņš grib Savus bērņus vilkt uz turieni, kādam nolūkam viņš tos ir radījis, proti — uz to, lai matēriju padarītu cēlu, lai rupjo un cieto padarītu garīgu un lai tie būtu mūžīgi garu valsts iedzīvotāji, kurā matērija reiz ir sākusies un kur tai beidzot jāizbeidzas un kur tā izbeigsies.

Tādēļ centieties arī jūs modināt, kultivēt un saprast dievišķo dzirksteli savā iekšienē, lai jūs dzīves nemierīgajos viļņos, kārību, apstākļu un notikumu vētrās nezaudētu drosmi, kā reiz Mani mācekļi kuģī, bet arvien atminētos, ka jūsu Tēvs ir pie jums. Ja arī ne vienmēr viņa balss ir saprotama, tomēr viņš neguļ, tāpat kā Mans dievišķais Gars Manu mācekļu kuģī negulēja, bet tikai pacietīgi nogaidīja, kamēr jauna mazdūšība skaidri parādīja Manu mācekļu vājumu.

Tur Es pavēlēju vējiem un jūrai klusēt; tāpat tam, kas Mani meklēs savā iekšienē, caur viņā pamodināto dievišķo Garu būs miers un prieks viņa iekšienē, un tad viņš varēs šo mieru pārņest arī uz ārpasauli.

To ievērojiet un neizmīstiet tūlīt, ja jūsu vēlēšanās arvien netiek izpildītas tā, kā jūs to gribētu. Stiprinieties arī jūs ticībā un pašātvībā uz savu jūšos likto dievišķo Garu. Āmen. — 1.5.1872

51. LĪDZĪBA PAR NEZĀLI TĪRUMĀ

25. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“4. Citu līdzību Viņš teica tiem, sacīdams: Debesvalstība pielīdzināma cilvēkam, kas labu sēklu iesēja savā tīrumā. 25. Bet kamēr ļaudis gulēja, atnāca viņa ienaidnieks un iesēja nezāli starp kviešiem, un aizgāja. 26. Bet kad labība uzauga un deva augļus, tad parādījās arī nezāle. 27. Tad pienāca nama tēva kalpi un sacīja viņam: Kungs, vai tu neiesēji labu sēklu savā tīrumā? No kurienes tad radās nezāle? 28. Viņš tiem sacīja: Cilvēks, ienaidnieks, to padarīja. Bet kalpi sacīja viņam: Ja vēlies, mēs iesim un to izravēsīm. 29. Bet viņš sacīja: Nē, lai jūs, ravējot nezāli, kopā ar to neizrautu arī kviešus. 30. Ļaujiet abiem augt līdz pļaujas laikam! Un pļaujas laikā es teikšu pļāvējiem: savāciet vispirms nezāli un sasieniet to kūlīšos sadedzināšanai, bet kviešus sakraujiet manā šķūnī.” — Mateja 13:24–30

Šīs NODAĻAS LĪDZĪBAS SEVĪ SATUR visu Manas mācības un visu Manas radības vēsturi no iesākuma līdz beigām. Manas mācības vēsturi tādēļ, ka tā jums rāda, kādās dažādās zemēs Mana mācība un Mani vārdi krīt, un visas Manas radības vēsturi tādēļ, ka šīs līdzības jums skaidri nostāda acu priekšā, kā augstākā Gara veltījuma dievišķais vārds, no pakāpes uz pakāpi iedams uz augšu, miljonu miljonos pasaulu atrod savu izteiksmi. Un kā iespaids, ko Mans vārds dara uz miljoniem cilvēku, pie katra ir citāds, tā arī katras atsevišķas pasaules attīstības process ir citāds, nekā kādas citas pasaules attīstības process.

Šīs līdzības, kā Es reiz tās teicu Izraēla tautai, bija ņemtas no parastās dzīves, lai klausītāji viegli varētu tās saprast. Bet līdzībā, kas noteikta šai svētdienai, viņi tomēr nesaprata, kurš viņu starpā salīdzināms ar labo, kurš ar akmeņaino zemi, un kurš ar ceļu, uz kura krīt izsētā sēkla.

Šī līdzība nu liecina, ka Es ar darbiem un vārdiem gribēju ļaudis atgriezt pie labākā, bet ka tādēļ, ka tur iejaucās pasaule ar savām baudām, labā sēkla aug tikai atsevišķi dažās vietās, bet vispār nenes tādus augļus, kā varētu prasīt pēc vārdiem no Manas mutes. Tā jums liecina, ka beigas, pļauja, šķirs labo no ļaunā, un tad labie saņems taisnīgu algu, bet stūrgalvīgajiem un ļaunajiem būs jānoiet vēl garais matērijas ceļš, kamēr tie visu netīro atmetīs un varēs piebiedroties Manā debesu un garu valstī kā garīgs tonis tur valdītājai harmonijai.

Redziet, sākot no Lucifera atkrišanas labajam jeb vieglajam, garīgajam visā radībā ir pretstats ļaunajā jeb smagajā, materiālajā.

Milzīgais daudzums atkritušo garu, kuri ar Luciferu krita un tad kā matērijas nesēji tajā tika saistīti, — tie visi klasificē visu pasaules radību pēc garīgā satura, un pasaules ir arī tādēļ vairāk vai mazāk morāli garīgi vieglas vai smagas, kas nenozīmē neko citu kā: Visās pasaulēs ir izteikts Mana “Es” augstāko īpašību lielais princips kā augstākā mīlestība ar visām no tā atkarīgajām īpašībām.

Kad Es mācīju Savus mācekļus un kad Es pats nācu uz jūsu zemes, tad visam tam nebija nekāds cits mērķis, kā visām radītājām būtņēm darīt zināmu Manu garīgo valstību, tās likumus un pamatprincipus. Kad Es uz jūsu zemes mācīju, Es neteicu nekā jauna, bet teicu arvien to pašu, ko Es no pasaules sākuma visiem saviem gariem biju iedvešis, proti — kam jābūt jūsu gala mērķim un pēc kā jums jācensās. Pašā matērijā ar tajā ieslēgtajiem gariem Es ieliku dziņu — censties pēc pilnības, lai tā ārpusi, matērijas sastāvdaļas padarītu garīgas, līdz beidzot tās, saskaņā ar iekšējo, var pacelties līdz augstākām dzīves attīstības potencēm, no smagā akmens līdz pašapzinīgam cilvēkam, kuram tad tāpat — tikai apzinoties savu misiju — savs paša materiālais jāpadara garīgs, līdz viņš, kad viņa ārējais ar iekšējo ir kļuvis vienādi garīgs, ir gatavs uzņemšanai Manā valstībā.

Visu šo fāžu iziešanai cauri atbilst līdzība par sēklu, jo izsētā sēkla, krizdama dažādā zemē, dod dažādus rezultātus, atkarībā no tā, kādus elementus savai attīstībai tā tur atrod. Cilvēka dabas atsavināšana, t.i., brīvā griba, noteic to dažādo Manas mācības saprašanu, — kādu Es toreiz to sludināju Saviem mācekļiem un tagad tikai nedaudziem uz šīs zemes daru zināmu. Cilvēkiem, atrodoties starp abiem labā un ļaunā poliem, protams, bija jāradā arī dažādi rezultāti, kā tie Manu mācību gribējuši vai varējuši saprast.

Kā pasaules ir visā Manā radībā miljoniem dažādos veidos un ar to līdzībā izteic dažādu tīrās pa-

tiesības saprašanu, tāpat dažādi ir miljonos novirzienu cilvēki, aplūkojot katru atsevišķo kā garīgu pasauli par sevi.

Tātad no šīm līdzībām jūs redzat, kāda tālu ejoša nozīme ir sēklai, vārdiem “Lai top,” ko Es reiz teicu, kas vēl šodien tupina savu darbību un beidzot savienos visus garus vienā garu valstī, lai gan atsevišķām pasaulēm un indivīdiem uz turieni būs jānoiet dažam garāks, dažam īsāks ceļš.

Mans vārds jeb mīlestības izteiksme katrā nozīmē ietver visu radību un visu Manu mācību. Tas pierāda, ka Es esmu devis tikai mīlestības likumus, un proti — tikai divus, kuriem tikai tad ir nozīme, ja tie viens otru papildina.

Šie mīlestības likumi ir sēkla, ko Es materiāli esmu sējis visā Savā radībā un garīgi visu saprātīgo būtņu sirdīs. Šis sēklas uzdīgšana atkarībā no materiālās pasaules lielākā vai mazākā iespaida noteic iešanu uz priekšu uz labo vai iešanu atpakaļ uz ļauno, uz materiālo.

Tādēļ, ievērojot cilvēka un visu radīto garu brīvību, labo kviešu starpā bija jāuzdīgst arī nezālēm, kā Es līdzībā gleznaini teicu. Bet šajā gadījumā cilvēki, kuri neiet pareizo ceļu, tikai savas zemes dzīves beigās atzīs, cik tālu tie novirzījušies no savas pestīšanas istā ceļa. Viņā pasaulē šī cīņa, kuru dažs labs iedomājas līdz ar zemes dzīves beigām jau šajā pasaulē nobeidzis, citos apstākļos un ar maz līdzekļiem un lieliem šķēršļiem no iekšienes uz ārieni jāsāk no jauna.

Kad katram atsevišķam cilvēkam kā mazai garīgai pasaulei ir miesas nāve, tas cilvēcei uz mazās zemes ir visa materiālā beigās, visu pasaules kārdinājumu beigās, kuras iestāsies vēl pirms Manas atnākšanas, jo pēc tās iesāksies garīgā valstība uz jūsu zemes un Mana sēkla jeb Mans vārds visur nesīs vienādu augļus.

To grib panākt visas Manas sagatavošanas jūsu laikā, jo uz jūsu zemes diemžēl ir jau vairāk nezāļu nekā labo kviešu. Tagad atrodamā vēl gandrīz tikai akmeņaina un smilšaina zeme, un galvenie augi ir tikai ērkšķi un dadži, kas jūsu zemi padara neglītu. Mani pļāvēji jau sen strādā un kuplo nezāli ravē ārā visiem līdzekļiem; bet būs vēl ļaunāk, jo brīvajam cilvēkam tiešām ir gandrīz akmens sirds, kurā kā cieta akmeņi aizskārumus vairs neatstāj nekādas pēdas, bet pār tā virsu viss slid pāri bez pēdām.

Sargieties, lai jūsu sirdīs neuzdīgst, pasaules iespaidu veicinātas, dažādas ļaunu kārību nezāles. Es saku arī jums, kā reiz Saviem klausītājiem: “Kam ir ausis, tas lai dzird, un kam ir acis, tas lai redz,” jo, diemžēl, ir vēl daudzi, kam ir ausis, bet kas nedzird garīgo vēju, kas iet cauri visai radībai, un kam ir acis, bet kas neko nemana no Manas mūžīgās garu valsts gaismas stara, kas sāk pamazām apgaismot visus jūsu tumšās zemes stūrus, lai tad, kad Es kā gaismas Ķēniņš nākšu, vairs nebūtu ēnu, nebūtu tumsas.

Vēl ir daudzi, kas, dzīdamies tikai pēc pasaules baudām un pasaules mantām, negrib atzīt nekādu garīgu pasauli, nekādu augstāku garīgu principu, ne Dievu kā Radītāju. Tie ir kā ērkšķi un dadži. Aizejiet no tiem. Viņu dzeloņi liks jums saprast, ka jūs tādiem liekulīgiem filosofiem un zinātniekiem drīkstat tuvoties tikai ar apdomību. Tie, kā rakstīts, tiks iemesti ugunī — bēdu un ciešanu ugunī. Tikai tad, pēc ilgām cīņām šķīstīti, tie varēs piedalīties garīgajā valstībā, ko tie iepriekš tik stūrgalvīgi nolieguši. Uz viņiem attieksies dabas notikumi un epidēmijas, kas viņus aizraus masām. Citiem tiks ar mīļu personu zaudēšanu atgādināts, ka ir vēl kāda cita, ne tikai šī dabiski materiālā pasaule. Viņu uzmodināšana būs bēdīga, — un tomēr Man viņi jāuzmodina, jo Es negribu zaudēt pat nevienu atomu, vēl mazāk cilvēka dvēseli, ko Es reiz iekšēji kā ārēji emu radījis pēc Savas līdzības.

Mācieties arī jūs dzirdēt, bet ar garīgām ausīm, ko Es jums saku, ko jums saka pasaules notikumi, un ko jums uzsauc visa daba: “Ir viens Dievs, un tas ir mīlestības Dievs.” Neraizēdamies par zemi, viņš izsēj Savu sēklu — varbūt arī uz lielceļa, akmeņainā zemē, vai starp ērkšķiem un dadžiem. Cilvēks ir brīvs, un sēkla tādēļ var iedarboties atkarībā no katra atsevišķā individualitātes, bet beigās tomēr tiks sasniegts mērķis, ko Es kā sējējs esmu spraudis.

Lai gan tīrumu zeme ir dažāda, beidzot tomēr būs bagātīga pļauja, ja arī ne tūlīt; mūžība Man nodrošina sekmes. Manam vārdam pēc tam, kad tas būs izgājis cauri visas fāzes, turklāt vieni to mīdīs kājām bet otri apsveiks liksmu sirdi, tomēr jādod viens un tas pats rezultāts, jo Mans vārds — sēkla — ir dievišķs vārds un tieši tādēļ var zemi, kurā tas krīt, uzlabot un padarīt garīgu, — un tam jānotiek. Ja arī ne šajā, tad tomēr viņā pasaulē.

Mans šo vēstījumu nolūks un mērķis taču ir cilvēkiem šo ceļu saīsināt un uz priekšu iešanu atvieglot. Tādēļ atkārtotais atgādinājums šajā nodaļā: “Kam ir ausis dzirdēt, tas lai dzird.”

Saprotiet un aptveriet to, un dariet pēc tā, un jūs sevi nojautīsiet, vai sēkla ir kritusi labā, vai akme-

ņainā zemē. Āmen. — 2.5.1872

52. DEBESU VALSTĪBAS IZSKAIDROJUMS

26. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“31. Vēl citu līdzību Viņš tiem stāstīja, sacīdams: Debesvalstība pielīdzināma sinepju graudam, ko cilvēks paņēma un iesēja savā tīrumā. 32. Šī gan ir mazākā no visām sēklām, bet kad tā izaug, tā lielāka par visiem dārza stādiem un kļūst koks, tā ka debess putni nāk un dzīvo tā zaros. 33. Citu līdzību Viņš tiem sacīja: Debesvalstība pielīdzināma raugam, ko sieviete ņem un iejauc trijos mēros miltu, iekams viss sarūgst.” — Mateja 13:31–33

“44. Debesvalstība pielīdzināma tīrumā apslēptai mantai, ko cilvēks atrod un paslēpj; un viņš, būdams priecīgs par to, iet un pārdod visu, kas viņam ir, un pērk šo tīrumu. 45. Vēl debesvalstība pielīdzināma tirgotājam, kas meklē labas pārles. 46. Un viņš, atradis vienu dārgu pērli, aizgāja un pārdeva visu, kas viņam bija, un nopirka to. 47. Vēl debesvalstība pielīdzināma jūrā izmestam tīklam, kas savāc visāda veida zivis. 48. Un viņi, kad tas bija pilns, izvilkuši un krastā sēdēdami, labās savāca traukos, bet sliktās izmeta ārā. 49. Tā tas būs arī pasaules beigās: eņģeļi izies un no taisnīgo vidus atšķirs ļaunos, 50. Un iemetīs viņus uguns krāsnī; tur būs raudāšana un zobu griešana.” — Mateja 13:44–50

ŠAJOS PANTOS DEBESU VALSTĪBA LĪDZĪBĀ salīdzināta ar dažādām lietām, lai Maniem mācekļiem un ļaudīm, kas bija ap Mani sapulcējušies, darītu saprotamu, kāda valstība viņus visus viņu dzīves beigās sagaida un lai viņus arī darītu uzmanīgus uz to, kā viņi var kļūt tās dalībnieki, bet arī — kāds būs viņu liktenis, ja viņi, darbodamies pret dievišķajiem likumiem, kļūs tās necienīgi.

Par debesu valstību, par otru, garīgo pasauli cilvēkiem vienmēr ir bijuši sajukuši jēdzieni, bet, diemžēl, nekad nav īstā un pareizā jēdziena, jo ja tāds tiem būtu, tad viņi darītu visu tās iegūšanai un tik vieglprātīgi to nezaudētu, kā tas notiek tagad.

Viss, kas pasaulē ir redzams, šīs savas redzamības un taustāmības dēļ pats par sevi daudz vairāk pierāda nekā kāda garīga potence, ko nevar ne redzēt, ne satvert, ne svērt. Tādēļ arī lielākā šīs materiālās pasaules ietekme uz cilvēka dvēseli, salīdzinot ar garīgās pasaules ietekmi. Taisnība: ja cilvēki arī materiālo pasauli pareizi saprastu un vērtētu, kāda tā patiesībā ir, no kā tā sastāv, kā tā tiek uzturēta un kāds tai ir mērķis, tad viņi varētu arī no Manas raības lielās grāmatas kaut ko izlasīt, kas viņiem viegli atvērtu durvis uz garīgo pasauli.

Aplūkojot kādu mašīnu un mācoties saprast tās ierīkojumu, protams, jāatzīst, ka to kāds ir pagatavojis, un arī pret tās būvētāju tad rodas arvien lielāka cieņa, jo vairāk iespiežas šīs mašīnas noslēpumos. Tad kļūst skaidrs, ka tas nevar būt gadījums, bet tai jābūt labi aprēķinātai sistēmai, pēc kuras tas tā un ne citādi iekārtots.

Ar Manu dabu būtu jādara tāpat, t.i., tas būtu vēlams, bet tā netiek darīts. Katru atklājumu dabas zinātnē jūsu zinātnieki izskaidro nepareizi un izmanto tikai materiāliem mērķiem, no kā šīs mākslas pilnās dabas mašīnas Radītājam ir maza peļņa. Ja arī viens vai otrs atrod kādas augstākas, garīgas varas pēdas kā jau sen pazīstamos elementus, kad viņš izlieto visas pūles, lai tālos aplinkus ceļos un slaveniem zinātniskiem vārdiem to noliegtu, kas atrodas tik tuvu viņu acu priekšā, vai arī viņš to izskaidro citādi, kā viņš to atzīst par labu, jo Dievu viņš negrib atzīt. Ja Dievam jābūt, tad tas gribētu būt viņš pats.

Tā ir Manas dabas nepareizas uztveres vaina, ka tieši lielākā grāmata, kas cilvēces acu priekšā dieņu un nakti ir atvērta, maldina. Ikviens varētu tajā lasīt, pirmkārt, ko Es visu daru, lai Saviem radījumiem darītu saprotamu Savu mīlestību, un otrkārt — cik īss būtu ceļš pie Manis, ja cilvēki šo dabu un tās likumus nekad neatstātu un, darbodamies pret dievišķajiem likumiem, ar ačgārnu materiālās, redzamās pasaules uztveri nepadarītu sev nepieejamu daudz lielāko, mūžīgo.

Toreiz, kad Es šīs evaņģēlijā minētās līdzības devu tautai garīgai sagremošanai, visi zinātniskie salīdzinājumi Man bija jāatstāj un jāizlieto tikai tādi, kas ļoti bieži novērojami praktiskajā dzīvē un ko tādēļ kā gleznas varēja vieglāk saprast.

Vispirms minētā līdzība par sinepju graudiņu jau liecina, ka Es devu salīdzinājumu ar sēklas graudu, kas tiklab kā sēkla, kā arī kā stāds tautai bija labi pazīstams. Ar to Es viņiem gribēju norādīt, ka kā šajā mazākajā sēklā ieslēgts tik liels stāds, tāpat cilvēka sirdī ir apslēpta visa nākošā garu valsts, debesu valstība. Cilvēka sirdij tikai vajadzīga — kā sēklai mitrums — visvarenā mīlestība kā garīgs modinātājs, lai šo dievišķās izcelsmes dīgli attīstītu, un šī attīstība tad turpinās tik lielā mērā, ka — kā evaņģēlijā teikts — pat putni zem debess nāk un zaros taisa ligzdas. Garīgi tas grib teikt, ka pat eņģeļi, vieglie, svētlaimīgie garīgo sfēru iedzīvotāji — kā putni, gaisa iedzīvotāji — piedalās pie debesīm, kas iziet no Dieva apgarotas sirds un visur apkārt izplata mieru un prieku, un pie to sekmēm.

Tā ar šo līdzību par mazu sēklas graudiņu un tā attīstību Es gribēju pierādīt, cik nebeidzams ir tā dievišķā vārda spēks, ja tas — līdzīgi sēklai — krīt labā zemē un atrod vielas savai attīstībai.

Tālākā līdzība, kurā debesu valstība salīdzināta ar rauga mīklu, attēlo garīgo procesu, kas norisinās cilvēka sirdī, tiklīdz tā, sevī uzņemot Dieva vārdu, sāk atšķirt labo no ļaunā, kā arī raugs ar ūdeni sagatavotos miltos panāk rūgšanas procesu, kurā miltu substances dažādie elementi nonāk strīdā. Šis process beidzas ar to, ka maize tiek padarīta mazāk kaitīga cilvēka organismam, kas sevišķi pie dažādām mākslīgi iegūtām miltu šķirnēm ir gandrīz nepieciešams.

Tā šai līdzībai bija jāapzīmē cīņa, kas iesākas, tiklīdz cilvēka sirds atstājas no pasaulīgā un pievēršas garīgajam.

Tālāk minētā līdzība par cilvēku, kas atrada tīrumā apslēptu mantu un visu pārdeva, lai kļūtu šī tīruma un līdz ar to mantas īpašnieks. Tas grib teikt: Kas reiz ir atzinis, kāds baudījums un prieks rodas no nekad nenojaustās svētlaimības, uzņemot dievišķo vārdu un tam sekojot, tas visu citu atstāj un seko tikai tieksmei — lai šī garīgā baudījuma vairs nekad netrūktu, tāpat kā tirgotājs, kas vienas pērles labā upurēja visu, lai sev to nodrošinātu.

Tā šīs līdzības bija ainas no debesu valstības, kurām visām bija jāapzīmē kaut kas svarīgs. Pirmā rāda lielisko debesu valstības attīstību, ja tā ir laidusi saknes cilvēka sirdī; otra — cīņu, ko debesu valstība izsauc starp pasauli un debesi, jeb matēriju un garu; trešā — debesu valstības vērtību un ar to saistīto mieru un un svētlaimību. Ar šo mantu viss pasaulīgais nevar mēroties jeb ar to ieiet vienās robežās.

Mūsu priekšā ir vēl kāda cita līdzība, proti — par tiklu, kas tiek izmests lielajā jūrā, lai gūtu bagātu lomu. Šī līdzība teic, ka dievišķais vārds ir pieejams visiem, vājiem un stipriem, labiem un ļauniem, un ka tikai beigās loms tiks pārbaudīts un labie saņems sev algu, bet šī vārda nicinātāji paši būs vainojami par sekām.

Kā šajā līdzībā teikts, notiks sijāšana starp tiem, kuri Manu vārdu, kas viņiem visiem tika dots, garīgi sevī ir uzņēmuši, un tiem, kuri to atstājuši neievērotu. Tam Maniem klausītājiem toreiz bija jādara saprotams, ka tas nav viņu apspriešanās — Manu vārdu pieņemt vai nē, bet ka cilvēki ar dažādiem aptākļiem var tikt spiesti savai brīvajai gribai dot labāku virzienu.

Es viņiem tēloju Manas mācības neievērošanas sekas ar izteicienu: “Mest uguni” un “mūžīga tumsa,” kas nozīmē to pašu, ko garīgi mocītāji pārmetumi un nekopta sirds. Bet Manam garam taču bija jāizplata gaisma un ne tumsa.

Tā Es viņiem iepriekš pateicu par beigām jeb šķiršanu, kam beidzot jānāk starp tumsu un gaismu, lai viņiem visiem būtu jāsaprot, ka Dievs ar to, ko Viņš ir runājis, ir saistījis arī zināmu mērķi, ko viņš negrib viena vai otra stūrgalvības dēļ atmest.

Protams, ka tādas un tamlīdzīgas runas ļaudīs radīja izbrīnu, tas bija paredzams, jo viņu priesteri un zinātnieki viņiem ceļu uz nākamo garīgās svētlaimības baudījumu un pat pēc viņu jēdzieniem taisnīgo rīcību bija padarījuši ļoti vieglu un ērtu, kamēr Es apsolīju tās pašas svētības, bet to iegūšanu netēloju tik vieglu un viņus brīdināju no reiz doto likumu pārkāpšanas sekām.

Tādēļ viņu izbailes par Manu valodu, un tādēļ viņu dusmas par Mani, kas Man deva iemeslu izteikties: “Pravietis savā zemē netiek cienīts.” Tas ir sakāmvārds, kas vēl tagad pie jums tiek lietots un ko var astiprināt ar tūkstošiem piemēru.

Pasaule ir arvien tā pati, kā tā bija Manas zemes dzīves laikā. Tad Es sludināju daudzām kurlām ausīm, un tagad tāpat kurlums garīgās lietās ir kļuvis par modi. Katrs domā, ka viņš nebūtu izglītots cilvēks, ja viņš nevarētu lielīties ar šo kurlumu. Toreiz bija ļoti bieži gadījumi, kad savu kurlumu slēpa aiz jauki skanošiem vārdiem, bet tagadējā apgaismotajā laikmetā vairs nekaunās no garīgā kurluma, bet tieši uzskata par ļoti svarīgu — būt pavisam kurlam un tādā kārtā it kā Mani pašu izaicināt uz sacīksti — viņiem pierādīt kaut ko labāku, ja Es to spējot.

Šiem tā sauktajiem stiprajiem gariem Es parādu nebeidzamu, lielu pacietību, un beidzot mēs redzēsim, vai nebūs atrodams līdzeklis arī viņu kurluma dziedināšanai. Bet pārējiem — daudz mazākam skaitam — kuriem par Manu debesu valstību ir klusa nojauta, Es pievienoju sinepju graudiņu Savas mīlestības. Es novēroju, vai graudiņam ir spēks viņu sirdis augt un radīt cīņu, līdzīgu šķiršanas un rūgšanas procesam rauga mīklā, un vai tas ir spējīgs viņiem apslēpto mantas vērtību viņu pašu sirdīs darīt pazīstamu, lai viņi visu citu atmestu, lai tikai iegūtu šo mantu. Tagad Es nogaidu, cik daudz no izsētā atgriežas atpakaļ Manā garīgajā tīklā. Tad sāksies sijāšana un tiks izšķirts, vai cilvēks ir garīgās svētīšanas cienīgs, vai viņam tikai ilgi klīstot apkārt tumsā jānāk pie atziņas, ka tomēr ir dievišķie likumi, kuriem nesodīts nevar turēties pretī.

Lai cilvēkus vispār vestu pie šīs atziņas un lai viņiem netrūktu izdevības uzturēt darbībā arī mazāko sava labākā “es” dzirkstelīti, jau sen tiek veikta visādu veidu sagatavošana. Jau ilgāku laiku visi pasaules notikumi, kā arī atsevišķo cilvēku likteņi grib sagatavot zemi, lai Mans vārds tur, kur tam ir bijusi maza, vai nemaz nav bijusi piekrišana, beidzot tomēr tiktu uzņemts un kā sinepju graudiņš sāktu savu visspēcīgo attīstību.

Jūs paši pie sevis esat jau diezgan piedzīvojuši, kā, kad un ar ko Es protu cilvēkus modināt. Tātad jūs paši pazīstat Manus līdzekļus. Taisnība, tie nav bijuši un nav vienmēr tie patīkamākie; bet Es kā lielākais un vienīgais dvēseļu ārsts zinu vislabāk, kāds kairinājuma līdzeklis vajadzīgs, lai it kā reliģiozā snaudā nogrimušās dvēseles uzmodinātu.

Es esmu jūs modinājis un tad jūsu asiņotājās sirdīs ar Sava vārda vēstījumu ielicis mīlestības sinepju graudiņu, un lai gan — kā pie sinepju graudiņa — pirmais moments bija kairinātājs un nebija patīkams, tad beidzot tomēr jūs esat atzinuši, ka jums Man jāpateicas par to, ko esmu jums devis ņemtā aizstāšanai.

Tā pie jums bija iestājies rūgšanas process, un tad beidzot jūs paši esat atzinuši jūsu pašu iekšienē apslēptās mantas vērtību un pret visu citu iemainījuši dārgo pērli. Tā jūs esat, Man izmetot tīklu, lomu un labo un ļauno šķiršanu atvieglājuši, turklāt jūs ar savu pašu piemēru citus esat izglābuši no garīgas bojā ejas un ievērojami saīsinājuši ub atvieglājuši viņiem ceļu pie Manis.

Tā turpiniet savās sirdīs kopt mīlestības sinepju graudiņu, jo debesu valstība — kā Es reiz teicu Saviem klausītājiem — atrodas jūsos, nevis ārpus jums. Jūs varat to visur atrast, ja jūs to nesat līdz. Caur jūsu iekšieni viss kļūs garīgs, ja tikai jūsu dziļākā iekšiene — sirds — būs Gars.

Tādēļ neatlaidieties no cenšanās pēc garīguma. Ejot uz priekšu centienos, pieaug baudījums, un ejot uz priekšu mīcībā, pieaug arī jūsu atziņa. Tad jūs kļūsiat gatavi otrai, mūžīgai, lielajai, garīgajai pasaulei, kurai visai darbībai un rīcībai šeit jābūt par pamatu un kurā jūs tagad ar bagātu svētību jums uzticētās mārciņas bagātīgi varēsiet atdot atpakaļ.

Sagatavojieties un nebīstieties. Kas ir pie Manis un Man uzticas, tas neizmisīs arī visās šausmās, kas varbūt pār jūsu mazo zemi nāks — it kā rūgšanas process, jo Es Savu vārdu kā sinepju graudiņu, kā kodīgu līdzekli esmu iemetis tautu sirdīs —, jo tas zina, ka Tēv ir izmetis Savu tīklu lielajā dvēseļu un garu jūrā. Un ja arī viņš tajā tiek satverts, tad taču labais arvien var pļaut atkal tikai labo.

Tā, apgādāti ar mīlestības un uzticības pērli, uzglabājiet savu mantu līdz pārvēršanai. Tad Es citās pasaulēs un citos apstākļos šo šeit uz zemes labi uzglabāto mantu apmainīšu pret lielāku, kas kā agrākā — sinepju graudiņa — papildinājums attēlos lielo koku, kura zaros tad eņģeļi ar jums dziedās Man mīlestības un uzticības dziesmas. Āmen. — 3.5.1872

53. PĒDĒJAIS LAIKS

27. TRĪSVIENĪBAS SVĒTDIENĀ

“15. Un, kad jūs redzēsiet izpostīšanas negantību esam svētajā vietā, kā to pravietis Daniēls sacījis, — kas to lasa, lai saprot! — 16. Tad tie, kas Jūdejā, lai bēg kalnos! 17. Un kas uz jumta, lai nekāpj zemē iznest kaut ko no savas mājas! 18. Un kas ir tīrumā, lai neatgriežas paņemt savus virssvārkus! 19. Bet bēdas grūtniecēm un zīdītājām tanīs dienās. 20. Bet lūdziet Dievu, lai jūsu bēgšana nenotiek ziemā vai sabatā! 21. Jo tad būs lielas bēdas, kādas nav bijušas no pasaules sākuma līdz pat šim un arī vairs nebūs. 22. Un ja šīs dienas nesaisinātu, tad neviena miesa neizglābtos; bet izredzēto dēļ šīs dienas saīsina. 23. Ja tad kāds jums sacītu: Lūk, še vai tur ir Kristus, neticiet! 24. Jo celsies viltus Kristi un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus, lai maldinātu, ja tas iespējams, arī izredzētos. 25. Lūk, es jums saku to jau iepriekš. 26. Ja tad jums sacīs: Lūk, Viņš ir tuksnesī, neizejiet! Lūk, Viņš ir kambaros, tad neticiet! 27. Jo kā zibens rodas austrumos un atspīd līdz rietumiem, tā būs arī ar Cilvēka Dēla atnākšanu. 28. Jo kur ir miesa, tur salasās arī ērgļi.” — Mateja 24:15–28

ŠIS VĀRDS IR PĒDĒJAIS EVANĢĒLIJS, ko Es jums gribu izskaidrot. Te ir runa par jūdaisma pēdējiem acumirkļiem, kā arī pēdējiem cilvēces stāvokļiem un beidzot pat par pēdējiem notikumiem redzamās pasaule beigās, kura atkal, pāriedama citos veidos un augstākās pakāpēs, iesāks jaunu cirkulāciju.

Vispirms Es Saviem mācekļiem iepriekš darīju zināmu Jeruzalemes tempļa bojā eju, jūdu kā tautas beigu pirmo aktu. Viņi kā tauta bija savu lomu izspēlējuši un tālāk nebija vērti savstaspējā savienībā uz šīs zemes izveidot valsti pēc tam, kad viņi lielāko valsti, kāda jebkad ir dota, Manu mūžīgo, garīgo valsti gribēja iznīcināt. Cik viņi sākumā bija izredzēti ar savu reliģiju un saviem praviešiem būt tā tauta, kuras vidū Es varētu nākt uz šīs jūsu zemes, tik nederīgi viņi izrādījās vēlāk Manu mācību pieņemt un tālāk izplatīt.

Tikai Maniem mācekļiem un nedaudziem šīs tautas izredzētiem bija dota patiesības gaisma. Pārējie to nicināja, atzīdami par labāku tumsu un turēšanos pie nedzīvā burta, — īpašību, ko tie, lai gan tiem jadzīvo izklīdinātiem starp visām tautām, vēl šodien nav atmetuši.

Vēsture jums par daudz skaidri stāsta, ka viss, ko Es esmu iepriekš darījis zināmu, tiešām ir noticis, un proti — isā laikā pēc Manas aiziešanas Savā valstībā. Tā līdz ar templi, kas garīgi jau sen bija izpostīts, beidzās arī tās tautas vēture, kuru Es no daudzām biju izredzējis kļūt par Manu mūžīgo patiesību nesēju un veicinātāju.

Es jau iepriekš Saviem mācekļiem darīju arī zināmu, kā vēlāk Mana reliģija, Mana mācība ciņā ar jūdaisu arvien vairāk un vairāk stiprināsies un, arvien uz priekšu ejot, pavairo ar savu godātāju skaitu, kamēr jūdaisms ar savu kultu līdz pat jūsu laikam tā vietā, lai ietu uz priekšu, ir palicis uz vietas un tā piekritēji vēl šodien gaida savu mesiju ar tādām pašām pasaulīgām domām kā pirms vairāk kā 1000 gadiem. Par viņu iedomu nepareizību Es jau toreiz mēģināju viņus pārliecināt, bet jūdu stūrgalvībā sastapu vislielāko pretesību.

Viss Manā radībā iet uz priekšu. Viss pārmainās un papildinās pārmaiņā. Tikai jūdi negribēja nekādus jauninājumus, nekādas pārmaiņas, un tā viņi savā tagadējā liktenī vainojami paši, turklāt viņi, nododamies tikai zemākajam uz zemes, mamonom, ir visu tautu nicināti. Tā sevi soda tas, kurš cenšas pēc materiālā un ne pēc garīgā, jo Mana valstība, kaut gan redzami tā liekas matērija, tomēr ir tikai gars, un ne matērija.

Kas ar jūdiem notika Jeruzalemes izpostīšanas laikā, tas atkārtosies arī kā tagad dzīvojošās cilvēces beigas, jo atkal iestāsies kara un izpostīšanas šausmas, tikai citādos veidos. Un kā toreiz tikai tiem nedaudzajiem, kas Man ticēja, bija vai nu labāks liktenis, vai ja gāja grūti, viņi varēja to vieglāk paciest, tādēļ ka nešaubījās ticībā un pašāvēībā Man, — tāpat būs arī tajā laikā, kam sekos Mana atnākšana. Arī tad uzticība un ticība uz zemes būs zudušas, jo cilvēce — jeb vismaz lielākā daļa cilvēku — nododas matērijai, pasaulei un tās baudām, kā jūs jau tagad visur varat to novērot.

Tā jānotiek garīgās dvēseļu valstības skīstīšanai un skaidrošanai, kā Es esmu teicis evaņģēlijā par

vīges koku. Kad tam sāk plaukt lapas un tas sāk kļūt sulīgs, tad gaidāma vasara, tad seko attīstības un augļu izveidošanas periods, kas garīgi mums atgādina šķiršanas un pārbaudījuma laiku, kurā tiks prasīts norēķins par cilvēkiem uzticēto garīgo mantu.

Elementārnotikumi, nelaimes gadījumi un slimības, kas šim laikam iet pa priekšu, ir pēdējie mēģinājumi vēl glābt, ko iespējams glābt, lai visi nenoslāptu egoisma dubļos. Tikai nelaimē un skarbos likteņa sitienos cilvēka sirds kļūst mīksta.

Patiesībai kā īstenībai jāparādās kailai, lai nekādas ilūzijas to neizdaiļotu. Tikai tā viņa darbojas kā dziedinātāja. Un kad materiālā pasaule parādās savā īstajā nīcības un viltus tērpā, kad tā cilvēku ar izsmieklu atstumj un viņam, kad viņš grib to glāstīt, ar nicināšanu pagriež muguru, — tikai tad — pa lielākai daļai, diemžēl, par vēlu — sāk ietekmēt garīgais, tikai tad mostas labākas domas un šķīstītājas jūtas. Tā Man kā mīlētājam Tēvam jāvada cilvēks, lai viņš atzītu lietu īsto vērtību un atrastu to, kas ir paliekamais miers.

Ka pret šiem kāpinātajiem mēģinājumiem cilvēku iedzīt sprukās — tiks strādāts visiem līdzekļiem, ka pret ticīgajiem vērsīsies zaimi, atriebība un vajāšana, ka viltus, bet arī isti pravieši mēģinās tautu pamācīt, ka beigās vairākumā iestāsies pilnīgs jēdzienu sajukums, — tas pats par sevi ir saprotams. Visi Mani atgādinājumi, kā pirms grēku plūdiem, pie daudziem paliks neauglīgi, un tikai nedaudzi atgriezīsies. Bet notikumu spaidos tomēr vairums garīgi tiks glābts, un ļaudis Man pateiksies, ka Es viņus, lai gan ar tik stingriem līdzekļiem, esmu izrāvis no vispārīgās samaitātības.

Un ja visi šie nelaimīgie notikumi pār cilvēci nāks, kā reiz jūdiem Jeruzalemes izpostīšana, — kas tur vainīgs? Vai Es esmu atriebības Dievs, kas vēlas asinis un tik daudzu tūkstošu nabadzību? Vai, taisnību sakot, tie neesat paši jūs, kas gribētu, lai viss lokās pēc jūsu prāta, vēlēdamies apgāzt — ja vien tas būtu iespējams — pat lielos materiālās un garīgās pasaules likumus?

Redziet, Es lieku to šeit uzrakstīt, lai to zina visa pasaule. Kā Es reiz iepriekš darīju zināmu jūdu tautas sabrukumu, un tas tiešām arī notika, tā jums šeit 53 sprediķos ir atgādinājums un iepriekšēju noteikumu diezgan, kuros Es jums skaidri esmu teicis, kas nāks, kā un kad tam jānotiek, lai Savus maldīgos bērnus vestu uz pareizā ceļa. Jau toreiz Es teicu Saviem mācekļiem: “Evanģēlijs par debesu valstību tiks sludināts visā pasaulē” un tieši šis evaņģēlijs ir šis darbs, ko Es jums šeit atstāju kā Savas mīlestības un žēlastības zīmi.

Šausmu un izpostīšanas laiks saprotams vairāk garīgi nekā materiāli, jo kas ir evaņģēlijā, kā piemēram: “Kurš ir uz jumta, lai nekāpj zemē” utt. — tas viss teic: Atstājiet pasauli un turieties pie neiznīcīgā, garīgā. Tur ir enkurs, kas var noturēt jūsu dzīves kuģi materiālās nelaimes vērtās un garīgās grūtībās. Bez šī enkura jūs neatradīsiet ne mieru, ne prieku.

Tādēļ sapulcējieties ap Mani un cieši turieties pie Manis un Manas mācības, jo — kā rakstīts — “Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs.” Jā, debess un zeme zudīs, tās pāries citos elementos, un no tām celsies citi veidi un citas pasaules. Visa radība izies to pašu procesu, kas bija jāiziet arī jūdu tautai, kura ar savām tradīcijām un savu reliģiju bija Manas mācības pamats.

Visā, arī mazākajā atomā, Es radīdams esmu ielicis Savu garu, lai matēriju darītu spējīgu attīstīties par kaut ko lielāku un augstāku. Tāpat jūdu tauta bija piemērots elements, kurā Es varēju nākt uz šīs zemes, un — kā visā redzamajā radībā — nobeigt Savu lielo gara darbu. Bet kā jūdu tauta pēc savas misijas beidza būt tauta, un kā cilvēce pēc savas šķīstīšanas beigs būt visu egoistisko kārību nesēja, jo būs jādod vieta labākam, tāpat visai radībai, kas līdz šim vēl ir pamats Manai mīlestībai uz visām radītām būtnēm, reiz arī būs jābeidz būt Manu dievišķo domu izteicējai.

Kad radības būtnes, gatavas, lai kļūtu garīgas, būs nonākušas pie punkta, kur arī smalkākā matērija vēl izrādās par rupju, tad šī ar tik daudz brīnumiem un smalkumiem apgādātā pasaule būs vēl par daudz rupjāks nesējs tīri garīgajam, — un tad arī visai radībai kā dzīves vietai jātiec iekārtotai tā, kā tas atbilst iedzīvotājiem, — kas prasa izkausējumu. Tajā laikā Cilvēka Dēls parādīsies visā godībā — kā Es reiz teicu — jo arī radītās būtnes būs tādā garīgā stāvoklī, ka šo spožumu un godību varēs panest. Tad Viņa augstākie gari un eņģeļi sapulcinās izredzētos no visiem četriem vējiem — no viena debess gala līdz otram.

Jā, tā tas vēl bieži notiks, vienmēr augstākās pakapēs un savienots ar lielāku svētlaimību, jo Es varu vienmēr Saviem gariem tikai tāds parādīties, kā viņi var Mani uztvert. Bet tā kā Es esmu bezgalīgs, tad arī Manis uztvērumi ir bezgalīgi, un Mana valstība nebūtu bezgalīga, ja nabūtu iespējama pastāvīga garīgo potenci kāpināšana.

To visu Es Saviem mācekļiem toreiz darīju zināmu ainās, ne tādēļ, lai viņi to zinātu, bet lai ar to tiktu pierādīts, ka Mani vārdi — toreiz teikti — nekad nav iznīcīgi, bet vienmēr paliks patiesi. Nedomājiet, ka Es esmu nācis pasaulē tikai jums, ka Es visu izvedu zemās zemes un tās iedzīvotāju dēļ. Nē, Mani darbi ir bezgalības darbi. Arī Bībele, kurā ir rakstīta daļa Manu vārdu, ko Es runāju Savas zemes dzīves laikā, — arī šī grāmata nav tikai jums vien, bet pieder visai radībai.

Un ja arī miljoniem pasaulu līdz šim vēl nekā nezina par Manu eksistenci, tomēr nāks laiks, kad arī šie vārdi, Dieva vārdi, sasniegs viņas un viņas tos, piemērotus savai garīgajai izglītībai, sapratīs. Tad piegarīgi pilnīgi atdzimušajiem burta cietā miza un burtiskā uztvere zudīs, un Dieva vārdu — mīlētāja Tēva vārdu tīrais un dziļais saturs skaidri un gaiši, visai radībai saprotami, visiem uzsauks: “Mīliet, ak, mīliet tikai visi cits citu,” jo mīlestības dēļ Es esmu radījis pasauli, mīlestības dēļ esmu realizējis lielo pazemības aktu uz jūsu zemes, mīlestības dēļ esmu cilvēci šķīstījis bēdās un ciešanās, lai tieši Mani vārdi, ko Es reiz runāju un šajā evaņģēlijā izskaidroju, arvien paliek patiesi. Tiem nav nekāda cita mērķa, kā Manus bērņus tiešām darīt par tādiem, kas daudzi tikai vārda pēc ir bijuši.

Tā pēc izpostījuma šausmām, kā pēc negaisa, lietus un vētras, visiem atkal jāspīd žēlastības saulei visā savā spožumā. Kad garīgais gaiss būs iztīrīts no visām sliktajām indēm, tad viss, kā atsvaidzinātā zeme, sagatavosies uz jaunu, darbīgu dzīvi. Āmen. — 4.5.1872

PĒCVĀRDS

TĀ NU ŠIE 53 SPREDIĶI ir pabeigti, un jūsu acu priekšā ir dārgums, kuru jūs, lai gan to augstu vērtējat, tomēr nevarat pilnīgi aptvert, jo Manos vārdos atrodas bezgalīgs. Individuāli ņemot, arī jūs esat bezgala dažādi; tāpēc garīga uztvere, lai gan tā jau ir garīga, vienmēr var būt vēl augstāka.

Vārds ir līdzīgs sinepju graudiņam, kas augdams atklāj arvien kaut ko jaunu un no viena brīnuma izraisa otru. Tā arī šī grāmata ir domāta, lai jums rādītu brīnumu pēc brīnuma, jo vairāk jūs iesiet uz priekšu atzīšanās. Tāpēc svētdien paņemiet attiecīgo sprediķi, lasiet to un vismaz jūs starp daudziem tūkstošiem cilvēku pēc materiālā darba sviniet svētdienu tādā kārtā, kas ir Manis un jūsu cienīga.

Tad jūsu sirdīs plūdīs miers un apmierinātība, un jūs dažreiz piedzīvosiet, ka viens vai otrs sprediķis no Manas mutes ir tieši piemērots, lai jūsos atkal modinātu garīgo līdzsvaru, ko citādi jūs droši vien nebūtu sasnieguši.

Cilvēkam vajadzīgs iepriecinājums. Pasaule ar saviem notikumiem, sarežģījumi sabiedriskā un ģimenes dzīvē bieži vienā mirklī viņam laupa ilgi lolotās cerības un atstāj tikai vilšanos. Kur lai tad cilvēks, visādu ciešanu un nesaskaņu vajāts, varētu rast labāku iepriecinājumu, nekā vārdos, kas iziet no Manas mutes?

Redziet, Mani bērni, katrai dienai ir savas rūpes, katra nedēļa jums nes — vismaz no ārienes — vairāk rūgtuma nekā patīkamā. Kur tad lai ārējos iespaidos pusnoliekusies pašāvēības un Manas mīlestības puķīte gūtu labāku balstu un stiprāku barību, nekā atkal tieši Manā vārdā, iepriecinājumos, ko sniedz jūsu mīlētājs Tēvs, kas tos jau pirms vairāk kā 1000 gadiem nolēmis jums?

Tie atrodas Bībelē jūsu priekšā, bet tuvredzīgi, kādi jūs esat, jūs nesaskatāt, kas no tās vārdiem atspīd. Tāpēc Es esmu nolēmis jums palīdzēt šo plīvuru noņemt. Es jums saku: Nabaga bērni, ko jūs bieži tik skumīgi raugāties tālē, uz augšu, nebeidzamajās, zilajās debesīs, kad taču debess ar savu gaismu un spožumu ir jums tik tuvu? Ņemiet šos sprediķus, vispirms izlasiet tur minēto Bībeles evaņģēliju, iedziļinieties dotajā tekstā, un jūs drīz vien redzēsiet, kāds gaišums un siltums jums staros pretī no šiem tēviskās mīlestības vārdiem. Ja jutīsieties skarti un izbīstieties paši no savas iekšienes, atzīdami, cik tālu vēl esat no tā, par ko domājat, ka jau sen esat to satvēruši, tad iepriecinieties ar to, ka katru kļūdu iespējams izlabot tikai tad, ja to zina. Ja sprediķis jums ir atklājis kļūdu, tad pateicieties Man, ka Es esmu jums parādījis, kur jums ir kļūda. Tad būs tikai jūsu varā šo kļūdu, kuru jūs agrāk pa kļūdu neuzskatījāt, rūpīgi novērst.

Šeit teiktie vārdi vienmēr jums dos mieru un iepriecinājumu, ja arī ne acumirklī. Bieži tie jums dos ierosmi un būs rokas grāmata, kas kalpos miera un iepriecības iegūšanai.

Tā šiem sprediķiem jālidzinās pakāpieniem, kas jūs pamazām mācīs arvien vairāk ieapzīt Mani, Manus vārdus un sevi pašus, kā arī papalašināt savu atziņas loku, jo lai izskaidrotu to visu, kas ietvert tikai Manos divos vienīgajos mīlestības baušļos, nepietiktu nebeidzamās mūžības.

Un tagad tu, Mans mīlais rakstītāj, kas ar lielu izturību esi šo darbu veicis līdz galam un ne vienmēr labvēlīgos apstākļos, jo ārēji un iekšēji dažas vētras tevi ir izsītušas no sliedēm, — apmieries. Ja arī Es esmu tev sūtījis rūgtumu, tad tas ir bijis tikai tāpēc, ka tikai ar sūrumu sasniedzama labākā dziedināšana.

Tu tiksī dziedināts, un caur to, ko Es liku ar tavu zīmuli uzrakstīt citiem, arī viņi tuvosies savai dziedināšanai un sevis pašu pazīšanai. Līdz ar to šai darbā tu esi izpildījis divas lietas. Tu gan esi rakstījis grūtos apstākļos, bet tas tev dos svētību, jo tu esi citiem devis augsto, dievišķo, kas viņiem aizgrābtības mirkļos tāpat dos svētību, mieru un ieprieci. Tā tu savu uzdevumu esi izpildījis.

Tagadējās un nākošās paaudzes šajā grāmatā atradīs atslēgu savas misijas un sava uzdevuma labākai saprašanai, uz ko Es visiem un visur došu Savu Tēva svētību. Āmen. — 4.5.1872

* * *